MELEK KAŞ

gİZ ÜMÜT

perSeus yayınevi

BİRİNCİ BÖLÜM

Ateş yaktı mı yüreğini, kimseyi görmez gözün. Ateş yüreğinin ortasına mızrak gibi saplandıysa onu oradan çıkarmaya kimsenin gücü yetmez.

Ateş öyle bir yakmıştı ki dokuz askerin canını ne ileri gidebiliyorlardı ne de geri. Gözlerinden alevler çıkarak karşılarında yanan askeri aracı izliyorlardı. İtfaiyeden çıkan su söndürmüyordu göğe yükselen alev topunu.

"Gökhan!"

Sesi gelmiyordu aynı taşın üstünde yattıkları arkadaşlarının, görüntüsü yoktu dev gibi adamın. Alev topunun içinde yanıyordu kardeşleri.

Yere eğilen Talha, avuçlarına aldığı toprağı yanan aracın üzerine can havliyle atmaya başladı. Ardından diğer kardeşleri. Kimi ağlıyor, kimi gözlerindeki öfkeyle avuçlarına aldıkları kumları ateşe atıyorlardı. Sanki söndürebileceklermiş gibi...

"Gökhan..."

Avazı çıktığı kadar bağırdı Talha. Yanan araca koşmaya başladığında beline dolanan Mehmet'in kolları arasından kurtulmaya çalıştı. Mehmet kollarını öylesine sıkı sıkı dolamıştı ki karnına, bir adım dahi atamıyordu. Dudakları arasından tükürükler çıkıyordu kendini zorladığı için. Mehmet tutmasa ateşin içine gidecekti.

"Bırak Mehmet bırak, kardeşimiz yanıyor."

Mehmet başını iki yana sallayıp gözlerini ateşin üzerinden bir saniye çekmiyordu.

"Şehit oldu Gökhan. Üzülme, canı acımıyor kardeşimizin. Bedeni o ateşin içinde yansa da ruhu huzurlu bir şekilde yanımızda. Hisset Talha, kardeşimiz yanımızda."

Talha gözlerini sıkı sıkı kapatıp ellerini yumruk yaptı.

"Bunu sana yapanlara hesabını soracağım. Sana söz veriyorum Gökhan, senin gözlerini kapatanların gözlerini yerinden çıkaracağım."

Öyle bir bağırıyordu ki boğazı tahriş olmuştu. Kılcal damarları teninin yüzeyine çıkmıştı sanki.

Diğer arkadaşlarıyla birlikte Talha'yı zorla geri çekti Mehmet. Onu kayalığın üzerine oturtup yüzüne su döktüler. İki jandarma ekibi olay yerine gelip gözlerini etrafta gezdirdiler. Talha ve ekibini görünce derin nefes alıp hızla yanlarına koştular. Jandarmaların üstü olan aynı zamanda Talha'yı tanıyan Suat tekrar derin nefes alıp Talha'nın karşısına dikildi.

"Acilen gitmemiz lazım."

Talha kaşlarını çatıp, "Ne oldu?" dedi sert sesiyle.

"Hiçbir şey sorma, lütfen benimle gel."

Talha başını sağa sola çevirip, "Konuş Suat," dedi dişleri arasından. Sinirleri fazlasıyla gergindi. Her an bir yerlere saldırmak istiyordu. Suat gözlerini açıp kapadı. Bu haberi Talha'ya kendi vereceği için zorlanmıştı.

"Teröristler sizin eve saldırmış."

Talha, askerin konuşmasını tamamlamasına fırsat vermeden arabasına tüm gücüyle koştu.

"Azra'm."

Göğsünün ortasına konan ateş vücudunun her yerini sardı. Arabasına hızlı koştukça kalbi patlayacaktı. Nefes nefese arabasına bedenini attıktan sonra aynı onun gibi nefessiz kalan Mehmet yanı başına attı kendini.

"Allah kahretsin. Allah kahretsin nasıl tek bıraktık onları?"

Ellerini ardı sıra torpidoya geçiren Mehmet arabanın içinde ortalığı yıkacak kadar küfrediyordu. Talha ise sürekli Azra'yı arıyordu.

"Aç şu telefonu Azra! İyiyim de bana Azra'm."

Topraklı yolda arabanın tekerliklerini zorluyordu. Kalbi, kalbi duracaktı kalbi. İri kemikli elleri titriyordu. Gözbebekleri titriyordu.

Kalbi titriyordu...

"Of..." diyerek kükredi bir aslan gibi. Kötü düşünmek istemiyordu. Azra'sı iyiydi. Onun güzel kadını iyiydi.

Mahallesinin alt sokağına girdiğinde kalabalık yüzünden arabasını süremiyordu. Kornaya peş peşe basıp insanların çekilmesi için arabanın açık camından bağırıyordu. İnsanların olduğu yerde dikildiğini gördüğünde sesli bir şekilde küfredip arabayı durdurdu. Mehmet'le beraber dışarı çıkıp kalabalığın arasından eve gitmeye çalıştılar. Kendi sokaklarına geldiklerinde jandarmanın bariyerle sokağın başını kapattığını görünce tekrar küfredip bariyerin üstünden atlayıp eve doğru koşmaya başladılar. Koşarken, gözlerine yerde yatan cesetler çarpsa da eşlerine kötü bir şey olduğunu akıllarına getirmek istemiyorlardı.

Talha evinin önüne yaklaştığında Jandarmanın kırmızı bariyerle evinin etrafını kapattığını gördü. Adımları durdu, sesler durdu, hareket eden her şey durdu.

Kalbi de durmak üzereydi. Koca cüssesini taşıyan bacakları titriyordu. Kalın iki dudağı aralandı. "Azra'm?" Yüreğinden çıkmıştı karısının ismi. Evin içine girmeye korkuyordu. Her akşam koşarak geldiği eve girmeye bu sefer deli gibi korkuyordu.

Kolunda kemikli el hissedince bakışlarını Yüzbaşına çevirdi.

"Bulacağız."

Gözlerini yumup dizlerinin üzerine çöktü.

"Kalk Talha. Bulacağız, kalk basın burada yakışmıyor sana."

Yüzbaşı konuşuyordu ama ne söylediğini anlamıyordu. Tek anladığı karısının kayıp olduğuydu. Taşlı toprağı avuçları arasına alıp tüm gücüyle sıktı. Taşlar parmakları arasından yere düştükçe gözlerindeki saf nefret gözle görülür şekilde etrafındaki evlerinin üzerindeydi.

Yere sert basıp bir anda koca gövdesini ayağa dikti. Başını evinin avlusuna açılan kırık kapıya çevirdi. Karısına bir şey olmasın diye demir kapı taktırmıştı ama o kapı yerde boylu boyunca yatıyordu. Onu yerden alıp evinin karşısında olan eve doğru fırlattı. Arkasını dönüp eve doğru yürüdüğünde, arkasından Yüzbaşı ve timdeki arkadaşları geliyordu. Demir kapı gibi çelik kapıda yerdeydi.

"Sizin gelmişinizi geçmişinizi s*keyim!"

Evin içine adım attığında olay yeri incelemenin karısının beyaz halılarına bastığını gördü. Daha çeyiz kokan evinin içinde yabancı insanlar geziyordu.

Tökezledi karısının kokusu burnuna ilişince. Salona doğru yürüdüğünde gözü beyaz halının üzerinde olan kana kaydı. Gözleri korkuyla büyüdü. Yere çömelip parmağını kanın üzerinde gezdirdi.

"Köpeğinizi vurmuş şerefsizler. Jandarma veterinere götürdü ama pek umut yok."

Gözlerini yumdu Talha.

"Mehmet'in karısının karnına tekme atmışlar onu da hastaneye götürdüler. Umarım düşük yapmaz."

Talha, Yüzbaşını yine duymazdan geldi. Daha dün karısıyla sıkı sıkı sarılıp televizyon izledikleri koltuğa kaydı bakışı. Dudakları titredi. Burnundan nefes alıp verdi. Yumruğunu yere vurup öyle bir kalktı ki ayağa Yüzbaşı irkilip geri çekildi. Talha nefret dolu bakışlarıyla dışarı koştu. Belinde olan silahı çıkarıp havaya üç kez ateş etti.

"Çıkın lan dışarı!"

Etrafında dönerek karanlık evlere baktı.

"Size diyorum lan, çıkın dışarı itin evlatları. Bu beni ikinci yaralayışınız! Çıkın dışarı..."

Evlere doğru yürüyüp kapılara tekme attı. Evlerin içinden ses gelmiyordu. Sağa sola koşup evlerin kapılarını kıracak gibi tekmeliyordu. Arkadaşları arkasında sadece duruyordu, ona müdahale edeceklerinde nasıl bir tepkiyle karışılacaklarını bildikleri için geride duruyorlardı.

"Korkaklar, hainler, kalleşler. Gözünüzün önünden küçük bir kadın kaçırıldı sizler kılınızı bile kıpırdatmadınız. Hainler, yazıklar olsun size amca, teyze, dayı dediğim güne. Yazıklar olsun karımı sizinle tanıştırdığım güne. Sizler nankörsünüz, benim karım sizin kadınlarınız hapse girmesin diye şikâyetçi olmadı ama siz onu ikinci kez vurdunuz. Duymadınız mı onun çığlıklarını? Duymadınız mı benim karımın sesini? Yazıklar olsun size. Saklanın karılarınızın eteklerinin altına. Adam olunca çıkarsınız dışarı."

Nefesi kesilir gibi olunca kalabalığın arasından sokak boyunca koşmaya başladı.

"Azra, neredesin Azra'm?"

Sağa sola saldırıyor, bütün gücüyle Azra'ya bağırıyordu. Karısıyla oturduğu tepeye geldiğinde yere çöküp hıçkırarak ağladı. Arkadaşları hep bir andan yanına yaklaşıp ona sarıldılar.

"Bulacağız komutanım söz veriyorum bulacağız."

Talha başını iki yana sallayıp elini göğsüne vurdu.

"Koruyamadım karımı, koruyamadım küçüğümü. Babasının, annesinin, ablasının yüzüne bakamayacağım. Meleğimi koruyamadım ben. Geri zekâlının tekiyim ben. Nasıl yalnız bıraktım ben onu? O lanet olasıca korumalar nasıl olurda koruyamadı benim karımı?"

"Öldürülmüşler komutanım."

"Yıllardır eğitim alıyorlardı. İki teröriste nasıl yenildiler?"

"Sizin evinizin yanında oturan Suriyelilermiş yengeyi kaçıranlar. Kamera kayıtlarından gözüküyor. Korumalar evin önünde nöbette beklerken evden çıkıp direkt üzerlerine taramalı tüfekle mermileri boşaltıyorlar. Adamlar böyle bir şey beklemediği için maalesef şehit oldular."

Talha yumruğunu yere vurup, "Biliyordum," diye bağırdı. "Biliyordum o piçlerde bir şeyler olduğunu. Benim karımdan ne istiyor itin evlatları?"

Talha gözyaşları arasından karısının ismini fısıldarken güçlü eller tarafından ayağa kaldırıldı. Timindeki arkadaşları etrafına sarıp dönmeye başladılar.

"Bebek gibi ağlayacak mısın komutanım?"

"Oturup sabaha kadar zırlayacak mısın komutanım?"

"Gökhan'ın,"

"Hasan'ın,"

"Ferit'in,"

"İlyas'ın,"

"Korumaların"

"Yaramaz'ın,"

"Elif yengemin,"

"Azra yengemin,"

"İntikamını almayacak mıyız komutanım? Oturup ağlayacak mıyız komutanım?"

Askerler bağırırken Talha gözlerini sıkı sıkı kapamış tüm gücüyle yumruk yaptığı elini sıkıyordu.

"Alacağız," diye bağırdı gırtlaktan gelen sesiyle. "Alacağız. Karımı onların elinden alacağım. Onların elinden karımı alacağım."

"İşte sen busun! Sen Türk askerisin. Sen Talha Aslan'sın.

Sakın ağlama, gök taşa taş göğe küser senin o gözyaşlarını gördüklerinde. Korkma tamam mı, hiçbir şey olmayacak ve yengemizi bulacağız."

Talha başını sallayıp evine doğru yürümeye başladı. Bu saatten sonra soğukkanlı olacaktı. Karısını bulması için olabildiğince soğukkanlı olup Azra'ya ulaşacaktı.

Hoş içi cayır cayır yanarken nasıl soğukkanlı olacaksa. Sağına baktığında Azra yoktu, soluna baktığında Azra yoktu. Nasıl soğukkanlı olacaktı? Onun Azra'sı hep yanındaydı bu zamana kadar. Şimdi derin bir kuyunun içinde bomboş etrafında dönecekti. Azra'nın olduğu yer cennet bahçesiyken şimdi cehennemdi.

Evine geldiğinde askerlerin evden çıktığını, kapıları taktığını gördü. Onlara hiçbir şey demeden yatak odasına girip dolabın kapağını açtı. Azra'nın gece giydiği penyeyi alıp burnuna bastırdı. Gözleri kapalı kokusunu derin derin içine çekerken bacakları onu taşımayacak bir boyuta gelmişti.

"Bulacağım seni. Gül kokunu içime doya doya çekeceğim. Senden ayrı olduğum zamanın acısını fazlasıyla çıkaracağım Azra'm. Korkma, beni hep yanında hayal et, seni bulacağım."

Gömleğinin düğmelerini açıp atletinin içine sıkıştırdı penyeyi. Komodinin üzerinde duran küçük çerçevenin içinden Azra'yla birbirine sarılmış olan fotoğrafı alıp gömleğinin cebine koydu.

"Seni bulacağım. Seni bulacağım Azra."

Gömleğinin düğmelerini iliklediğinde, gözü yatağın üzerindeki buruşukluğa ilişti. Dudakları titredi, burnu sızladı. Yatağın üzerine çöküp elini buruşuk çarşafın üzerinde gezdirdi. Oysaki beş saat önce karısı burada, kolları arasındaydı. Yastığı alıp burnuna bastırdı. Gül kokusunu derin derin içine çekti. Sanki bu kokudan uzun bir süre ayrı kalacakmış gibi, içine işlemek ister gibi soludu kokuyu.

Gözyaşlarını yastığa silip parmağını ısırdı. Bağırmak isti-

yor, sesi çıktığı kadar ağlamak istiyordu.

"Komutanım?"

Sert bir şekilde gözyaşlarını koluna silip yataktan kalktı. Son kez gözlerini eşyaların üzerinde gezdirip odadan çıktı. Kapıda bekleyen timine, "Karargâha gidiyoruz," dedi dişleri arasından. Ruhu karanlığa gömülmüştü bu gece. Işıkları yanan evinin bütün ışıklarını kapatıp parmaklarını kapıya vurdu. Azra bulunmadan ışıklar onun için açılmayacaktı. Derin nefes alıp arkasını döndü. Arkadaşlarıyla beraber askeri araçlara binip karargâha doğru yola koyuldular.

Hakan bakışlarını karşısında oturan arkadaşlarına çevirdi.

"Elif yengeden haber var mı?"

"Kanaması durmuş ama birkaç ay hastanede yatacakmış. Düşük tehlikesi varmış."

"Orospu çocukları. Peki ya, Yaramaz?"

"O da ameliyattaymış."

Talha gözlerini kapatıp bacağını sallamaya başladı. Onun yine sinir krizi geçireceğini düşünen arkadaşları birbirlerine susmaları için işaret verdiler. Her an bir yerlere saldıracak gibi duruyordu. Ağzından ve burnundan sesli soludukça arkadaşları gergin oluyorlardı. Bu öfkenin komutanlarına zarar vermesinden korkuyorlardı.

Talha'nın telefonu akşamdan beri sürekli çalıyordu. Kimin aradığını bildiği için cebinden çıkarıp telefona bakmıyordu. Hakan hafif öksürüp, "İsterseniz açın komutanım, ailesi merak ediyordur." dedi kısık sesle.

Bir anda gözlerini açan Talha, Hakan'a öldürecek gibi baktı.

"Açıp da ne diyeceğim? Baba, anne, Pınar karımı koruyamadım. Şu an teröristlerin elinde siz evinizde rahat rahat uyuyun mu diyeceğim? Ben Azra'yı bulmadan bu telefonu

açmam."

Hakan başını sallayıp önüne döndü. "İnşallah sabaha karşı yengeyi bulmuş olacağız."

"İnşallah."

Karargâha geldiklerinde hepsi toplantı odasına girdiler.

Yüzbaşı, General hepsi sıraya dizilmiş Kılıç Timi'ni izliyorlardı. En çok da yerinde duramayan Talha'yı.

"Talha, sakin ve soğukkanlılıkla görüntüleri izleyecek misin? Yoksa bizi dışarıda bekler misin?"

"İzleyeceğim!"

Sert sesi beni bu odadan bir Allah'ın kulu çıkaramaz der gibiydi. Yüzbaşı başıyla askere işaret verip olay anının görüntülerini dev ekranda görünmesini sağladı. Teröristlerin eve saldırışı, Azra'nın saçından tutup çekiştirişi an be an ekranda yer aldı. Talha bayılacak gibi olunca oturduğu sandalyeye tutundu.

"Ben ölüyüm Azra. Seni koruyamadım ya ben artık ölü bir adamım. Ceset olan bedenimi koymasınlar mezarın altına. Seni bulduğum an sen koy bu işe yaramayan devinin bedenini toprağın altına."

Gözünden bir damla yaş akınca hızla eliyle sildi.

"Diğer görüntülere geç."

Asker üç saat önce çekilmiş görüntüleri ekrana verdi. Suriye'ye kaçak geçilen sınır bölgesiydi. Karısı evinin yanında oturan Suriyeli adamın kucağında, tellerin arasından Suriye tarafına geçirilmişti.

Hızla ayağa kalkıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Öfkeyle sağa sola gidip dilini ısırdı. Kendine hâkim olamazsa komutanlarının karşısında saygısızlık yapacağını biliyordu.

"Talha, otur."

"Sakin olamıyorum komutanım. Baygındı, karıma kim bilir ne verdiler."

"Sakin ol tamam mı? İki saat içinde Suriye'ye gireceğiz."

"İki saat çok geç komutanım. Alıp cehennemin dibine sokarlar karımı."

"Biz de o cehenneme girer Azra'yı alırız oradan. Cumhurbaşkanından onay bekliyoruz tamam dediği an gireceğiz."

Talha duvarı yumruklayıp, "Lanet olsun," diye bağırdı dişleri arasından. Yüzbaşı yanına gelip omuzlarını tuttu.

"Eşini kurtaracağız Talha. Sakin olmalısın, sen böyle olursan seni Suriye'ye göndermem."

"Gideceğim Yüzbaşım. Söz veriyorum sakin olacağım."

"Sana güveniyorum. Otur şimdi adamlar hakkında edindiğimiz bilgileri konuşalım."

Talha başını sallayıp kalktığı yere oturdu.

"Hamza, takma adıyla Kerpeten. Kimliğini değiştirip Türkiye'ye sığınan Suriyeli terörist. Hiçbir şekilde aranan biri olmamış, her işini başkalarını araya koyarak yapmış."

"Bu it, benim karımdan ne istiyor peki?"

"Bilmiyorum, henüz bizimle iletişime geçmediler."

"Onları öldürmek istiyorum. Benim karıma dokunan parmaklarını tek tek kırıp onlara yedirmek istiyorum."

Talha'nın fısıltısını duyan arkadaşları birbirine bakıp önlerine döndüler. Biliyorlardı, Talha o teröristleri bulduğunda lime lime edecekti onları.

Sabah altı civarı Cumhurbaşkanından gelen onayla Suriye'ye giriş yaptılar. Aslan olup kayaların altına girdiler, karınca olup toprağın altına süzüldüler. Her bir yere karış karış baktılar. Savaştan yıkılan evlerin içlerinde bakılmadık yer bırakmadılar. Pes etmediler, yürüdüler, koştular ama durmadılar.

Susuzluktan dudakları kurudu ama bir damla su değdirmediler dudaklarına. Güneşin altında su gibi oldular kamuflajları içinde ama yine pes etmediler. Hep koştular, hep

yürüdüler.

Komutanı için canlarını verirdi onlar.

***

Mardin Midyat bölgesinde tüm kalabalık toplanmış, on askerin al bayrağa sarılmış tabutuna üzüntüyle bakıyorlardı. Kimi başını yere eğmiş gözyaşlarını sessiz bir şekilde dökerken kimi feryat figan ağlıyordu.

Şule;

Feryatları ortalığı yıkıyordu. Çığlıkları insanların içine işliyordu. Abisinin al bayrağa sarılmış tabutunun önünde ayakta zor duruyordu. Sadece bağırıyor, çığlık atıyordu. Kollarını tutan kadın Subay'lar onu sakinleştirmeye çabalarsalar da Şule hiçbir kelimeyi duymuyor, tabutun içinde yatan abisini düşünüyordu.

"Yaktılar mı senin o güzel tenini abim? Yeşil gözlerini erittiler mi abim? Saçlarımı sevdiğin parmaklarını küle mi çevirdiler abim? Ah abim, ah bir çıkıp gelsen şu kalabalığın içinden. Ben yaşıyorum desen, söz veriyorum bundan sonra seni üzmeyeceğim. Söz veriyorum bundan sonra sana layık bir kardeş olacağım."

Abisinin tabutunu sevip, elini abisinin yüzünü sever gibi tabutun üzerinde gezdirdi. "Kalk abim, ne olursun kalk. Sen de bırakma beni, sen de annemle babamın yanına gitme."

Yüreği dağlanıyordu genç kızın.

Abisinin tabutunun başında ağlarken daha önce görmediği bir kız gözü yaşlı abisinin tabutuna sarılıp, "Sevgilim," diyerek ağladı. Şule kaşlarını çatıp onun gibi sesli bir şekilde ağlayan kızı şaşkınlıkla izliyordu. Abisine sevgilim demişti, şehit olan askerlerin tabutlarını karıştırdığını düşündü kısa bir süre ama sonra bunun saçma olduğunu düşünüp kızı daha önce görüp görmediğini anlamaya çalıştı.

"Bebeğimizle bizi nasıl tek bıraktın Gökhan? Nasıl olurda bizi sensiz bırakırsın? Benim senden başka kimsem yoktu, neden yokluğunla beni bu dünyada bebeğimle baş başa bıraktın."

Şule duyduklarıyla titredi. Bu kadın neler diyordu? Onun abisi Güneş'i seviyordu, nasıl başkasından çocuğu olurdu.

"Pardon," dedi çenesi titreyerek. Tabutun yanında ağlayan kız başını kaldırıp Şule'nin yüzüne perişan halde baktı. Buruk bir tebessüm kondu yüzüne. Tanışmak istediği kızla böyle bir yerde tanışacağı aklının ucuna gelmezdi.

"Söylediklerinizi duydum. Siz neler diyorsunuz? Benim abimin sevdiği kadın var nasıl olurda size-" Sustu Şule. Abisi önünde cansız bir şekilde daracık tabutun içinde yatıyor onun şu an düşündüğü şey kızdırdı onu. Başını iki yana sallayıp abisinin tabutunu öptü.

"Özür dilerim abim."

Afra bir eli karnında diğer eli tabutun üzerinde Şule'ye bakıyordu. Sevdiği adamdan kalan tek kişi oydu. Bundan sonra bebeği, o ve sevdiği adamın kız kardeşi vardı.

Anne ve babası geçirdikleri kaza sonucu ölmüşlerdi. Bu dünyada tek başınaydı ta ki hayatına Gökhan girinceye kadar, genç adam hayatına girdiği günden beri sanki yeniden doğmuş gibi olmuştu. Her akşam dedesiyle yaşadığı evin sokağına gelir onunla vakit geçirirdi. Onu gezmelere götürür, daha önce yaşamadığı mutluluğu yaşatırdı genç kadına. Ama artık yoktu...

Alnını tabuta yaslayıp elini yumruk yaptı.

"Ben sensiz nasıl ayakta duracağım? Sen olmadan nasıl yaşayacağım?"

Tabutun başında iki kadın ağlarken anne ve babasının ortasında duran Güneş sessizce ağlıyordu. Tabuta yaklaşıp Gökhan'la son kez konuşmak istiyor ama ona gidemiyordu. Bacakları onu ayakta zor tutuyordu. Bu sabah bütün ailesiyle

Mardin'e geldiklerinde abisinin evine gitmişlerdi. Evin halini gördüklerinde hepsi ayrı köşelere dağılmış kendi içlerindeki acıyla kıvranmıştı.

Bir yanda Pınar'ın hastalığı, bir yanda Azra'nın kayboluşu canlarını yakarken, Gökhan'ın da şehit olması hepsini çaresiz hissettirmişti. Özellikle Güneş'i, bir zamanlar seviyordu Gökhan'ı. Onunla her ne kadar ciddi bir ilişkiye başlamasalar da genç adamı sevmişti. Gökhan ona soğuk olsa da onu sabırla beklemiş, hep bir umut olacağını düşünmüştü. Beklediği gibi olmamıştı. Genç adam gün geçtikçe ondan uzaklaşmış günlerce, haftalarca aramaz olmuştu. Güneş'te ümidini kesmişti artık ondan. Onu istemeyen adamın peşinde dolaşmak karakterine yakıştırmıyordu.

Zaman geçtikçe hayatına yeni yeni giren İsmail'e ısınmıştı. Onun yanında daha önce hiçbir erkeğin yanında eğlendiği gibi eğlenmemişti. Birlikte gülüp birlikte ağlamışlardı. Aralarındaki bağın ne olduğunu anlamasalar da ikisi de gizliden gizliye birbirlerine farklı duygular hissettiklerini biliyorlardı.

Tören bittiğinde askerler tabutlara koşup selam verdiler. Derin bir nefes aldı Güneş.

"Hoşça kal Gökhan. Benim hakkım varsa sen de helal olsun, senin hakkın varsa helal et bana. Gittiğin yerde rahat uyu."

Giden tabutların ardından insanlarda birer birer dağıldılar. Ömer Bey ailesine, "Arabalara binelim," dedi. Azra'nın akrabalarıyla birlikte arabalara bindiler. Beş araba peş peşe Azra'nın evinin önüne gelince Demet Hanım arkadaşı Sevgi'den destek alarak arabadan indi.

"Vah Azra'm vah. Ah benim güzeller güzeli gelinim. Ellerindeki kınaları kurumamıştı benim kızımın."

Kadınlar Talha'nın yaptığı çardakta otururken, erkekler evin önünde duran askerlerle konuşuyordu. Ömer Bey'le Kemal Bey emekli asker oldukları için tanıdıkları askerlerden

şu an Suriye'nin hangi bölgesini aradıklarını soruyorlardı. Onlar Mardin'e geldiklerinde Talha ve timi Suriye'ye girmişti. Bugün akşama kadar grup halinde Suriye'ye girecekti askerler.

"Bu acı çok büyük? Nasıl dayansın abim, nasıl dayansın yengem? Azra'm, Pınar'ım."

Kadınların ağlama seslerini duyan erkekler sıkıntıyla birbirine bakıp içeri girdiler. Azra'nın halasıyla yengesi bağıra bağıra ağlıyorken diğerleri seslerini çıkarmadan acılarını yaşıyordu. Azra'nın anneannesiyle babaannesi iğnelerle ayakta duruyordu. Gece onlara ne kadar siz gelmeyin deseler de hiçbiri dinlememişti onları. Hepsi gelmişti.

İsmail annesinin saçlarını öpüp, elleri titreyen anneannesine su içirdi.

"Kendinizi salmayın ben inanıyorum Azra bulunacak. Pınar da iyi olacak, her şey eskisi gibi olacak. Bizler yine gülen bir aile olacağız."

Buğra başını sallayıp, "İsmail haklı," dedi. "Ben eminim Talha akşama kadar Azra'yı bulacaktır. Selim'le konuştum, Pınar uyanmış iyiymiş, birazdan sonuçları gelecekmiş."

"Oy abim benim oy. Yıllarca topal bacağının üzerinde çalıştı çabaladı. Bir kere bile namazını kaçırdığını bilmem, hep dua etmiştir ailesine. İlk kez gördüğünde Ayşem'i Rabbim onu bana nasip eyle demişti, duaları kabul olmuştu. Hep kız evladı olmasını istemişti, iki tane dünya güzeli kızları oldu. Ama şimdi biri canıyla savaşıyor, diğeri kim bilir hangi kötü adamların elinde. Allah'ım, ya ona kötü bir şeyler yapıyorsalar."

Gül Hanım başını iki yana sallayıp elini göğsüne vurdu.

"Yalvarırım biz de gidelim Suriye'ye. El birliğiyle arayalım kızımızı. Nasıl korkmuştur benim yavrum, nasıl ağlamıştır halasının gülü."

Demet Hanım hem açlığa hem de yorgunluğa daha fazla

dayanamayarak bayıldı.

"Anne."

Güneş'le Neşe Demet Hanımın başını masadan kaldırıp yüzüne hafif vurdular.

"Annecim uyan."

Asaf Demet Hanımın yanına gelip onu kucağına aldı. Yengesini evin içine taşırken Ömer Bey'le Güneş de peşlerinden geldiler. Demet Hanımı koltuğa yatırdıklarında Güneş'in getirdiği suyla yüzüne sildiler. Demet Hanım kendine gelir gibi olunca derin nefes alıp yerdeki kan lekesine baktı Güneş.

"Yaramaz nasıl acaba?"

"Bacağı çok kötü durumda, sanırım üç kere daha ameliyat olması gerekecek."

"Şerefsizler."

"Ömer."

Ömer Bey karısının sesini duyunca yanına gelip elini tuttu.

"Söyle Demet'im."

"O pislikler kızıma bir şey yapar mı? Yavruma dokunursalar ölür kızım, Talha'm da ölür. Ömer beklemek çok acı, hiçbir şey bilmemek çok acı. Yalvarırım kızımızı bulalım."

"Bulacağız, sana söz veriyorum. Kızımızı orada bırakmayacağız."

"Şükürler olsun."

İsmail'in bağırışını duyunca oturdukları yerden kalkıp dışarı koştular.

"Bulundu mu Azra?"

İsmail buruk tebessümünü yüzünden silip Ömer Bey'e başını hayır der gibi salladı.

"Pınar'ın biyopsi sonucu temiz çıkmış. Tümörler iyi huyluymuş."

Ömer Bey eliyle yüzünü sıvazlayıp, "Çok şükür," dedi. Hepsinin içi biraz da olsa rahatlamıştı.

"Dayımla yengem çok kötü durumdaymış yalnız. Yengem sürekli bayılıyormuş. Pınar hiçbir şey bilmediği için ona belli etmemeye çabalasalar da ikisi de perişan haldelermiş."

Ömer Bey çardağa yaklaşıp dün geceden beri perişan halde olan kadınların yüzüne baktı.

"Hanımlar siz İstanbul'a gidip Ali ve Ayşem'in yanında olun. Onların büyük bir desteğe ihtiyacı var. Bizler burada kalır haber bekleriz."

Gül Hanım itiraz edeceği zaman eşi elini tutup, "Ömer Bey haklı," dedi. "Abimle Ayşem'in yanında olmalıyız."

"Eğer gidersem, Azra'ma bir daha kavuşamayacakmışım gibi geliyor."

"Gül yapma böyle. Anneni üzüyorsun."

Gül Hanım kollarını masanın üstüne koyup başını kollarının arasına aldı.

"Ne olursun gel meleğim."

***

Ağızları kurumuştu kırk derece sıcağın altında. Dudakları arasından verdikleri nefesleri buhar olup yok oluyordu. Ama pes etmiyorlardı, hepsi güçlü bir şekilde Azra'yı bulmak için çabalıyorlardı. Bir aydır bir iz bile bulamasalar da umutları vardı. Komutanları için pes etmek yoktu.

Talha her zaman olduğu gibi bir köşeye kıvrılmış, karısının penyesinden kokusunu soluyordu. Henüz kınaları geçmemiş karısını ondan ayırmışlardı. Kafayı yeme noktasına gelmişti. Tam buldum derken her zaman olduğu gibi boş dönüyordu eli. Bir işaret, sadece bir işarete ihtiyacı vardı. Gözünden akan yaşı Azra'nın penyesine silip derin nefes aldı kurumuş ciğerlerine.

"Bir işaret ver Azra. Seni bulmam için bir işaret. Bir ses ver kulaklarım işitsin sesini. Bir ses ver yüreğimin ateşi azalsın. Hangi taşın altındasın, hangi toprağa sığındın? Avuçlarımın arasında olan çamurlu toprakta yoksun. Söyle hangi dağın altındasın? Pes etmeden baktım baktım ama sen benim baktığım hiçbir yerde yoksun. Söyle sevdiğim nerede küçük bedenin? Nerede huzur bulduğum sesin? Gece oluyor gündüz oluyor sen yine yoksun sevgilim."

Başını taşın üstüne koyup penyeyi yüzüne bastırdı.

"Allah'ım, ölüyorum ne olursun iyi olsun. Ne olursun canını yakmasınlar."

Gözyaşları karısının penyesine bulaşırken omuzları sallanıyordu sessiz bir şekilde hıçkırmaktan. Tam bir ay olmuştu sevdiğini görmeyeli.

Konserve yemeklerini yiyen askerler birbirlerinin yüzüne bakıp başlarını yere eğdiler.

Her akşam Talha'yı böyle görünce ciğerlerini yerinden söküyorlarmış gibi hissediyorlardı. En az Talha kadar onlarda acı çekiyordu.

Hepsi birbirine bakıp gözleriyle söz verdiler.

"And olsun Azra'yı bulacağız."

İKİNCİ BÖLÜM

Yağmuru çok severdi o, durduğunda toprak kokusu yaydığı için. Yağmuru çok severdi o, sevdiğiyle el ele altında yürüdüğü için.

Yağmuru sevmiyor, suyu sevmiyor, ıslaklığı sevmiyor, toprağı, çamuru sevmiyordu o.

Yanağına bulaşan çamuru silmek istiyordu. Bacaklarının üzerinde gezen fareleri itmek istiyordu.

Bağırmak istiyordu. Kurtulmak istiyordu.

Neredeydi, kimlerin elindeydi bilmiyordu. Bildiği günün belli bir saati uyandığıydı. Gözleri açıldığı zaman karanlık bir odada çamurun içinde yattığını biliyordu. Gündüz mü? Gece mi bilmiyordu. Günlerden hangi gündü bilmiyordu. Saat kaçtı bilmiyordu. Bildiği Talha yoktu, annesi yoktu, babası yoktu, Yaramaz yoktu. Kimseler yoktu.

Sadece o, sadece o vardı. Bir de tanımadığı insanlar, anlamadığı dilde konuşan insanlar vardı. Ondan ne istiyorlardı bilmiyordu ama ona iyi davranmadıklarını biliyordu.

Tükeniyordu...

Demir kapı gıcırdayarak açıldığında kalbi yine hızlı atmaya başladı. Bacaklarını karnına çekip, içeri giren çamurlu siyah çizmelere dikti gözlerini. Bu odayı sadece kapı açıldığı zaman inceleyebiliyordu. Ev değildi. Sanki yerin altıydı. Duvardan aşağı pis lağım suları akıyor, duvar kenarlarında fareler dolaşıyordu.

Bedeni çok fazla bitkin olduğu için hiçbir şekilde tepki veremiyordu. Zaten elleri ve ayakları bağlıydı. Ağzındaki bant

ona yemek yedirdikleri zaman açılıyordu sadece. Kıpırdayamıyordu. Altına kaçırdığı için pis kokan oda hepten pis kokuyordu.

"Hadi iyisin bugün yemekte tavuk var."

Bozuk Türkçesiyle üstüne kusacak gibi konuşan adamdan tiksiniyordu. Yüzünü bir kere gördüğünde şok olmuştu. Evinin yanında oturan adamdı. Onu gördüğü an kalbi korkudan duracaktı. O an kocasının sözleri kulaklarına birer birer gelmişti. *"O insanlara güvenmiyorum, onlardan uzak dur Azra."* Bu sözlerin şimdi hiçbir önemi yoktu. Azra onların elindeydi.

Dudaklarının üzerinden bant hızla çekilince kısık sesle inledi. Uyuşan dudaklarını diliyle ıslatıp, "Su," dedi zorla. Dışı ne kadar ıslaksa içi o kadar kurumuştu.

"Su ver."

"Vereceğim, az sabırlı ol."

Adam gözlerini Azra'nın bedeninin üzerinde gezdirince kendini iyice kastı genç kadın. 'Allah'ım, diri diri yanmaya razıyım ne olursun bedenime dokunmasınlar. Kocama ait bir kadın olayım sadece.' Gözyaşları alev alev yanaklarını yakarken sürekli dua ediyordu.

"Sürekli altına kaçırdığın için fareler etini çok sevdi sanırım. Yanına geliyorlar."

Adam sararmış dişlerini gösterip kahkaha atmaya başlayınca nefretle yüzüne baktı. 'Fareler yesin beni, bedenim çürüsün, yeter ki onlar bana dokunmasın. Kocamın izlerini silmesinler benden.' Dişleri arasından mırıldadığı sözleri adam duymuyordu. Açıkçası ne söylediğini de umursamıyordu.

"Hadi iyisin, kız kardeşim acıdı sana. Buraya ışık taktıracağım, kova ve su getireceğim, yıkanıp pisliğinden arın."

Asla yıkanamazdı. Her an ona saldıracak gibi bakan insanların içinde yıkanamazdı. Başını iki yana sallayıp sırtını duvara yasladı.

"Bana bak kokun midemi bulandırıyor. Sen bana uzun bir süre lazımsın, yıkan midemi bulandırma. Eğer sen yıkanmazsan ben zevkle seni yıkarım."

Başını tekrar iki yana salladı. Tek yapabildiği buydu. Sesi çıkmıyordu çünkü. Dili lal olmuş gibiydi. Her gün ona iğne vurdukları için tüm bedeni gibi dili de uyuşuyordu.

Adam ağzına tavuk parçasını sokunca nefesi kesilir gibi oldu. Zorla dişlerinin arasında olan tavuk parçalarını çiğneyip yuttu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ama umurunda değildi. Güçlü olmak için yemesi lazımdı. Hoş ne kadar yese de iğneler yüzünden kendini bitkin hissediyordu.

Adının Hamza olduğunu öğrendiği adamın pis elleriyle verdiği tavuğu zorla yedi. Boğazı her yuttuğu lokmada yanmıştı. Başı, boğazı fazlasıyla ağrıyordu.

Adam ayaklarındaki kalın ipleri çıkarırken içeri kısa boylu adam ve kız girdi. Kız yere leğen ve su dolu kova bıraktı. Adam ise yukarıdan aşağı uzattığı seyyar kablonun ucuna lamba taktı. Hafif ışık olan oda tamamen aydınlanmıştı. Gözleri ışıktan karardığı için kolunu yüzüne siper etti.

"Acele et, senin keyfini bekleyemeyiz."

Ne yani onlar buradayken mi yıkanacaktı? Hayatta olmazdı. Onların bedenini çıplak görmesine dayanamazdı. Kolunu yüzünden çekip ellerini yere bastırdı. Avuç içinde olan vıcık vıcık çamur midesini bulandırsa da zorla diklenmeye çalıştı.

O kadar perişan haldeydi ki sanki ölümünün yaklaştığını hissediyordu.

Yerden destek alarak zor da olsa oturur vaziyete geçti. Durmadan akan gözyaşlarını ıslak koluna silip bakışlarını etrafta gezdirdi. Burası yerin altıydı. Hiçbir yerden ışık almayan pis bir çöplüktü. Buraya nasıl getirildiğini bilmiyordu, şu an nerede olduğunu bilmiyordu ama kurtulamayacağını biliyordu.

"Hadi lan seni mi bekleyeceğiz?"

Sarı dişleri arasından tükürerek konuşan adamın yüzüne tiksinerek baktı. Ondan iğrendiğini her defasında yüzüne bakarak belli ediyordu. Azra'nın bu bakışlarından rahatsız olup aynı Azra'nın ona baktığı gibi o da ona aynı şekilde bakıyordu adam.

"Sizin yanınızda yıkanamam."

Koca elleriyle Azra'nın saç diplerini tutup yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Midesi kasıldı ona bu kadar yakın olduğu için Azra'nın. Nefesini tuttu adamın nefesini içine çekmemek için.

'Talha'm, neredesin?'

"Bana bak karı, seni yatağıma alıp becermesini bilirim ama ilgimi çekmiyorsun. Sesini kes yoksa seni altına almak isteyen adamların altına zevkle sokarım."

Gözlerini yumup dişlerinin arasından, "Orospu çocuğu," diyerek söylendi. Adam kir olan avuç içini sert bir şekilde Azra'nın yüzüne yapıştırınca çığlık atıp sırtüstü düştü genç kadın.

"Seni orospu, vermeyin buna yemek. Gebermeye yakın verin."

Canı çok acıyordu, canı çok fazla acıyordu. Burnu kırılmıştı sanki elini kanayan burnuna getirip hıçkırarak ağladı.

'Canım çok acıyor, Talha neredesin?'

Odanın içinde bağırarak ağlarken iki adam yukarı çıktılar. İçeride kızla o kaldı sadece. Yattığı yerde ağlarken kız omuzlarından tutup oturur vaziyete getirdi onu. Üzerindeki siyaha dönen beyaz tişörtü çıkarıp yüzüne baktı.

"Lütfen kurtar beni."

Onu her gördüğünde buradan kurtarması için yalvarıyordu. Hiçbir şekilde Azra'yla konuşmuyordu kız. Sadece yüzüne bakıyordu.

"Ne olursun."

Kollarından tutup ayağa kaldırdı perişan olmuş bedenini. Azra yere düşeceği esnada beline sarıldı Azra'nın. Gücü yoktu, perişan haldeydi. Bacakları sürekli titriyor üşüyordu.

Sırtını pis su akan duvara yasladığında irkildi. Leş gibi idrar, lağım kokuyordu.

Kız yere eğilip pantolonunu çıkardığında ona itiraz edemedi. Hoş edecek takati de yoktu. Bakışları bacak arasına indiğinde, "Of," diye bağırdı. Kıpkırmızı olmuştu. Üstüne tuvaletini yaptığı için bacakları pişmişti. Bedeniyle bütünleşen çamaşırını çıkardığında öğürmemek için zor tuttu kendini. Ne hale gelmişti zayıf bedeni.

Kız Azra'nın yüzüne bakmadan kovanın içinden tasa su alıp belden aşağısına döktü. Buz gibi su tenine değdiği an dişleri birbirine vurarak titredi. Kollarını gövdesine dolayıp yere çöktü.

'Anne, baba, abla kurtarın beni. Korkuyorum, çok korkuyorum ne olursunuz kurtarın beni.'

İçinden feryat ediyordu. Dışarıya dilsizdi...

Başından aşağı buz gibi su döküldükçe dişleri kırılacaktı titremekten. Hem ağlıyor hem de kurtuluş için yalvarıyordu. Bağırmaktan sesi kısılmıştı ama onlar onu duymuyordu. Üzerine örtü örtüldüğünde alev alev yanan gözlerini karşısındaki kıza çevirdi. Ondan nefret ediyordu. Onu burada tutanlara yardım ettiği için ondan iğreniyordu.

Oysa Azra onu hep iyi biri sanmıştı. Tamam, oturup konuşmuşluğu olmasa da evinin önünde onu gördüğünde hep gülümsemişti. Abisi gibi vicdansızdı o da.

Kız elinde tuttuğu poşetin içinden siyah eşofman ve iç çamaşırı uzattı Azra'ya. Her an erkekler gelir diye zangır zangır titreyen bedenini zorla ayağa kaldırıp elinden kıyafetleri aldı. İki dakikada giyilmesi gereken kıyafetleri neredeyse on dakikada giymişti. Üzerinde kuru kıyafetler olmasına rağmen yine üşüyordu. Kız odadan çıkacağı zaman kolunu tuttu.

"Bugün günlerden ne? Lütfen onu söyle bari."

Kız bakışlarını yukarı çıkan merdivenlere çevirip, "Otuz mayıs," dedi kısık sesiyle, sonra da yukarı çıktı hızla. Kapı kapandığı an dizlerinin üzerine çöktü Azra.

Otuz mayıs? Bugün otuz mayıstı, o neredeyse bir aydır ailesinden, evinden uzaktı. Neden onu bulmuyorlardı?

Yara olmuş avuç içini yere vurup, kısık sesiyle göğsünden taşan feryatla bağırıyordu.

"Talha, koskoca bir aydır yokum. Neredesin sen?"

Ellerini yere vurup çıkmayan sesiyle bağırmaya devam etti. Oysaki o burada iki gündür tutuluyor sanıyordu. Koskoca bir ay. Çıldıracaktı.

"Talha'm neredesin sen, neredesin sevdiğim? Kim bilir şu an ne haldesin?"

Kaç dakika, saat, gün geçti bilmiyordu. Yattığı yerde sürünerek duvar kenarına geldi.

"Talha'm, benim canım devim. Oysaki bugünü seninle geçirmek için nelerimi vermezdim ben."

"Benim için siler misin geceyi, gökyüzünden?

Benim için tutar mısın kendi ellerinden?

Benim için okşar mısın saçının her telini?

Kendin için yakar mısın mumları, bu gece?

Mutlu yıllar, mutlu yıllar sevgilim...

Sensiz kutlar bu gece tüm âşıklar...

Çok yalnızlar, ellerinde yıldızlar... (Kalplerinde umutlar...)

Bekliyorlar, bizim için bir şarkı çal..."

Gözlerini yumup ağrıyan göğsüne elini bastırdı.

"Bugün senin doğum günün sevgilim. Duyuyor musun senin için söylediğim şarkıyı? İyi ki doğdun sevdiğim, iyi ki doğdun devim, iyi ki doğdun canım eşim. Bedenim yanında olmasa da ruhum yanında. Ellerim ellerini tutuyor, alın-

larımız birbirine değiyor ve biz slow müzik eşliğinde dans ediyoruz. Yaramaz ayaklarımıza dolanıyor, görüyor musun? O da istiyor bizimle dans etmek. Ve sen yere eğilip onu kucağına alıyorsun, sonra üçümüz birlikte dans ediyoruz. Bugün yirmi sekiz yaşında oldun canım devim. Varlığımı yanında hisset. Ben yine uykuya dalacağım devim, yine geldiler, yine bilmediğim bir ilacı bana verecekler. Bilincim tamamen kapanacak devim ama seni unutmayacağım. Hep kalbimde olacaksın, biliyorum beni bulacaksın, birlikte kutlayacağımız daha çok doğum günleri olacak. Ben seni içimdeki umutla bekliyorum devim. Şimdi uyuyacağım, iğne kolumdan içeri girdi. O yakıcı ilaç yine damarlarımdan kanıma karışmaya başladı. Bedenim yine yavaş yavaş uyuşmaya başladı, ben yine küf kokan yerde seni bekliyor olacağım devim. Lağım suyundan ıslanan bedenim yine senin için güçlü duracak. Biliyorum sen beni kurtaracaksın devim. Bekliyorum hadi gel..."

İğnenin içinden akan sıvı damarlarına yayıldığında konuşması durdu, gözleri kapandı. Bedeni yine derin bir uykuya daldı.

***

İnsan doğar, yaşar ve ölür.

Yaşadığı onca güzel günlerden sonra artık öleceğine tamamen inanıyordu. Zamanın onun için artık bir önemi yoktu, hangi günde olduğunu, saatin kaç olduğunu, mevsimlerden hangisini yaşadığını bilmiyordu. Belki dışarıda yaz ayı vardı ama onun için kış ayıydı.

Üşüyordu, deli gibi titriyordu. Soğuktu bulunduğu yer. Dudakları, el ve ayak parmakları kurumuş ve çatlamıştı. Ona yaklaşmaya çalışan fareleri ayık olduğu zaman itekliyordu ama uyuduğunda emindi fareler üzerinde geziyordu. Her ne kadar etini ısırmasalar da üzerine bıraktıkları dışkılarından

üzerinde gezdiklerini anlamak zor değildi onun için.

Son zamanlarda mide bulantıları da başlamıştı. Sürekli kusuyordu. Günde bir tabak yediği yemeği içinde tutamıyordu. Kasıklarında kasılmalar oluşuyordu. Bacak arası pişik olduğu için uyanık olduğu zamanlar tuvaletini bulunduğu yere yapıyordu. Baygın yattığında farkında olmadığı zaman üzerine kaçırıyordu, kıyafetleri kuruyuncaya kadar eti çürüyordu.

Dizlerini karnına çekip bulanan midesini biraz da olsa yatıştırmaya çalıştı.

Dışarıda hava nasıldı? Gündüz mü, gece mi bilmek istiyordu. Talha'sı, ailesi, ne yapıyordu?

Yaramaz?

Dudaklarını ısırıp gözlerinin önündeki son halini düşünmemeye çalıştı.

"Allah'ım ne olursun yaşıyor olsun. Elif ablayla bebeği de iyi olsun. Babam yokluğumu öğrendiğinde kalbine bir şey olmasın. Bensiz yaşamayı öğrensinler, acımı yaşamasınlar. Biliyorum buradan kurtuluş yok. Ben ölüyorum."

Mide bulantısını daha fazla bastıramayıp yere kustu. İçinden çıkan sadece safraydı. Midesinde yemek yoktu ki dışarı çıksın.

Nefes nefese duvara yaslandığında demir kapı açıldı. Pislik gelmişti yine. Merdivenleri ağır ağır inip elindeki yemek olan tabağı önüne fırlattı.

"Zıkkımlan."

İtiraz etmeyecekti. Açtı, sürekli yemek istiyordu. Yere düşen patatesleri alırken üzerine gelen fareleri itekledi. Onlar onun yemeğiydi.

Kabuklarını soymadan tamamını ağzına sokmaya çalıştı. Bütün bütün yutuyor, bir yandan ağlıyordu.

"Aç köpek."

Umurumda değildi sözleri. Açtı! Açlıktan midesine kramp giriyordu, yemek istiyordu.

"Kocan az kalsın seni bulacaktı ama şans benden yana oldu da bulamadı."

Ağzından taşan patatesler yere döküldü. Elini boğazına bastırıp öksürdü. Öksürmekten içi dışına çıkmıştı.

Talha buradaydı, onu arıyordu. Kaybolan umudu geri gelmişti. Kocası onu arıyordu. Gözyaşları arasında gülmeye başladığında suratına yediği tokatla gülüşü kahkahaya döndü. Umurumda değildi. Kocası onu arıyordu, bulacaktı. Belki ölüsünü bulacaktı ama onu bulacaktı.

Devi onun canıydı.

"Boşuna sevinme iki ayın kaldı. İki ay sonra cesedini kocanın önüne atacağım."

Kahkahasını durdurup, "Benden ve kocamdan ne istiyorsun?" dedi dişlerinin arasından.

"Kocan kardeşimi öldürdü ben de seni öldüreceğim."

"Öldür o zaman. Neden bekliyorsun?"

"O kadar kolay değil o iş. Kocanın seni köpek gibi sürünerek araması hoşuma gidiyor. O benim kardeşimi gözünü kırpmadan öldürdü ben de onun karısını süründürerek öldüreceğim."

"Kocam seni bulduğunda öldürecek."

Sakallarını sıvazlayıp, kahkaha attı koca ağzını açarak adam.

"Üç aydır bulamadı. Kaldı iki ay, iki ay sonra parçalanmış cesedini önüne bizzat ben atacağım, sonra da onun beynine sıkacağım. Bakma başlarda niyetim seni hemen öldürmekti ama kocanın perişan hali acayip zevk veriyor bana. Suriye'nin sokaklarında avare gibi seni arıyor it."

Burnunun direği sızladı. Talha'nın o halleri gözünün önüne geldiğinde gözyaşları yine akmaya başladı.

Üç ay geçmişti kayıp oluşunun üzerinden. Zaman duygusunu tamamen kaybetmişti.

"Yat zıbar."

Adam odadan çıktığında saçlarını çekiştirdi. Kafayı yiyecekti. Neden zaman ona çok kısa geliyordu. Üç ay yoktu ama o sanki bir haftadır buradaymış gibi hissediyordu. Kasıklarına sancı girince elini karnına bastırıp yere uzandı.

"Talha'm, lütfen bul beni."

"Anne."

Gözlerini açtığında etrafına bakındı. Kimse yoktu. Birinin anne dediğine emindi. Bilinci yerinde olduğuna göre ona iğne vurmamışlardı. Bakışlarını etrafta gezdirip oturmaya çalıştı. Karnı yine çok acıkmıştı. Yerde kalan patates kırıntılarını toplayıp yedi. Yağlanan saç dipleri onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Üç aydır burada olduğuna göre en son iki ay önce yıkanmıştı. Saçlarının kaşınmasının sebebi kesin bitlenmişti. Yerdeki kırıntıları toplarken yanaklarından yaşlar usul usul akıyordu.

Keşke buradan kaçmak için bir fırsatı olsaydı. Keşke biri ona yardım etseydi. Çok çaresizdi, eli ayağı tutmuyordu.

Ağzına çamur gelince midesi bulandı. Öğürüp dışarı kustu. Yedikleri hiçbir şekilde içinde kalmıyordu. Bu sefil yerde çürüyordu.

Elini karnına hafif bastırıp derin nefes aldı. Elini karnının üzerinde dolaştırınca kasığının üzerindeki hafif şişlik dikkatini çekti. Kaşlarını çatıp kazağı yukarı kaldırdı. Göbeği hafif şiş duruyordu. Az yemek yemesine rağmen göbeğinin şiş durması normal değildi. Üstelik sürekli kusuyordu.

Sırtını duvara yasladığında karnını ovuşturmaya devam etti. Vücudu bile artık değişiyordu. Organları iflas etmek üzereydi. Gözlerini kapatıp ailesini, Talha'yı düşündü. Kim bilir ne haldeydiler. Gökhan kurtulmuş muydu merak ediyordu.

Göğsü sıkışıyordu ailesi, dostları aklına geldikçe. Ailesinin özlemi anlatılmayacak kadar kuvvetliydi.

Tek başına kaldığı hücrede demir kapı bir anda açıldı. Duvara çarpan kapının sesiyle irkilip aşağı hızla inen adama korkulu gözlerle baktı.

"Kalk lan."

Yukarıdan sesler geliyordu. Ne olduğunu anlamak için etrafına bakınırken adam saçından tutup ayağa kaldırdı onu. Gücü yoktu ayakta durmaya. Bacakları titrediği için yere düşecekken adam saç köklerini çekip onu ayakta dik tutmaya çalıştı. Acıdan çığlık atıp kollarını tuttu.

"Bırak."

"Konuşma sürtük, yürü gidiyoruz. Kocan gelmiş."

Gözleri kocaman açıldı. Gidemezdi.

"Bırak beni."

Adam saçlarından çekiştirirken ondan kurtulmaya çalışıyordu. Tırnaklarını kollarına geçirdikçe hırsla saçlarını çekiyordu adam.

"Bırak beni."

"Kapa çeneni. Ulan verecektim sana uyku ilacını ah ulan Berfin senin yüzünden şu kaltakla uğraşıyorum."

Hem saçlarından çekiştiriyor hem de söyleniyordu. Demek ona uyku ilacı veriyordu. Merdivenleri çıktıklarında duvarları yıkılmış bir koridora çıktılar. Güneş ışığından gözleri kamaşınca elleriyle yüzünü kapadı. Aylardır karanlık yerde sadece ufak bir lambadan gelen ışıkla duruyordu hücrenin içinde. Gözleri yoğun ışıktan sulanmaya başladı. Sanki gözbebeklerine iğne batıyordu.

Bir yandan pisliğin canını yakması, bir yandan güneş ışığı gözlerini mahvetmişti. Çıplak ayaklarının altına taş parçaları batıyordu. Adam yine anlamadığı dilde bir şeyler söyleyince ellerini gözlerinden çekti. Onlarla gidemezdi. Talha bu kadar

yakına gelmişken gidemezdi.

Saçlarının acısını hissetmemeye çalışıp kendini yere bıraktı. Gözlerini açamıyordu ama adamın alıp verdiği sert nefes seslerinden sinirlendiğini anlıyordu.

"Kalk lan, sürtük."

Başını iki yana sallayıp, "Bırak beni," diye bağırdı. "Kocam beni kurtaracak."

"Kocan seni bok kurtaracak. Gırtlağını sıkmamı istemiyorsan kalk hemen."

Yere uzanıp, "Kalkmam," diye bağırdı. "Talha yalvarırım gel. Ne olursun devim. Kurtar beni."

Adam saçlarından sürüyerek yerde sürükledi bedenini. Beline batan taşlar yüzünden derisi süzülmüştü. Çığlık çığlığa bağırırken yüzüne yediği yumrukla gözleri kapandı.

Yoğun baş ağrısıyla gözlerini ağır ağır aralamaya çalıştı. Yüzüne gelen ışıktan korunmak için elini gözlerine siper edip gözlerini araladı. Dar bir odanın içinde olduğunu anlayınca yataktan aşağı kayıp dizlerinin üzerine çöktü.

Kurtulamamıştı. Talha'sına yine kavuşamamıştı.

"Allah'ım neden bu zülüm? Al canımı, dayanamıyorum artık. Çok korkuyorum."

Ölü gibiydi, ondan daha ne istiyorlardı. Kasıklarında oluşan ağrı yüzünden dişlerini sıkıp derin nefes aldı. Gözleri ışığa biraz da olsa alıştığı için dar olan odanın içini inceledi gözyaşlarını silip. Duvarlardaki boyalar dökülmüş, yerdeki fayans taşları kırılmıştı. Diğer hücreye göre biraz daha iyiydi en azında küçük camdan ışık giriyordu. Böylelikle gündüzü geceyi anlardı.

Odanın demir kapısı ağır ağır açıldığında başını nefretle kapıya çevirdi. Korkmuyordu onlardan. Sonunda öleceğini bilse de korkmuyordu. O, Talha Aslan'ın karısıydı. Korkmak ona yakışmazdı.

Pislik adamın kardeşi içeri girdiğinde gözlerine onu öldürecek gibi baktı. Kız elindeki kâseyi önüne bırakıp, "Ye," dedi. Sonra da siyah çarşafın altından ped çıkarıp ona uzattı. Kaşları çatılı elindeki pede baktı Azra.

"Al bunu, zorla buldum zaten."

"Bana yardım etmek istiyorsan kocama gitmeme izin ver. Senin bana verdiğin ped bana hiç yardımcı olmaz."

"Üzgünüm," deyip odadan çıktı kız. Demir kapının kilitlendiğini duyduğunda yumruğunu yere vurdu. Buradan kaçması gerekiyordu.

Yere atılan pede gözü kayınca başını iki yana salladı. Uzun zamandır adette görmüyordu. En son düğününden önce olmuştu. Büyük bir ihtimal karnının şişliği o yüzdendi.

Eli göbeğinin üzerinde donup kaldı.

Ya da?

"Aman Allah'ım, olabilir mi?"

Başını iki yana sallayıp kazağını yukarı kaldırdı. Elini çıplak göbeğinin üzerinde dolaştırdı. Aylar sonra ilk kez yüzü güldü.

"Bizim umudumuz var burada. Talha ve benim umudum. Aman Allah'ım."

Elini ağzına bastırıp mutluluk gözyaşlarını akıttı.

"Bizim bebeğimiz, Talha'm ve benim bebeğim." Hıçkırıklarını durdurmak için elini ağzına bastırıp küçük pencereden içeri giren ışığı izledi.

"Buradan kurtulacağız bebeğim. Baban bizi bulacak anneciğim."

Uzun zaman sonra ilk kez içinde bir umut doğdu. Her gün ölümü beklerken şimdi yaşamak için savaşacaktı. Bebeği için savaşacaktı.

Kırık olan yataktan destek alıp sert olan yatağın üzerine uzandı. Eli göbeğinin üzerinde karşısında Talha varmış gibi

gülümsüyordu.

"Baba olacaksın devim. İçimde ikimize ait bir can var. Bebeğimiz olacak devim. Lütfen beni aramaktan vazgeçme. Öldüğümü düşünüp pes etme. Biz bebeğimizle seni bekliyoruz devim."

Dışarıda silah sesleri gelince daldığı düşüncelerden sıyrılıp yataktan zorla ayağa kalktı.

"Askerlerimiz mi geldi?"

İçine doğan sevinçle ayak parmak uçlarından doğrulup küçük pencereden dışarıyı görmeye çalıştı. Anladığı kadarıyla tek katlı bir evin içindeydi. Aralık olan pencereden sadece boş bir arazi gözüküyordu. O da toz topraktan tam net görünmüyordu.

İçeriden ayak seslerini duyunca yatağa doğru yürüyüp uzandı hemen. Demir kapı açıldığı esnada gözlerini kapadı.

Kalın sesiyle anlamadığı dilde konuşan adamın ses tonundan kim olduğunu anlamıştı. Bu pislikten nefret ediyordu. Ölmesini istiyordu. Ona çektirdiği acıların mislisini yaşamasını istiyordu.

"Aç gözlerini."

Açmadı. Ayağıyla bacağına vurduğunda bacaklarını karnına çekip gözlerini açtı. Bebeğini koruması lazımdı. Ona karşı gelirse bedenini daha fazla hırpalardı.

"Kocan az kalsın seni bulacaktı. Helal olsun ama bir haftada bulacaktı seni."

Çatık kaşları daha fazla çatıldı. "Ne bir haftası?"

Gülümseyip yatağın ucuna oturdu adam. Geri geri çekilip sırtını yatağın kırık demirine yasladı Azra.

"Sana soruyorum ne bir haftası?"

"Bir haftadır elimizdesin onu diyorum."

Başını iki yana sallayıp, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Üç ay demiştin."

Kaşlarını kaldırıp, "Öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum," dedi bıyıklarından gözükmeyen dudaklarını yalayarak.

"Yalan söylüyorsun. Aklın sıra bana psikolojik baskı uyguluyorsun."

Ayağa kalkıp sesli bir şekilde kahkaha attı adam. "Ohoooo sen bir haftada kafayı yedin üç ayda beynin tamamen yok olur."

Arkasını dönüp odadan çıkınca gözleri kocaman olmuş şekilde arkasından baka kaldı adamın. Yalan söylüyordu, bir hafta değil üç ay geçmişti. Yalan söylüyordu.

Ellerini saçlarına geçirip başını iki yana salladı. Hayır hayır yalan söylüyor. Eli hızla göbeğine gitti.

"Umut'um, sen benimlesin değil mi? Ben yalnız değilim, değil mi anneciğim? Lütfen yanımda olduğunu beli et bana. Ne olursun anneciğim."

Öne arkaya sallanırken bir ağlıyor bir gülüyordu. Aklını yitirmek üzereydi.

"Hangisi gerçek, hangisi hayal? Ben neredeyim? Kimim ben? Ben Azra'yım, kocam Talha, annem Ayşem, babam Ali. Yaramaz... Yaramaz kimdi?"

Hayır hayır hatırlıyordu, Yaramaz kimdi? Yaramaz'ı hatırlamıyordu. Of... Çıldırıyordu.

"Şu an dışarısı gündüz, gece değil. Ben Azra Yılmaz, hayır hayır ben Azra Aslan."

Başını geri atıp tüm gücüyle çığlık attı...

"Ben Talha Aslan'ın karısı Azra Aslan'ım..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tüfeğini yıkık evin üzerine uzatan Talha, nefes almadan bekliyordu. Askerlerin hepsi evin etrafını esir almış durumdaydı. Gözünü mercekten ayırmadan ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Yanında yürüyen iki asker onu korurken, diğerleri de eve doğru yaklaşıyordu.

Bu evden de boş dönmek istemiyordu. Beş aydır her deliğe girmiş, karısını bulamamıştı. Güçlü bedeni yavaş yavaş çökmüştü. Zayıflamış, saçı sakalı birbirine karışmıştı. Karısından bir iz bulamadıkça kahrolmuş, kumral saçlarına aklar düşmüştü.

Tüfeğini sıkı sıkı tutarken yıkık olan evin kapısına omzunu dayadı. İçeriden ses gelmiyordu ama içinde bir umut bakmak istiyordu bu eve. O umudu olmasa günlerce, aylarca ayakları üzerinde duramazdı.

Karşısında duran askere parmağıyla içeri girmesi için işaret verdi. Önde o, arkada diğer askerlerle ağır adımlarla yıkık evin içine girdiler. Her biri bombalardan zarar gören evin odalarını gezip Azra'dan bir iz aradılar. Bomboş evde hiçbir şekilde Azra'dan iz yoktu.

Talha her yeri karış karış aradıktan sonra gözlerini yumup derin nefes aldı. Ayaklarının altında olan tuğla parçalarını tekmeleyip küfretti.

"Nerede lan bunlar?"

Bağırmaktan kısılan sesiyle bağırınca boğazı acıdı. Onun gibi perişan halde olan arkadaşları başlarını başka yere çevirip komutanlarının perişan haline bakmadılar.

Her biri sabah bulacağız dedikleri an elleri boş dönüyorlardı. Akşam bulacağız dedikleri an elleri boş dönüyorlardı. Hayatlarında ilk kez çaresiz hissediyorlardı. Zayıflayan komutanının halini gördükçe içlerindeki hırs her gün diğer günden daha fazla büyüyordu. Hepsinin içinde teröristlere karşı saf nefret vardı. Onları buldukları yerde canlı canlı yakmak istiyorlardı.

Azra'nın ne halde olduğunu akıllarına getirmek bile istemiyorlardı. Düşündükleri an kafayı yeme noktasına geliyorlardı çünkü. Her gün bağırmaktan perişan hale gelen komutanlarının tükenişi içlerini yakıyordu.

Talha, yumruk yaptığı elini peş peşe kırık olan duvara vurdu.

"Lanet olsun! Neden hâlâ bulamadım? Neden hâlâ karımı bulamadım? Kim bilir ne haldedir? Kim bilir ona neler yapmışlardır?"

Peşe peşe duvarı yumruklarken Mehmet arkadaşına yaklaşıp omuzlarını tuttu. Elif doğum yapınca katılmıştı arkadaşlarının yanına. Bir aydır onlarla birlikte Azra'yı arıyordu ama bulamamışlardı. Her gün ağlayan karısına söz vermişti Azra'yı bulup yanına getireceğim diye.

"Mehmet, ölüyorum oğlum ben. Bitiyorum abi. Karım yok."

Talha dizlerinin üzerine düşeceği esnada Mehmet kollarından tutup ayağa kaldırdı onu.

"Pes etme kardeşim, bulacağız."

"Abi kafayı yiyeceğim. Kim bilir neler yapıyorlar karıma. Şerefsizleri biliyorsun merhametleri yok ona neler yaptıkları aklıma geldikçe taşla kafamı delip beynimi parçalamak istiyorum. Ben karımı bulamazsam ölürüm abi."

"Allah'ın izniyle bulacağız kardeşim. Bulduğumuzda evimize, yurdumuza gidip onun bütün yaralarını hep birlikte saracağız. Hiçbir şey düşünme tek Azra'yla kavuşacağın anı

düşün."

"Aklımdan hiç çıkmıyor abi, onu düşünmediğim zaman yok. Koskoca beş ay geçti ne haldedir kim bilir. Korkuyordur, acıkmıştır, uykusuzdur." Elini duvara vurdu. "Abi düşünmek istemiyorum ama ya ona dokundularsa." Talha hıçkırınca askerler yıkık evden dışarı çıktılar başları önlerinde. Bir tek Mehmet kaldı.

"Talha."

"Abi ben karımı nasıl toparlarım? Nasıl yaralarını sararım? Onu kaybetmekten çok korkuyorum, bir daha bana gülmez diye çok korkuyorum. Abi dayanamıyorum."

Mehmet Talha'yı kendine çevirip sarıldı.

"Siz birbirinize kavuşun bütün acılarınız geçecek."

"Geçer mi abim?"

"Geçecek aslanım. Sen güçlü ol, sil gözyaşlarını. Biliyorum perişan haldesin, için kavruluyor ama hepsi geçecek Azra'yı bulunca. Hadi dışarı çıkalım baktığımız yerlere tekrar bakalım. Elbet bir ipucu bulacağız."

Talha geri çekilip gözyaşlarını sert bir şekilde koluna sildi.

"Onları bulduğum an hiçbiriniz müdahale etmeyeceksiniz. Kadın erkek demeden hepsini parçalayacağım."

Talha'nın soğuk hali geri gelince Mehmet derin nefes aldı. Onu üzgün görmektense buz gibi görmeyi tercih ediyordu.

Evden dışarı çıktıklarında askerlerle birlikte araçlara binip Suriye'nin yıkılmış sokaklarında dolaştılar.

Onlardan sonra Suriye'ye giren Türk askerleri beş köyü teröristlerden kurtarmıştı. Her biri Azra'yı arasa da yoğunluk Talha'nın timindeydi. Ellerinde hiçbir haber yoktu. En çok da bu deli ediyordu onları.

Teröristler hiçbir şekilde iletişime geçmemişti onlarla. Fidye isteseler vermeye razıydılar ama hiçbiri onlarla bağlantı kurmuyordu.

Mehmet'in telefonu çaldığı esnada Talha bakışlarını ona çevirdi.

"Buyurun Yüzbaşım? Anlıyorum. Emredersiniz." Telefonu kapatıp gülümsedi Mehmet.

"Ne?" dedi içine yerleşen umutla, Talha.

"Doğu bölgesine gidiyoruz. Almamız gereken gelinimiz var."

Talha gözlerini kocaman açıp, "Doğru söyle," dedi tüfeğini sıkarken.

"Sakin ol dostum, arkana yaslan ve karına kavuşacağın anı düşün."

Talha heyecandan elini ayağını koyacak yer bulamıyordu. Yüzbaşından haber geldiğine göre karısının izini kesin bulmuşlardı. Ellerini yüzüne siper edip, "Allah'ım," dedi kısık sesle. "Bize kaldıramayacağımız acılar verme. Ne olursun iyi olsun karım."

Bir saatin ardından olay yerine geldiklerinde hepsi hızla askeri araçtan inip tek katlı evin etrafında siper aldılar. Onlara eşlik edecek olan Ateş timi de yanlarında yer aldı.

Ateş timinin başında olan Üsteğmen Kürşat Yıldırım Talha'nın yanına yaklaşıp başıyla selam verdi.

"İçeride oldukları konusunda duyum aldık. Etraftaki evlerde yaşayan birkaç insan eve bir adamla kadının sürekli girip çıktığını söylediler. Adamla kadının fotoğrafını gösterdiğimizde aradığımız kişi olduklarını onayladılar."

"Ben gidiyorum."

Talha eve doğru atıldığı esnada Kürşat kolunu tuttu. "Sen acemi asker değilsin, fevri hareketlerde bulunma. Karını tehlikeye atacak hareketten sakın."

"Ben beş aydır karımdan haber alamıyorum. Bu zamana kadar kavuşacağım anın hayalini kurdum. Merak etme ne onu ne de sizleri tehlikeye atmam."

Kürşat gözleri parlayan Talha'nın omzunu sıkıp derin nefes aldı. "Bak kardeşim, senin canın da bizler için önemli. Sakin ol tamam mı? Gideceğiz. Sakin ol."

Talha başını sallayıp gözlerini eve dikti. Pencerelerde tüller vardı, kapıda sağlamdı. İçeride olmaları yüksek bir ihtimaldi. Karısını alıp gitmek istiyordu. Evlerine gidip onunla günlerce uyumak istiyordu.

Kürşat telsizi dudaklarına yaklaştırıp, "Var mı hareket?" dedi sert sesiyle.

"Evin arka kısmına bakan pencerenin tülü açıldı. Penceredeki kişi kadındı."

Talha, Kürşat'ın elinden telsizi alıp, "Kılıç timinden Üsteğmen Talha Aslan," dedi. "Kadını tarif et asker."

"Çarşaf vardı üzerinde. Yüzü beyazdı komutanım."

"Tamam, kendinizi koruyun."

Kürşat'a dönüp, "Eve gidiyoruz," dedi. Kürşat başıyla onay verince yerde çalıların arasında sürünerek eve yaklaşmaya başladılar. Evin pencerelerinden üzerlerine ateş açıldığı esnada hepsi aynı anda karşılık verdiler.

"Sizi s*kecem lan. Ulan aldığınız nefeste boğacağım sizi."

Talha canını umursamadan ayağa kalkıp evin duvarlarına ateş ederek eve doğru yürüdü. Arkadaşları ne kadar dikkatli ol diye bağırsa da kimseyi dinlemiyordu. Tek derdi karısını teröristlerin elinden kurtarmaktı. Evin kapısına yaklaştığı esnada, sağ tarafında Mehmet sol tarafında Kürşat yer aldı. Askerler evin her yerini esir almış durumdaydı.

"Tamam, ateş etmeyin teslim olacağım."

Türkçe konuşan kadının sesini duyunca kenara çekildiler. "Silahını yere atıp, ellerini başının üzerine koy," diye bağırdı Kürşat. Talha'yı Mehmet zor zapt ediyordu. Arkadaşı bir asker gibi değil de yaralı bir adam gibi davranıyordu. Hak veriyordu kardeşine. Karısını aylarca görmüyordu, görmediği

içinde içi içini yiyordu. Dışarı karşı ne kadar soğuk olsa da onun içinin cayır cayır yandığını tahmin etmek zor değildi dostları için.

Demir kapı açıldığında askerler tüfeklerini kapıya uzattı. Berfin elleri başında yavaş adımlarla dışarı çıktı. Askerler onun etrafını sarıp yere uzanmasını söylediler. Yere uzanan kadın ellerini belinde birleştirdi.

"İçeride kimse yok."

Talha alev gibi olan gözlerini Berfin'e çevirdi. Ona doğru gideceği esnada Mehmet tarafından engellendi. Mehmet'in elinin arasından kolunu çekip askerlerle beraber evin içine girdi. Dikkatli bir şekilde odalara bakarken koridorun sonunda bulunan kapıya doğru yaklaştı yanında yürüyen Kürşat'la.

Elini ağır bir şekilde aralık olan kapıya uzatıp, kapının kolunu tuttu. Derin nefes aldı içine, sonra da kapıyı içeri doğru usulca itti.

Dar bir oda, kırık yatak, yemek kâseleri vardı. Ağır adımlarla yatağa yaklaştığında yatağın yüzeyinin sarardığını gördü. Gözlerini yumup, yumruk yaptığı elini bacağına vurdu. Gözlerini araladığında ayakucuna baktı. Karısının yumak olmuş saçları ayaklarının ucundaydı. Yere çöküp saç tutamını avuçları arasına alıp burnuna yaklaştırdı. Kokusu kalmamıştı saçlarında. Gözlerini yumup dişlerini sıktı.

"Senin canını yakanların canlarını alacağım. Dokunmaya kıyamadığım saçlarını yolanların saçlarını kökünden sökeceğim."

Hızla odadan koşarak çıktı. Yerde yatan kadının siyah çarşafını tutup üzerinden çıkardı. Kadının simsiyah saçlarını avuç içine alıp alnını yere vurdu.

"Karım nerede?"

Kadının suratına tükürürcesine sorduğu soru Berfin'i titretmişti. Gözlerinden yaşlar gelirken çenesi titremeye başla-

dı.

"Konuşsana lan, karım nerede?"

Kadının alnını peş peşe yere vurup beyaz yüzünü kanlar içinde bıraktı. Askerler gözlerini kırpmadan izliyorlardı önlerinde gerçekleşen şiddeti. Hiçbiri acımıyordu çığlık çığlığa ağlayan kadına. Onlar bunu hak etmişti.

Talha kadının boğazını sıkıp onu oturur vaziyete getirdi. "Konuş," dedi dudaklarını kıpırdatmadan.

"B- bilmiyorum."

Talha kadının boğazını biraz daha sıkıp, "Konuş," diye bağırdı.

"Bilmiyorum."

Nefessizlikten ölecekti Berfin. Mehmet Talha'nın bileğinden tutup, "Bırak," dedi. "Ölecek, Azra'nın yerini öğrenemeyeceğiz."

Talha elini çekip bu sefer saçlarını tuttu Berfin'in.

"Söyle, karım nerede?"

Berfin'in öksürmesi geçince Talha'nın yüzüne gözü yaşlı baktı.

"Yemin ediyorum bilmiyorum. Yerimizi size ihbar eden benim. Ağabeyim bunu duyunca beni burada bırakıp karını alıp gitti. Nereye gittiğini yemin ederim bilmiyorum. Korktuğum için havaya ateş ettim, niyetim sizi vurmak değildi. Bak ben karına yardımcı oldum ne olursun bana bir şey yapma."

Talha Berfin'in yüzüne tokat atıp saçlarını tüm gücüyle çekti.

"Ulan sürtük, karımdan ne istediniz lan siz? Aylardır esir alıyorsunuz, ne yaptı benim karım size?"

Berfin acıyan canını yok sayıp derin nefes aldı.

"Sen bizim abimizi öldürdün. Büyük ağabeyimde senden intikam almak için karını kaçırdı."

Talha kaşlarını çatıp, "Kim sizin abiniz?" dedi dişleri arasından. Kendini zor tutuyordu, Berfin'i öldürmemek için iradesinin sonlarına gelmişti.

"Abdullah Abyad... Sınırda silah kaçakçılığı yapıyordu, sen onu öldürdüğünde abim o akşam yemin etti seni öldürmeye. Seni öldürmek için geleceği zaman evlendiğini duydu ve planı değiştirdi. Sizin köyde olan eski muhtarla, yani benim babamın yardımıyla yerleştik. Benim babamla ağabeyimin babası ayrı kişiler." Bundan bana ne der gibi baktı Berfin'in gözlerine Talha. "Seni öldürmek yerine karını kaçırıp onu öldürecekti ama önce ona eziyet etmek istedi."

Talha, Berfin'in saçlarını çekip, "Ne yaptınız karıma?" dedi kısık sesle. Etrafındaki askerler endişeyle yüzüne bakıyorlardı. Hayatları boyunca komutanlarını bu kadar öfkeli görmemişlerdir.

"Karına, hafızasını kaybetsin diye ilaç veriyordu."

Talha Berfin'in yüzünü yere eğip, "Bir daha söyle," dedi.

"Canım çok acıyor, lütfen çekme saçlarımı konuşacağım."

"Konuş lan!"

"Kaçırıldığı günden beri uyku ilacı veriliyordu. Her şeyi unutsun diye.... Ona psikolojik baskı yapıyor. Bir gün "seni kaçıralı bir hafta oldu" diyorsa ertesi gün "beş ay oldu" diyor. Karın sürekli krizler geçiriyor."

"Hepinizi s*kecem lan. Onu bu hale nasıl getirdiyseniz sizi daha beter yapacağım."

"Dur lütfen. Benim karına zararım olmadı. Ben ona yardım ettim. Bak karın hamile."

Talha'nın eli felç geçirmiş gibi kaldı. Askerler gözlerini kocaman açıp birbirlerinin yüzüne baktılar. Hepsinin kalbine kazık saplandı resmen. Talha kalçasının üzerine düşünce Kürşat'la Mehmet omuzlarından tuttular. Berfin'in saçlarını tutan elleri boşa düştü, ateş gibi yanan gözleri buz kütlesine döndü.

"Azra'm."

Berfin acıyan saçlarını kaşıyıp başını iki yana salladı hızla. "Hayır hayır kimse ona tecavüz etmedi o senin çocuğuna hamile."

Talha'nın bedeni zangır zangır titriyordu. Bitmişti. Bedenini yere atıp günlerce, aylarca ağlamak istiyordu. Mehmet ve timimdeki arkadaşları Talha'nın rahatsızlandığını anlayınca ona yaklaştılar.

"Talha?"

"Komutanım, iyi misiniz?"

Alnından aşağı su gibi ter akıyordu. Midesinden taşan safrayı yere kusup sıtma hastalığına yakalanmış gibi titreyen bedenini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Gürkan, bak komutanına."

Gürkan, Talha'ya yaklaşacağı esnada genç adam elini havaya kaldırıp onu durdurdu. Kısık gözlerini Berfin'e çevirdi.

"Karım şimdi nasıl?"

"Ben onun hamile olduğunu anladığımda ağabeyime iğneyi ben yapacağımı söyledim. İki ay boyunca ona iğne vurmadım. Hafızası ilk zamanlardaki gibi kötü değil ama arada sırada annem Ayşem, babam Ali, ablam Pınar, kocam Talha ama Yaramaz kim diyor. Sürekli bu isimleri tekrarlıyor. Bir de eli göbeğinde Umut diyor, baban gelecek diyor."

Talha gözlerini yumup büktüğü işaret parmağını ısırdı. Oturduğu yerden kalkıp boşluk araziye doğru koştu. Nefesi kesildi sanki. Dizlerinin üzerine çöküp yumruğunu göğsüne vurdu peş peşe.

"Bulacağım sizi. Sizi bulacağım Azra'm.

Günlerdir bitkin düşen bedeni yere düştüğünde gözleri kapandı. Arkadaşları telaşla ona doğru koşup başını yerden kaldırdılar. Duydukları hepsini derinden sarsmıştı.

"Komutanım, Talha komutanım çok kötü gözüküyor. Bak-

sanıza bir deri bir kemik kaldı. Yemek yemiyor, su içmiyor. Yediği içtiği bir lokma, bir şey olacak diye çok korkuyorum."

Mehmet, Hakan'ın omuzuna sıkıp iç çekti.

"Oğlum bu adam karısını almadan bu topraklardan gitmez. Karısı olmadan onu bu topraklardan kimse çıkaramaz. Bakın, Talha bizim kardeşimiz değil mi?" Hepsi aynı anda, "Evet," dediler. "Kardeşimizin ailesini bulacağız. Onun perişan halini gördünüz, bundan sonra sadece kendimiz hareket edeceğiz."

"Peki, Yüzbaşı?"

"Eğer ölmez sağ kalırsak döndüğümüzde Yüzbaşına bizzat ben hesap vereceğim. Bu zamana kadar birilerinin gösterdiği yerlere baktık bundan sonra kendi dediğimizi yapacağız. Şu yerde yatan kız bize yardımcı olacak. Şu an ağabeyinin adamları bizi kapalı camlarının ardından izliyor. Her birimiz o insanları takip edeceğiz elbet bizi Azra'ya götürecek birileri olacak."

"Adamları sorguya çekmeyecek miyiz komutanım?"

"Çekmeyeceğiz, kızı alıp buradan uzaklaşacağız ama gitmeyeceğiz. Her bir insanı takip edeceğiz. İnanıyorum Azra'yı bulacağız."

"Biz de tüm kalbimizle inanıyoruz komutanım."

Bir haftanın ardından Talha ve ekibi sessiz bir şekilde köydeki insanları inceliyordu. Berfin'i teslim ettikten sonra Mehmet'in planına uymak için kılık değiştirip köyün etrafına yerleşmişlerdi. Onlara yardım etmek için Ateş Timi de katılmıştı. Hepsi üstlerinden emir almadan bu görevi yaptıkları için ceza alacaklarını bilseler de işin ucunda Azra'yı kurtardıktan sonra ne olursa olsun razılardı.

Üç gündür gözlerine çarpan kısa boylu bir adam vardı. Hareketleri çok tuhaftı. Adam evden çantalarla çıktığında Talha Mehmet'e başıyla işaret verdi. Adam arabasına bindiği esnada onlarda ayarladıkları arabaya bindiler.

"Kürşat, biz adamı takip ediyoruz buranın hâkimiyeti sen de."

"Sıkıntı yok."

Telsizi kapatıp önlerinden giden arabayı mesafe açarak takip ettiler. Arabanın içinde altı kişi vardı. Önde Talha ve Mehmet otururken arkada Hakan ve diğer askerler oturuyordu. Timin geri kalan kısmı köyü kolluyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorlardı.

Araba tek katlı evin önünde durduğunda onlarda geride durdu. Hepsi arabadan inip saklandılar. Hepsi siyah maskelerini yüzüne indirip silahlarına sıkı sıkı tutundular. Bugün buradan boş dönmek istemiyorlardı.

"Adam bir haftadır sürekli bu eve geliyor. İnşallah Azra'yı alıp gideceğiz buradan."

"İnşallah," dedi içini çeken Talha. Adam eve girdiğinde onlarda dikkatli bir şekilde eve doğru yaklaşmaya başladılar.

Adam eve girer girmez Hamza'yla beraber odaya girip hazırladıkları bombayı Azra'nın karnına bağladılar.

"Kız gebe."

"Umurumda değil, ölsün itiyle. Ailecek cehenneme giderler."

"Çabuk ol, dışarıdalar."

Hamza baygın bir şekilde etrafına bakan Azra'ya sanki karşısında iğrenç bir böcek varmış gibi süzüp güldü.

"Kayboluşunun üzerinden tam beş ay geçti küçük kız. Senin için hiç üzgün değilim, sen hayatının en büyük hatasını o piç komutanla evlenerek yaptın."

"Hadi Hamza patlayacak bomba."

Hamza saate bakıp kısık sesle kahkaha attı. "On beş dakika sonra öbür dünyaya gidiyorsun güzelim, hadi hoşça kal."

Yanındaki adamla ayağa kalktılar. Odadan çıkıp, evin arka penceresinden atlayıp evden uzaklaşmaya başladılar.

Azra kulağının dibinde öten saate gözü yaşlı baktı. Bitiyor muydu? Onun ömrü bu kadar mıydı? Kendi hayatı için üzülmüyordu, bebeği için üzülüyordu. Henüz doğmamış, dünya yüzü görmemiş bebeği için üzülüyordu.

"Talha'm, ölmeden bir kere yüzünü görseydim. Annemin, babamın, ablamın kokusunu içime çekseydim. Benim için sona gelindi artık."

Talha evin ön tarafına geldiğinde aralık olan demir kapıya baktı. İçeri adamın girdiklerini gördüklerine eminlerdi. Bunun tuzak olduğunu bildikleri için birbirlerine işaret verip sırtlarını evin duvarına yasladılar. Yaptıkları planı işleme koymak için Talha derin nefes alıp dudaklarını araladı.

"Azra..."

Azra kısık olan gözlerini kocaman açıp etrafına bakındı.

"Azra'm."

Gözlerini sıkı sıkı yumup, "Şükürler olsun," dedi içinden. Ölmeden önce görecekti kocasının yüzünü.

"Geldi işte, duyuyor musun babanın sesini Umut'um?"

"Korkma küçüğüm seni alacağım oradan."

"Korkmuyoruz değil mi bebeğim? Hadi tekme at da baban bizi bulsun. Benim sesim çıkmıyor anneciğim, elim kıpırdamıyor anneciğim, lütfen babana burada olduğumuzu söyle. Gitmesin babamız."

"Komutanım içeride yok. Tuzak olabilir gidelim buradan."

"Burada, eminim."

"Komutanım siz ne derseniz yaparız ama o eve giremeyiz. Tuzak bence. Eşiniz orada yok. Gidelim."

Askerlerin gittiğini düşünen Azra gözlerinden yaşlar akıtarak fısıldadı.

"Hayır hayır gitmeyin, buradayız biz. Talha ne olursun gel içeri. Ne olursun al beni farelerin içinden."

"Gidelim asker."

Başını yere vurup, "Talha," diye ağladı genç kadın. "Beni nasıl bırakırsın?"

"Adamlar elimizde Talha Üsteğmenim."

"Onlar benim Kürşat Üsteğmenim."

"Merak etmeyin kimseye vermeyeceğim onları."

Telsizin düğmesini kapatıp Mehmet'le aynı anda işaret verdi Talha. Ayağını kaldırıp aralık olan kapıyı ağır bir şekilde içeri itti. Hareketleri o kadar yavaştı ki çıt sesi bile çıkmıyordu. Karısına zarar verecek bir harekette bulunmamak için nefes bile almıyordu.

Karşısında duran Mehmet'le içeri adım attığında dar bir koridor karşıladı onları. Karşılıklı odalar bulunuyordu. Yıkılmış tuğla parçalarına basarak duvar kenarında sürünüyorlardı. Kulaklarına acı çeken bir kadınının inleme sesi geliyordu ve onlar bu sesin kime ait olduğunu biliyorlardı. Kalbini paramparça ediyorlarmış gibiydi Talha'nın. Karısının inlemelerini duydukça ona koşmak istiyordu ama duruyordu.

Sakin olmalıydılar çünkü yaptıkları ani bir hareket Azra'nın sonunu getirebilirdi. Onu buradan sağ salim almak istiyorlardı.

Duvara sürtünerek kapının kenarında olan karşılıklı odaların yanlarında durdular. Mehmet sol odaya girerken Talha sağ odaya girdi. Ayakları odaya bastığı anda kapı ağzında kilit olmuş bir şekilde kaldı.

Pencere kenarında iki büklüm yatan kadın onun karısıydı. Bacakları titriyor, nefesi dudakları arasından çıkmıyordu. Karısının karnına bağlı olan bomba göz bebeklerini büyütmüştü. Yanı başında duran saatte on dakikanın kaldığı yazıyordu. Sersem gibi duramazdı. Şimdi oturup acı çekmenin zamanı değildi. Silkelenip karısını o bombadan kurtarması lazımdı.

Felç geçirmiş gibi duran bacakları harekete geçti. Azra'nın yanına gelip dikkatli bir şekilde karnına bağlı olan bombaya baktı. Yüzüne bakmıyordu, baktığı an ağlayacaktı.

"Talha geri çekil, çok tehlikeli."

"Onu yalnız bırakamam."

"Sana onu yalnız bırak demiyorum, çekil Samet işini yapsın."

Başını sallayıp Azra'nın başucuna geçti. Saçlarına bulaşan toz ve beton parçalarını silkeledi.

"Komutanım düzenek çok farklı."

"Yani?"

"Siz dışarı çıkın."

"Kes sesini Samet, karımı burada ölüme terk edemem. Eğer yapamayacaksan siz dışarı çıkın ben ailemle beraber giderim bu diyardan."

Mehmet sinirle nefesini dışarı bırakıp duvara tekme attı. "Böyle işin gelmişini geçmişini..."

"Şşt, karım uyuyor, sessiz ol."

Mehmet eliyle yüzünü sıvazlayıp aşkla karısına bakan Talha'nın yüzüne baktı. Talha gözleri karısının yüzünde ve bedeninde geziyordu. Onun perişan halini görmüyordu, şimdilik. Şu an tek derdi buradan onunla çıkıp gitmekti.

"Komutanım, başardım."

Başını duran bombaya çevirdi ve gülmeye başladı. "Oğlum var ya aslansın sen. Adamım benim, senin elinden kim kurtulmuşta şu s*kik bomba kurtulacak."

Samet tebessüm edip Mehmet'le beraber Azra'nın karnına bağlanan bombayı söktüler. Talha'da ellerini çözdü karısının.

"Talha."

Hızla emekleyip karısının başını dizlerine koydu.

"Azra'm."

"Geldin mi?"

Dolan gözleriyle başını sallayıp, "Geldim," dedi titreyen çenesini zor zapt ederek.

"Azra'm."

Karısının yüzüne canını acıtmadan öpücüklerini konduruп onu incitmeden seviyordu. İçinde bir volkan vardı ve patlamak üzereydi.

"Gitme..."

Yüzünü Azra'ya yaklaştırıp yanağını öptü. "Asla gitmeyeceğim, bundan sonra gözümün önünden ayırmayacağım seni. Şükürler olsun ki seni buldum sevgilim."

Talha kısık gözlerle ona bakan karısının gözlerine gözü yaşlı bakıp iç çekti.

"Bitti güzelim. Evimize gidiyoruz."

Günler, aylar sonra ilk kez yüzü güldü herkesin. Hepsi birbirine sarılıp dolan gözlerini saklamadan birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

Kürşat'ın elinde olan iki teröristse nefretle ona bakıyorlardı.

"Yüzüme dikkatli bakıyorsunuz ama yanlış kişiye bakıyorsunuz. Sizi parçalayacak olan adam yakın bir zamanda derinizi yüzmeye gelecek. Siz çok yanlış kişiye bulaştınız."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duyduğu bu koku gerçek miydi? Tenine değen teni gerçek miydi? Alnına, yanağına, burnuna değen dudakları gerçek miydi? Kulağına geçecek her şey dediği, gerçek miydi?

"Şükürler olsun, şükürler olsun sevgilim."

Bedenini taşın üzerine bırakıp önünde diz çöküşü gerçek miydi? Yanaklarına bulaşan yaşları silmesi gerçek miydi?

"Canını çok mu yaktılar bal gözlüm? Ruhunu çok mu incittiler can özüm? Bak yanındayım, akmasın gözünden yaş, titremesin dudakların. Seni bundan sonra gözümün önünden ayırmayacağım."

Gerçekti, hayal değildi. Şu an karşısında ağlayan adam gerçekti. Devi onu bulmuştu. Güçsüz düşen elini zorla kaldırıp yanağına uzattı. Eli sakallı yanağına değdiğinde aynı anda gözlerini kapadılar. Kanlı canlı karşısındaydı. Gözlerini aralayıp kapalı gözlerine baktı kocasının. Talha'sı, onun canıydı.

Yüzü çökmüştü devinin, gözlerinin altı morarmıştı devinin. Saçlarına aklar düşmüştü devinin. O, ne zamandır yoktu ki? Dudaklarının arasından hıçkırınca, gözlerini açıp yanağında duran yaralı elini tutup, avuç içini öptü kocası.

"Ağlama, ben ağlarsam kimse susturamaz."

"Ama ağlıyorsun."

Başını öne arkaya sallayıp, "Ağlıyorum ya," dedi kısık sesiyle Talha. Sonra başını yerden kaldırıp gözlerine baktı karısının. Ona öylesine özlem duyuyordu ki bir sarılsa karısının incecik kemikleri kırılırdı. Gözleri Azra'nın şiş göbeğine kay-

dığında boğazını yakan tükürüğünü zorla yuttu.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Kocasının elini göbeğinin üzerine getirip, "İçimde kıpır kıpır olan bir şey var. Ben hamileyim sanırım." dedi şaşkın ama bir o kadar tatlı çıkan sesiyle.

"Sanırım?"

"Yani içime fare kaçmadıysa hamileyim galiba."

Gözyaşları arasından gülümseyip yüzünü karısının yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarını dudaklarının üzerine bastırdığında kalbi duracaktı ikisinin. Onu gerçekten hissediyordu Azra. Hayal değildi.

Azra'nın dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde derin nefes aldılar aynı anda. Bu kısa öpücük bile deli gibi birbirlerini özlediklerini fısıldıyordu.

"Şükürler olsun meleğim. Seni bulamayacağım diye çok korktum. Her gün öldüm, bittim."

"Bugün günlerden ne? Biz hangi aydayız?"

"Eylül ayının onu bugün."

Başını omzuna yaslayıp, "Kendimi boşlukta hissediyorum," dedi farklı bir tona geçen sesiyle. Talha irkilip karısının saçlarını öptü. "Zaman duygumu kaybettim. Bazı anılarımızı hatırlamıyorum."

"Ben hepsini sana teker teker hatırlatacağım."

"Talha araba geldi hadi gidiyoruz bu ülkeden."

Bakışlarını arkadaşına çevirip, "Gidelim kardeşim." dedi endişe barındıran sesiyle. Karısı donuk bakıyordu ona, soğuk konuşuyordu. Sanki boşlukta gibiydi.

"Talha?"

"Söyle güzelim."

"Yaramaz bizim neyimiz?"

Karısının alnını öpüp, "Köpeğimiz," dedi acıdan kasılan

yüzünü yere eğip. Azra gözlerini kapatıp başını göğsüne yasladı Talha'nın. "Onu hatırlamıyorum, neden?"

"Şimdi hiçbir şey düşünmeden uyu, evimize gidince her şeyi konuşacağız."

Azra'yı kucağından indirmeden arabanın içine bindi Talha. Karısı kötü kokmasına rağmen ondan tiksinmeden sıkı sıkı sarılıyordu. Azra çekiniyordu bu yakınlıktan. Talha'nın ondan soğumasını istemiyordu. Geri çekilmek istiyordu ama Talha onu kendine hapsetmişti adeta. Kıpırdayamıyordu.

Araba hızlı bir şekilde giderken eli göbeğinin üzerine gitti. Bebeği içinde kıpır kıpırdı. Tebessüm edip Talha'nın elini göbeğinin üzerine koydu. İçinde hareket eden bebeğini hissettiği an derin nefes aldı genç adam.

"Bebeğim benim."

Karısının saçlarını öpüp göbeğini okşamaya devam etti. "Kötü günler geride kaldı sevgilim. Güzel günler bizi bekliyor."

Talha Azra'nın kucağından indirmeden uçağa bindi. Hareketleri o kadar yavaştı ki karısını uyandırmamak için elinden geldiğince yavaş hareket ediyordu. Azra bir ara gözlerini açtığında alnını öpüp güvende olduğunu kulağına fısıldamıştı.

Uçak Türkiye'ye geldiğinde Azra'yı tekrar kucağına alıp timdeki arkadaşlarıyla birlikte çıkışa doğru yürüdüler. Hakan sıkıntıyla ofladı. "Tüm basın burada."

"Benim için onca zorluğa katlandınız sizden bir şey istemeye utanıyorum ama-"

"Ne ama? İste oğlum biz kardeşiz."

Talha buruk bir şekilde tebessüm edip, "Basının Azra'ya yaklaşmasına izin vermeyin," dedi uyuyan karısının yüzüne hasretle bakarken.

"Çok yorgun, korkuyor, şoka girer o kadar insanı karşı-

sında görünce."

"Sen merak etme ambulans görevlileri aşağıda bekliyor, hemen hastaneye geçeriz."

"Sağ olun."

Askerler Talha ve Azra'yı ortalarına alıp uçaktan aşağı indiler. Basın peş peşe fotoğraf çekip soru sorarken Talha Azra'yı sedyeye yatırıp görevlilerle birlikte ambulansa bindi. Neyse ki karısı uyanmamıştı. Hastaneden gelen Doktor, Azra'ya müdahale ederken Talha tedirgin bir şekilde onu izliyordu.

"Hamile."

"Evet."

Doktor sıkıntıyla iç çekip Azra'nın yara olmuş parmaklarına baktı. Talha gözlerini kaçırıp elini yumruk yaptı.

Azra'yı tek bırakmamak için o adamların yanına gidememişti ama en yakın zamanda yanlarına gidip hepsini canları çıkıncaya kadar dövecekti. Adamlar Türkiye'de sorguya çekilecekti.

Hastaneye geldiklerinde basının arasından geçerek acil odasına aldılar Azra'yı. Doktorlar Talha'ya dışarı çıkmasını söyleseler de genç adam çıkmıyordu. Yeteri kadar karısından ayrı kalmıştı zaten.

Hemşireler makasla Azra'nın üzerine deri misali yapışmış siyah eşofmanı keserken gözleri dolu doluydu...

Eşofman altı yere atıldığında hemşireler dolan gözlerini kollarına bastırıp derin nefes aldılar. Talha şok olmuştu karısının belden aşasını gördüğünde. Kıpkırmızıydı. Bacak arasında kabuk bağlayan yaraları vardı.

Geri geri gidip sırtını duvara yasladı. Bacakları onu taşımayacak duruma geldiğinde, yere çöküp elleriyle yüzünü kapadı. Gözyaşlarını sessiz bir şekilde akıtırken bir elini yumruk yapıp yere vurdu.

"Nasıl kıydılar sana? Nasıl kıydılar bedenine? Ben ölseydim keşke, ölseydim de görmeseydim bu halini Azra'm."

Hemşireler Azra'yı temizlerken doktorlar müdahale ediyordu. Genç kadının üstündeki pislikler kısmen gidince ona zarar vermeden hastane önlüğünü giydirip göbeğini açtılar. Belden aşasına da beyaz örtüyle örttüler.

"Talha Bey, gelin lütfen."

Talha gözyaşlarını silip derin nefes aldı. Duvardan destek alarak karısına doğru yürüdü. Ona acıyarak bakan hemşirelerin bakışlarını görmeden.

Azra'nın yanına geldiğinde parmak uçlarını tuttu. Acil müdahale odasında kalp atışı sesi duyduğunda bakışlarını monitöre çevirdi.

"Oğlunuzun kalp atış sesleri, Talha Bey."

Talha elini yatağa bastırıp ayakta durmak için destek aldı.

"Karınızın adet gününü biliyor musunuz?"

"Nisan'ın ilk haftasıydı."

"Beş aylık hamile ama bebeğinizin gelişimi hamilelikle bir gitmiyor."

Talha kaşlarını çatıp, "Nasıl?" dedi endişeli sesiyle.

"Bebeğinizin gelişimi geriden geliyor. Ayında ilerlemiyor. Tahlil sonuçları geldiğinde size ayrıntılı bilgi vereceğim ama tahmin etmek zor değil eşiniz ve bebeğiniz fazlasıyla vitaminsiz kalmış. Bebeğiniz annesinin karnında beslenememiş. Bazı durumlarda bebek doğuma kadar toparlıyor ama bazı durumlarda..."

"Evet!"

Doktor sıkıntıyla iç çekti.

"Bebek erken doğuyor ve ölümle sonuçlanıyor. Biz olumsuz düşünmeyelim, bebeğiniz annesinin yaşadığı onca zorluğa rağmen ona sıkı sıkı tutunmuş. Bence yaşamak için savaşacak."

Talha yorgun gözlerini Azra'ya çevirip, "Yaşamalısın bebeğim" diye fısıldadı. "Annen için yaşamalısın."

"Anne."

Gülümseyip ona koşan beş yaşlarındaki erkek çocuğuna kollarını açtı Azra.

"Oğlum."

"Annem."

"Anne."

Bakışlarını etrafına çevirdi. Sağından ve solundan iki erkek çocuğu daha geliyordu. Ona anne diye bağıran onlardı. Karşısından gelen beş yaşlarındaki çocuk sadece gülümsüyordu. Açık kollarının arasına girince minik elleriyle yanaklarını tutup öptü.

"Umut'um?"

Gülümseyip elini kalbinin üzerine koyup diğer elini Azra'nın kalbinin üzerine koydu küçük çocuk.

"Neden konuşmuyorsun anneciğim?"

Başını iki yana sallayıp saçlarını öptü bu sefer.

"Anne."

Birbirine benzeyen iki erkek çocuğu Azra'nın yanına gelip kollarının arasına girdiler. Umut gibi yanaklarını öpüp gülümsediler.

"Siz de kimsiniz?"

"Biz senin oğlununuz anneciğim."

Gülümseyip, "Öyle misiniz?" dedi kıkır kıkır gülen tatlı meleklere. Başlarını sallayıp, "Evet anneciğim," dediler.

Umut'a baktığında o da gülüyordu. Onların gülümsemesi ona da bulaşmıştı. Üçüne sıkı sıkı sarılıp, *"Sizler benimsiniz," dedi heyecanlı sesiyle.*

"Sadece senin mi? İkimizin onlar."

Kocasının sesini duyunca gözlerini hızla açıp çiçekler içinde kucağındaki kız çocuğuyla ona doğru gelen Talha'ya gülümsedi.

"Sanırım bu çocuklar bizim, hayatım?"

Yanına gelen kocası alnını öpüp minik kızı kucağına verdi Azra'nın.

"Zamanı geldiğinde hepsi yanımıza gelecek sevgilim."

Gülen yüzü hüzünlendi genç kadının. "Neden şimdi bizimle gelmiyorlar?"

Umut'un başını öpüp iç çekti Talha. "Şimdi sadece büyük oğlumuz bizimle gelecek küçüğüm. Hadi oğlumuzu alıp gidelim."

Umut babasının boynuna sarılırken ikiz olan oğullarının ortasında olan minik kızları gülümseyerek Azra'ya bakıyordu.

"Talha, ben onları bırakmak istemiyorum."

Çocuklar el ele onlardan uzaklaşınca gözünden bir damla yaş damladı Azra'nın.

"Talha, gidiyorlar."

"Zamanı geldiğinde bize gelecekler sevgilim. Merak etme Ömer ve Ali kardeşlerine sahip çıkar. Onlar babasının oğlu."

"İsimleri Ömer ve Ali mi? Babalarımızın ismi."

"Evet, sevgilim, babalarımızın ismi. Hadi şimdi Umut'umuzu alıp gidelim."

Başını sallayıp oğlunun elini tuttu. Talha'da diğer elini tuttu. Birlikte yemyeşil çayırda çiçeklerin arasında yürüdüler.

Azra gözlerini araladığında yüzünde hâlâ tebessüm vardı. Başını yan tarafına çevirdiğinde gülümseyerek onu izleyen adamı aşkla izledi.

"Oğlumuz olacak."

Talha gözlerini açıp kapadı. "Biliyorum sevgilim.".

"Nasıl?"

"Hastanedeyiz meleğim."

Bakışlarını odanın içinde gezdirdiğinde hastanede olduğunu anladı. Üzeri değiştirilmiş, hastane önlüğü giydirilmişti. Elinin üzerinde serum takılıydı.

"Sen uyurken doktorlar seni muayene ettiler. Doktor be-

beğimizin erkek olduğunu o zaman söyledi. Beş aylık. İlk gecemizde hamile kalmışsın meleğim."

Talha tebessüm ederek konuşsa da yüzünde durgunluk vardı. Gözlerinde endişe vardı. Elini sıkıp, "Bebeğimiz nasıl?" dedi kocasının yüzünü dikkatle bakarken. "Lütfen bana doğruyu söyle." Talha derin nefes alıp diğer elini karısının şiş göbeğinin üzerinde gezdirdi.

"İyi olacaksınız."

"Talha."

"Ailen iki saate buraya gelir."

Gözlerini kapatıp elini Talha'nın elinin arasında çekti. Sakladığı bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bebeğiyle ilgili bir şey vardı. Gözyaşları yanağından akarken Talha elini tutup alnını elinin üzerine koydu.

"Evimize gidip seninle günlerce uyumak istiyorum. Huzur veren kokunun arasında kaybolmak istiyorum."

Onu dinlerken gözleri tekrar kapandı. Neden sürekli uykuya yenik düştüğünü bilmiyordu. Uyanık kalmak istese de sürekli başaramıyordu.

Kulağına gelen sesle gözlerini araladı. Ailesi gelmişti. Kısık gözlerini başında duran annesine, babasına, ablasına çevirdi. Dudaklarını ısırıp derin nefes aldı.

"Anne!"

Göğsünden taşan özlemle bağırdığında annesi onun gibi ağlayıp ona sımsıkı sarıldı.

"Yavrum, Allah'ım şükürler olsun. Canım kızım benim, güzel yavrum. Çok şükür buradasın."

Annesiyle ağlarken babasıyla ablasının seslerini duydu. Annesi geri çekildiği esnada babasına sıkı sıkı sarıldı. Onları bir daha göremeyeceğim diye çok korkmuştu. Şükürler olsun ki yaşıyorlardı. Babası da geri çekildiğinde zayıflamış ablasına gülümsedi. Beline kadar gelen saçlarını kısacık kesmişti

Pınar.

"Saçlarını kesmişsin ablacım."

"Değişiklik olsun istedim. Nasıl, güzel olmuş mu?"

"Çok güzel olmuş ama babam nasıl izin verdi?"

Pınar gözlerini kaçırıp, "Aslında ondan izin almadım," dedi suç işlemiş çocuk gibi.

"Abla?"

"Güzelim."

"Benim saçlarımı da keser misin, bitlendim."

Burnunu çekip gözyaşlarını sildi Pınar.

"Hiç de kesmem, o bitleri tek tek elimle toplar uzun saçlarına kıymam meleğim."

"Ama çok kaşınıyor abla. Kendimi çok pis hissediyorum. Üzerimde fareler gezdi abla."

"Ben seni yıkarım ablacım."

"Abla, gece mi, gündüz mü?"

"Gece meleğim."

"Abla?"

"Efendim meleğim."

"Biz hangi aydayız?"

"Eylül ayındayız."

"Abla ben kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"Azra'm ya."

Pınar daha fazla dayanamayıp kardeşinin boynuna sarılıp hıçkırarak ağladı. Azra ablasının zayıflamış bedenine kolunu dolayıp onun gibi iç çekerek ağladı.

"Abla çok korkuyorum ya her şey rüyaysa ya siz uyandığımda giderseniz."

"Her şey gerçek meleğim. Biz yanındayız, bütün komşularımız, akrabalarımız hepsi yanında."

"O adam nerede abla?"

"Hangi adam?"

"Bana vuran."

Talha, Pınar'ı geri çekip Azra'nın belinden tutarak yatağın içinde oturttu. Karısının duygu değişikliği yaşadığını biliyordu. Onun korkularını biliyordu. İçine kapanmasına izin veremezdi. Derin nefes alıp verdi.

"Bana bak Azra. Gözlerime bak. O adam yok, yaşadığın kötü günler geride kaldı. Ben yanındayım, ailen yanında. Kimse sana zarar vermeyecek küçüğüm. Korkma rüyada değilsin. Eylül ayındayız, beş aydır kayıpsın sen, o şerefsiz sana psikolojik baskı uyguladı. Lütfen düşünme, bizimle kal hep, ne olursun düşünme."

Azra elini Talha'nın yanağına koyup, "Yaramaz nerede?" dedi kısık sesiyle. Talha gözlerini açıp kapadı. Karısının ses tonu yine değişmişti.

"Yaramaz İstanbul'da, Pınar onu komşusuna bırakmış."

"Anlıyorum, benim uykum var uyumak istiyorum."

"Uyu güzelim."

"Uyandığımda burada olun. Üzerime fareler geldiğinde kovun onları."

"Hepsini kovacağız. Sen korkmadan uyu."

Azra başını sallayıp ailesinin üzerinde gözlerini gezdirdi. Tekrar uykuya daldığında bu sefer huzurla uyudu, ta ki bacaklarının arasında hissettiği ıslaklıkla gözlerini hemen açtı.

"Canım?"

"Abla."

"Söyle bebeğim."

Bakışlarını kaçırdı ablasının gözlerinden. Talha oturduğu yerden kalkıp yanına geldi. "Bir şey mi oldu?" dedi hüzünlü sesiyle.

"Çık dışarı."

"Azra'm?"

"Lütfen dışarı çık, babam da çıksın."

"Azra'm, ne oluyor?"

Talha yanına oturacağı esnada elini itti. "Oturma, çıkın dışarı." Bağırmaya başladığında Talha geri çekilip, "Tamam," dedi her an ağlayacak gibi çıkan sesiyle. Azra utançtan yüzünü yastığa bastırıp hıçkırarak ağladı.

Talha ise parmakları kırılacak gibi ellerini yumruk yapıp odadan çıktı. Yumruğunu duvara geçirdiğinde Selim ve İsmail ona destek vermek için omuzunun üzerine ellerini koydular. Alnını duvara sürten Talha yorgun nefesini dudakları arasından verip kapalı kapıya yaklaştı. Azra'ya yakın olmak istiyordu uzak değil.

"Babamla Talha dışarı çıktı tatlım, söyle bize ne olduğunu."

Azra yüzünü yastıktan çekip acıyan gözlerini annesiyle ablasına çevirdi.

"Altıma yaptım."

Çok utanıyordu. Ayşem Hanım gülümseyip, "Bu muydu sorun?" dedi. "Değiştiririz güzel kızım."

"Anne çok utanıyorum."

"Meleğim utanma. Bugünlerin hepsi geride kalacak."

"Hemşireyle konuşayım, sana duş aldıralım banyoda."

Başını salladı. Konuşmak istemiyordu. Pınar yanından ayrılıp kapının önüne gittiğinde kapıyı araladı. Talha'yla göz göze gelince gözlerini kaçırdı. O kendinden tiksinirken kocasının ondan tiksinmesi ruhunu yaralardı. Bir bilse kocasının ona nasıl hasret kaldığını.

Pınar hemşireyle içeri girdiği zaman eğdiği başını kaldırdı.

"Serumun bitmiş. Yenisini sen duştan çıkınca takarım. Tek

bırakmayın, yanında olun başı döner."

"Siz merak etmeyin hemşire hanım. Örtüleri değiştirebilirler mi?"

"Tabii, görevliye söyleyeceğim."

"Sağ olun."

Hemşire odadan çıkınca annesi üzerindeki örtüyü aşağı indirdi. Hastane önlüğü sırılsıklam olmuştu. Göbeğine dikkat ederek ablasıyla annesinin sayesinde yataktan aşağı indi. Onların ellerinden güç alıp banyonun içine girdi. Ablası onu klozetin üzerine oturtunca duşa kabinin içinde suyu ayarladı. Annesi de üzerindeki önlüğü çıkardı.

Ayşem Hanım kızının belden aşağısını gördüğü esnada dizlerinin üzerine çöküp yüzünü kızının bacaklarının üzerine koydu. Kızı aylarca acılar çekerken yatağında uyuduğu için kendine kızdı. Kızı bebeğiyle güçlü olmaya çalışırken yemek yediği için kendine çok kızdı.

"Annem."

Elini saçlarının üzerine koyup "Ağlama anne" dedi Azra kısık sesle. "Acıyı hissetmiyorum artık."

"Allah onların belalarını versin. Cehennemde yansınlar inşallah."

Pınar gözü yaşlı annesinin omzundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra Azra'nın kollarından tutup onu suyun altına getirdi.

"Kapıyı kapamayın, boğuluyorum."

"Kapı açık meleğim, korkma biz yanındayız."

Pınar, fıskiyeden akan ılık suyu üzerine tutuyordu Azra'nın. Bacak arasına su değdikçe dudaklarını ısırıyordu genç kadın. Üzerine kaçırdığı için pişik ve yara olmuştu. Kalbinin acısı o kadar çoktu ki canının acısını yeni fark ediyordu.

"Çok acıyor anne."

"Krem süreceğim kızım. Yaraların hepsini geçireceğim."

"Anne bana ilaç verdiler. Bebeğim iyidir değil mi?"

"İyidir kızım, korkma anneciğim."

"Talha neden mutlu değil?"

"Mutlu, senin için üzülüyor. Sen kendini toparla o daha çok mutlu olacak."

Yirmi dakika suyun altında kaldıktan sonra annesinin getirdiği havluyla kurulandı. Bacak arası yara olduğu için çamaşır ve eşofman giyemiyordu. Üzerine yeni hastane önlüğünü giydirip temiz yatağa yatırdılar Azra'yı. Deli gibi kaşınan kafasını kaşımaktan yırtmıştı.

"Abla saçlarımı kes."

"Evimize gittiğimizde temizleyeceğim saçlarını. Biraz daha dayan."

Çatılı kaşlarını pencereye çevirip kafasını kaşımaya devam etti. Pınar kardeşinin ellerini tutup saçlarını elleriyle düzeltti.

"Ben bebeğimi görmek istiyorum."

"Şu an gece olduğu için yarın sabah görürsün bebeğini güzelim. Talha yanına gelmek istiyor, gelsin mi?"

"Altıma kaçırdığımı söyleme ona."

Sıkıntıyla nefes alıp veren Pınar başını sallayıp, Talha'yı çağırmaya kapıya gitti. Kapıyı açtığında Talha yorgun gözlerini Azra'nın üzerine çevirdi. En az Azra kadar perişan haldeydi. Karısının yanına gelip, "Oturabilir miyim?" dedi yorgun sesiyle. Azra başını salladı. Karısının yanına çekinerek oturup elini avuçları arasına aldı.

"Yarın özel uçakla seni İstanbul'a götüreceğim sevgilim. Tedavine orada devam edeceğiz." Kaşlarını çattı genç kadın. "Ben ne zamana kadar hastanede yatacağım?"

"Bebeğimizle birlikte bol bol vitamin aldıktan sonra çıkacağız."

"Doğru söyle bebeğimiz iyi mi?"

"İyi, sadece gelişimi geriden geliyor. Onu da vitamin ilaçlarıyla tamamlayacağız."

Başını sallayıp yorgun gözleriyle Talha'nın yüzünü izledi. Herkesin üstüne titremesi bir yandan hoşuna gidiyorken diğer yandan onu korkutuyordu. Ne kadar yanında olsalar da hepsi bir hayal gibi, gözlerinin önünden kaybolacaklarmış gibi hissediyordu. Yanında oturan, elini tutan adam hayalden ibaret olacağı için çok korkuyordu.

Gözlerini karısının üzerinden bir saniye çekmiyordu Talha. Eksik bir şey vardı. Onunla arasında eksik bir şey. Sanki birbirlerine sıkı sıkı sarılmamış gibi, birbirlerini doya doya öpmemiş gibiydiler. Azra ona özlem duyarken Talha karısına özlem duyuyordu. Hâlâ idrak edemiyordular gerçeği.

Azra kaşınan saçlarını kaşıyıp ofladı.

"Ne oldu?"

"Bitler kafamın derisini yiyor."

"Yarın İstanbul'a gittiğimiz de ilaçlarım."

"Saçlarımı kesmek istiyorum."

"Saçlarını seviyorum."

"Ben sevmiyorum."

Talha'nın dudağı iki yana kıvrılınca başını salladı. "Tamam, sen ne istiyorsan o olacak." Karısının nazlı hallerini de çok özlemişti.

Kocasının yaralanmış parmaklarının üzerinde parmaklarını gezdirdi Azra. Tırnakları kırılmış, parmak araları kanamıştı taş parçalarını avuçları arasında sıkmaktan Talha'nın.

"Acıyor mu?"

"Acımıyor."

Parmaklarını öpüp elini göğsünün üzerine koydu Azra.

"Burası çok acıyor."

"Öpsem geçmez mi?"

Başını iki yana salladı genç kadın. "Korkuyorum, o adam beni bulacak diye, yine o kötü yere koyacak diye çok korkuyorum."

"Korkma, yanından ayrılmayacağım."

Gözlerini kapatıp ailesinin sesini dinledi. Aklına gelen Elif'le gözlerini açtı.

"Elif abla nasıl?"

"Çok iyi, bebeğiyle seni bekliyor İstanbul'da. Aynı şekilde Yaramaz da."

Dudağını ısırıp iç çekti. "Yaramaz'ı nasıl unuturum? Onun vuruluşunu, beni kurtarmak için o pisliğe saldırışını nasıl unuturum?"

Talha saçlarını öpüp derin nefes aldı. Kendini geri çekti Azra. Talha bundan rahatsız olduğunu belli etse de umursamadı Azra, kendini çok pis hissediyordu. Odanın kapısı açıldığında içeri giren anneannesine, babaannesine dedelerine ve diğerlerine buruk bir şekilde baktı.

Oysaki hepsinden vazgeçeli çok olmuştu. Onları bir daha göremeyeceğim dediğinde her şeyin tamamen bittiğini düşünüyordu ama şimdi onları burada görmek kuytu köşeye saklanan gözyaşlarını gözlerinden taşırıyordu.

Hepsinin yüzünde yorgunluk vardı. Bedenleri zayıflamıştı. Onlar birbirine bağlı bir aileydi, yokluğunda nasıl acı çektiklerini tahmin ediyordu genç kadın. Talha elini bırakıp yanından kalktı. Elleri üşümüştü kocasının elleri uzaklaşınca. Babasının yanına geçtiğinde tebessüm etti buradayım diye Talha. Bakışlarını ondan çekip temkinli adımlarla ona doğru gelen ailesine baktı.

Anneannesi sağ tarafına, babaannesi de sol tarafı geçti. İsmail yatağın ucunda durmuş, Azra'yı izliyordu. Sanki burada olduğuna inanamıyordu.

"Güzel kızım, nasılsın?"

Başını babaannesine çevirip yorgun gözlerine baktı. Yüzü sanki eskisinden çok daha kırışmıştı yaşlı kadının. Azra'ya gülümsüyordu ama Azra'nın gülecek hali yoktu. Göz kapaklarını açıp kapadı sadece. "Ah," deyip elini öptü torununun yaşlı kadın. Nasılda korkmuşlardı kızlarını bir da göremeyeceğiz diye.

"Evimize gidelim sana tarhana çorbası, yaprak sarma, mantı yapacağım."

Yerden yediği yemekler gözünün önüne gelince burnunun ucu sızladı. Başını iki yana sallayıp elleriyle yüzünü kapattı. Dudaklarının arasından kaçan yakarış ailesini mahvetti. Bebeğinin zarar görmediğine emin olmak istiyordu. Pisliğin içinde, yerden yemek yemişti. Aylarca yıkanmadı, o pisliğin içinde o kötü olmuşken bebeği kim bilir ne haldeydi.

Ellerini yüzünden çekmeden bağıra bağıra ağlarken odanın kapısının kapandığını duydu. Ellerini yüzünden çekip gözlerini etrafta gezdirdi. Herkes dışarı çıkmıştı, bir tek Talha vardı. O da gözü yaşlı ona bakıyordu. Bakışlarını ondan çekip yataktan aşağı kaydı. Başını yastığa koyduğunda örtüyü üzerine çekti.

"Sen de git, tek kalacağım ben."

Kocasının yere basan sert adım seslerini duyduğunda örtüyü sıkı sıkı başının üzerinde tuttu. Onu çaresiz görmesin istiyordu. Talha yatağa oturduğunda, "Git," dedi ağlamaktan boğuk çıkan sesiyle.

"Gidemem."

"Git işte, delirdim ben."

"Ben de deli olduğum için sorun yok. İkimiz birlikte iyi anlaşırız."

Omzunu silkti Azra.

"Bitliyim ben."

"Sanırım ben de bitlendim, saçım kaşınıyor."

Çarşafı burnunun ucuna indirip yanındaki yorgun görüntüsüne baktı kocasının.

"Beş aydır gözüme bir gram uyku girmedi. Kenara kaysan da sıcacık koynunda uyusam. Her an bir yerlere düşüp bayılacağım."

Örtüyü açacağı esnada sıkı sıkı göğsüne bastırdı. Talha'nın gözleri acıyla kısıldı. Neden istemiyordu karısı onu? Yaralı parmaklarını yumruk yapıp başını aşağı eğdi. Sakin olmalıydı, karısı korkuyordu.

Azra farkında olmadan altına yapıyordu. Onunla yan yana yatarsa üzerine yaparım diye korkuyordu. Bu ona göre çok utanç vericiydi. Ondan tiksinmesini istemiyordu.

Talha karısını daha fazla daraltmak istemediği için yataktan kalkıp nefesini alıp verdi. "Saat gecenin biri güzelim, yat dinlen. Ben koltuğun üzerinde yatarım."

Saat Azra'ya daha erken geliyordu, ne çabuk bir olmuştu? Karşısında bulunan küçük koltuğa bedenini bırakıp ellerini yanakları altına aldı kocası.

"Işık açık kalacak, uyu hadi ben yanındayım."

Onun gibi ellerini yanağının altına alıp yüzünü izledi. Gözlerini, burnunu, dudaklarını izlerken uykuya yenik düşmüştü genç kadın.

Azra uykuya yenik düşünce Talha yattığı yerde usulca kalktı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Ses yapmadan pencerenin önüne gelip camı araladı. Toprakla bütünleşen yağmur kokusunu içine çekip derin nefes aldı. Güzel günlerin geleceğine inanıyordu. Azra'nın eskisi gibi neşeli olacağına, ona sarılıp kokusunu içine çekeceğine inanıyordu. Derin nefes aldı kavrulan ciğerlerine. Çok istiyordu sımsıkı sarılmak. Neden Azra'sı ona dokunmasına izin vermiyordu ki? Küçük çocuk gibi oturup bağıra bağıra ağlamak istiyordu.

Omuzunun üzerinden yatakta cenin pozisyonunda uyuyan güzeller güzeli karısını izledi. Mimikleri acı çektiğini

gösteriyordu. Onun rüya gördüğünü düşünüp pencerenin önünden ayrılıp yanına geldi. Onu korkutmadan elini terlemiş saçlarının üzerinde gezdirdi.

Karısından ayrı kalmak istemediği için örtüyü hafif kaldırıp yanına uzandı. O sırada Azra'nın altına kaçırdığını fark etti. Gözlerini yumup derin nefes aldı. Çocukluğu geldi aklına. Dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı. Yataktan aşağı inip odadan çıktı. Hemşirelerin yanına gittiğinde temiz önlük alıp tekrar odaya döndü.

Sakin bir şekilde Azra'yı uyandırmadan önlüğünü ve hasta bezini çıkarması lazımdı. Önlüğü bir şekilde çıkarırdı ama hasta bezini nasıl altından alacaktı bilmiyordu. Azra üzerinde yatıyordu, çektiği an genç kadın uyanır ve utancından yüzüne bakamazdı.

"Lütfen uyanmasın," deyip önlüğün çıt çıtlarını çıkardı. Azra sol tarafına dönünce ellerini geri çekti hemen.

"Bebeğim, özür dilerim."

Önlüğü omuzlarından indirdiği esnada Azra sıçrayarak uyandı, üzerine eğilen Talha'yla göz göze geldiğinde irkildi. Nefessiz kalmış gibi solurken onun ağlayan gözlerine korkulu gözlerle baktı.

"Sorun yok sevgilim."

Gözlerini açıp kapadı. Altına yapmıştı ve kocası üzerini değiştiriyordu. "Dokunma," dedi titreyen çenesini zor zapt etmeye çalışırken.

"Sorun yok meleğim. Ben seninim unuttun mu? İyi günde kötü günde birbirimize yardım edeceğiz."

"Bu utanç verici, dokunma."

"Asla utanç verici değil."

"Yalancı."

Talha karısının çenesini kaldırıp dudaklarına öptü. Özlemle dudaklarını öpüp kokusunu içine çekti. Kendi dudak-

ları arasına hapsettiği dudaklar özlemle erimişti. Başı dönüyordu Azra'nın. Talha nefes nefese geri çekildiğinde çenesini öptü Azra'nın.

"Sana hasretim, içimdeki sana olan özlemi taşırma, hastane odasında olmamız umurunda olmaz sıcaklığında kaybolurum. Sus kadın, susta şu sana deli olan adamı öldürme. Senin her zerrene ölürüm ben. Yaralarını birlikte saracağız, kötü günleri birlikte atlatacağız. Destek alacağız psikologlardan. Her şey geride kalacak, bebeğimizle beraber güzel günlerimiz olacak."

Azra'nın göğsü hızlı hızlı nefes alıp vermekten inip kalkıyordu. Onu çok özlemişti. Ellerini yanaklarına koyup dudaklarını tutkuyla öptü Talha'nın. Ona olan özlemi, ateşi, hasreti biraz da olsun sönsün diye açlıkla saldırdı dudaklarına.

'Sen benim hayatım olmuşsun adam, yokluğun bana ıstırap veriyor.'

Nefes nefese birbirlerini tüketiyordular. Ayrı kaldıkları zamanın acısını birbirini öperek çıkarıyordular. Nefes almak için geri çekildiğinde ellerini sakallı yanağında gezdirdi kocasının.

"Seni çok özledim, hep senin hayalini kurdum. Yaşadığımız, yaşayamadığımız günlerin hayalini kurdum hep. Sana kavuşamayacağım diye çok korktum ama şu an buradasın sevgilim. Bana dokunuyorsun, beni seviyorsun."

"Seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim ben. Taş şahit gözyaşlarıma, gökyüzü şahit acı çekişime. Sana hasretim ben Azra, sana tutkun, sana özlemim ben. Yalvarırım uzak durma benden. Dokun, öp, sev tenimin üzerinde ellerin olsun ki ben yaşadığımı bileyim. Evet, çok zor zamanlar yaşadık ama güneş bizim için yeniden doğdu sevgilim. Yepyeni bir hayatımız olacak. Mardin masalı burada bizim için bitecek. Bebeğimizle beraber mutlu mesut İstanbul'da yaşayacağız. Sen ne istiyorsan o olacak."

Dudaklarına bulaşan gözyaşlarını silip, "Görevin ne olacak?" dedi titreyen sesiyle.

"Dağlara elveda küçüğüm. İstanbul'da görev yapacağım, sana zarar gelsin istemiyorum, seni bir daha bu şehirde tek bırakmam."

"Dağlar senin yuvandı ama."

"Benim yuvam senin sıcaklığın. Sen yoksan ben ölüyüm. Ben sensiz bir hayatı düşünemiyorum. Senin kokun olmadan yaşayan bir ölüydüm ben. Ya sen benim cesede dönmüş bedenimi toprağın altına koyarsın ya da elimi tutup yeniden doğarız birlikte."

"Acılarımız geçecek mi? Saçımdaki bitler gidecek mi? Uyurken altıma mı kaçıracağım hep? Üzerimde fareler gezecek mi? Zaman doğru akacak mı devim?"

"Devin sana ölsün, şu küçük canına can olsun. Acılarını tek tek öperek geçireceğim, saçındaki bitleri ellerimle toplayacağım, fareler yanına bile yaklaşmayacak. Altına kaçırdığında temizleyeceğim. Ve zaman bizim için güzel geçecek meleğim. Dört ay sonra oğlumuzu kucağımıza aldığımızda her şey geride kalmış olacak. Yeter ki sen kendini bize kapatma. Ağla, bağır, kız ama sessiz olma."

Gözünü koluna silip akan burnunu çekti Talha.

"Beni yanına al Azra. Senden ayrı yattığım geceler gözümde bir gram uyku yoktu. Beni yanına al kokunda uyuyayım. Üzerime işesen de umurumda değil. Sıcaklığını benden esirgeme."

Boynuna sarılıp hıçkırarak ağladı Azra. "Çok seviyorum seni, seni çok özledim."

"Seni canımdan çok seviyorum. Seni çok özledim oğlumun güçlü annesi. Canımsın benim. Her şey geride kalacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aylar sonra ilk kez huzurla gözlerini açtı genç adam. Kollarının arasında olduğu kadın beş aydır ilk kez rahat ve huzurlu uyumasını sağlamıştı. Ağrıyan kemikleri, kasılan kasları rahatlamıştı. Burnundan alıp verdiği nefese karışan gül kokusu burnunun içinden girdiğinde gözleri kapanıyordu. Bu kokuyu çok özlemişti.

Beş ay boyunca karısının penyesine sarılıp yatsa da hiçbiri gerçeği gibi değildi. Şu an tek kişilik yatakta karısı o ve bebeği vardı. Bebeği aklına gelince tebessüm edip Azra'nın üstündeki beyaz örtüyü aşağı çekti. Küçük, top gibi çıkan göbeğin üzerine elini koyduğunda içi huzurla doldu.

Orada karısıyla ona ait bir can vardı. Parmaklarını göbeğin üzerinde dolaştırırken, bebeği avuç içinin olduğu kısma tekme attı. Gülüşü büyüdü, dirseğini yatağa bastırıp aşağı kaydı. Avuç içinin altında olan bölgede bebeği hareket ediyordu. Yüzünü karısının göbeğine yaklaştırıp, "Hey," dedi kısık sesle.

"Merhaba oğlum, ben senin babanım. Tanışmamız geç oldu ama bundan sonra hiç ayrılmayacağız."

Oğlu kıpır kıpır hareket ederken bu hazzı yaşadığı için gözleri doldu. Elini göbeğin üzerinden çekmeden karısının göbeğini öptü.

"Aslan oğlum benim."

Oğlunun hareket ettiği bölgeleri öperken Azra sıçrayarak uyandı. Korkmuş gözlerle etrafına bakan genç kadının ellerini tuttu.

"Günaydın sevgilim."

Hâlâ korkmuş ve şaşkınlıkla etrafına bakan karısının büzmüş olduğu dudaklara ufak bir öpücük kondurdu. Hafif şiş duran dudakları öpüp ısırmak istiyordu. Bu kadına olan arzusu, tutkusu her gün biraz daha çoğalıyordu.

Dudaklarını Azra'nın boynuna yerleştirip ıslak öpücüğünü bıraktı. Azra'nın gerilen bedeni bu öpücükle gevşedi.

"Günaydın Azra'm."

"Günaydın," deyip kocasının aklar düşmüş saçlarının arasına parmaklarını soktu. "Bir an o evde olduğumu düşündüm. Her şey bir rüyaymış ve ben hâlâ o evin içindeymişim gibi."

Genç kadının tenini dudakları arasına kıstıran Talha dilini karısının teninin üzerinde gezdiriyordu. Göbeğinde olan eli Azra'nın göğsüne doğru yol aldığında genç kadın bileğini tuttu.

"Ne yapıyorsun?" dedi titreyen sesiyle. Fazlasıyla özlemişti kocasını, ona dokundukça aynı karşılığı vermek istiyordu.

Talha arzudan alev alev yanan gözlerini Azra'nın gözlerine çevirdi. Onun şiş duran dudaklarının üzerinde dilini gezdirdiğini görünce, oflayıp düz bir şekilde yatağa uzanıp bacaklarını ve kollarını gerdi. Azra kocasının bu hallerini deli gibi özlemişti. Gülümsemişti. Ellerini onun kasılan omuzlarının üzerinden gezdirip, "Özledin mi beni?" dedi heyecanlı çıkan sesiyle.

Talha başını yastıktan kaldırıp gözlerine baktı. Bu nasıl bir soruydu böyle. Görmüyor muydu özlemini? Gözlerini kısıp, "Sence?" dedi boğuk sesiyle. "Duymak istiyorum." Yattığı yerden doğrulan Talha Azra'yı kollarının arasına sıkıştırıp yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Ne kadar hareketlerimle anlatmak istesem de her an hemşire veya ailemiz gelebileceği için sözlerimle anlataca-

ğım." Karısının alnını öpüp iç çekti.

"Alnını her öptüğümde bu kız benim helalim diyorum. Burnunu öptüğümde o benim tatlı meleğim diyorum, yanağını öptüğümde sahip olduğum en değerli çiçek diyorum, gül kokun en çok boynunda ve yanağında kokuyor." Derin nefes alıp dudaklarını hafif nemli olan dudaklara sürttü.

"Dudaklarını öptüğümde ayak parmak uçlarımdan başlayarak bedenimin her yerini esir alan bir ateşe sahip oluyorum. Tüm hücrelerim senin üzerine atılmak istiyor. Sana olan arzumu, tutkumu biliyorsun, bunu sana dokunuşlarımla hissettirdiğime eminim ama şu an sana olan arzumu bilmiyorsun. İçimde vahşi bir kaplan var ve ben onu zor zapt ediyorum."

Ter içinde kalan Azra önlüğün önünü çekiştirip bakışlarını Talha'nın gözlerinden çekti. Şimdi ne gerek vardı sabah sabah ılık odanın ateşini yükseltmeye. Zaten voltajı yüksek elektrik direği gibi dolaşıyor kocası, bir de sözleriyle daha fazla niye geriyordu ortalığı.

Talha'nın dudağı yanağına doğru kıvrıldı. İşaret parmağını karısının kızaran yanağının üzerinde dolaştırıp gözlerini kıstı.

"En çok da utandığında kızaran yanaklarını özledim. Bu kızaran yanaklar senin söyleyemediğin her şeyi bana söylüyor. Beni özlediğini, beni istediğini, en az benim sana duyduğum arzu kadar senin de bana duyduğun arzuyu söylüyor."

"Ya uf, sussana sabah sabah."

Ne olmuştu da kocasına utandırıyordu onu. Zaten yanakları al aldı bir de bütün bedenine ateş basmasını sağlıyordu.

Talha karısının boynunu öperken biri kapıya vurdu. Yumuşak tene son bir öpücük kondurup geri çekildi. Kapı açıldığında üstünü düzeltip içeri giren görevli kadına başıyla selam verdi.

"Azra Hanım'ın kahvaltısı geldi."

Talha kadının elinden tepsiyi alıp Azra'nın yanına tekrar oturdu. Azra haşlanmış yumurtaya, peynire, zeytine bakarken gözleri doldu. Talha karısının ağladığını gördüğünde sıkıntıyla iç çekip ekmeğe sürdüğü balı yedirdi. Ballı ekmeği yavaş yavaş çiğneyen Azra gözyaşlarını hiç durduramıyordu.

"Ben evime gitmek istiyorum. Burada kalmak istemiyorum, ailemle birlikte kalabalık evimizde kahvaltı yapalım istiyorum."

"Gideceğiz sevgilim. Kahvaltını bitir doktorun yanına gidip konuşalım."

Azra başını salladı. Talha'nın ona yedirdiği her lokmayı zorla yuttu. Kahvaltısı bittiği zaman Talha'nın yardımıyla lavaboya girdi. İşini gördükten sonra yine Talha'dan destek alarak doktorun odasının olduğu kata geldiler. Doktorun odasına girdiklerinde doktor onlara gülümseyip oturmaları için koltuğu gösterdi.

"Eşim bebeğimizi görmek istiyor. Bir de sonuçlar çıkmıştır gelemedim dün."

"Ben birazdan yanınıza gelecektim ama siz geldiniz. Buyurun Azra Hanım'ı muayene edelim o sırada sonuçları konuşuruz. Hem annemiz de bebeği hakkında bilgi alır. Kadriye Hanım size yardımcı olsun."

Azra Talha'nın yardımı ile ayağa kalktı. Paravanın arkasında asistanın yardımıyla sedyeye uzandı. Belden aşağısı örtüyle kapanırken göbeği açıkta kaldı. Asistan jeli kasık bölgesine döktüğünde doktorla Talha Azra'nın yanına geldiler. Doktor ultrasonu Azra'nın karnının üzerinde gezdirmeye başladığı esnada genç kadın dikkatli gözlerle monitöre bakıyordu.

"İlk önce annemize oğlunun kalp atışlarını dinletelim."

Azra buruk bir şekilde tebessüm edip gözlerini kapadı. Kapalı olduğu hücrede o oğlunun kalp atışlarını duyuyordu.

Varlığını içinde hissettiği an bebeği onu hiç yalnız bırakmamıştı. Uykusunda ona sarılmış, acıktığında onunla beraber yemeğin gelmesini beklemişti. Oğlu onu hiçbir zaman yalnız bırakmamıştı.

Talha karısının gözünden akan yaşı silerken odada bebeklerinin kalp atış sesleri yankılandı. Azra dudaklarını ısırırken, Talha aşkla karısının yüzünü izliyordu. Azra'yı kaybettiğinde yalnızdı ama şimdi iki kişi olarak yanındaydı bebeğiyle beraber.

"Bebeğinizin kalp atışları iyi. Dün eşinize söyledim size de söyleyeyim. Bebeğinizin gelişimi geriden geliyor, bu da sizin aç kalışınızdan kaynaklı bir durum. Vitamin almadığınız için bebeğiniz sizden beslenememiş. Biz bunu ilaçlarla ve sizin yiyeceğiniz sağlıklı yiyeceklerle düzelteceğiz. Kan sonuçlarınız çok düşük ve mikrop bulunuyor. Aynı şekilde idrar yollarında fazlasıyla bakteri var. Doğuma kadar tedavi olmanız gerekiyor, en azından kanınızda ve idrar yollarınızdaki bakteri ve mikroplar gidinceye kadar."

İkisi de can kulağıyla dinliyorlardı doktoru. Talha karısının elini sıkıp tebessüm etti durgun ortam yumuşasın diye. Azra dalıp gittiğinde sanki farklı bir boyutu geçiyormuş gibi oluyordu. Bedenen yanında olsa da ruhen yanında olmuyordu.

Bakışlarını doktora çevirdi. "Doktor Bey eşim eve gitmek istiyor, İstanbul'a."

Doktor dalan Azra'nın dikkatini toplamak için, "Öyle mi Azra Hanım?" dedi hafif neşeli sesiyle. Azra tepki vermeyince bakışlarını Talha'ya çevirdi. Talha tedirgin ama sakin olmaya çalışarak karısının alnını öptü. O zaman Azra'nın boşta olan bakışları onun gözlerini buldu.

"Hayatım, doktor eve gitmene izin vermiyor."

Azra başını iki yana sallayıp, "Eve gideceğim," dedi ağlamaklı sesiyle. "Bebeğimizin düşme tehlikesi yok, değil mi

doktor bey?"

"Hayır, öyle bir durum yok."

"Duydun işte evde bol bol sebze, meyve yerim, ilaçlarımı içer toparlarım. Talha lütfen evimize gidelim."

Genç adam sıkıntıyla başını salladı. "Kadriye Hanım, Azra Hanım'a yardımcı olsun siz gelin Talha Bey."

Karısının elini öpüp doktorla beraber masanın yanına geldiler.

"Bebekten yana sıkıntı yok ama psikolojisi için hastanede kalması doğru olur. Dalıp gidiyor, bazı şeylerin farkında değil yanında biri yokken hem kendini hem de bebeği tehlikeye atacak bir harekette bulunabilir. Bir de onun yanında söylemedim ama idrar yolundaki bakteri çok yüksek. Hamilelik sırasında idrar yolu enfeksiyonu olduğu için idrar yaparken yanma hissi, sık sık idrara çıkma, ateş, kasıklarda ağrı veya rahatsızlık, mide bulantısı, kusma gibi sorunlar yaşayabilir. İdrar yolu enfeksiyonunu hemen tedavi etmek önemlidir. Tedavi edilmeyen enfeksiyon ilerlerse üşüme, titreme, ateş, bulantı kusma ve yan ağrısı yapabilir ve bu bulgular böbrek enfeksiyonuna dönüştüğünün öncü belirtileri olabilir. Hastanede yatarak tedavi edilmesi gereken bir hastalıktır Talha Bey. Hem anne sağlığını etkileyen sistemik riskleri vardır, hem de erken doğum riskini artırarak bebeğin sağlığını da riske sokar."

Talha ensesini sıvazlayıp ofladı.

"Evde onunla ilgilenirim, hastanede kaldıkça hepten içine kapanık olmasından korkuyorum. Ailem de doktor var, üstelik enişte min hastanesi var gerekirse eve doktor getirtirim tedavi için. Psikolojik olarak da mutlaka destek almasına sağlayacağım."

"Eğer hamile olmasaydı sakinleştirici verirdim ama bu durumda veremiyorum. Siz eğer ben yanından ayrılmayacağım diyorsanız kalabalık ortamlara sokun onu. Ben psikolog

değilim, İstanbul'a gittiğinizde psikoloğa gidin o size benden daha iyi bilgi verir. Bakteri rahime bulaşmadan acil tedavi olması gerekiyor. Eşiniz beş aylık hamile ama bebeğiniz dört aylık, eğer şimdi doğarsa, çok üzgünüm."

Talha gözlerini yumup derin nefes aldı. Olumsuz düşünmek yoktu. Bebeği sağlıklı dünyaya gelecekti. Pes ettikleri an gelmişti Umut onlara, onun gideceğini düşünmek bile istemiyordu.

Azra yanlarına gelince ikisi de susup tebessüm ettiler.

"Evimize gidecek miyiz?"

"Akşama kadar burada kalın akşam evinize giderseniz Azra Hanım."

"Peki. Benim uykum geldi Talha."

Talha başını sallayıp elini tuttu. "Ben yine yanınıza uğrayacağım Doktor Bey."

Birlikte odadan çıkan çift koridorda yavaş yavaş yürüdüler. Azra boş boş etrafa bakarken, Talha düşünceli bir şekilde yürüyordu.

Azra'nın kendine zarar verecek bir harekette bulunması korkutuyordu onu. Yanından ayrılmazdı, ayrılmak durumunda kaldığında mutlaka yanında birinin durmasını sağlayacaktı. Azra evde olursa inanıyordu ki kendini hızla toparlayacaktı. Böyle olmasını istiyordu.

Odaya geldiklerinde Azra'nın ailesini karşılarında buldular. Azra tebessüm edip babasına doğru yürüdü. Kollarını babasının zayıflamış bedenine doladı. Ali Bey kızının saçlarını öpüp derin bir iç çekti. Hepsi çökmüştü, hepsinin yüzlerinde yorgunluk vardı.

"Baba, hazır siz buradasınız ben karargâha gidip geleyim."

"Git oğlum, babanlar evi topluyor."

"Sağ olun babam."

Azra babasının göğsünden başını çekip Talha'ya baktı yorgun gözlerle.

"Bizim evi mi topluyorlar?"

"Evet güzelim, bizim çocuklarla eşyaları topluyorlar. Burada kalmayacağız."

Başını sallayıp babasına sarıldı tekrar. O eve gitmeye niyeti yoktu zaten. O mahalleyi, insanları görmek istemiyordu. Hepsinden nefret ediyordu. Bir kişi bile çığlıklarını duyup evlerinden çıkmamıştı. Ne kadar korksalar da uzaktan taş bile atsalar kurtulurdu belki ellerinden ama hiçbiri yardım etmemişti. Hepsi tüllerin ardından izlemişlerdi. Ne yüzlerini görmek istiyordu ne de seslerini duymak istiyordu.

Talha üniformasını düzelttikten sonra babasına sarılan Azra'ya yaklaştı.

"Ben gidip geleceğim."

Azra cevap vermeyince ayakları gitmek için kıpırdamıyordu.

"Bir şey istersen ara hemen gelirim."

"Telefonu bende zaten," dedi buruk bir sesle Pınar.

Azra yine cevap vermeyince genç adamın boğazı düğüm düğüm oldu. Ali Bey damadının omzunu hafif sıkıp, "Sen git," dedi en az Talha kadar üzgün halde. "Annesi, ablası burada bir şey olursa sana haber veririz."

Talha başını sallayıp son kez karısına baktı. Azra aynı şekilde babasına sarılıyordu. Başını biraz kıpırdatsa onun için yanan adamın bakışlarını görecekti. Bir kerecik yüzünü görmek için çırpınan adamın çaresizliğini görecekti ama o sanki babasının göğsünde uyuyor gibi kıpırdamıyordu.

"Dikkat edin."

Azra'nın dönmeyeceğini anlayan Talha arkasını dönüp yavaş adımlarla odanın çıkışına yürüdü. Kapıyı açtığında tekrar arkasına baktı bu sefer Azra ona bakıyordu. Tebessüm

edip, "Bir şey istiyor musun?" dedi titreyen sesiyle. Yutkundu. Dolan gözlerini açıp kapadı.

"Hemen gel."

"Geleceğim."

Elini hava kaldırıp odadan çıktı. Ah... İçindeki ateş o kadar çoktu ki, yakıp yıkmak istiyordu. Elleri iki yanda yumruk olmuş şekilde sert adımlarla koridoru yürüyordu. Kaşları gözlerine kadar inmişti. Dışarıdan ona bakan sert görüntüsünden ürküyordu. Asker forması giymiş soğuk bir asker diyorlardı ama içini bilmiyorlardı. İçi alev alevdi.

Hastanenin çıkışına geldiğinde nöbet bekleyen askerler koşarak yanına geldiler.

"Komutanım basın kapıda. Dışişleri bakanı açıklama yapmasına rağmen sizinle görüşmek istiyorlar."

"Gerekli açıklamayı bakan yapmış zaten, benim söyleyecek bir şeyim yok. Sizden biri odanın önüne çıksın, diğeriniz burada kalsın, biriniz de benimle karargâha gelin arabam yanımda değil."

"Karargâhtan araba ayarladılar komutanım, Mert komutanımla akrabalarınız dışarıda."

Talha başını sallayıp, "Size iyi nöbetler," deyip çıkışa doğru yürüdü. Gözü hemen arabanın önünde duran Mert, Selim ve Buğra'ya kaydı. Onlara doğru yürürken yanına gelen basın görevlilerini Azra'nın iyi olduğunu söyleyip hemen arabaya bindi. Selim ve Buğra'da yerlerini alınca hastanenin önünden ayrıldılar.

"Nereye gidiyoruz kardeşim?"

"Karargâha, öldürmem gereken üç kişi var."

Mert sıkıntıyla oflayıp arkada oturan Buğra'yla Selim'e baktı. Üçü de konuşmadılar. Söyledikleri tek kelime de Talha'nın onları arabadan indireceğini biliyorlardı. En azından karargâhta Talha'yı durduracak fazlasıyla asker vardı şimdi-

lik susmanın en doğru karar olduğunu düşünüyorlardı.

Hızlı bir şekilde karargâha geldiklerinde arabadan hemen indi Talha. Koşar adım binanın içine girdi. Onun geldiğini duyan arkadaşları içtima alanından ayrılıp binanın içine girdiler. Yüzbaşının odasının önünde bekleyen Selim ve Buğra'yı gördüklerinde hızla yanlarına koştular.

"Dur, söylemeyin ben tahmin edeyim. Barut gibi değil mi?"

"Hem de ne barut. Öldüreceğim diyor."

"Yüzbaşı bunu bildiği için adamları terörle mücadele ekibine teslim etti."

Samet dişleri arasından kıkırdayıp başını iki yana salladı.

"Bu adam henüz Azra'yla aralarında bir şey yokken bile o şerefsizi dövdü. Onu katillerin olduğu yere koydu, sonuç ne oldu adam cehennemi buldu. Sizce bu adam beş aydır karısına işkence eden adamları hiçbir şey olmamış gibi rahat mı bırakır?"

Bırakmazdı. Yüzbaşının odasında sinirden kuduruyordu Talha. Ellerini öyle bir yumruk yapmıştı ki parmakları avuç içinde kırılacaktı. Yüzbaşı sakin bir şekilde karşısında dururken o patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

"Onları nasıl teslim edersiniz?"

Dişleri arasından sorduğu soru Yüzbaşının verdiği kararın doğru olduğunu gösteriyordu. Onun askerleri evlatlarıydı ve o evlatlarının katil olmasını istemiyordu.

Başı dik, oturduğu yerden ayağa kalkıp sağa sola giden Talha'nın omuzlarını tuttu. Hiç acımadan onun sırtını sert bir şekilde duvara yasladı. Talha çatık bakışlarını Yüzbaşının gözlerinin içine dikti.

"Bana bak Talha. Farkında mısın sana Talha diyorum, seni oğlum olarak gördüğüm için sakin bir şekilde sana karşılık veriyorum, ha sen dersen bana Yüzbaşım gibi karşılık ver o

zaman karşılığını fazlasıyla sert bir şekilde alırsın."

Talha derin nefes alıp başını yere eğdi. Yüzbaşının karşısında saygısızlık yapmak istemiyordu ama karısının intikamını da almak istiyordu.

"O şerefsizleri benden kaçırdınız. Karıma yaptıkları yanlarına kaldı."

Yüzbaşı ellerini Talha'nın kollarına vurup bir adım geri çekildi. Ellerini belinde birleştirip çenesini kaldırdı.

"Sen katil misin Talha? Sen o teröristler gibi katil misin?"

Talha başını iki yana salladı.

"Sen Tük askerisin Talha Aslan. O şerefsizler yakalandı, içeride gerektiği cezayı alacaklar. Eğer sen kendini Azrail olarak nitelendiriyorsan kapı orada oğlum. Üzerindeki üniformayı çıkar ve git."

"Yüzbaşım?"

"Sus Talha. İçinin ne kadar yandığını biliyorum. Bak bize sormadan kendi başınıza iş yaptınız. Sizin yüzünden Generale operasyondan haberim var dedim. Niye? Evlatlarım ceza almasın diye. Siz katil değilsiniz oğlum."

Talha gözlerini yumup, "Haklısınız ama karım," dedi kalbi acıyarak. "O çok kötü durumda, onu o hale getiren şerefsizlere bir kere bile vuramadım."

"Merak etme, şu size yardımcı olan Ateş Timdeki Kürşat Yıldırım senin yerine onları bir güzel dövmüş. Niyeti senin onları dövmenmiş ama adamları teslim almaya gelen ekibi görünce dayak yemeden göndermem deyip dişlerini dökmüş itlerin."

Talha'nın dudağı yanağına doğru kıvrıldı. "Sağ olsun."

"Bak Talha, sen de eşinde zor zamanlar geçirdiniz. Aileni al evine git kafanı topla, sakinleşince gelirsin."

Talha boğazında olan yumruğu yutmak için kurumuş ciğerlerine derin nefes aldı.

"Ben tayinimi İstanbul'a istiyorum. Bundan sonra görevimi orada devam etmek istiyorum."

Yüzbaşı çenesini sıvazlayıp, "Sen dağlar olmadan yapamazsın," dedi düz sesiyle. Onun için önemli olan askerini bırakmak istemiyordu.

"Ben ailem olmadan da yapamam. Görevime İstanbul'da devam etmek istiyorum, daha fazla aileme zarar gelsin istemiyorum."

Yüzbaşı Talha'nın omzunu sıkıp nefesini dışarı verdi. Genç adamın gözlerindeki kararlığı görüyordu, ne kadar çabalarsa çabalasın onu burada kalmasına sağlayamayacağını düşünüyordu.

"Sen şimdi git evine ben sana bir ay sonra haber vereceğim. Siz Kılıç Timi olarak birbirinizden ayrı yapamazsınız. Hepsiyle görüşeceğim onlarda kabul ederseler sizi aynı bölüğe yerleştiririm."

"Arkadaşlarım burada kalmak ister onların rahatlarını bozmak istemem."

"Merak etme gelmek istemezlerse sen tek başına gidersin. Şimdi sakinleştik mi?"

Talha sakinleşmemişti ama başını salladı aşağı yukarı. "Ben bu akşam İstanbul'a gidiyorum. Buradaki evi de boşaltıyorum."

Yüzbaşı Talha'ya doğru yürüyüp sarıldı. "Kendine ve ailene iyi bak oğlum. Senin gibi bir askere sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Hakkını helal et."

"Helal olsun, siz de."

"Helal olsun oğlum."

Başını saygıyla öne eğip geri çekildi. Yıllardır ona baba şefkatiyle sahip çıkan adamın gözlerine son kez bakıp, elini alnına koydu. Başı dik bir şekilde selamını verdi Yüzbaşına.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında karşısında bekleyen askerle-

re başını hayırdır der gibi salladı. Hoş neden kapının önünde durduklarını biliyordu ama bilmiyormuş gibi yapmak işine gelmişti o an.

"Neyse ki sakin. Hadi bir yerlere gidip oturalım."

"Eşyalarımı toplamam lazım, odama gidelim."

Askerlerin hepsi birbirine bakıp Talha'nın arkasından yürüdüler. Talha beş ay boyunca "Azra'yı bulunca İstanbul'a gideceğim" diyordu. Demek o gün gelmişti.

Hepsi Talha'nın odasına girdiklerinde kimi deri koltuğa otururken kimi de sırtını duvara yaslayıp göğsünün üzerinde kollarını topladı. Hepsinin yüzünde burukluk vardı. Yıllarca beraber savaştıkları dostları onlardan ayrılıyordu.

"Sevgilisinden hayır cevabı alan lisesi gençler gibi bakmayın lan. Elbet görüşeceğiz."

Hakan yakasını çekiştirip önündeki kahverengi sehpaya ayağını vurdu.

"Keşke hep birlikte görev yapsak."

Talha karısının fotoğrafı olduğu çerçeveyi kutuya yerleştirip başını kaldırdı.

"Yüzbaşı eğer arkadaşların isterse hepinizi İstanbul'da aynı bölüğe yerleştiririm dedi. Size soracak, sakın benim yüzümden tamam demeyin."

Timin hepsi birbirine bakıp gülümsedi.

"E bizde toplayalım eşyalarımızı o zaman. Azıcıkta İstanbul'daki suçlular kaçsın bizden."

"Saçmalamayın oğlum. Benim yüzümden yerinizden yurdunuzdan olmayın."

Hakan gülümseyip başını iki yana salladı.

"Abi hepimizin ailesi İstanbul'da yaşıyor, sizin eşleriniz burada görev yapıyorsunuz diye kalıyor. Eminim onlarda ister İstanbul'da olmayı."

"Kesinlikle. Benim eşim doğum yapacak çok az kaldı. O

doğum yapınca mecbur İstanbul'da ailesinin yanında kalacak. Ben de hem ondan hem de çocuğumdan ayrı olmak istemiyorum."

Talha gözlerini kardeşlerinin üzerinde gezdirip, "Sağ olun," dedi canı gönülden. "Ölünceye kadar beraber olacağız."

O an hepsinin gözü içlerinde olmayan Gökhan'ı aradı. Başlarını yere eğip iç çektiler.

"Vatan sağ olsun."

"Abi size bir şey söyleyeceğim. Gökhan'ın sevgilisi varmış, kız ondan hamile."

Hepsi aynı anda başlarını yerden kaldırıp, "Ne?" dediler şaşkın sesleriyle.

"Kızın anne babası ölmüş dedesi var alkolik. Kızı öldürmek için peşine adam takmış. Adamı karakola alıp sorguya çekmişler, yok demiş ben torunumu seviyorum ona zarar vermem deyip sıyrılmış işin içinden. Jandarma'nın ellerinde kanıt olmadığı için adamı salmışlar. Bizim çocuklarda kıza zarar gelmesin diye saklamışlar onu. Yarın yanına gideceğim."

Talha saçlarını karıştırıp, bakışlarını masanın üzerinde duran timiyle beraber çekilmiş fotoğrafa çevirdi. Çerçeveyi eline aldı korkarak. Gökhan'ın gözlerine bakıp derin nefes aldı. Göğsü sıkıştı. Ne zordu çok sevdiğin kişiyi bir daha göremeyecek olmak.

"Kızı yalnız bırakmayın. Elinizden ne geliyorsa yapın. Gerekirse Şule ile İstanbul'a getirin onu."

"Şule kızı istemiyormuş."

"Sebep?"

Hakan omuzlarını kaldırıp, "Bilmiyorum," dedi. "Zaten İstanbul'da bir arkadaşının evinde kalıyormuş."

Talha başını sallayıp masanın arkasından çekildi.

"Benim Azra'yla ilgilenmem gerekiyor, siz onların üzerinden elinizi çekmeyin. Onlar Gökhan kardeşimizin bize emaneti."

"Sen rahat ol biz bir ay daha buradayız o zaman ne yapacağımıza karar veririz."

Talha kutuyu eline alıp, "İstanbul'da görüşmek üzere," dedi. Vedalaşmayı sevmiyordu. Selim ve Buğra'da diğer kutuları ellerine aldılar. Hepsi odadan çıkınca yavaş adımlarla koridoru ilerlediler.

Her bir köşeye son kez baktı. Burada beş yılı geçmişti evi gibi seviyordu her bir yeri. Binanın dışına geldiklerinde arabaya doğru yürüdüler.

"Bu bir veda değil biliyorsunuz. O yüzden buluşuncaya kadar kendinize iyi bakın. Hadi Allah'a emanet olun."

Arabaya bindiklerinde karargâhtan uzaklaştılar. Mert arabayı kullanırken o, Pınar'ı aradı. Azra'nın ne yaptığını, nasıl olduğunu merak ediyordu.

"Efendim Talha?"

"Azra nasıl Pınar?"

"Uyuyor, arada bir ağlayarak uyanıyor, üzerinde fare varmış gibi bacaklarını sallıyor, sonra tekrar uyuyor."

Talha gözlerini kapatıp yumruk yaptığı elini alnına vurdu ağır ağır. "Ben bir saate geleceğim, eve uğrayıp duruma bakacağım."

"Aklın kalmasın, sen işlerini hallet."

"Sağ ol güzelim. Dikkatli olun."

Telefonu kapatıp ofladı. "Ne diyor?" dedi öne doğru eğilen Selim.

"Karım çok kötü durumda Selim, beni yalnız bırakmayın yoksa bir yere yığılıp kalacağım."

"Merak etme Azra iyi oluncaya kadar sizde kalacağız. Hem Pınar'ın da buna ihtiyacı var."

"Arkamdan çok saydırdı mı?"

Selim buruk bir şekilde tebessüm edip başını iki yana salladı.

"Pınar'ın rahminde tümör vardı, Azra'nın kaçırıldığı gün kanaması çoğaldı ve rahmini aldılar."

Talha gözlerini kocaman açıp arkaya döndü.

"Abi bu ne ya, kimin ahını aldık biz?"

"Valla eve gidince hoca gelsin de bizi okusun. Bir uğursuzluk var üzerimizde."

Buğra tebessüm edip, "Sevim annem okur," dedi. "Sağ olsun her sabah göreve giderken aşağı inip beni okuyup üflüyor. Sağ salim gidip gel çocuğum diyor."

"Senin kaynanan bizi de okusun valla. Valla namaza başlayacağım yeter ki her şey yoluna girsin."

Talha başını iki yana sallayıp Selim'in kafasına vurdu. "İşimiz hocaya kaldıysa vay halimize. Tümörler iyi mi kötü mü?"

"Çok şükür iyi kardeşim, Allah'a şükür bir sorun yok kontrollere gidiyoruz."

"Şükür," dedi boş yolu izleyen Talha.

Evin önüne geldiklerinde kamyona yüklenen eşyalara baktılar. Arabadan inip eve doğruya yürüdüler. Ömer Bey oğluna doğru hızlı yürüyüp sıkı sıkı sarıldı.

"Evladım, yaşama umudum benim."

Oğluna sıkı sıkı sarılan Ömer Bey sürekli derin nefes alıp veriyordu. Dün ona doya doya sarılamamıştı bugün dünün acısını çıkarıyordu.

"Babam."

"Oğlum benim. Her şey düzelecek."

"Düzelecek mi babam? Azra'm eksisi gibi gülecek mi?"

"Gülecek oğlum, torunumuzla beraber mutlu olacağız.

Azra kızımızı yalnız bırakmayacağız. Biz aileyiz, aileler birbirine sahip çıkar. Birbirinin arkasında durur."

Talha, "Öyle babam," deyip gözü yaşlı ona bakan anne ve kız kardeşine baktı. Geri çekilip kollarını iki yana açtı. Demet Hanımla Güneş ona doğru koştular. Sımsıkı sarılıp biraz da olsa hasret giderdiler.

"Şükürler olsun sağ salim döndünüz oğlum. Baban haklı, sakın korkma. Azra'mız eskisi gibi düzelecek. Onun dediği gibi Umut hayatımıza güzelliklerle gelecek."

Oğlunun varlığını hisseden Talha gülümsedi.

"Oğlum, bir an önce sağlıklı bir şekilde bize gel. Sana çok ihtiyacımız var."

ALTINCI BÖLÜM

Heyecanla kurduğu yuvasının kapısını ağır ağır kapadı. Elini çelik kapının üzerine koyup gözlerini yumdu genç adam. Bu evi hazırlarken heyecanını zor bastırmıştı. Azra'ya sürpriz yapacağım diye ona hiçbir şey belli etmeden gece gündüz evi tamir etmişti. İçinde sadece bir ay kalabilmişlerdi, bir ay bu evde mutlu olmuşlardı. Ondan sonrası yoktu. Çok sevdiği Mardin ona ve karısına yuva olmamıştı.

Kapının önünden ayrılıp, duvar kenarının önünde duran kurumuş çiçeklere baktı. "Siz de mi burada olmak istemiyorsunuz? Azra burada olsaydı solmanıza asla izin vermezdi. Çok üzgünüm, hiçbirinizi koruyamadığım için gerçekten çok üzgünüm. Hoşça kalın."

Evin avlusundan çıkıp dışarıda bekleyen ailesinin yanına geldi.

"Asaf ve İsmail kamyonla gidecek oğlum. Onlar yarın İstanbul'da olur bizler de uçakla döneriz."

Talha üzerine yapışan üniformasını çekiştirip, "Bir an önce hastaneye gitmek istiyorum," dedi gözlerini evlerin üzerinde gezdirerek.

Ömer Bey oğlunun kolunu tutup, "Sakin ol," dedi ılımlı sesiyle. Giderayak gerginlik çıksın istemiyordu. "Hadi Azra'nın yanına gidelim."

Sıkıntıyla babasını onaylayan Talha arabaya bindi. Ailesi onun olduğu arabaya binerken diğerleri de diğer arabaya bindiler. İsmail ve Asaf kamyonla çoktan yola çıkmıştı.

Hastaneye giderken Talha çarşıda durup, karısı için beyaz

hamilelik elbisesi, ayakkabı, penye şort aldı. Aldıklarının parasını ödedikten sonra hızla arabaya binip hastaneye geldi.

Kimseyi beklemeden merdivenleri çıkıp Azra'nın olduğu odanın önüne geldi. İçeriden ağlama sesleri geliyordu, hiç düşünmeden kapıyı açıp içeri girdi. Azra saçlarını çekiştirerek ağlıyordu. Ailesi de onu sakinleştirmeye çalışıyor ama başaramıyorlardı. Durmadan saçlarını yoluyor, "Kesin bunları," diye çığlık çığlığa bağırıyordu. Canının acısından ne yaptığını bilmiyordu. Sadece ağlamak, bağırmak geliyordu içinden.

Talha elindeki poşeti tekli koltuğa bırakıp onun yanına geldi koşar adım. Pınar kenara çekilince Azra'nın ince bileğini tuttu.

"Dur, canını yakıyorsun."

Talha'nın sesini duyan Azra onun ellerini itip yataktan aşağı kaydı. Örtüyü üzerine çekip kimsenin onu görmemesini sağladı. Talha sıkıntıyla oflayıp ailesine döndü.

"Bir saate yola çıkacağız baba. Kafeteryada bekleyin bizi isterseniz. Komşularda perişan oldu orada. Uçak havaalanında bekliyor zaten."

Ali Bey ağlayan karısının omzuna kolunu dolayıp başını salladı. "Biz otobüsle gideceğiz havaalanına, siz ambulansla geleceksiniz değil mi?"

"Hayır! Ben binmem ambulansa."

Örtünün altından bağıran Azra'ya eğilen Ali Bey örtüyü çekmeden başını öptü kızının.

"Tamam kızım, binme ambulansa. Biz gidiyoruz oğlum havaalanında görüşürüz."

Talha başını sallayıp, "Görüşürüz," dedi boğuk sesiyle. Boğazındaki yumru, sesini pürüzlü ve boğuk çıkarıyordu Azra'yı böyle gördükçe.

Odada bulunanlar yavaş yavaş dışarı çıkarken Talha ya-

tağın kenarına oturdu. Örtüyü Azra'nın yüzünden çekmek istediğinde Azra izin vermedi.

"Git, konuşma benimle."

"Neden?" dedi durgun sesiyle. Ne yapmıştı da hayat ışığı ona küsmüştü.

Azra cevap vermeyince örtüyü tekrar açmaya çalıştı. Azra sıkı sıkı tuttuğu örtünün açılmasına izin vermiyordu. Başını yere eğmiş bir şekilde, "Üzülüyorum," dedi gözleri dolan Talha. Azra onun sesindeki buruk tınıyı hissettiğinde çarşafı yüzünden indirdi.

"Hemen geleceğim dedin ama akşam oldu baksana. Sen gelinceye kadar altıma kaçırdım babam beni öyle gördü. Hani hep yanımda olacaktın?"

Talha parmaklarını gözlerine bastırıp iç çekti.

"Özür dilerim sevgilim, karargâhta ve evde işlerim uzun sürdü. Geç kaldım."

Dudaklarını büzen Azra gözlerini Talha'nın üzerinden kaçırdı.

"Yemek yedin mi?"

"Bir lokma bile kursağımdan geçmedi, karım bana belki yemek yapar diye."

Tekrar gözlerini Talha'ya çeviren Azra elini genç adamın sakallı yanağına uzattı.

"Sen evde banyo yaparken ben sana yemek hazırlarım."

"Vay... Bu mükemmel bir haber. Karım bana ne pişirecek?"

"Evde ne var bilmiyorum ki. Varsa mantı yaparım sana."

Genç adamın dudakları iki yana kıvrıldı. Karısının alnına yaklaşıp sıcak dudaklarını onun tenine değdirdi.

"Ömrüne canım feda kadın. Seni böyle içime katsam, sadece kendime saklasam, çok mu vicdansız olurum?"

Azra başını iki yana sallayıp, "Olmazsın," dedi genç adamın uzayan sakalları arasında parmaklarını dolaştırırken.

"Sana bir şey aldım."

Geri çekilen Talha koltuğun üzerinden poşeti aldı. İçinden yere kadar uzanan beyaz elbiseyi çıkarıp, heyecanlı gözlerle onu izleyen Azra'ya gösterdi.

"Çok yakışacak."

Azra başını aşağı yukarı sallayıp elbiseyi eline aldı. Yüzündeki tebessüme ölürdü Talha.

"Giydirir misin?"

"Tabii ki."

İlk önce odanın kapısını kilitledi, sonra da Azra'yı yatakta oturur vaziyete getirdi. Genç kadının canını acıtmadan üzerindeki önlüğü çıkardı. Gözünün önünde olan şiş göbeğe öpücük kondurup, poşetten çıkardığı bol penye kumaştan olan ince şortu karısına giydirdi.

"Şort bol olduğu için canın yanmaz."

"Yanmıyor zaten. İlaçlar acısını aldı, sadece izler var."

"Onlar da geçecek küçüğüm. Sabırlı olacağız, birbirimizin ellerini bırakmadan tüm sorunları aşacağız."

Sevda olmadan, aşk olmadan, saygı olmadan bir ömür geçer mi yanındaki insanla?

Gözlerine baktığında, onun gözlerinde kendini görmek paha biçilemezdi. Kalp deli gibi atar ama onu göstermek istemediğinde bilemezsin senin orada olduğunu, ama gözler öyle bir açık şekilde gösterir ki senin ondaki yerini. Dil ne kadar sevgiyi inkâr etse de gözler gösterir senin ondaki yerini.

İkisinin gözlerinde birbirine olan sevgileri fazlasıyla belli oluyordu. Karısını giydiren Talha ayaklarına da beyaz yazlık ayakkabıyı giydirdi. Karısının ellerini tutup derin bir çekti.

"Çok güzelsin."

Azra elbisesini beğenmişti. Elini şiş göbeğinin üzerinde

gezdirip gülümsedi.

"Oğlumuz da beğendi."

"Beğenecek tabii, annesi çok güzel onun."

Azra'nın alnını öpüp, "Gidelim mi?" dedi sakin sesiyle. O da çok yorulmuştu, evine gidip saatlerce banyo yapmak istiyordu. Aylarca o da rahat bir şekilde duş almamıştı. Tıraş olmak istiyor, bedeninin rahatlamasını istiyordu.

Eşyaları ailesi aldığı için karısının elini tutup yavaş adımlarla odanın çıkışına yürüdüler.

"İstersen kucağıma alayım seni."

"Yürümek istiyorum. Yatmaktan bacaklarım uyuştu."

"Yürümen hem doğum için de iyi. Bacak kasların gevşer. Dün gece biraz araştırdım."

O heyecanla konuşurken Azra ona cevap vermeyince genç kadının yüzüne bakıp iç çekti. Karısı yine boşluğa bakar gibi bakıyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu.

Yavaş adımlarla hastanenin çıkışına geldiklerinde durdular. Azra gözlerini kapatıp temiz havanın kokusunu içine çekti. Ilık rüzgâr tenine değdiğinde kısa bir süre ürperdi. Gözlerini açtığında Talha'nın elini sıktığını fark etti.

"Özür dilerim."

"Dileme. Sakın benden özür dileme. Yak canımı ama tepki ver. İçine kapanık olma Azra'm."

Azra başını sallayınca önlerinde duran arabaya doğru yürüdüler. Bir an önce toparlanmayı o da çok istiyordu. Etrafta perişan halde dolaşmak onun da canını yakıyordu. Eskisi gibi gülüp mutlu olmak istiyordu. Kurtulduğuna inanırken sevinse de bazen yaşadıklarının rüya olduğunu düşünüp yine üzgün haline dönüyordu. Bu durum en az onu üzdüğü kadar ailesini de üzüyordu.

Talha, arkadaşının arabasının arka kapısını açıp onun oturmasını bekledi. Azra rahat bir şekilde oturunca o da ya-

nına oturdu. Araba hareket ettiğinde Azra gözlerini bir daha gelmek istemediği şehrin üzerinde gezdirdi. Buraya geldiği ilk gün geldi aklına, içi nasıl da kıpır kıpırdı. Taşına toprağına âşık olmuştu bu şehrin. Hoş yine âşıktı o bu şehre. Sadece insanlara karşı kırgınlığı, kızgınlığı, öfkesi vardı.

Gözlerini kırpmadan son kez taş yapıtlarda gezdirdi bakışlarını. Havaalanına geldiklerinde Talha'nın yardımıyla arabadan indi. Talha arkadaşına sarılıp, "Sağ ol Mert" dedi tüm içtenliğiyle. "İstanbul'a geldiğin zaman beni ara."

"Ararım abi, Allah'a emanet olun."

"Eyvallah kardeşim. Hadi gidelim güzelim."

Yan yana havaalanın içine girdiler. Bekleme salonunda bekleyen ailelerin yanına geldiklerinde devletin ayarladığı uçağa binmek için yürüdüler.

"Benim uykum geldi."

Talha ve Pınar durup gözlerini kapatan Azra'yı tuttular. Uyku düzeni bozulan Azra'yı böyle görmek ikisine de acı veriyordu. Talha dikkatli bir şekilde Azra'yı kucağına aldı. Kontrol yerinden geçip uçağa doğru yürüdü. Azra yanındaydı onu gerekirse bir ömür kucağında taşırdı.

Talha'nın yüzündeki acıyı gören ailesi, komşuları üzgündüler. Cıvıl cıvıl gördükleri kızları, hayattan bağını koparmıştı ve onun içinde çabalayan adamın bedenini nasıl eridiğini görüyorlardı. Hepsi sıkıntıyla iç çekip kötü günlerin bir an önce geçmesi için dua ettiler. Mutlulukları gözlerinden anlaşılan çifti şimdi üzgün görmek hepsini üzüyordu.

Uçakta yerlerini aldıklarında Talha ön koltukta oturan Ali Bey'in yanına yürüdü. Ali Bey, Ömer Bey, Bora ve Poyraz Bey yan yana oturuyordu. Genç adama hayırdır der gibi baktılar. Talha'nın yüzünde sıkıntılı ifade vardı.

"Hayırdır oğlum?"

Arka koltukta uyuyan karısına bakıp Ali Bey'e döndü.

"Baba, bizim eve gitsek olur mu? Ben Azra'yı size bırakmak isterim ama onun bizden kopmasından korkuyorum."

Aslında benden diyecekti ama ona dikkatle bakan dört adama karşı utanmıştı.

"Size gidiyoruz oğlum. Bu kadar kalabalık bizim eve sığmayız, bir süre bizi evinde misafir edeceksin."

Talha içten tebessüm edip, "Başımın üstünde yeriniz var," dedi derin bir nefes alarak. Azra'nın ondan uzak olmasına asla izin veremezdi. Yanından bir saniye ayırmak istemiyordu.

"Beyefendi uçak kalkacak yerinize oturur musunuz?"

Talha başını sallayıp Azra'nın yanına oturdu. Uyuyan karısının gözünün önüne gelen saçlarını kulağının arkasına yerleştirdikten sonra sırtını koltuğa yasladı. Gözlerini kapatıp uyumak istiyordu. Uyandığında Azra ile beraber olduğu sabahta olmak istiyordu. En güzel, en özel günlerinde.

Uçak İstanbul'a inince, insanlar sırayla uçaktan inmeye başladılar. Azra sesten sıçrayarak uyandığında karşısında Talha'yı görünce rahatladı.

"Evimize az kaldı sevgilim."

"Bir an önce gidelim."

Genç adam karısının elinden tutup uçağın çıkışına doğru yürüttü.

"Yağmur çok yağıyor."

Yağmurun adını duyun Azra olduğu yerde durup ayaklarına sanki su geliyormuş gibi kaldırıp indirmeye başladı. Azra'nın yüzünde korku ve paniği gören Talha onu kolları arasına aldı.

"Ne oldu?"

Sesi o kadar sakin çıkıyordu ki Azra'yı şoka sokmamak için elinden geleni yapıyordu. Selim, Pınar ve diğerleri şaşkın halde Azra'ya bakıyorlardı. Genç kadın yerinde tepindik-

çe hepsi ona sımsıkı sarılmak istiyordu.

"Kızım, iyi misin?"

Pınar annesinin kolunu tutup ağlamaması için kulağına fısıldadı. Azra'yı çaresiz hissettirmek istemiyordu.

"Ben yağmur istemiyorum, ıslaklık istemiyorum. Sevmiyorum ıslanmayı. Elbisem ıslanmasın."

Talha geri çekilip üniformasının üstünü çıkardı. Azra'ya giydirip düğmeleri ilikledi.

"Elbisemin etekleri ıslanmasın."

Selim lacivert ceketini çıkarıp Azra'nın bacaklarına doladı.

"Kucağına al küçük meleği."

Talha gözleri dolu dolu karısını kucağına aldı. Açıkta kalan ayaklarına Ali Bey ceketini sardı. Hepsi onu korumak istiyordu. Her yeri sarmalanan Azra derin nefes alıp başını Talha'nın omzuna dayadı. Şimdi gönlü rahattı.

Uçaktan aşağı inerken Buğra Azra'nın başına şemsiye tuttu. Genç kadın korunma altındaydı adeta. Hızla halledilen işlemlerin ardından hepsi arabalarına bindi. Azra sanki kış ayında gibi üşüyordu. Oysaki Eylül ayındaydılar. Kendini o soğuk hücrede hissettiği için sürekli kollarını sıvazlıyor öne arkaya sallanıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp verdiği için Talha telaşla onu izliyordu. Tedavisi için kesinlikle hastaneye yatmasını düşündü o an. Evde toparlanamazdı, ne kadar hemşire doktor getirse de eve karısının psikolojisi fazlasıyla bozulmuştu.

Dudaklarını ısırıp gözlerini yumdu. O adamları öldürmek istiyordu. Hepsine Azra'ya yaptıklarını yaşatmak istiyordu. Buz gibi bir odanın içine sokup farelerin ve lağım suyunun içinde onları bırakmak istiyordu.

Yanında titreyen Azra'yı kucağına çekip kollarını onun bedenine doladı. Ellerine sıcak nefesini üflerken dudaklarını

dişliyordu. Ağlayacaktı, dayanma gücü kalmamıştı. Burnunun direği sızlıyordu acıdan. Derin nefes alıp gözlerini kapatıp açtı.

"Çok mu üşüyorsun?" Boğuk sesini düzgün çıkarmak için öksürüp ağlamaklı yüzünü gülümser hale getirdi. Azra onu böyle görsün istemiyordu.

"Çok üşüyorum, sen üşümüyor musun?"

Askeri sporcu atletiyle duran Talha yağmurun altında su gibi olmuştu ama karısının durumunu düşünmekten üşümek aklına bile gelmiyordu. Başını iki yana sallayıp sevdiğini ısıtmaya devam etti.

Komşuların hepsi evlerine giderken Azra'nın ailesi Talha'nın evine doğru yol aldılar. Ömer Bey ve Demet Hanım misafirlerini ne kadar evlerine davet etse de hepsi sonra geleceğiz deyip nazik bir şekilde reddetmişlerdi teklifi. Onların dinlenmesini istiyorlardı.

Evlerin önüne geldiklerinde Azra'nın da Talha'nın da yüzü güldü. Çok özlemişlerdi evlerini. Herkes arabalardan inerken onlar arabanın içinde evlerine, mahalleye bakıyorlardı.

İkisi de burada olduklarına inanamıyordu. Selim arabanın camına vurunca irkildiler. Talha yine karısını sıkı sıkı sarıp arabadan indi. Selim şemsiyeyi tutarken o Azra'yı kucağına aldı. Koşar adım eve girdiler.

Azra'yı kucağından indirmeden evin salonuna girdi Talha. Onu koltuğa oturttuğunda kendi bedenini yanına bıraktı

"Biz hemen yemek hazırlarız, siz oturun."

"Anne."

"Efendim kızım?"

"Sütlaç yapar mısın?"

Ayşem Hanım dudağını ısırıp başını salladı.

"Yaparım kızım."

Kadınların hepsi mutfağa giderken erkekler koltuklara oturmuş sohbet ediyorlardı. Televizyon açıp Azra'nın moralini bozmak istemiyorlardı. Gündem Azra'ydı çünkü.

Talha günlerdir yıkanmadığı için kötü koktuğunu düşünüp koltuktan öne doğru kaydı.

"Ben üzerimi değiştireyim."

"Rahat ol oğlum. Azra istersen sen de odana çık dinlen kızım."

Azra başını sallayıp Talha'yla beraber salondan çıktı. Merdivenleri çıkarken Talha'nın elini sıktı aklındaki soruyu sormak için. Yüzünü Azra'ya çeviren Talha söyle der gibi baktı durgun duran karısının gözlerine.

"Yaramaz bu akşam gelemez mi?"

"Selim birazdan getirir."

"Onu çok özledim."

Merdivende durup, "Beni özledin mi?" dedi fısıldar gibi. Bedenini Azra'ya yaklaştırıp alnını alnına dayadı. Yüreği yerinden çıkacaktı neredeyse.

"Çok özledim."

Burnunu genç kadının burnunu sürtüp başını geri çekti. Azra'nın gözlerinin içine bakarak, "Ben de" dedi kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp. Söylenmesi gereken o kadar çok söz vardı ki neden susuyorlardı bilmiyorlardı.

Odalarının olduğu kata geldiklerinde ikisi de derin nefes aldı. Sanki ilk kez yatak odalarına girecek gibi heyecanlanmışlardı.

Talha kapıyı içeri itip kapının yanında duran prize bastı. Oda aydınlandığında Azra'nın içindeki sıkıntılar bir an da gitmişti sanki.

Kurtulmuştu, şu an odasında olduğu için kurtulmuştu. Odasının içine girip gözlerini yatağının, halının, dolabının olduğu yerde gezdirdi. Her şey bıraktığı gibiydi. Eksik hiçbir

şey yoktu. Sadece pencere hafif aralıktı içeri hava girsin diye. Demet annesi açmıştır kesin.

Üzerinde duran Talha'nın ceketini sarılıp yatağa doğru yürüdü. Sanki yabancı gibi yatağın ucuna oturup yeni bir şeyi inceler gibi ayaklarına baktı. Ona ait olan odanın içinde kendini yabancı gibi hissetmesi tuhafına gidiyordu.

Talha kapıyı kapadığından beri sesini çıkarmadan karısının hareketlerini izliyordu. Çekingen, kırılgan bakıyordu Azra. Yanına doğru yürüyüp dizlerinin üzerine oturdu. Azra'nın ellerini tuttuğunda avuç içini dudaklarına bastırıp, kokusunu içine çekerek öptü.

"Hey... Evimize geldik."

Fısıldaması Azra'nın sıkışan yüreğini biraz da olsa sakinleştirmişti.

"Bu odada yaşadığımız güzel anları hatırlıyor musun?"

Azra başını sallayıp gözlerini kaçırdı. Nasıl hatırlamazdı ki, ilk günkü gibi aklındaydı her şey. Belki o hücrede çok şey unutmuştu ama Talha'yı unutmamıştı. Onunla olan anıların hepsi aklında ve kalbindeydi.

"Benim banyo yapmam lazım yanıma gelmek ister misin?"

"Elbisem ıslanır."

"O büzdüğün dudaklarını öperek yerim."

Karşısındaki kadına deli gibi âşıktı. Parmağını onun büzdüğü dudaklarının üzerinde gezdirip çapkın bir edayla gülümsedi.

Azra'nın hâlâ büzük duran yara olmuş dudaklarını öpüp gözlerini kapadı. Canı yanmasın diye kıpırdamıyordu dudakları, sadece ait olduğu yerde duruyordu. Azra'nın kısık dudakları arasından çıkan ılık nefesi kendi dudakları arasından içeri giriyordu. Bu ona yeterde atardı. Yaraları tamamen iyileştiğinde birbirine dokunarak özlemlerini giderirlerdi.

Şimdi ikisinin de beklemeye ihtiyacı vardı. Dudaklarını geri çekip yıpranmış saçlarını sevdi sevdiğinin.

"Elbiseni çıkarırız olmaz mı? Yanımda olmanı istiyorum."

Azra'yı tek bırakmak istemiyordu. Onun kendine zarar vermesinden çok korkuyordu. Onu ikna etmek için, sakin ama ısrar eden sözleriyle karısının gerginliğini azalmıştı.

Azra başını sallayınca gülümsedi. Üzerinden kendi gömleğini çıkarıp yatağın üstüne koydu. Nazik olmaya dikkat ederek elbisesini üzerinden çıkardı. Gözlerinin önüne Azra'nın top gibi duran göbeği gelince gülümsedi. Dudaklarını göbeğe bastırıp, "Oğlum," diye fısıldadı.

Bu sahne Azra'nın hep hayal ettiği sahneydi. Kocası göbeğini öperken oğluyla konuşuyordu. Elini Talha'nın saçlarına daldırıp yavaşça okşadı. Mucizeydi bu, öleceğini düşünüyordu ama şu an buradaydı. Kocası yanında ona sarılmış oğluyla konuşuyordu.

Talha geri çekildiğinde üzerindeki sporcu atleti çıkardı. Kocasının zayıflamış bedeni canını sıkmıştı Azra'nın. Kim bilir neler çekmişti beş ayda. En az onun kadar acı çektiği belliydi.

Pantolonunu da çıkarınca sadece çamaşırıyla kaldı. Gözlerini Azra'nın üzerinden ayırmadan dolabın kapağını aralardı. Burada fazla kıyafet olmasa da işine yarayacak kıyafetleri vardı en azından. Eşyaları bavuldaydı, çok yorgun olduğu için onları bu gece yerleştiremezdi.

Siyah eşofman ve beyaz tişört aldı. Azra'ya da gri eşofman altı ile buz mavisi uzun kollu badisini aldı. Üşüyorum diyordu karısı. Karısının narin teninin üşümesini istemezdi.

Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp Azra'nın elini tuttu. Onu oturduğu yerden kaldırdıktan sonra banyoya doğru ilerlediler. Banyoya girdiklerinde suyu ılık yapıp karısının şortuyla kendi çamaşırını çıkardı. Ilık suyun altına bedenleri girdiğinde Azra kısa bir süre irkilse de Talha'ya sarıldı.

Genç adam bu isteğe karşılık verip ona sıkı sıkı sarıldı. Saçlarını okşayıp rafta duran onun çilek kokulu şampuanı aldı. Saçlarını köpürtüp canını acıtmadan yıkadı. Suyla saçları duruladıktan sonra life döktüğü jeli köpürtüp karısının bedeni üzerinde gezdirdi. Eli o kadar yavaş hareket ediyordu ki Azra'nın uykusu gelmişti. Talha'nın dokunuşları masaj gibi gelmişti ona. Esneyince, Talha gülümseyip dudaklarını öptü onun.

"Seni durulayalım, dişlerini fırçalayalım, üstünü giydirelim. Hasta olmanı istemiyorum. "

Ilık suyla Azra'yı durulayıp dolapta olan pembe bornozu alıp giydirdi. Dişlerini fırçalaması için yardım ettikten sonra beline havlu bağlayıp karısıyla banyodan çıktı.

Aslında Azra'yı yanında tutmak istiyordu ama genç kadın ayakta fazla duramıyordu. Onu yatağa oturtup üstünü giydirdi. Saçlarını hızlı bir şekilde kuruttuktan sonra geri çekildi.

"Sen bekle, duş alıp hemen geleceğim."

Azra başını sallayıp yatağa uzandı. Talha hızlı olmaya çabalayarak banyoda kişisel ihtiyaçlarını gördü. Aylarca doğru düzgün banyo yapmadığı için bedeninde yük olan fazlalıklardan kurtuldu. Suyun altında durulanıp beline havluyu bağladı, hareketleri o kadar hızlıydı ki her an ıslak yerde kayıp yere düşme ihtimali vardı.

Banyoyu temizledikten sonra kapıyı açıp odaya girdi.

Gülümsedi.

Karısı uyumuştu. Yatak onu çağırıyordu. Karısının kolları arasında hasret kaldığı uykuya yenik düşmek istiyordu. Hemen üstünü giyinip yatağın diğer tarafına geçti. Azra'yı kolları arasına alıp gözlerini kapadı. Her ne kadar aç olsa da şu an uyumak ona daha cazip geliyordu.

Çift uyurken Pınar ve Güneş kapının arasından onlara bakıyorlardı. Azra karanlıkta korkmasın diye odanın içinde

hafif bir ışık vardı. Güneş ışığı kapatmak için odaya gireceği zaman Pınar durdurdu onu.

"Rahatsız etmeyelim. Ayların yorgunluğu var üzerlerinde."

Kapıyı kapatıp alt kata indiler. Yemek odasına girdiklerinde kalabalık bir şekilde masanın etrafında oturan ailelerinin yanlarına oturdular.

"E, neredeler?"

"İkisi de uyumuş. Uyanınca yerler."

Demet Hanım, "Peki," deyip yerine oturdu.

"Acaba hastanede kalması daha mı doğru olur?"

Bakışlar Pınar'a döndü. Bora Bey kaşığını tabağının kenarına bırakıp gözlerini ailenin üzerinde gezdirdi.

"Hastanedeki bütün doktorlar Azra'yı bekliyor. Yarın öğlen gibi yatış olacak. Kanında ve idrar yollarında enfeksiyon var. Bu hem onun için hem de bebek için çok tehlikeli. Üstelik psikolojik destek alması lazım."

"Azra hastaneye yatmak istemiyor" dedi Ayşem Hanım bakışlarını ellerine çevirerek.

"Hastanede yatması onun ve bebeğinin sağlığı için önemli. Şu an pek sağlıklı düşünmüyor ama bebeğini kaybederse hepten kötü olacak."

"Umarım en yakın zamanda düzelir."

Hepsinin içinden geçen bu cümlelerdi.

***

Sırtına vuran kocasının nefesinde huzur bulurken, cama vuran yağmur damlalarını izliyordu sessizlikle. Karnına dolanan Talha'nın kolunu onu uyandırmadan yatağın üzerine bıraktı. Yataktan destek alıp kocasına döndü. Onun huzurlu yüzüne iç çekerek baktı. Çok seviyordu merhametli adamını. Onun yakışıklı yüzünü gerçekten deli gibi özlediğini fark etti

o an.

Dudaklarına, kaşlarına, elmacık kemiklerine bakmaya kıyamadığı adam karşısındaydı. O iyiydi. Neden kendini çaresiz hissedip kocasını üzüyordu ki, hem onların bebekleri olacaktı. Güçlü olup bebeği için hazırlık yapması lazımdı. Sonuçta doğuma az kalmıştı. Dört ay, göz açıp kapayıncaya kadar geçecek bir zamandı.

Gözlerini kocasının yüzünden çekip cama vuran yağmura çevirdi.

Korkmuyordu ıslanmaktan o.

Çıplak ayaklarını yere indirip kapıya doğru yürüdü. Parmak uçlarıyla yürüdüğü için ufacık ses bile çıkmıyordu. Aynı sessizlikle merdivenleri inip dış kapının önüne geldi. Herkes uyuyordu. Cesaretini toplayıp derin nefes aldı. Kapıyı kendine doğru çekip şiddetli bir şekilde yağan yağmuru korkulu gözlerle izledi.

"Ya üstün bir daha kurumazsa." Başını iki yana salladı hızla.

"O vıcık vıcık olmuş çimenlere mi basacaksın Azra? Eşofmanın paçaları ıslanacak ve bir daha kurumayacak."

Ellerini kulaklarına koyup başını iki yana salladı iç sesini susturmak için. Susmuyordu beynini istila eden sesler, kesilmiyordu şıp şıp akan sesler. Boğulacaktı, su birikintisinin içinde boğulacaktı. Bacakları arasında hissettiği ıslaklıkla gözleri kocaman oldu. Kendini eve atmak yerine dışarı attı bedenini. Kapının önündeki sular paçalarına çoktan bulaşmıştı. İnler gibi ses çıkarıp olduğu yerde zıplıyordu. Saçlarını çekiştirip tüm gücüyle çığlık atıyordu.

Dizlerinin üzerine çöküp hücredeki gibi cenin pozisyonu aldı hemen. Kimse onu duymuyor gibi tüm gücüyle çığlık atıyordu. Sesini duyan ev halkı telaşla odalarından çıkıp üst kata doğru koşmaya başladılar.

Azra orada değildi ki, Azra dört duvar arasında olan karanlık hücrenin içindeydi.

Karısının çığlığını duyan Talha yataktan nasıl kalkacağını bilemedi. Sersem halde ilk önce banyoya koştu, orada yoktu karısı. Kalbi durdu sanki. Ses dışarıdan geliyordu. Pencerenin önüne koşup camı açtı. Azra bardaktan boşalır gibi yağan yağmurun altında yatıyordu. Elini daralan boğazına bastırıp odadan çıktı. Kapının önünde Ali Bey'e çarpsa da durmadı, merdivenleri üçer, dörder atlayıp alt kata ulaştı. Arkasından bağıran ailesini duymadı bile.

Kendini dışarı attığında dizlerinin üzerine çöküp karısını kollarının arasına aldı.

"Yağmur çok güzel yağıyor değil mi küçüğüm? Toprak kokusu içimize işliyor, değil mi meleğim? Bak çimenler ne güzel ıslanmış, kuşlar ağaçların dalları arasında oynuyorlar, seslerini duyuyor musun sevgilim?"

Azra kapalı gözlerini aralayıp Talha'nın göğsüne elini koydu.

"Kalp atışlarını duyuyorum. Sen gerçeksin."

Talha yağmura karışan gözyaşlarını silip başını salladı.

"Ben gerçeğim meleğim."

"Sen buradasın?"

Hıçkırarak, "Buradayım," diye fısıldadı karısının kulağına.

"Sen benimlesin?"

"Sonsuza kadar, sonsuza kadar seninle olacağım."

Azra bomboş bakıyor, Talha hıçkırarak ağlıyordu.

Sevda demek aynı anda acı çekmek demek, değil miydi?

O üzüldüğünde çaresiz, tükenmiş gibi hissetmek, değil miydi?

Sevda, o ağlayamadığında sen onun yerine gerekirse hıçkıra hıçkıra ağlamak, değil miydi?

Talha için öyleydi.

Hayatı boyunca böylesine ağladığını hatırlamıyordu. Göğsünden taşan feryatla hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kolları arasındaki kadını donmuş bir şekilde dururken o ortalığı yıkacak kadar bağırıyordu.

Gök onunla ağlıyor, kuşlar onunla beraber bağırıyordu.

Geride kalan aileleri çaresiz bir şekilde sessizce ağlıyordu.

Sevmek sevdiğin acı çektiğinde ölmekti...

YEDİNCİ BÖLÜM

Dünya üzerindeki bütün kötülükleri silmek ister gibi yağıyordu yağmur. Peş peşe şimşeklerini çakıyor, gökyüzünü aydınlatıyordu. Bedenleri ıslak çimenlerin üzerine yığılmış, gökten akan berrak suyla temizleniyordu yaralı vücutları. Yaşadıkları o kötü anıları yok etmek ister gibi tepelerinden başlayarak ayakuçlarına akıyordu yağmur suyu. Hiç durmadan yağan yağmurun altında sırılsıklam olmuş bedenlerinin aksine ruhları kupkuruydu. Etten olan bedenleri ıslanmaktan üşürken, ruhları cayır cayır yanıyordu.

Talha, yağmura karışan gözyaşlarını silip, karısıyla beraber ayağa kalktı. Kapının önünde çaresiz bir şekilde onlara bakan ailesinin arasından geçip hızla odasına doğru ilerledi. Bastığı her basamak o teröristlere bir küfürdü. Onları parçalamak istiyordu. Hangi deliğe sokulduklarını bulup lime lime etmek istiyordu.

Azra'yı perişan halde gördükçe kendinden nefret ediyordu onu koruyamadığı için. O hiçbir zaman genç kadının dolan gözlerine bakamazdı. Elinden geldiğince onu üzmemeye çalışır, üzdüğünde de kendini affettirmek için elinden geleni yapardı. Bal gözlerin dolduğunu gördüğü an kalbi acıyordu. Sadece gözleri dolduğunda bile acı çeken yüreği, yanaklarına bulaşan yaşları gördükçe, Azra'nın gözyaşları içinde boğuluyordu.

Ne zormuş sevdiğini ağlarken görmek...

Odasına girdiğinde Azra'yı yatağın üzerine oturtup hızlı hareketlerle üstünü çıkardı. Onun üşütüp hasta olmasına yüreği dayanmazdı. Yeteri kadar acı çekiyordu karısı, daha

fazlası ikisini de öldürürdü.

Banyodan havlu alıp Azra'nın bedenine doladı. Saçlarını kurutma makinesiyle kurutup dolaba yöneldi. Her ne kadar hava çok soğuk olmasa da kendi triko kazağıyla Azra'nın bol eşofmanını aldı. Bugün gidip ona hamilelik kıyafeti alması lazımdı. Bebeği ben buradayım baba der gibi belli ediyordu kendini. Azra'nın dar kıyafetler arasında rahat olmadığını görebiliyordu.

Üstünü değiştirdikten sonra kendi üstünü de giyindi. Sanki dışarıda bağıra bağıra o ağlamamış gibi karısının yanına gelip ellerini tuttu.

"Kahvaltı yapalım, bebeğimiz ve annemiz acıkmış olabilir."

Azra başı yerde cevap vermiyordu.

Saçlarını öpüp geri çekildi. Henüz saat beş buçuk olsa da karısına kahvaltı yaptırmak istiyordu. Akşamda bir şey yemeden yatmışlardı. Bebeğinin gelişimi için düzenli bir şekilde beslenmesi lazımdı.

Odadan çıktıklarında merdivenleri inip mutfağa doğru yürüdüler. Salonda ağlayan Ayşem Hanım ve Demet Hanım sussun diye sesini yüksek çıkarak öksürdü Talha. Onun sesini duyan iki kadın sustu hemen. Her şey yolundaydı, Azra iyiydi. Hiçbir sorun yoktu.

Mutfağa girince askıdan aldığı beyaz mutfak önlüğünü Azra'nın boynuna taktı. Azra donuk bakışlarını kocasına çevirdiğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Kahvaltı hazırlayacağız. Sen salatalık domates doğra ben patatesleri soyayım."

"Ama benim ellerim titrer."

Talha kaşlarını kaldırıp, "Öyle mi küçük hanım?" dedi Azra'nın ona uzattığı ellerini tutarak. "Sen kocana kahvaltı hazırlamak istemiyor musun?" Azra, kısık ama mutlu sesiyle, "İstiyorum," dedi.

"Güzel," deyip dolaptan salatalık domates çıkardı Talha. Raftan aldığı kahvaltı tabağını Azra'nın önüne koydu. Eline bıçağı verip sebze sepetinden patatesleri aldı.

Karısı her şeyi unuttu mu? O baştan öğretirdi. Tuvalete gitmeyi, yemek yemeyi, yürümeyi, gülmeyi her şeyi baştan usanmadan tek tek öğretirdi. Yeter ki Azra iyi olsun...

Azra dediği gibi elleri titreyerek salatalıkları soymaya çalışıyordu. Talha ona çaktırmadan sürekli bakıyordu. Elini kesmesin diye gözleri üzerindeydi. Azra salatalıkları bitirdikten sonra domatesi doğramaya geçti. Gözü Talha'ya kaydığında genç adamın patatesleri soyup doğradığını gördü. Elindeki bıçağı bırakıp ellerini yıkadı.

"Şey."

"Söyle güzelim."

"Benim lavaboya gitmem lazım."

"Gidelim."

"Yok, sen dur ben giderim."

Mutfağın çıkışına doğru yürürken Talha'da peşinden yürüdü. Onu yalnız bırakmak istemiyordu. Azra mutfağın kapısından çıkarken ona topallayarak gelen Yaramaz'ı gördü. Gözleri kocaman oldu. Elini göbeğinin üstüne koyup dizlerinin üstüne çöktü.

"Oğlum."

Yaramaz başını yerden kaldırıp karşısında duran Azra'ya baktı. İnler gibi ses çıkarıp havladı. Azra ona kollarını açmış gelmesini bekliyordu. İkisi de sessizce ağlıyorlardı. Yaramaz Azra'ya koşup üstüne atladı. Kısık sesle ulurken, Azra yüzünün her yerini öpüyordu. Birbirini özleyen ikiliye gözleri dolu dolu bakıyordu Talha. Bugünlerin geleceğini hiçbir zaman düşünmemişti. Yaramaz'ın öldüğünü, bir daha aralarında olamayacağını düşünmüştü her zaman.

"Oğlum, yaşıyorsun çok şükür. Canım evladım. Her şe-

yim benim."

Azra'yı mutlu gören Talha onun gibi yere çöküp Yaramaz'ın başına öpücük kondurdu.

"Oğlum benim."

"Talha baksana zayıflamış oğlumuz."

"E artık sen bakarsın oğluna."

Başını yerden kaldıran Azra ona tebessüm ederek bakan ablası ve Neşe'ye güldü. "Bakarım tabii. Çok özledim onu, öldü sanmıştım. O adam," yutkundu. Talha omzunu öpüp, "Unut," diye kulağına fısıldadı. "Kötü anıları unut güzel anılarımızı düşün sevgilim."

"Ben unutmak istiyorum ama olmuyor. Sürekli aklımın içinde yaşadıklarım."

Neşe ve Pınar yere oturup Yaramaz'ın başını sevdiler. Azra'yı karamsarlıktan çıkarmak istiyorlardı. Neşe her zamanki neşesiyle gülümseyip saçlarını geri attı.

"Azra Hanım, toparlan hadi. Daha Umut'umuza kıyafet, beşik alacağız. Unut şu lanet günleri, biz yanındayız senin," lafını bitirmeden Azra onun boynuna sarıldı.

"Seni çok özledim."

Burnunu çeken Neşe, "Ben hiç özlemedim," dedi dolan gözlerini kapatıp açarak.

"Gerçekten mi?"

"He gerçekten, aptal sor bakayım bensiz nasıl uyudun diye. İyi ki geldin Azra'm, iyi ki buradasın. Toparlan meleğim, hepimiz çok üzgünüz. Seni böyle gördükçe hepimiz kötü oluyoruz."

"Ne var ki bende?"

Azra'nın sesinin donukluğunu fark eden Neşe gülümseyip, "Hiçbir şey yok," dedi. "Sadece bebek var."

Onların konuşmaya daldığını fark eden Talha Azra'nın eline baktı. Karnının üzerindeydi, lavaboya gideceğini söyle-

mişti karısı, eğer tuvaleti geldiğini unutursa üstünü yapacaktı ve bu durumda çok üzülecekti. Onun böyle bir şey yaşamasını bu sefer izin vermeyecekti.

"Kızlar siz kahvaltı hazırlar mısınız, bizim Azra'yla ufak bir işimiz var?"

Pınar ve Neşe susup başlarını salladılar. Oturdukları yerden kalkıp mutfağa girdiler.

Talha Yaramaz'ı kucağına alırken Azra'nın da yerden kalkmasına yardımcı oldu. Birlikte lavabonun önüne geldiler.

"Siz bekleyin."

"Gelelim sevgilim."

Azra tebessüm edip kocasının yanağını öptü. "Bekle lütfen."

Talha istemeyerek de olsa kabul edip Yaramaz'la beraber lavaboya giren Azra'nın arkasından baktı. Öğlen hastaneye gidecekleri için içini sıkıntı kapladı yine. Doktor hastanede yatmasını isteyecekti. Azra'yı nasıl ikna edeceğini düşündü. Yüzüne bakan Yaramaz'ın başını öpüp iç çekti.

"Ölseydin kendimi affetmezdim oğlum. İyi ki bizi bırakmadın."

Talha'nın yüzünü yalayan Yaramaz başını onun omzuna yasladı. Onun küçük bedenini kolları arasına dolayan Talha derin bir iç çekti. İnsan ya da hayvan fark etmiyordu, masum olan tüm canlıları seviyordu o. Yaramaz'ı görür görmez çok sevmişti, onu barınaktan hemen almak istemişti, almıştı da ama koruyamamıştı. Köpeğinin topallayan bacağını her gördüğünde kendini suçlayacaktı.

Kızlar hazırladıkları kahvaltılıkları masaya dizerken Azra Yaramaz'ın başını seviyordu. Yaşadıkları durumdan en az onlar kadar Yaramaz da etkilenmişti. Doğru düzgün havlamıyordu Azra ve Talha'yı görünceye kadar. Bu sabah onları gördüğünde geçen ayların acısını çıkarır gibi havlıyordu.

Çok mutluydu sahiplerini gördüğü için.

"Hadi kahvaltıya."

Acıktığını hisseden Azra, Yaramaz'ı kucağından indirmeden ayağa kalktı. Ailesiyle birlikte yemek odasına geçip sandalyeye oturdu. Yere inen Yaramaz yemek odasını koklarken tebessüm ederek önüne döndü. Onun güldüğünü görmek bütün aileyi mutlu ediyordu.

Önüne konulan servis tabağına, zeytin, salatalık, patates ve diğer yiyeceklerden aldı. Tabağı ağzına kadar doluydu. Ona bakan ailesine gülümseyip, "Biraz acıkmışım," dedi sanki görgüsüzlük yapmış gibi hissetmişti.

"Valla biz de çok acıktık o yüzden hadi başlayın."

Selim'in sesiyle hepsi tabaklarına yiyecek aldılar. Konuşmadan kahvaltılarını yaparken Talha'nın gözleri Azra'nın üzerindeydi. Genç kadının iştahla yemesi hoşuna gidiyordu. Süt dolu olan bardağı önüne koyup, "Süt de iç," dedi. Azra başını iki yana salladı, "Kan ilacı içtim, süt içtiğim zaman ilaç etki etmez."

"Üzerinden iki saat geçti ama."

"Olsun ben içmeyeceğim bak onun yerine portakal suyu içiyorum."

Aile büyükleri masada olmasa o ballı dudakları öperdi genç adam. Gözlerini karısının dudaklarından zorla çekip gülümsedi.

"Akşam yatarken içersin o zaman."

"Tamam."

"Öğlen hastaneye gideceğiz Talha. Azra'nın eşyalarını ayarlasın kızlar."

Azra'nın gülen yüzü soldu. Bakışlarını Bora Beye çevirdi. Talha içinden 'Ah enişte' deyip karısının elini tuttu. Ama Azra elini hızla geri çekti.

"Ben deli değilim. Gitmeyeceğim hastaneye."

"Tabii ki de değilsin."

"Sus! Bana yalan söyledin. Beni hastaneye kapatacaksın biliyorum ben."

Bora Bey yanlış bir şey yaptığını anlayıp telaşla, "Öyle değil kızım," dedi. Ama Azra'nın onları dinleyecek hali yoktu. Sandalyeden kalkıp etrafta dolaşan Yaramaz'a, "Gel oğlum," diye bağırdı. "Baba hadi eve gidiyoruz, beni deli sanan insanların içinde kalmam."

Talha eniştesine sinir olmuş bir şekilde ayağa kalkıp karısının karşısına geçti.

"Ben sana ne zaman yalan söyledim Azra? Senin istemediğin bir şeyi sana ne zaman zorla yaptırdım? Sen enişteni yanlış anladın. Bebeğin kontrolü için dedi. Bak dünkü doktor kanında ve idrarında enfeksiyon var dedi, iyileşmen için hastanede tedavi görmen lazım ama sen istemezsen ben senin için hastaneyi buraya taşırım."

Azra başını yere eğip bacaklarına sürtünen Yaramaz'ı izledi.

"Dünkü doktor öyle bir şey demedi ama."

"Sen üzülme diye söylemedim sana."

"Yani sadece bu yüzden, beni deli olarak görmüyorsunuz."

"Kimse seni öyle görmüyor, hadi otur. Bak annen, ablan, baban çok üzülüyor."

Bakışlarını, üzgün ailesine çevirdi. Sandalyeye oturup, "Bağırdığım için özür dilerim," dedi fısıldayarak. "Kusura bakma Bora enişte."

"Ne kusuru kızım. Asıl sen kusuruma bakma, bizler senin ve bebeğin için hastanede kalmanı istiyoruz."

Azra'nın yüzü yine asılınca Bora Bey, "Bebeğe ve sana bir şey olmaması için," dedi net bir şekilde. "Sen de biliyorsun enfeksiyon bebeğe rahatsızlık verir. Bir hafta yatıp tamamen

iyileşmiş bir şekilde çıkmak istemez misin kızım?"

"İsterim Bora enişte," dedi kucağına atlayan Yaramaz'ın başını severek.

"Tamam o zaman, Talha da benimle kalırsa yatarım hastanede."

"Tabii ki seninle kalacağım," sensiz olmaz der gibi çıkmıştı sesi. Azra'yı ikna ettikten sonra kızlar Azra'yla beraber onun yatak odasına çıktılar. Neşe Azra'nın tüylenmiş bedenini temizledi. Beş aydır insan gibi yaşamamıştı.

"Dün Talha beni böyle gördü. Çok utandım."

"Talha senin kocan, utanılacak hiçbir şey yok güzelim."

"Saçlarımı keser misin?"

Neşe ve Pınar gülümseyip, getirdiği ilacı ona vermesi için işaret etti Güneş'e Neşe. Güneş komodinin üstündeki ilacı Azra'ya gösterip salladı.

"Bu ilaç çok iyi canım. Bebeğe de zarar vermez. Saçlarını şimdi ilaçlayalım sonra kızlarla beraber el birliğiyle bitleri temizleriz. Sen şimdi sandalyeye otur."

Yataktan kalkıp Pınar'ın getirdiği beyaz sandalyeye oturdu genç kadın. Üstünde sadece sutyeni ve kısa şortu vardı. İçeri biri girer diye gözü sürekli kapının üzerindeydi.

"Rahat ol kimse gelmez yukarı."

Azra, "Peki," deyip başını eğdi. Kızlar el birliğiyle onun saçlarına bulaşan bitleri temizlerken Talha, Selim, Buğra kapının önünde yağan yağmuru izliyorlardı.

"Kocaman bahçesi olan, yan yana üç tane ev alalım mı? Akşamları eve geldiğimizde eşlerimizle bahçede otururuz, çocuklarımız birlikte oynar."

Selim ve Buğra tebessüm edip, "Harika fikir," dediler aynı anda.

"Azra toparlayınca Pınar'la hemen evlenmek istiyorum. Zaten bütün aile ilişkimizi biliyor, anne babamıza bile anne

baba diyoruz. Sadece evlenmemiz kaldı."

Buğra ellerini deri ceketine sokup, "Biz de Selim gibiyiz," dedi. "Azra iyi olsun peş peşe evlenelim kardeşim."

"Olur kardeşim."

Talha cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal aldı.

"O zaman ev bakın, benim birikmiş param var sizler de biriktirdiklerinizi getirin, yettiğini peşin öderiz yetmediğini kredi çekeriz. Hepimiz birimiz sen ben yok."

Selim Talha'nın dudakları arasından sigarayı alıp, "Aynen öyle," dedi. Sigara paketini de alıp çöpe attı. "Bir daha içmezsin sanırım?"

"İçim sıkılınca içiyorum, Azra'yı ararken başlamıştım."

"Buldun, artık içmene gerek yok."

Yukarıdan kızların kahkaha sesleri gelince Talha başını yatak odasının penceresine çevirdi.

"Bir an önce kendine gelse keşke. Aklım gidiyor ona bir şey olacak diye."

"Yaşadıkları kolay değil, beş ay boyunca bir deliğe tıkılmış bakmayın yine iyi."

"Ah ulan, bırakamadım onu. O şerefsizleri elime geçirseydim parçalayacaktım."

"Merak etme gerekeni yaparlar."

Elini göğsüne vurup, "Soğumuyor yine de" dedi nefretle. "Öldürmek istiyorum, tüm sadist düşünceleri üstlerinde uygulamak istiyorum."

"Sakin abi sakin. Baba olacaksın, doğacak oğlunu düşün."

Talha'nın sert yüzü yumuşadı. "Lan harbi onun heyecanını da yaşayamadım. Çocuğum olacak, benim oğlum. Darısı başınıza."

"Ben ikiz evlat edinmek istiyorum. Bir kızım bir de oğlum olsun başka da bir şey istemem. Pınar, ben ve çocuklarım ol-

sun yeter."

"Sen Buğra?"

Buğra kıkırdayıp başını iki yana salladı. "Valla benim zaten bir çocuğum var adı Neşe."

Hepsi kahkaha atınca Buğra başını kaldırıp yukarı baktı. "Aman sesiz olun duymasın. Hiç büyümeyecek bir çocuk o ve ben onu çok seviyorum."

Gelecekle ilgili konuşurken kızlar Azra'yı yıkamış, dizlerine kadar gelen bol sarı elbise giydirdiler. Neşe saçlarını iki yandan balık örgü yapıp, yüzüne canlılık gelsin diye hafif makyaj yaptı. Aynada kendine bakan Azra gözlerine inanamadı. Eski Azra gibi olmuştu, evliliğin ilk zamanlarındaki kendine bakan Azra gibi.

"Kötü günler geride kaldı Azra. Bundan sonra bol bol geziyoruz, eğleniyoruz."

"Sonra Neşe ve Pınar'ın düğününü yapıyoruz."

Genç kadın gülümseyip ablasına döndü. "Dün sanki Selim abinin babama baba dediğini duydum. Sözlendiniz mi?"

Kardeşinin yanaklarını sıkan Pınar, "He," dedi, "Evlendik bile." Azra dudaklarını büzüp, "Yaa," dedi. Kardeşinin ağlayacağını hisseden Pınar onun yanaklarını sulu sulu öptü.

"Ben sen yokken ölü gibiydim meleğim, nasıl sözlenir ya da evlenirim?"

"Evlenseydin çok üzülürdüm. Seninle bir daha konuşmazdım."

Pınar kardeşinin yanaklarını tekrar öpüp Güneş'in elinden hırkasını aldı. "Hava serin." Beyaz hırkayı Azra'ya giydirince birlikte odadan çıktılar.

Merdivenin başında kocasıyla karşılaşan Azra sanki ilk tanışma akşamındaki gibi ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi. Çekingen adımlarla Talha'nın yanına geldiğinde başını yerden kaldırdı.

"Ne güzel olmuşsun sen. Neden eşofman giymedin? Elbiseyle rahat edemezsin."

"Kıskanç Talha geri döndü, hadi kızlar biz inelim aşağı."

Yanlarından konuşarak giden kızları umursamayıp Azra'nın ellerini tuttu.

"Onlar senin kadar güzel olmadıkları için sevgilileri tarafından kıskanılmıyorlar, sen çok güzelsin sevgilim o yüzden ben seni çok kıskanıyorum, beni anlıyorsun değil mi?"

Azra gözlerini devirip, "Anlamıyorum," dedi. "Hani aşmıştık biz bu meseleyi?"

"Kim diyor onu? Ben ölünceye kadar seni kıskanacağım."

Parmaklarını kocasının dudaklarına bastıran Azra, "Sus," dedi üzgün sesiyle. "Ölümü anmayalım, yoksa bir felaket geliyor başımıza."

"Haklısın, hadi gidelim..."

"Dur!"

"Bir şey mi oldu?"

"Orada beni tek bırakmayacaksın değil mi? Yanımda kalacaksın."

"Söz veriyorum yanında kalacağım. Bir saniye ayrılmayacağım senden."

Ondan ayrı kaldığı zamanlar fazlasıyla acı çekmişti. Şimdi bir saniye ayrı olmak istemiyordu.

Merdivenleri indiklerinde Yaramaz'ın başını öpüp evden dışarı çıktılar. Yağmur durmuştu ama yerler ıslaktı. Azra'nın ayaklarında beyaz spor ayakkabı vardı.

"Hatırlıyor musun, sen ıslanmayı çok seviyorum deyip yağmur yağdığı zaman ayakkabılarını çıkarıp suyun altında dolaştın, hatta zorla benim ayakkabılarımı da çıkarıp benim de suya çıplak ayakla basmamamı sağlamıştın. Şimdide aynısını yapalım mı?"

Dudaklarını diliyle ıslatan Azra, "Ben korkuyorum," dedi

yutkunarak. "Sanki bir daha üstümün kurumayacağını düşünüyorum. O yerde," yutkundu. "O yerde üstüm hiç kurumadı." Azra'nın elini tutan Talha su birikintisine bastı.

"Islanacaksın ve kuruyacaksın. Nasıl banyo yaptıktan sonra üstün kuruyorsa aynı bu şekilde yine kuruyacaksın."

Başını iki yana sallayan Azra ofladı. "Ama o zaman üzerimde kıyafet olmuyor, ben üstüm ıslanır diye korkuyorum."

"Bak bunu aşabilirsin. Sen neler aşmadın ki ıslaklığı aşmayasın. Nerede benim güçlü Azra'm?"

Azra arkasına dönüp ona bakan ailesine baktı. Üstü kuruyacaktı, kocasının dediği gibi korkmasına gerek yoktu.

Önüne dönüp ayağını kaldırdı. Talha'nın gözlerinin içine bakarak su birikintisinin içine bastı. Sadece ayakkabısının alt tabanı ıslanmıştı. Talha onu kendine çekince diğer ayağıyla da su birikintisine bastı.

"Bak gördün mü hiçbir şey olmadı."

Başını sallayan Azra suyun içinde ayaklarını kaldırıp indirdi.

"Ben kurtuldum ki, ıslansa da başka kıyafet, ayakkabı giyerim, değil mi?"

"Evet sevgilim. Sen kurtuldun. Artık kötü günler geride kaldı."

Azra'nın psikoloğu, dostu, arkadaşı, kocasıydı. Onunla beraber tüm zorlukları aşardı. Sabah paçaları ıslandı diye deli gibi korkan kız şimdi gülerek suyun içinde küçük bir çocuk gibi ayaklarını çırpıyordu. Bu görüntü Talha olmak üzere bütün aileyi mutlu ediyordu.

"Bak korkmuyorum. Hatta ayakkabılarımı çıkaralım."

Karısının isteğini kırmayan Talha yere eğilip ayakkabılarını çıkardı. Talha'nın omuzlarından destek alan Azra derin nefes alıp buz gibi olan suya ayağını soktu. Çorapları ıslanmıştı ama korkmuyordu. Mutluluktan gözlerinden yaşlar ge-

lirken suyun içinde çırpınıyordu.

"Korkmuyorum Talha."

"Evet, küçüğüm."

"Artık korkmuyorum. Islanmaktan korkmuyorum."

Azra'dan uzak kalmaya dayanamayan Talha onu kolları arasına alıp sarıldı.

"Sen böyle gülüyorsun ya, çok mutlu oluyorum. Kahkahaların kalbime neşe, sevinç yaşama arzusu getiriyor."

"Ben artık iyileştim."

"Kesinlikle, sen artık iyileştin."

Ve tüm kötü günler bulutların arasından parlayan güneş gibi yeniden doğmuştu.

O artık iyiydi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonbahar mevsiminin soğukluğu kendini fazlasıyla belli ediyordu. Talha gri hırkasının düğmelerini ilikleyip pencereyi kapadı. Arkasını döndüğünde yatakta uyuyan karısına doğru yürüdü.

Yirmi gündür hastanede kalıyorlardı. Yirmi günde karısının bedeninde enfeksiyona dair hiçbir iz kalmamıştı. Bacak arasındaki pişik ve yaralar geçmişti. Sadece izleri vardı o da zamanla geçecekti. Bebeğinin gelişimi ise biraz daha iyiydi. En azından Azra'nın sağlıklı beslenmesi onu biraz da olsa toparlamıştı. Doktor eğer doğmak için erken davranmazsa dokuz ayın sonunda sağlıklı bir bebek olarak dünyaya geleceğini söylediğinde çift daha fazla dikkat eder olmuştu hareketlerine.

Azra'nın psikolojisi ara ara ufak krizler geçirmesini sağlasa da ilk günlere göre daha iyiydi. En azından tuvalete gidiyor, altına kaçırmıyordu, gerçeği ve hayali ayırt edebiliyordu. Mesela artık tamamen kurtulduğuna emindi. Sadece bazen dalıyordu, bir de ayaklarına fareler sürtünüyormuş gibi hissedip huylanıyordu. Psikiyatri doktoru bunların normal olduğunu, zamanla bu sorunlarını da aşacağını söylemişti.

Uyuyan karısının saçlarını seven Talha ona biraz daha yaklaşmak için yatağa uzandı. Odanın kapısına biri vurunca yataktan kalkıp oturur vaziyete geçti. Hemşire içeri girip tebessüm etti.

"Eşinizin taburcu işlemleri hazır, Talha Bey. Ne zaman isterseniz çıkabilirsiniz."

"Sağ olun."

Hemşire odadan çıkınca tekrar karısının yanına uzandı.

"Evimize gidiyoruz küçüğüm."

Azra'nın yanaklarını öperek uyandırdı. Uykulu gözlerle kocasına bakan Azra tebessüm edip elini Talha'nın yanağına koydu.

"Evimize gidebiliriz hayatım. Taburcu oldun."

Gözlerini tamamen açan Azra yataktan doğruldu. Karısının rahat oturmasına yardımcı olan Talha dağılmış saçlarını elleriyle düzeltip, Azra'nın bileğinde duran siyah lastik tokayı alıp uzun saçlarına taktı. Bu yirmi günde Azra'nın saçlarına bulaşan bitlerden de kurtulmuşlardı.

"Sonunda. Evimize gidip Yaramaz'la vakit geçirmek istiyorum."

Karısı gibi gülümseyen Talha dolaptan hastane çantasını çıkardı. "Yaramaz annemlerle halamlara gitmiş. Yarın dönerler."

"Bizi unuttu oğlumuz."

Karısının kabanını giymesinde yardımcı olan Talha tebessüm edip, "Unutmaz," dedi uzatarak. Azra'nın dudaklarını tutkulu ama kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Sen unutturmazsın sevgilim. Evimize gidince bol bol vakit geçirirsin oğlumuzla."

Azra iç çekip ayağa kalktı. Talha'nın uzattığı eli tutup çıkışa doğru yürüdüler. Öne doğru çıkıntı olan göbeğine bakıp gülümsedi.

"Oğlumuz da sevindi babası, hareket ediyor içimde."

Talha iç çekip karısının yanağını öptü.

"Şu aylar hayırlısıyla bir geçsin de sağlıklı kucağımıza alalım oğlumuzu. Doktorun dediğine göre gelişimi sadece iki hafta geriden geliyor. İlaçlarını almayı sakın unutma."

Kendini unuturdu ama bebeğiyle ilgili olan hiçbir şeyi

unutmazdı genç kadın. Kendinde olmadığı zaman bile bebeğinin varlığını içinde hissediyor, onun için savaşıyordu.

Hastaneden çıktıktan sonra Azra'nın ailesinin evine geldiler. Azra özlem duyduğu evin odalarında gezip, salonda ailesinin yanına oturdu.

Bu eve geldiğinde rahat olan yüreği daha da rahatlamıştı. Çocukluğunun geçtiği evdeydi. Ailesi, kocası yanındaydı. Yaşadığı o berbat günlere inat mutlu ve huzurluydu.

Annesi ve ablasının yaptığı yemeklere iştahla bakıp masaya doğru yürüdü. Kimsenin oturmasını beklemeden ekmeğini mercimek çorbasının içine doğradı. Onun iştahlı hali herkesi sevindiriyordu, özellikle Talha'yı. Eskisi gibi karısının sağlıklı, mutlu olduğunu görmek mutlu ediyordu onu.

Hep birlikte yerlerine oturup çorbalarını içtiler. Ali Bey kızının yemesi için sarmayı, sevdiği közlenmiş patlıcan salatasını önüne itekliyordu. Azra'da hiçbirini geri çevirmiyordu. İştahla yemekleri yiyordu. Geçen yirmi günde iki kilo almıştı. Her ne kadar bedeni zayıf olsa da göbeği şişiyordu.

Ali Bey kızına gülümseyerek suyundan bir yudum adlı.

"Sen ne yapacaksın Talha? Bir daha Mardin'e gitmeyeceksin, buradaki görev yerin hazır mı?"

Ağzındaki lokmayı yutan Talha kaşığını tabağının kenarına bıraktı.

"Ekim ayının onu timdeki arkadaşlarla Beşiktaş kışlasında görev yapacağız baba. O zamana kadar izinliyim. Bu süre zarfında ev bakıyorum kışlaya yakın."

Azra ağzına attığı köfteyi zorla çiğneyip yutmaya çalıştı. Talha karısının kocaman açılmış gözlerine gülümseyip, "Yavaş," dedi kısık sesle. Azra'ya ayranı uzatıp, "İç," dedi. Talha'nın elinden ayranı alan Azra bir dikişte içip, "Ayrı eve mi çıkıyoruz?" dedi şaşkın sesiyle.

"İnşallah, şimdilik bakıyoruz, var birkaç ev bakalım hangisi olacak."

"Bakıyoruz derken?"

Talha, Pınar'a göz kırpıp, "Arkadaşlarla," dedi. "Sağ olsunlar benim için ev arıyorlar."

"Biz de size yardımcı oluruz oğlum. Az çok birikmişimiz var kenarda."

"Sağ ol baba, var param. Sıkışırsam isterim."

O dakikadan sonra sessizce yemeklerini yemeye devam ettiler. Azra ayrı eve taşınacakları için şaşkın olsa da bir nevi kendine ait bir evi olacağı içinde mutluydu. En azından evin içinde istediği gibi rahat hareket ederdi. Evet, Ömer Bey'le Demet Hanım onun rahatlığı için ellerinden geleni yapıyorlardı ama genç kadın yine de ayrı evde olmanın daha rahat olacağını düşünüyordu.

Akşama kadar oturduktan sonra kendi evlerine geldiler. Talha'nın ailesi halasına gitmişti. Bu gece evde yalnız kalacak olan ikili salonda film izledikten sonra yatmak için odalarına çıktılar. Azra duş almak için banyoya girdiğinde Talha telefonundan Selim'le mesajlaşıyordu. Yarın müsait olduğunda yanlarına gelmelerini söylüyordu genç adam.

Azra duşunu aldıktan sonra bedenini beyaz havluya sardı. Saçlarını da baş havlusuyla kuruladıktan sonra banyodan çıktı. Kocasının bakışlarını üzerinde fark etmeden dolabın yanına geldi.

O hastanedeyken eşyalarını ablasıyla Güneş yerleştirmişti. Pijama takımlarına uzanırken Talha'nın askıya asılmış kısa geceliklilerine uzanışını izledi. Hangi ara yanına gelmişti farkında değildi.

"Kırmızı gecelik sana çok yakışacak."

"Bu tül beni rahatsız eder."

Azra'nın saçlarına yüzünü dayayan Talha, derin bir iç çekti.

"Kısa bir süre üzerinde duracak zaten."

Genç adamın sesinin tınısı Azra'nın bacaklarını titretse de ayakta durmayı başarıyordu. Kocasının onu özlediğini biliyordu, bakışları konuşmaları, dokunuşu hasret kokuyordu.

En az Talha kadar o da onu çok özlemişti. Sırtını genç adamın göğsüne yaslayıp gözlerini kapadı. Bacaklarının ve göğsünün üzerinde Talha'nın elleri gezerken kendinde geçmek üzereydi.

"Duş alıp geliyorum."

Kulağına fısıldaması coşan kalbini daha coşturmuştu. Yutkunup başını salladı. Talha banyoya giderken iç çamaşırıyla tülden oluşan kırmızı geceliği giydi. Elleri göbeğinin üzerinde yatağa doğru yürüdü.

Sanki ilk kez kocasıyla beraber olacakmış gibi hissediyordu. İlk kez onu öpecek, ilk kez bedenine dokunacakmış gibi. Birbirlerine dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Aslında onlar için bu gece ilk gece gibi olacaktı.

Talha banyodan çıktığında dolaba gitmek yerine yatağında uzanan karısına doğru adım attı. Islak ayakla bastığı zemin titriyordu sanki. Ya da titreyen Azra'nın kalp atışlarıydı. Gözlerini, kocasının göğsünden kasıklarına doğru akan su tanelerinin üzerinden çekmiyordu. Onların göğsünden aşağı doğru süzülüşüne içi giderek bakıyordu.

Talha, uzatmadan dizini yatağa dayayıp karısının dudaklarına yöneldi. Açlıkla dudakları arasında olan yumuşak eti ağzının içine hapsetti. Yumruk olmuş ellerini yatağa bastırıp Azra'yı kollarını arasına aldı. Ona zarar vermeyecek şekilde üzerine uzanmış durumdaydı. Nefes nefese kendini geri çekip alev gibi yanan gözlerini açtı. Dudakları arasından alıp verdiği sert nefes Azra'nın nefesiyle karışıyordu.

"Çok özledim. Sıcak yuvanda olmayı deli gibi özledim."

Kollarını kocasının boynuna dolayan Azra onu kendine biraz daha çekti.

"Hangimiz birbirimizi daha çok özlemişiz diye tartışma-

yalım. Buradayız, birbirimize doyalım."

Karısının boynuna yönelen Talha yumuşak teni dudakları arasına alıp emdi.

"Sana doymam ben kadın. Ne şu an benim için atan kalbine, ne de bedenime karşılık veren bedenine doymam. Sadece biraz olsun özlemim geçer."

"O zaman özlemini biraz da olsa geçir."

Dudaklarını Azra'nın göğüslerine indirip hafifçe güldü genç adam. Bu gece geçen onca ayın acısını çıkaracaktı. Kokusunu, yumuşak tenini, deli gibi göğsüne çarpan karısının kalbini, bu gece uzun uzun sevecekti. Tutkuyla, şehvetle sahip olacaktı ona. Keza belden aşağısını zorlayan erkekliği isyan bayrağını çekmek üzereydi karısına karşı. Onun güzelliğine dayanamayan kalbi gibi bedeni de dayanamıyordu.

Elleri karısının pürüzsüz teninde gezerken tülden oluşan kırmızı geceliğin eteklerini tutup yukarı doğru çekti. Uzun parmakları arasında olan tülü karısının üzerinden ağır hareketlerle çıkardı. Her ne kadar içindeki ateş hızlı hareket etmesini söylese de kendini ağırdan alıyordu. Karısı en değerli hazinesini içinde taşıyordu. Onun zayıf bedeni kıymetli varlığını sıkı sıkı korurken asla hoyratça davranamazdı onun için kıymetli olan bedenine.

Karısının göğüs ucunu dudaklarının arasına alıp hafif ısırdı. Azra'nın ah deyip omuzlarını tutması içindeki ateşi biraz daha harmanladı. Sağ göğüs ucunu ısırıp emdikten sonra sol göğsüne geçti. Onu da öptükten sonra geri çekilip karısının zevkten inleyen dudaklarını öptü. Aynı karşılığı Azra'dan aldığı için kendine ona bastırdı. Bu hareketi bir iki kere yaptığı için belindeki havlu açıldı. Havlu kalçasından aşağı kayınca hırsla onu tutup yere fırlattı.

Kendini Azra'ya bastırdığında kocasının ağzının içinde büyük bir açlıkla inledi genç kadın. Talha onu bambaşka boyuta sokuyordu. Kendine engel olmaya çalışsa da çığlıkları

dudakları arasından peş peşe çıkıyordu. Evde kimsenin olmadığına şükretti. Kocası onu yıldızların üzerine çıkarıyordu çünkü ve her çıkışta çığlıklarına engel olamıyordu.

En az Azra kadar darmaduman olan Talha kendini geri çekip zevkten kısılan gözleriyle karsının bedenini süzdü. Her ne kadar sabaha kadar altında olan ateş parçası bedenle sevişmek istese de sınırdaydı. Karısının göbeğini öpüp iç çamaşırını tek hamlede çıkardı. Daha önce Talha'nın bu sert ve tutkulu anlarına şahit olmamıştı Azra. Beraber oldukları dönem sakin ve olabildiğince yavaş hareket ederek birlikte olmuşlardı. Ama şimdi her şey çok farklıydı. Kocasının bu özelliğini daha önce görmediği için şimdi çok farklı hissediyordu. Onun kaslı vücudu, sert yüz hatları, alıp verdiği sıcak nefes bambaşka hissettiriyordu.

Bu gece fark ettiği bir gerçek vardı.

Kocasını deli gibi arzuluyordu. Onunla hiç durmadan sevişmek istiyordu. Saatlerce, nefesleri kesilinceye kadar. Talha bacak arasına girdiğinde gözlerini kapamadan gözlerine baktı kocasının. Bir anda içinde hissettiği dolulukla gözlerini istemese de kapadı. Aynı anda nefesleri içine çekip verdiler. İkisinin de zevkten tüm bedeni titriyordu.

"Bu muhteşem hissettiriyor."

Ateş gibi yanan kulaklarından kocasının sesini zor duyurdu. Gözlerini aralayıp kocasının yüz hatlarına izledi. Her içine girip çıktığında koyulaşan gözlerine aynı ateşle karşılık verdi.

Nefesini zorla kontrol altına alıp, "Haklısın," dedi başını yastığa bastırarak. "Bu muhteşem hissettiriyor." Terden su gibi olmuş alnını karısının alnına dayayıp sert bir şekilde içinde gidip gelmeye devam etti Talha.

"Ölümüm senin kollarının arasında olacak."

Kendini tamamen bıraktığında nefes nefese başını karısının göğsüne yasladı. İçinden çıkıp Azra'nın yanına kendini

bıraktı. Nefeslerini kontrol altına alırken Azra'yı kolları arasına alıp alnını öptü. Genç kadın yorgunluktan kocasının göğsünde uyurken Talha karısının teninin üzerinde elini dolaştırıp dudaklarını, yanağını, alnını ve boynunu öpüyordu.

Belli bir saate kadar Azra'yı öpüp onun gül kokulu boynunda uyuya kaldı. Gece tenine değen sıcak tenle uyurken sabah tek başına yatağın içinde uyandı. Yatakta doğrulup odanın içine baktı telaşla. "Azra," diye seslendi ama karşılık almadı. Odanın kapısı açıktı, Azra'nın yine dışarı çıktığını düşündü. Korkuyla üzerine bir şey giyinmek için etrafına bakında. Azra'nın yattığı tarafın yanındaki komodinin üzerinde kıyafetleri vardı. Bir de not. Kaşlarını kaldırıp notu eline aldı.

*-Oğlumuz ac*ıktı babası, biz mutfaktayız du*şunu alıp gel.*

Gergin yüzü gözle görülür şekilde rahatladı. Yatağa uzanıp kollarını iki yana açarak gerildi.

Karısı iyiydi. Korkmasına gerek yoktu. Yataktan hızla kalkıp banyoya ilerledi. Ilık bir duşun ardından beline havluyu bağlayıp odasına tekrar döndü. Azra'nın hazırladığı gri eşofman altıyla siyah tişörtü giyip koşar adım odadan çıktı.

Karısına sarılması lazımdı. Onu görmediği dakikalarda çok özlemişti. Üç basamak atlayıp mutfağa doğru koştu. Azra yumurtayı çırparken bir anda etrafında döndürüldü. Ne oluyor demeye fırsat kalmadan Talha dudaklarını esir aldı. Genç kadının belini tezgâha yaslayıp dudakları açlıkla öptü. Azra üzerindeki şoku atlatıp kollarını kocasının boynuna doladı. Tutkulu öpüşmelerinin ardından nefes nefese ayrıldılar.

"Günaydın sevgilim." Burnunu Azra'nın burnuna sürtüp gülümsedi. "Demek oğlumuz acıktı. Desene babasına çekmiş aslan parçası. Karnı zor doyacak."

Talha'nın ensesindeki saçlarla oynayan Azra gülümseyip, "Ben sizi doyururum," dedi Talha'nın sakallı yanağına dudaklarını sürtüp.

"Kahvaltımızı yaptıktan sonra sana hamilelik kıyafeti almaya gidelim."

Hastanede yattığı için sadece eşofman takımı alınmıştı Azra'ya. Talha onu sürekli dışarı çıkaracağı için karısına güzel kıyafetler almak istiyordu.

"Acele edelim o zaman. Öğlenden sonra ablamla Neşe abla gelecek."

"O zaman yarın gideriz. Hızlı hareket edip seni yormayalım."

"Tamam."

Beraber yapılan güzel kahvaltının ardından birlikte mutfağı toparladılar. Öğlene doğru Pınar ve Neşe gelince Talha Selim'in bulduğu eve bakmaya gitti. Şimdilik kızların aynı yerde kalacaklarından haberleri yoktu.

Selim'in attığı konuma gelince arabasını Selim'in arabasının arkasına park edip dışarı çıktı. Yağmur yağdığı için kabanının şapkasını örtüp onu bekleyen Selim ve Buğra'ya doğru yürüdü.

"Yağmurun altında neden duruyorsunuz oğlum?"

"Canımız ıslanmak istedi."

"Hasta olunca sorarım ben size."

Selim, Talha'nın omzunu sıkıp güldü. "Şimdiden babalık moduna girmişsin. Yakışır kardeşime."

Talha içten gülümseyip başını iki yana salladı mutlulukla.

"Hele bir doğsun, siz beni o zaman görün. Gözümün önünden ayırmayacağım oğlumu. Komando yapacağım aslanımı."

"Azra'da öyle diyordu."

"Ne yapayım oğlum, asker adamım asker oğlu olur."

"O zaman biz de polis yapalım çocuklarımızı, kendileri mesleklerini seçmesin."

"Lan oğlum, küçüklükten alıştıracaksın. Sen ona aşıladın mı büyünce o kendi ister asker olmayı."

Buğra parmağını duvara sürtüp, "Aha buraya yazıyorum, bu çocuk aynı annesi gibi olacak," dedi emin sesiyle. "Onun gibi duygusal, merhametli, romantik olacak."

"Lan, ben duygusal değil miyim?"

"Kardeşim biz seni de tanıyoruz Azra'yı da o yüzden o değerli nefesini boşuna harcama, hadi yürüyün evlere bakalım."

Talha kısık sesle kahkaha atıp Selim'in yanında bahçeye girdi. İki katlı evi dıştan incelerken bakışlarını diğer evlere çevirdi.

"Hepsi aynı sanırım."

"Aynen öyle kardeşim, eğer bu evleri alırsak aradaki duvarları kırarız. Yan taraf garaj kısmı olur. Evin komple ön tarafını çimen ekeriz. Çocuklar kocaman bahçede koşup oynasın. Arka tarafa da meyve ağaçları dikeriz çocuklar bahçeden yerler meyveleri."

"Evin içi nasıl?"

"Biz beğendik Buğra'yla. Alt katta büyük bir salon var, Amerikan tarzı mutfak salonla birleşik, üst kata da salondan çıkılıyor. Üst tarafta dört oda bulunuyor. Ev güzel ama biraz tuzlu.

"Ne kadar?"

"700 BİN TL'cik."

"Bende 500 var."

"Bende 300 var."

"Sanırım en az bende var 250."

"Sana zamanında paranı yeme Selim dedik biz, değil mi Buğra?"

"Aynen abi. Herifin sanki kıyafeti yokmuş gibi sürekli alışveriş yapıyor. Sanki yunus polisi değil de manken beye-

fendi."

"Dalga geçmeyin lan babam 300 Bin verecek."

"Tamam o zaman, eğer bu evler olursa hepimiz paraları birleştireceğiz eksik kısmı ise kredi çekeriz."

"Aynen öyle yaparız kardeşim, hadi gel bakalım eve."

Onlar eve bakmak için içeri girerken kızlar Azra'nın odasında oturmuş sohbet ediyorlardı.

Pınar kardeşinin göbeğinin üzerinde elini gezdirirken yüzünde hem tebessüm hem de burukluk vardı. O hiçbir zaman içinde bebeğini taşıyamayacaktı. Evet, evlat edinerek çocuk sahibi olabileceklerdi ama doğum heyecanını yaşayamayacaktı.

Azra deminden beri kahkaha atan ablasının yanağına elini uzatıp, "İyi misin?" dedi düz sesiyle. O Pınar'ın neler yaşadığını bilmiyordu. Yaşadığı zor zamanları tamamen unutmadan kimse ona söylemeyecekti. Ne zamanki Azra tamamen iyileşecek, Pınar kardeşiyle o zaman dertleşecekti.

"Ekim ayına girdik senin okul işi ne olacak Azra?"

Durgun duran ablasının yüzünden bakışlarını çeken Azra, Neşe'nin sakin yüzüne baktı.

"Gitmeyeceğim, başka bir meslekle uğraşacağım."

Ablası tepki verir diye yüzüne baktı ama Pınar gülümsedi.

"Ne istiyorsan onu yap bir tanem. Dünyaya bir kere geliyorsun, hayatı nasıl istiyorsan öyle yaşa."

Öyle de yapacaktı Azra. İlk önceliği oğlu olacaktı. O doğduktan sonra hangi mesleğe yöneleceğine bakacaktı. Kurslara gidip eğitim alacaktı ama fakülteye dönmeyecekti. Kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu ve bu hayatta biraz da olsa rahat nefes almak istiyordu.

Odanın kapısı açıldığında bakışlarını kapıya çevirdi. Yaramaz'la Güneş içeri girdi. Yaramaz'ı görünce çığlık atıp,

"Gel oğlum," diye bağırdı. Azra'yı özleyen Yaramaz topallayarak ona doğru koştu. Pınar'ın yardımıyla yatağın üzerine çıkan köpek Azra'nın yüzünü yaladı. Hem o hem de Azra ağlıyordu birbirlerini öperken. İkisi de birbirini çok özlemişti.

"Oğlum benim."

Küçük başını Azra'nın göbeğinin üzerine koyan Yaramaz gözlerini kapadı. İki değerli varlığı vardı yanında. Biri içinde, biri kollarının arasında.

"Umut'umuzu hissettin mi oğlum? O senin kardeşin olacak."

Yaramaz'ın başını öpüp ona sarılmak isteyen Güneş'e sarıldı genç kadın.

"Nasılsın canım?"

"Daha iyiyim. Sizler yanımdasınız."

Güneş Azra'nın yanına oturup, "Her zaman yanında olacağız," dedi buruk bir şekilde tebessüm ederek.

Azra durgun olan genç kızın yanağına elini koyup, "Çok üzgünüm," dedi boğazındaki yumruğu zor yutarak.

"Vatan sağ olsun."

Güneş'in dudakları titreyince genç kadın dayanamayıp ona bir kere daha sarıldı.

"Ağlama."

"Bebeği varmış."

Azra hızla kendini geri çekti. Şaşkın bakışlarını kızlarının üzerinde gezdirdi. Hepsi üzgün halde Güneş'e bakıyordu.

"Yanlış anlamışsındır, Gökhan seni seviyordu."

Güneş gözyaşlarını silip, "Ah," dedi başını iki yana sallarken.

"Umarım gittiği yerde iyidir. Onun acı çekmesini istemiyorum."

"Ya doğru düzgün anlatır mısınız bana olanları."

Azra iyice meraklanmıştı. İnanmak istemiyordu bu olanlara.

"Şehit olduktan bir ay sonra öğrendim. Sevdiği bir kadın varmış, kız şu an yedi aylık hamile."

"Seninle konuştuğu zaman o kızla mı beraber olmuş?"

"Aslında öyle değil. Biliyorsunuz iki ay hiç konuşmadık o sıra sanırım tanışmış onunla. Bilmiyorum geçmişi var mı? Ya zaten beni hiçbir zaman istemiyordu, biliyorsun hep soğuk davranıyordu bana. Ben ona yazdığım zaman yazıyordu yoksa ben aramasam aramazdı."

Azra başını iki yana sallayıp, "Yanılıyorsun," dedi. "Onun sana olan bakışlarını gördüm Güneş, seni nasıl kıskanışını, sana özlemle bakışına şahit oldum. Böyle bir şeyi nasıl yaptı aklım almıyor."

"Boş ver. Ben onu bir dost gibi seviyorum. Hakkım ona helal olsun, umarım huzurla uyur."

Güneş'in saçlarını okşayıp iç çekti Azra.

"Kıza ne oldu?"

"Kızın peşinde dedesinin adamları varmış. Öldürmek istiyorlarmış evlilik dışı çocuk yaptığı için. Gökhan'ın arkadaşları da onu saklıyor. Şule'de onu yanında istemiyormuş."

"O nasıl?"

"İstanbul'da bir iki kere görüştüm ama sonra onunla konuşmamaya başladım."

"Neden?"

"Önemsiz biri. Boş ver."

Azra'ya Şule'nin hâlâ abisinin peşinde olduğunu söylemek istemedi Güneş. Onunla en son buluştuğunda büyük bir öfkeyle azarlamıştı Şule'yi. Azra'nın öldüğünü düşünen Şule Talha'nın onu isteyeceğini umut etmişti hep. Hâlâ bitmek bilmeyen Talha saplantısı vardı. Abisi öldüğünde tedavisini yarım bırakmıştı. Ve şimdi İstanbul'da Talha'ya yakın olmanın planlarını kuruyordu...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Talha eve geldiğinde salonda karısıyla oynayan Yaramaz'a doğru yürüdü. Yaramaz, Talha'yı görür görmez ona doğru koşup bacaklarına sürtündü. Köpeği kollarının arasına alan genç adam ona özlemle sarılıp başına öpücüğünü kondurdu. "Büyümüşsün oğlum." Havlayan Yaramaz'ın başını severek babasının yanına koltuğa oturdu. Bakışlarını etrafta gezdirip, "Kızlar gitti mi?" diye sordu. "Gittiler," diyen Azra nefesini dışarı bıraktı.

Yaramaz'la evin içinde sağa sola koşuşturmaktan yorulmuştu. O hareket ettikçe oğlu da içinde kıpırdıyordu. Eli göbeğinin üzerinde, "Yemek hazırlayım mı?" diye sordu Yaramaz'la oynayan Talha'ya. Genç adam olur anlamında başını sallayınca oturduğu yerden kalkıp mutfağa doğru gitti.

Talha aslında ona iş yaptırmak istemese de psikolog eskisi gibi ondan bir şeyler istemesini söylemişti. Yemek yapmasını, ondan su ya da herhangi bir şey istemesini istemişti. Azra ne kadar onlarla iletişim halinde olursa bir o kadar hızla iyileşirdi.

Bir süre anne ve babasıyla konuştuktan sonra mutfağa Azra'nın yanına gitti. Onun hazırladığı masaya oturup yanına çekti Azra'yı.

"Neler yaptınız bugün?"

"Oturup sohbet ettik."

Başını Talha'nın omzuna yaslayıp iç çekti Azra. "Gökhan'ın sevgilisi varmış, üstelik kız hamileymiş." Başını sallayan Talha yemeğini yemeğe devam etti.

"Kızı öldürmek istiyorlarmış, ne olacak?"

"Çok biliyor onlar. Kız güven altında merak etme."

Yemekten sonra Hakan'ı aramayı düşündü. Gökhan'ın emanetini korumak onların göreviydi.

"Gökhan sana hiç sevgilisi olduğunda bahsetti mi?"

Talha'nın bir şeyler bilip bilmediği öğrenmek istiyordu. Güneş'le konuşurken o kızla konuşmasına ihtimal bile vermek istemiyordu.

"Benim haberim yok. Genellikle özel hayatından bize pek bahsetmezdi o."

"Anladım," deyip ekmeği salatanın suyuna batırıp yedi. Deminden beri iştahla yemek yiyen kocası acıktırmıştı onu.

"Şule de İstanbul'daymış."

"Hım."

Bakışlarını yemeklerin üzerinden çekip kocasına baktı bana niye söylemedin der gibi. Azra'nın sert bakışlarının farkına varmayan Talha iştahla yemeğini yemeye devam ediyordu.

"Neden bana söylemedin, Talha?"

Ağzındaki kaşığı ağır hareketlerle çıkaran Talha kaşlarını havaya kaldırdı. Karısı ona hesap mı soruyordu? Üstelik hiçbir suçu yokken.

"Sen o kızla görüşüyor musun?"

Lokmayı zorla yutup başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

"Hayatım yanından ayrıldığım mı var?"

"Bugün ayrıldın. Nereye gittin sen?"

Sanki kötü bir şey yapmışta annesine hesap veriyor gibi hissediyordu. Gülümseyince elinin üzerinde Azra'nın tırnaklarını hissetti. "Ah," deyip gözlerini kocaman açtı.

"Selim ve Buğra'nın yanındaydım. Bana inanmıyor mu-

sun?"

Soru sorar gibi kaşları havalandı Azra'nın. Talha, "Yok artık," deyip cebinden telefonu çıkardı.

"Al ara Selim'i, sor bakayım ben neredeymişim."

"Şule'yle görüşmeyeceksin Talha. Eğer onunla konuştuğunu ya da görüştüğünü duyayım senin için hiç iyi olmaz."

Ayağa kalkıp mutfaktan çıkan Azra'nın arkasından şaşkın bir şekilde baka kaldı. Uzun zamandır Şule'yi görmemişti. Konuşmadığı kızı neden arasın ki? Çatalı domatese batırıp, karısının kimin doldurduğunu düşünmeye başladı. Evden çıkarken sakin bıraktığı kadın şimdi öfkeliydi.

"Kesin cadaloz Neşe doldurmuştur karımı."

Azra'nın kendi kendine kafasında kurmasını istemediği için tabakları çeşmenin altında durulayıp bulaşık makinasına koydu. Ekmekleri de sepete koyup mutfaktan çıktı. Salona girip Azra'ya bakındı. Annesi gözleriyle yukarıyı işaret edince, "İyi akşamlar," deyip merdivenleri çıktı. Kapalı olan odasının kapısını açıp içeri girdi. Azra göbeğine krem sürüyordu. Çatılan kaşlarını Talha'nın üzerinden çeken genç kadın kremi sürmeye devam etti.

"Yavrum ne oldu sana? Kim ne dedi de kızdırdı seni?"

Omzunu silkti Azra. Yanına oturan Talha elindeki kremi alıp göbeğine sürmeye devam etti.

"Şu hayatta sen ol benim için. Başka kadın olmasın."

"O kadın yardıma ihtiyacım var, gel derse gitme."

"Gitmem."

"Seni ararsa telefonunu açma."

"Açmam, zaten arayamaz numarasını engellemiştim, unuttun mu?"

"Her neyse, o kızdan hiç hoşlanmıyorum. Kocamda gözü var hâlâ. Evlense de kurtulsam."

Kendini tutamayan Talha kahkaha atıp başını iki yana sal-

ladı.

"Kocanın gözü senden başka kimseyi görmüyor, merak etme onunla hiçbir şekilde yan yana gelmem."

"Aferin."

Gülümseyen Azra'ya yaklaşan Talha dudağını öptü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

"Oğlumuz nasıl?"

"O da iyi."

"Oh çok güzel. Hadi sevişelim."

"Oldu," diyen Azra, Talha'nın başını göğüsleri üzerinden itmeye çalıştı.

"Talha ne yapıyorsun? Saat henüz altı ve ailen uyanık."

"Bana ne," diyen genç adam karısının göğüslerini öpmeye devam ediyordu. Tebessüm eden Azra Talha'nın başını öpüp ellerini genç adamın saçları arasına soktu.

"Bebeğimle birlikte gideceğim kursları araştırmak istiyorum."

Talha başını karısının göğsünden çekip yatakta oturur vaziyete geçti.

"Okulu sorun etme, kendini ne zaman iyi hissedersen başlayabilirsin."

"Tıp okumak istemiyorum. Zor zamanlar geçirdim hâlâ da geçiriyorum. O yoğun dersleri kaldıramam. Oğlumla ilgilenecek ve rahat edebileceğim bir iş yapmak istiyorum."

"Sen ne istiyorsan o olsun. Bebek için okuldan vazgeçme ama sana yardım edeceğim. Hiçbir zaman seni yalnız bırakmayacağım."

"Yanımda olacağını biliyorum sevgilim. Benim şu an tek önceliğim oğlum. Onu sağlıklı dünyaya getirmek istiyorum. Zor bir dönem geçiriyoruz, o hücrede neler yaşadığımı bir

ben bir de oğlum biliyor. O olmasaydı öldürdüm orada. O bana destek olmuşken, bana sığınmışken okula gidip yavrumu tehlikeye atamam. Dersler, sınavlar stres işi. Bedenim çok fazla bitkin daha fazla yorgunluğu kaldıramam."

Elini Azra'nın göbeğinin üzerine koyan Talha iç çekip karısının göbeğine yaklaştı.

"Oğlum benim. Annesini koruyan güçlü askerim. Sağlıklı bir şekilde doğmanı bekliyoruz."

Göbeği öpüp geri çekildi.

"Bugün ev beğendim. Bir hafta içinde satın alacağım."

Azra kaşlarını havaya kaldırıp, "Benimle niye bakmadın?" dedi meraklı sesiyle. Azra'nın büzdüğü dudakları öpüp tebessüm etti genç adam.

"Sana sürpriz yapmak istiyorum. Her şeyi ayarladıktan sonra seni evimize götüreceğim bakalım kocanın zevkini beğenecek misin?"

Mardin'deki evi saraya çeviren adam kim bilir yeni evi ne hale getirirdi. Talha'nın zevklerine güveniyordu. İç çekip, "Merakla bekliyorum," dedi. "Ne zaman taşınacağız peki? Eşyalar depoda kaldı."

"Bir aya kalmaz taşınırız. Eşyalar o eve az gelir, onları yardıma ihtiyacı olan birilerine verelim biz kendimize yeni alalım."

"Nereden geliyor bu değirmenin suyu, Talha Bey?"

Üzerindeki kazağı çıkaran Talha Azra'nın yanına uzandı. "Var biraz birikmişim, kredi de çekeceğim. Parayı sorun etme güzelim. O dert edeceğimiz en son şey."

Talha gibi yatağa uzanan Azra işaret parmağını genç adamın göğsünün üzerinde gezdirip iç çekti. Doğum yapınca yeni evinde olmak istiyordu, evindeki odasına oğlu için eşyalar almak istiyordu. Heyecandan içi içine sığmıyordu. Minik zıbınlar, küçük pijamalar alacaktı oğlunu. Onun küçük

bedenini kolları arasına alıp emzirecekti. Kalp atışları hızlanınca, "Ah," diyerek iç çekti. Rabbine dua ediyordu bebeğini sağlıklı kucağına almak için.

"Hafta sonu Elif ablalara gidelim mi? Kadir'i severiz."

"Olur güzelim. En son hastanede görüştük, gidelim. A dur, ben Hakan'ı arayacaktım."

Cebinden telefonu çıkarıp yataktan kalktı genç adam. Hakan'ın telefonu açmasını beklerken pencerenin önüne geldi.

"Efendim abi?"

"Nasılsın Hakan?"

"İyi abi. Yarın İstanbul'a dönüyorum, eşyaları topluyorum."

"Var mı benim yapabileceğim bir şey?"

"Yok abim. Zaten sadece giyim ve kişisel eşyaları getireceğim. Diğerlerini dağıttım hep. Ailemle kalacağım için eşyaya gerek yok."

"İyi yapmışsın, ben seni şu kız için aradım neydi adı? Gökhan'ın sevgilisi."

"Afra."

"Heh, ne yaptınız?"

Azra yataktan kalkıp kocasının yanına geldi. Karısını kollarının arasına alıp boynunu öptü Talha.

"O bugün Kürşat komutanla İstanbul'a geldi."

"Kürşat ne alaka oğlum?"

"Mardin'e geldi abi. Kız zor durumdaydı, Kürşat'ta ben yardım ederim dedi."

"Siz de kızı onunla gönderdiniz, öyle mi?"

"Evet abi."

"Kapa telefonu Hakan."

Hakan'ın kapatmasını beklemeden telefonu kapatıp Kürşat'ı aradı Talha. İstanbul'a geldiğinde numarasını bulup ara-

mıştı onu. Hem Azra'yı bulmasına yardım ettiği için, hem de teröristlerin dişlerini kırdığı için teşekkür etmişti.

"Alo."

"İyi akşamlar, Kürşat kardeş."

"İyi akşamlar, Talha. Hayır mı?"

Karısının saçlarını öpen Talha, "Sen konumu bana at ben bir bakayım hayır mı diye," dedi derin nefes alarak. Talha'nın imasını anlayan Kürşat, gülümseyip, "Atıyorum," dedi. "Çay hazır."

"Hanımla geliyoruz."

"Bekliyorum kardeş."

Telefonu kapatıp karısını kendine döndürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bizim çocuklar Gökhan'ın sevgilisini bir askerle İstanbul'a göndermişler. Gidip bir bakalım. Tamam, adam iyi biri ama ne olur ne olmaz. Kız kimsesiz zaten."

"Gidelim ama ben ne giyeceğim? Eşofmanlarla gidemem ki ayıp olur."

"Gel bakalım dolaba."

Azra'nın elinden tutarak dolabın önüne getirdi. Gözlerini elbiselerin üzerinde gezdirirken gözlerini kıstı.

"Hayatım sen de çok zayıfmışsın elbiselerinin hiçbiri sana olmuyor şimdi."

Kaşlarını çatan Azra Talha'nın koluna sert bir şekilde vurdu. "Ah," diyen genç adam başını dolabın içine gömmek istedi. Bazen dilinin ayarı yoktu.

"Benim ne demek istediğimi sen anladın değil mi sevgilim? Asla sana kilolusun demek istemedim. İçinde bebeğimiz var göbeğinin olması normal bir şey."

"Yarın ben seni masrafa sokayım da sen gör."

"Hayatım ev alacağız, eşya alacağız paramızı çok harca-

mayalım. Zaten hamileyken giyeceksin fazla kıyafet almana gerek yok bence."

"Sen çok konuşma Talha. Yarın görürsün sen."

Karısının ses tonundan bozulduğunu anlayan Talha, "Tamam," dedi sesini üzgün yaparak. "Geceleri ek işe giderim. Sen bir sürü hamilelik kıyafeti al."

Gözlerini deviren Azra, dolabın dibinde duran siyah elbiseyi aldı. Mevsimlik olan elbiseyi giymek için yatağa doğru yürüdü. Üzerinde pudra pembesi eşofmanı çıkarıp yatağa oturdu. İki dakikada nefessiz kalmıştı.

"Yardım edeyim mi?"

"İstemez!"

Yerinden sıçrayan Talha lacivert kazağını üzerine geçirdi hemen. İki dakikada karısını öfkelendirmişti.

Azra elbiseyi üzerine giyinip ayağa kalktı. Kendine aynada bakmak için dolaba doğru yürürken Talha'nın kocaman açılmış gözlerini gördü.

"Ne?"

"Oha, hayatta bu elbiseyle dışarı çıkamazsın. Yarın gider bütün bol elbiseleri sana alırım ben. Şimdi şu dar olan elbiseyi çıkar üzerinden eşofmanlarını giy hayatım."

Elbise Azra'nın vücudunu sarmıştı. Dışarı çıkıntı duran göbeği genç kadına seksilik katmıştı.

"Yavrum çıkar çabuk, çocuk sıkıştı içinde."

"Saçmalama Talha. Rahatım ben."

"Ben değilim ama. Valla bana daraltı geldi, oğlum kim bilir hangi organının arasına sıkıştı."

Yok artık der gibi baktı kocasının şaşkın ama tatlı ifadesine Azra.

"Söylesene, sen de şu hamile kadın göbeğini saklasın diyen insanlardan mısın?"

"Hayır, tabii ki. Oğlumuz rahat etmez diye söylüyorum. Araştırdım anne karnı büyüdüğü zaman bol kıyafet giymeliymiş, bebeğin gelişimi için."

Gülümseyen Azra kocasının yanaklarını öptü.

"Hayatım rahatım, rahat olmasam giymem."

"Of, iyi tamam. Eşofman takımın birini yanıma alacağım, rahatsız hissettiğinde söyle değiştiririz."

"Tamam, gidelim mi artık?"

"Gidelim."

Evden çıktıklarında Kürşat'ın attığı konuma doğru gitmeye başladılar. Azra Afra'yı göreceği için biraz heyecanlıydı. Onun Güneş'ten haberi olup olmadığını deli gibi merak ediyordu, Gökhan'la nasıl tanışmışlar merak ediyordu. Bu akşam fırsat bulursa bu soruları ona soracaktı.

Kürşat'ın evine yaklaştıklarında pastaneden tatlı alıp yola devam ettiler. Konumda yazan adrese geldiklerinde arabayı durdurdu Talha.

Onları evin bahçesinde bekleyen Kürşat elindeki sigarayı söndürüp yola çıktı.

"Hoş geldin Talha," deyip genç adama sarıldı.

"Hoş buldum Kürşat."

Geri çekilen adam Azra'nın da elini sıkıp, "Hoş geldin yenge," dedi.

"Hoş buldum."

"Buyurun içeri girelim dışarısı soğuk yenge hasta olmasın."

Talha Azra'nın elini tutup bahçeye girdi. Kürşat'ın oturduğu ev iki katlıydı. Onun açtığı demir kapıdan içeri girip adamın önceliğinde merdivenleri çıktılar. Evin içine girdiklerinde onları yaşlı bir kadınla genç bir kadın karşıladı. Azra ve Talha yaşlı kadının elini öpüp çekinerek onlara bakan genç kadına başlarını eğerek selam verdiler. İkisi de Afra'yla daha

önce tanışmadıkları için açıkçası nasıl davranacaklarını bilemediler.

"Merhaba," dedi Talha boğazını temizleyerek. "Ben Talha Aslan. Gökhan'ın Üsteğmeni aynı zamanda abisiydim."

Gözleri dolan Afra, "Biliyorum," dedi dudakları titrerken. Azra'nın kalbi acıdı, dolan gözlerini saklamak için başını yere eğdi.

"Gökhan sizden çok bahsederdi."

Abi şefkatiyle ağlayan kıza sarılan Talha gözlerini yumdu. "Üzülme, o hiçbir zaman bebeğinin annesinin üzülmesini istemezdi." Afra kendini tutmayıp hıçkırınca Azra'nın ve yaşlı kadınında gözlerinden yaşlar geldi.

Bebeğiyle bir başına kalmıştı Afra, kimsesi yoktu. Ellerini göbeğinin üzerine koydu Azra. Onun kocası şehit olsaydı ne halde olurdu düşünmek bile istemiyordu.

Kürşat kalın sesiyle, "İçeri geçelim," dedi. "Afra sen de yüzünü yıka."

Afra başını sallayıp lavaboya gidince onlar da salona geçtiler.

"Kabanlarınızı alayım çocuklar."

Üzerlerindeki kabanları çıkaran çift yaşlı kadına uzatıp koltuğa oturdular. Karısının dolan gözlerini gören Talha elini tutup iç çekti. "Ağlama bal gözüm." Bakışlarını Kürşat'a çevirdi.

"Burada güvende olacağına emin misin?"

"Eminim. Bir Allah'ın kulu cesaret edemez ona dokunmaya. Burada annemle beraber kalacak, alt kattaki dairede ben kalacağım. Merak etme burada güvende olacak."

"Biraz dışarıda konuşalım mı?"

"Gel."

Azra'ya dönüp gülümsedi. "Tek kalman sorun olur mu?"

"Olmaz, git sen."

Gözlerini açıp kapadı Talha. Kürşat'la beraber merdiven dairesine çıkarken Azra bakışlarını hole çevirdi. Afra hâlâ gelmemişti.

"Ağlıyordur o. Sabahtan beri gözündeki yaş durmadı, istersen yanına git."

Başını sallayan Azra çekingenlikle ayağa kalktı. Lavabonun önüne geldiğinde kapıya vurup içeriden ses gelmesini bekledi. Ses gelmeyince tekrar kapıya vurdu. Kapı açılırken geri çekildi.

"Merhaba," dedi ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş Afra'ya.

"Merhaba."

"Ben Azra."

Azra'nın elini çekinerek sıkan Afra, "Biliyorum," dedi kısık sesle. Azra nereden biliyorsun diyeceği zaman, "Şule bahsetti senden," dedi Afra. Azra'nın kaşları çatıldı. Şule ondan neden bahsetmişti ki?

Derin nefes alıp, "Konuşalım mı?" dedi genç kadına. Afra olur anlamında başını sallayıp onun için ayrılan odaya girdi. Azra'yla aynı anda yatağa oturup birbirlerinin şiş göbeklerine baktılar. Geçen beş ayda Azra, Talha'sız hücredeyken Afra Gökhan'sız mezardaydı. Keşke diyor, keşke ben de bir hücrede olsaydım da beş ay sonra Gökhan beni kurtarsaydı.

"Yedi aylıkmış sanırım?"

Başını sallayan Afra elini göbeğinin üzerinde gezdirdi.

"Cinsiyeti ne?"

"Kız."

Tebessüm eden Azra, "Benimki de erkek," dedi oğlunu içinde hissederek.

"Bana kızabilirsin, kötü kadın olduğumu söyleyebilirsin. Lütfen benimle arkadaş olur gibi konuşma."

Kaşlarını çatan Azra, "Seninle neden dediğin gibi konu-

şayım?" dedi. "Sen kötü kadın değilsin." Gözyaşlarını silen Afra, "Öyleyim," dedi. "Şule bana sen kötü kadınsın, abimin yatağına giren ucuz birisin dedi." Ah Şule ve zehirli dili. Nefret ediyordu o kızdan Azra.

"Ben Gökhan'ın hayatında birinin olduğunu bilmiyordum. Yalnızdım, çaresizdim. Hayatıma hızlı bir şekilde girdi ve çıktı."

Başını iki yana sallayan genç kadın nefessiz kalacak kadar ağlıyordu. Azra ona sarılıp sakin olması için saçlarını sevdi.

"Sen kötü değilsin. Kötü olan Şule. Lütfen ağlama. Senin hiçbir suçun yok. Güneş'te seni suçlamıyor, onlar hiçbir zaman tam anlamıyla sevgili olmadı. Yani bu konuda sana ne diyebilirim bilmiyorum ama Gökhan asla bir kadını kandırmaz. Sana oyun oynamaz."

"Çikolatalı pastayı çok seviyorum diye her gün bana alırdı. Uyurken korkuyorum diye gece evime gizli girer yanımda kalırdı. Hasta olduğumda başımda oturur, ateşimin düşmesini beklerdi. Bana böylesine iyi davranan adamın bana oyun oynamasına inanmak istemiyorum. Şule bana onun sevdiği kadın olduğunu, beni de aralarına giren kötü kadın olduğumu söyledi."

Kendi neydi acaba? Başkasının kocasında gözü olan bir kadın masum birini nasıl eleştirirdi. Sinirden yumruk yaptığı elini açan Azra, Afra'nın yanağını öptü.

"Bak seni Güneş'le konuşturacağım, yanıldığını ondan duyacaksın. Şule kötü biri sakın ona inanma. Ne söylemişse seni üzmek içi söylemiş."

Azra'nın gözlerine bakan Afra titreyerek iç çekti.

"Bana senin Talha komutanla arasına girdiğini de söyledi."

Dişlerini sıkan Azra. "Yalancı o," dedi sıktığı dişleri arasından.

"Yalan söylediğini biliyorum. Seni kaçırdıkları zaman eşi-

nin etrafa saldırışını, bağıra bağıra ağlamasını televizyondan gördüm. Seni böylesine seven adam hayatına başka bir kadın almaz."

Gözleri doldu Azra'nın, Talha'nın o hallerini görmemek için internete girmiyordu. Girdiği an o ana bakardı.

"Ama Gökhan beni sevmemiş. Meğerse o Güneş'i unutmak için ben de teselli bulmuş."

Aralık olan odanın kapısından içeri giren Talha, Azra'ya, "Hangi Güneş?" dedi meraklı sesiyle. Talha'yı karşısında görür görmez yutkunmuştu Azra. Ne diyeceğini bilemediği için elini göbeğinin üzerinde, "Ah," dedi acı çekiyormuş gibi. Şimdi akşam akşam evde kargaşa çıkmasına gerek yoktu. Zaten görümcesi çok üzgündü.

Talha telaşla Azra'nın yanına gelip, "Ne oldu?" dedi panik yapmış sesiyle.

"Ufak bir sancı girdi karnıma. Ama iyiyim hayatım."

"Hastaneye gidiyoruz. Çabuk çıkar elbiseyi oğlumuz içine sıkıştı. Dedim ben sana bu kadar dar giyinme diye."

Kocasının yanaklarına ellerini koyan Azra gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Oğlumuz böbreğimin arkasında rahatmış hayatım, sıkıntı yok rahat ol sen."

Afra gülümseyip ayağa kalktı. Bu ikili birbirine deli gibi âşıkken başka biri girebilir miydi aralarına? Şule her ne kadar ona Talha'yı geri alacağım dese de bu iki aşağın arasına asla giremezdi.

ONUNCU BÖLÜM

Üç saat Kürşat'ın evinde oturduktan sonra Afra'nın numarasını alan çift evden ayrıldı. Genç kadının güvende olduğuna emin olan Talha her ihtimale karşı en ufak bir olayda onu aramasını söyledi. Bu dünyada yalnız olmadığını, bir abisi olduğunu söyledi genç kadına.

Akşam akşam Azra'nın oynadığı ufak oyun yüzünden gergin hissediyordu kendini. Ona bir şey olacak diye diken üzerinde oturmuştu üç saat boyunca. O elbiseyi çıkarmadan da içi rahat etmeyecekti. Yarın bir sürü bol elbise alacaktı ona. Elini Azra'nın karnının üzerine koyup, "İyi misin?" dedi sakin sesiyle. Deminden beri canı kestane çeken Azra, "İyi değilim," dedi. Gözlerini telaşla açan Talha arabayı kenara çekip, "Ne oldu?" dedi panik olmuş şekilde.

"Canım kestane istiyor. Olsa da yesem."

Bu muydu sorun der gibi bakıyordu Azra'nın yüzüne Talha. Alnını direksiyona dayayıp uzun bir korna çaldı yoldan giden arabaların arkasından. Şaşkın bakışlarıyla, "Ne yapıyorsun Talha?" deyip genç adamın başını kaldırmaya çalıştı direksiyondan genç kadın.

"Hayatım, sadece kestane istiyorum desen yeterli, neden iki dakika içinde bana kalp krizi geçirtiyorsun?"

"Ne dedim ki ben?"

"Hiçbir şey demedin sevgilim. Hadi kestanemizi almaya gidelim oğlumuz ve annesi yesin."

Kestanenin görüntüsü gözünün önüne gelince dudaklarını yaladı Azra.

"Acele et, canım çok istiyor."

"Benim de canım çok istiyor."

"Tamam, sen de yersin hadi."

Karısına yandan bakış atıp yoluna devam etti Talha. Onun canı başka şeyler istiyordu ama önce karısını doyurması lazımdı.

Seyyar satıcıdan aldıkları kestaneleri sahil kenarında birlikte yediler. Saat gecenin on ikisiydi ve hafif yağmur yağıyordu. Azra'nın üşüyen ellerini ısıtan Talha ona biraz daha sarıldı.

"Arabaya geçelim istersen?"

"İyiyim, temiz hava almak istiyorum."

Konuşmadan hafif yağan yağmurun altında ıslanırken, birbirlerine sarılarak üşüyen tenlerini ısıtıyorlardı.

"Afra'ya çok üzüldüm. Düşünsene doğum yaptığında yanında annesi olmayacak, kız kardeşi olmayacak, sevdiği adam olmayacak. O, çok yalnız Talha. Kimsesiz."

"Biz onun ailesi oluruz. Kız kardeşi sen, abisi ben. Bebeğini hiçbir zaman yalnız hissettirmeyiz."

"Henüz bebeğine bir patik bile alamamış. Yarın alışveriş yaparken onun bebeğine de alalım mı? Maddi durumu iyi değil."

"Sen bunları dert etme güzelim. Onun dokuz tane aslan gibi amcası var. Hepimiz elimizden gelen her şeyi yaparız prenses için. Allah'ın izniyle sağ salim doğsun giyim alınır."

"Orası öyle."

"Benim aslanım ne yapıyor bakayım? İki hafta çabuk geçsin de kontrole gidelim. Özledim."

"Ben de. İnşallah gelişimi hamilelikle bir olmuştur."

"Olumsuz düşünme, hep güzel düşün güzel olsun. Ben inanıyorum oğlumuz sağ salim bize gelecek Allah'ın izniyle."

"İnşallah sevgilim."

Biraz daha sahilde durduktan sonra eve geldiler. Azra'nın uykusu geldiği için elbisesini çıkarıp kendi tişörtlerinden birini giydirdi Talha. Onun rahat bir şekilde yatması için yastığını ayarlayıp yatağa yatırdı. Azra dudaklarındaki tebessümü silmeden uykuya daldı.

Talha karısının tebessüm eden dudaklarına öpücüğünü bırakıp üzerini çıkardı. Yatağa girip Azra'yı rahatsız etmeden ona sarıldı. Yatağın üstüne çıkan Yaramaz'a yanına gelmesi için elini yatağa vurdu. Ortalarına giren köpek mırıltılı sesler çıkarak uyudu.

Yaşadıkları olayda onlar ne kadar yıpranmışsa Yaramaz da yıpranmıştı. Talha uyuyan köpeğinin başını okşayıp gözlerini kapadı. Eğer ona bir şey olsaydı kendini asla affetmezdi.

Sabah gözleri ilk açan Talha oldu. Yaramaz ve Azra'ya dikkat ederek yataktan kalktı. Banyoya girdiğinde kısa bir duş alıp çıktı. Üzerini giyindikten sonra uyuyan karısının yanına gelip yüzüne gelen dalgalı saçlarını çekti.

"Azra'm."

"Hmm."

"Kan ilacını iç sonra uyursun."

Azra başını sallayıp zorla gözlerini araladı. Talha komodinin üzerinde duran hapla suyu Azra'ya içirdi. Genç kadın tekrar uykusuna dönerken odadan çıktı. Salona girdiğinde televizyon izleyen babasının yanına oturdu.

"Günaydın baba, erken kalkmışsın bu sabah."

"Dün akşam erken yatınca öyle oldu." Televizyonu kapatan Ömer Bey oğluna döndü.

"Nasılsın oğlum?"

"İyiyim baba, Azra toparladı daha da iyi oldum."

"Ev işini ne yaptın?"

"Her şey hazır baba, sadece bankanın kredi için onayını bekliyoruz."

"Ben de vereyim oğlum."

Babasının elinin üstüne eline koyan Talha gülümsedi. "O paraya dokunma baba. İleride annemle sana lazım olur."

"Oğlum biz yaşlandık artık. Her şeyimiz var, o parayı çocuklarımız için harcamayacağız da ne için harcayacağız?"

"Şimdilik kalsın baba. İleride lazım olursa isterim."

"Tamam evladım. Senin arkanda baban var, hiçbir zaman kendini yalnız hissetme. Başın sıkıştığında ilk bana gel."

Küçük bir çocuk gibi babasına sarılan Talha gözlerini kapadı. "Uzun bir ömür yaşa babam. Varlığını her zaman yanımda hissedeyim. Seni seviyorum."

Gözleri dolan Ömer Bey oğlunun başını öpüp, "Ben de seni seviyorum oğlum," dedi buğulu sesiyle.

Öğlen saatlerine doğru hazırlanıp evden çıktılar. İlk önce Azra için hamilelik kıyafeti satan butiğe geldiler. Azra bir iki tane elbise alırım derken Talha bütün elbiseleri kollarının arasına aldı. Neredeyse yirmiye yakın elbise vardı kolları arasında. Dinlenmek için oturan karısının yanına geldi. Azra gözlerini kocaman açıp derin nefes verdi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, birini dene eğer olursa hepsini alırız. Şimdi hepsini deneyip yorulma."

Kocasının elini tutan Azra gözlerine dikkatle baktı.

"Hayatım, nereden geliyor bu değirmenin suyu?"

Aynı soruyu dün akşam sorduğunda Talha onu geçiştirmişti ama şimdi ciddi ciddi soruyordu bu soruyu.

"Söyledim ya birikmişim var diye."

Başını iki yana sallayan genç kadın Talha'dan destek alarak ayağa kalktı.

"Hayatım, iki elbise, bir hamilelik pantolonu, bir de tulum alsak yeter. Zaten doğuma üç ay kaldı. Bir hafta sonra bebeğimiz altı aylık olmuş olacak. İnan hiç gerek yok."

"Alsaydık işte, her gün değişik değişik giyerdin."

Başını yana eğip tüm içtenliğiyle gülümsedi genç kadın.

"Bir sürü eşofman almışsın, genellikle onları giyiyorum. Önemli bir yere gittiğimizde bunları giyerim."

"Sen öyle diyorsan öyle olsun. Beğen içlerinden alalım."

Talha'nın kolları arasında olan kıyafetlere tek tek bakıp beğendiklerini aldı. Butikte işleri bitince onlar için en önemli yer olan bebek eşyaları satan mağazanın içine girdiler. İkisi de gözlerindeki parıltılarla etraflarındaki minik takımlara baktılar. Azra zıbınların olduğu bölüme geçip yumuşak kumaşı olan kıyafetleri inceledi.

"İlk önce hastane çıkışını alalım, bak burada yazıyor hastane çantasında olması gereken en önemli eşyalar diye."

Azra bakışlarını kocasının elinde tuttuğu telefona çevirdi. "Sen nereden bakıyorsun bu bilgilere?" Talha'nın elinden telefonu alıp ekranda yazan yazıyı gülümseyerek okudu. Annelere destek olan baba adayları.

"Kim kurmuş böyle sayfayı?"

"Ne bileyim ben, faydalı bir site ama her şeyi oradan öğreniyorum."

Kocasının yanağını öpen Azra. "Çok şanslıyım," diyerek iç çekti. "Hadi ilk önce hastane çıkışını alalım."

Görevli kadının yardımıyla hastane çıkışlarına baktılar. Talha mavi ve beyaz tulumları incelerken Azra pembe takıma bakıyordu.

"Bu çok güzel, değil mi?"

Bakışlarını karısının elindeki takıma çevirip gülümsedi genç adam. "Eminim kızımıza çok yakışacak, şimdiden alalım hayatım ileride kullanırız."

"Ne kızı Talha, oğluma alacağım bunu."

"Pardon," dedi kalın ama şaşkın sesiyle.

"Pardon sensin. Bunu almak istiyorum oğluma."

"Hayatım, erkek bizim çocuğumuz neden pembe kıyafet alıyorsun sen benim aslanıma? Ben onu bordo bereli yapacağım diyorum sen pembe diyorsun."

Kaşlarını çatan Azra, "Çok biliyorsun sen," dedi sesini düz tutarak. Görevli kız gülerek onları izliyordu, bağırıp da kocasını rencide etmek istemiyordu.

"Çocuğumuzu kendi isteklerine göre mi büyüteceksin kocacığım?"

"Hayır tabii ki, oğlum kendi kararlarını kendi verecek ben sadece ona seçenek sunacağım."

Ellerini beline koyan genç kadın, "Neymiş senin seçeneklerin?" dedi kızgın sesiyle. Yavaş yavaş ateşi çıkıyordu.

"Bordo bereli, Havacı, Jandarma, Bahriye, bu seçenekleri ona söyleyeceğim hangisini seçerse artık."

Elindeki takımı yerine bırakıp Talha'ya yaklaştı Azra.

"Şaka yapıyorsun, değil mi hayatım!"

En son söylediği hayatım kelimesini bastırarak söylediği için, Talha onun kızdığını anlayıp geri adım attı. "Şaka tabii ki. Sana takılıyorum." Dese de şaka değildi. Anlaşılan oğluyla annesinden gizli konuşacağı çok şey olacaktı. 'Umarım ufaklık bana çeker' dedi içinden. Eğer Azra'ya çekerse genç adamın vay haline.

Kıyafetleri aldıktan sonra beşik ve temel ihtiyaçları aldılar. Aldıkları eşyaları bagaja koyan Talha, beşik ve dolabı mağazada bıraktı. Taşındığı zaman yeni eve getirtecekti onları. Aslında bu tür eşyaları aileleri almak istese de çift ilk bebekleri olduğu için her şeyi kendileri almak istiyordu.

Sırtını arabanın koltuğuna yaslayan Azra dudakları arasından soluğunu bıraktı. "Yorulmuşum." Karısına gülüm-

seyip arabayı çalıştırdı. "İstersen Afra'ya vereceğimiz hediyeleri sonra verelim." Başını iki yana salladı Azra. "Bugün vermek istiyorum. Hadi gidelim."

Kürşat'ın evine gidinceye kadar arabanın içinde uyudu Azra. Evin önüne geldiklerinde kemerini açan Talha onu korkutmadan uyandırdı. Gözlerini aralayan Azra, "Geldik mi?" dedi uykulu sesiyle. "Geldik sevgilim."

İlk zamanlar Azra'yı uyandırmak istediğinde korkuyordu. Ona dokunduğunda ya da seslendiğinde çığlık atarak uyanıyordu genç kadın. O günleri geride bıraktığı için binlerce kez şükrediyordu. Her karısını baktığında ağzından şükür eksik etmiyordu.

Arabadan indiklerinde, Talha arka koltuktan poşetleri aldı. Evin bahçesine girip kapının önüne geldiler. Zile bastıkları an dış kapı açıldı.

"Kardeşim, kalsaydınız dün akşam."

Arkasını dönen Talha Kürşat'a gülümsedi. "Bundan sonra böyle, her zaman geleceğiz."

"Başımın üstünde yeriniz var. Hayırdır?" dedi çiftin kalabalık ellerine bakarak.

"Afra ve bebeğin ihtiyaçlarını aldık."

"Ben alacaktım, neden siz aldınız?"

"Sen ayrı, biz ayrı. Yukarıda mı verelim hediyeleri?"

"Yukarıda."

Birlikte üst kata çıkıp Afra'ya sarıldılar. Afra hediyeleri ağlayarak aldığında Talha ona kızıp ağlamamasını söyledi.

"Biz bundan sonra aileyiz. Sakın ağlama tamam mı?"

Başını sallayan Afra, Azra'nın uzattığı pembe tuluma baktı.

"Çok güzel değil mi? Kızına çok yakışacak."

"Eminim. Çok teşekkür ederim sizlere. Hepinize, bana sahip çıktınız. İlk defa dün gece huzurla uyudum. Korkma-

dan, ben korkmadığım için bebeğim de huzurluydu. Kürşat Üsteğmen, annesi, diğer askerler ve siz, çok teşekkür ederim. Sizlere minnettarım."

Kürşat ellerine bakıp derin nefes aldı. "Korkma, her zaman güvenle uyu. Bizler hep yanında olacağız."

Başını eğen Afra, "Teşekkür ederim Kürşat Üsteğmenim," dedi. Kürşat kısa bir süre tebessüm edip başını yere eğdi.

"Ben Üsteğmen değilim, sadece Kürşat diyebilirsin bana."

Şaşkın bakışlarını Kürşat'a çeviren Talha, "Bu ne demek?" dedi. Gülerek, "Erken emekli oldum," cevabını verdi Kürşat.

"Oğlum doğru düzgün anlatsana."

"Bıraktım abi. Annem hasta, bırakacak kimsem yok. Onca yıl tek başına yaşadı hasta haliyle. Onunla uyuyayım, onun yemeklerini yiyeyim kalan ömrümde."

"Ne yapacaksın peki?"

"Evin yan tarafında küçük dükkân var orayı marangozhaneye çevirdim. Bundan sonra işim mobilyacılık, gelirimde sıkıntı olmaz."

"Hayırlısı olsun. Bir ihtiyacın olduğunda aramaktan hiçbir zaman çekinme."

"Eyvallah."

Çift Kürşat'ın annesinin ısrarı ile akşam yemeklerini orada yediler. Saat geç olunca oradan ayrılıp kendi evlerine geldiler. Demet Hanımla Güneş, "Ay çok tatlı," diyerek aldıkları eşyalara bakıyorlardı.

"Bal torunum bir an önce doğsa da onu öpsem doya doya."

"Bebekler öpülmez anne."

"Babaanneler öpebilir. Değil mi Azra?"

"Sadece babaanneler ve anneanneler öpebilir."

Ömer Bey kırılmış sesiyle, "Dedeler öpmesin mi?" dedi

duygusal sesiyle. Azra, Ömer Bey'in şaka yaptığını anlamayıp yanında oturan adama sarıldı.

"Öpebilirsin babacığım, o senin de çocuğun."

Ömer Bey Azra'nın saçlarını öpüp, "Güzel kalpli kızım," dedi içten. "Annesi gibi güzel kalbe sahip olur inşallah."

"İnşallah," dedi Talha babasıyla karısının birbirine sarılmış haline izlerken. İnanmazdı seveceğini ve sevileceğine. Dünya tatlısı bir karısı vardı ve onun içinde ona ait bir can vardı. Azra bu hayatta başına gelen en güzel şeydi.

"Pazar günü Pınar'ın isteme ve sözü varmış, ne giyeceksin Azra?"

"Elbise giyerim. Haftaya da Neşe ablanın var."

"Peş peşe evlensinler bence. Yedikleri içtikleri bir gitmiyor zaten."

Azra kahkaha atıp, "Aynı anda düğün yapsınlar," dedi Güneş'e. "Ablamla konuştum benim doğumdan sonra hemen düğün olacakmış yazı bekleyin dedim onlara ama geç dediler."

"Çok acı çekti Pınar, bırak erken olsun düğünü."

Kaşlarını çatan Azra, "Ne oldu ki?" dedi sesine yansıyan korkuyla. Güneş dilini ısırıp, "Şey," dedi bakışlarını abisine çevirerek. Ondan yardım istiyordu.

"Ne saklıyorsunuz benden?"

Azra sehpanın üzerinde duran telefonu hırsla alıp ablasını aradı. Talha iyi halt ettin Güneş der gibi kardeşine bakıp ayağa kalktı.

"Azra biraz sakin ol. Kötü bir şey yok."

"Ya varsa ve siz bana söylemiyorsanız."

"Efendim ablacım?"

Azra derin nefes alıp pencereye doğru yürüdü.

"Abla çok üzüldüm, neden benden sakladınız?"

Talha ve diğerleri gözlerini kocaman açmış Azra'ya bakarken genç kadın ablasının ağzından laf almaya çalışıyordu. Direkt sorsa cevap alamayacağını biliyordu. Talha yanına yaklaşmak istediğinde eliyle genç adamı durdurdu.

Pınar şaşkın ve üzgün sesiyle, "Kim söyledi?" dedi yatağa oturup.

"Kimin söylediği önemli değil abla, neden bana söylemedin?"

"Üzülürsün diye. Ama şimdi iyiyim kardeşim valla bak rahmimi aldılar kurtuldum tümörlerden."

Kulaktan giren kelimeler kalbine ulaştığında ayakta duracak gücü kendinde bulamadı Azra. Dizlerinin üzerine düşüp boş bir alana bakar gibi kalmıştı. Talha ve diğerleri, "Azra," diye bağırıp yanına koştular. Pınar ise, "Ne oldu?" diye bağırıp telaşla yataktan kalktı.

"Abla..."

Elindeki telefonu yere bırakıp ayağa kalkmaya çalıştı. Kolundan Talha ve Güneş tutuyordu. "Bırakın beni!" diye bağırdı hıçkırarak. "Ablama gideceğim ben. Ablam... Onun içinde tümör mü vardı? Benim ablam ölümle burun buruna gelmiş..."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ağlamaktan gözleri acıyordu genç kadının. Bıkmıştı gözyaşı dökmekten, tükenmişti acı çekmekten. Kalbi tam iyileşti derken kuvvetli bir acıyla sınanıyordu.

Ablası? Canı, kanı, onun her şeyi...

O yokken neler olmuş...

Bir tek kendi acı çekiyor sanırken, ablası da acı çekiyordu. Her gün ölümü beklerken, ablası da ölümü bekliyordu.

Talha zorla su içirirken dış kapı açıldı. Pınar telaş içinde kardeşine koştu. Koltukta oturan kardeşinin dizlerinin önüne çöküp ellerini tuttu.

"Sana yemin ediyorum ben iyiyim. Sağlığım çok iyi, hiçbir sorunum yok Azra."

"Abla?"

Ablasının boynuna sarılan Azra hıçkırarak ağladı.

"Ablam, ya birbirimizi hiç göremeseydik? Sen ya da ben ölseydim. Allah'ım dayanamazdım ablam. Senin yokluğuna dayanamazdım."

Pınar güçlü duruşuyla geri çekilip kardeşinin yanağına bulaşan gözyaşlarını elini bastırarak sildi.

"Yeter Azra! Yeter güzelim, ağlama artık. Dökme şu gözyaşlarını. Hepimiz bir şeyler yaşadık, kötü günleri geride bıraktık. Yalvarırım kendini kaybedecek kadar ağlama. İçindeki yavrunu düşün."

Sıkışan göğsünü rahatlatmak için derin nefes alıp bakışlarını ailesi üzerinde gezdirdi. Hepsi üzgündü. Başını sallayıp,

"İyisin değil mi?" dedi sakin sesiyle.

"Gel odanda konuşalım. Abla kardeş uzun zamandır dertleşmiyoruz."

Oturduğu yerden kocasının desteğiyle kalkan Azra yine onun yardımıyla yatak odasına çıktı. Talha iki kardeşi odada yalnız bırakıp alt kata indi. Pınar ve Azra da sırtlarını yatağın başlığına dayayıp ilk kim konuşacak diye beklediler. Azra'dan sakin olan Pınar bacaklarını kalçasının altına alıp kardeşine döndü.

"Senin düğününe yakın öğrendim rahmimde tümör olduğunu. Size düğünden sonra söyleyecektim, düğün iptal olsun istemedim. Düğününün olduğu gün babam kalp krizi geçirdi. Bu seferde o iyileşsin diye sustum. Sen gittin babamlar bir şekilde öğrendi hastalığımı, beni hastaneye yatırdılar. Biyopsi sonucunu bekliyorduk, bir akşam şiddetli kanamam oldu ve öldürücü sancı. Apar topar ameliyata alındım." Gözünden akan yaşı silen Pınar başını dik tuttu. "O akşam ben rahmimi kaybederken seni kaçırmışlar. Hayatımdaki en değerli varlığı kaçırmışlar. Bunu öğrendiğim an ne kaybettiğim rahmim ne de başka bir şey umurumda oldu. Tek umurumda olan sendin." Düz bir şekilde bakan kardeşinin yanaklarını tutan Pınar kaşlarını çattı. "Bana bak Azra. Her şey geride kaldı. Artık ağlama, üzülme, mutlu ol, gül bir tanem. Seni seven bir kocan, ailen var. Lütfen kötü bir haber aldığında kendinden geçme. Şunu düşün her şeyde bir hayır vardır, Allah hiçbir derdi bize sebepsiz vermez. Sen böyle kendini bırakıp perişan halde olursan Allah'ın gücüne gider. Sen artık anne oluyorsun meleğim, güçlü olmalısın." Başını sallayan Azra ablasının yanağını öptü.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Pınar dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ablan çok iyi meleğim. Bu ay sonu avukatlık bürosunda işe başlıyorum. Sağlım çok iyi, sevdiğim adamla sözleniyo-

rum, kardeşim yanımda hiçbir sorun yok."

"Sana inanıyorum abla. İyiyim diyorsan iyisindir. Dediğin gibi kötü günler geride kaldı. Bundan sonra kötü bir haber aldığımda kendimden geçmeyeceğim."

Pınar kaşlarını havaya kaldırıp, "Eminsin değil mi?" dedi kendi emin olmadığı için.

Azra tebessüm edip başını yere eğdi. "Ben size bir şey olacak diye korkuyorum. Başka bir sebebi yok."

"Bizler iyiyiz meleğim."

"Benden sakladığın başka bir şey var mı abla? Bak var da söylemiyorsan sana küserim."

Pınar başını yere eğip, "Şey," dedi yanaklarına vuran ateşle. "Ney abla? Söyle hemen, bak sonra öğrenirsem bu sefer bütün aileyi ayağa kaldırarak ağlarım." Pınar kahkaha atıp kardeşine yaklaştı. "Küçük cimcime büyümüş de ablasını tehdit ediyor. Söyleyeceğim ama aramızda kalacak."

"Kocama söyleyebilir miyim?"

"Hayır tabii ki, Azra."

"Tamam ya ne kızıyorsun? Söylemeyeceğim kimseye."

Pınar derin nefes alıp, "Selim'le gizli imam nikâhı kıydık," dedi bir çırpıda.

"Boşuna kıymışsınız abla. Ailenin haberi olmadan kıyılan nikâh geçersiz sayılırmış."

"Oldu Azra hocam. Başka vaaza geçelim lütfen."

Kahkaha atan Azra elini ağrıyan kasıklarının üzerine koydu. "Dini nikâh kıyıldığına göre?"

"Evet, Azra, oldu. Daha fazla konuşmayalım çünkü ben utanıyorum."

"Merak ediyorum abla anlatsana."

Gözlerini açan Pınar, "Neyi merak ediyorsun?" dedi yüzüne ciddi ciddi bakan kardeşine. Azra gözlerini Pınar'ın

karnını gösterip, "Şeyi," dedi. "Sus kız valla hamile demem döverim seni."

"Uf tamam ya bari kaç kez oldu onu söyle."

"Azra!"

"Anne..."

"Senin var ya. Üç kere oldu, oldu mu?"

"Oldu, gideyim aşağıda Selim abiyi azıcık utandırayım."

"Azra saçmalama. Aramızda kalacak, babam duyarsa affetmez beni."

"Merak etme, bende" deyip elini göğsüne vurdu genç kadın. Korkulu gözlerle ona bakan ablasını geride bırakıp saçlarını savurarak odadan çıktı. Pınar hızla yataktan inip kardeşinin peşinden koştu. Ona güveniyordu ama ne olur ne olmaz diye yanında durmak istiyordu. Ağzından kaçırır diye aklı çıkıyordu.

Ailelerinin yanına geldiklerinde anne babasının ortasına oturan Azra gülümsedi.

"İyiyim."

"Acaba psikoloğa her gün mü gitseniz Talha? Bu kız bir gün hepimizin kalbine indirecek."

Çatık kaşlarını Selim'e çeviren Azra. "Enişte," dedi kısık sesle. Pınar boğazında bir şey kalmış gibi öksürüp kardeşine kaş göz işareti yaptı. Omuzunu silken Azra Selim'in gözlerine bakmaya devam etti. Genç adam kıkırdayıp, "Şaka yaptım," dedi. "Niye öldürecek gibi bakıyorsun?"

"Belki öldürmek istiyorumdur. Sonuçta akıl sağlığım yerinde değil."

"Sendeki akıl bende yok Azra. O yüzden beni öldürüp hapse girme. Hayır, şu adam benim öldüğüme değil senin hapse girmene sinirlenir gelir tekrar benim cansız bedenimi öldürür."

Hepsi kahkaha atıp birbirine ne garip ortam diyerek bak-

maya başladılar. Az önce ağlamaktan ortalığı yıkan Azra şimdi kahkaha atıyordu. İnşallah delirmem diyordu içinden Talha.

***

Bir haftanın ardından Pınar'ın söz günü gelmişti. Azra dizlerinin üzerine gelen pudra pembesi hamilelik elbisesini giyip aynanın karşısında saçlarını düzelti. Odanın kapısı açıldığında bakışlarını kapıya çevirdi. "Gelsene hayatım." Odanın içine giren Talha kollarını göğsünün üzerinde toplayıp karısını inceledi.

"Neden bu hamile elbiselerinin önünü daha uzun yapmıyorlar ki? Hayır, zaten göbek büyük olduğu için elbisenin doğal olarak önü kısalıyor. Ne olur biraz daha uzun yapsalar."

Sen ne diyorsun der gibi bakıyordu Talha'ya Azra. Hayır derdi ne bu adamın anlamış da değildi. Karnı burnunda olan karısını nasıl hâlâ deli gibi kıskanıyordu ki? Başını iki yana sallayan Azra gözlerini genç adamın göğüs kaslarına dikti.

"Peki, Talha Bey, söyler misiniz neden inatla bu kadar dar giyiniyorsunuz? Kaslarınızı insanların gözlerine mi sokmak istiyorsun?"

"Senin gözüne sokmak istiyorum, hani belki dayanamaz da üstüme atlarsın diye."

"Sana bir sır vereyim mi?"

Talha karısına yaklaşıp, "Tabii ki," dedi Azra gibi kısık sesle.

"Çok ateşli bir erkeksin." Göğsünü kabartan Talha kolunu Azra'nın beline dolayıp, "Öyleyimdir," dedi tahrik olmuş sesiyle. "Ha bir de azmışsın aklın fikrin orada." Kocasını geri itip başını iki yana salladı. Odadan çıkıp ailesinin yanına gitti koşar adım.

Talha gözlerini kocaman olmuş bir şekilde karısının arka-

sından baka kalmıştı. İki dakika içinde ateşini çıkarıp gitmişti. Nefesini dışarı bırakıp gömleğinin yakalarını düzeltti.

"Sen bir oğlumuzu doğur da o zaman görüşürüz."

Odadan çıkıp salona doğru yürüdü. "Selim aradı, beş dakikaya geliyorlarmış." Azra'ya göz kırpan Talha, "Gelsinler bakalım," dedi imalı sesiyle. Azra'da göz kırpıp iyice yerine yerleşti.

Zil çalınca Yılmaz ailesi ve Aslan ailesi ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüler. Talha kayınpederinin yanında evin oğlu görevini alıp kapıyı açtı. Merdivenden çıkan aile üyelerine tek tek hoş geldiniz deyip içeri davet ettiler. Geri kalan gençleri özellikle Selim'i durduran genç adam elindeki çiçeğe yüzünü ekşiterek baktı.

"Ala ala bunumu aldın kardeşime?"

"Çekil önümden Talha."

"Ne münasebet, yüzükler takılmadan önce gözlerin baldızıma değmeyecek, değdiği an sana neler ederim."

Selim, manyak mı bu der gibi başıyla önünde duran Talha'yı işaret ediyordu. Genç adamın şaka yaptığını düşünüyordu ama fazlasıyla yanılıyordu. Talha Azra'nın dürtmesiyle kenara çekildi. Selim'de sevdiği kadına papatya buketini teslim edip gülümsedi.

"Çok güzel olmuşsun sevgilim. "

Dizlerinin biraz üzerinde biten siyah kalem elbise giymişti Pınar. İkinci bir deri gibi duran kolsuz elbise, genç kızın bedeninde kusursuz gözüküyordu. Pınar gülümseyip teşekkürünü ettikten sonra içeri geçtiler.

Birlikte sandalyelere oturup havadan sudan konuşmaya başladılar. Hepsi birbirini yakından tanımasına rağmen böylesine özel bir günde biraz da olsa gergindiler. Özellikle Poyraz Bey, oğlunu evlendirdiği için çok mutluydu. Kızlarını evlendirme konusunda geri duran adam oğlu konusunda hep bir aceleci olmuştur, her ne kadar Selim'e hiçbir şey belli

etmese de karısıyla odasında gizli gizli oğlu için temiz yüzlü gelin adaylarını az konuşmamışlardı. Oturduğu yerde dikleşen Poyraz Bey Ali Bey'le sohbetine devam etti.

Ali Bey'in yanında oturan Talha ise abilik görevini yerine getiriyordu. Gözleri Selim'in üzerindeydi sürekli kız kardeşine bakıyor mu diye.

Boğazını temizleyip, "Ne iş yapıyorsun?" dedi Selim'e. Herkes tebessüm edip Talha'nın oynadığı oyuna ayak uydurdu. Hepsi gayet sakin bir şekilde birbirlerine bakarken Selim yüzündeki tatlı gülümsemeyle, bana mı diyor der gibi etrafına bakıyordu. İsmail gözleriyle Talha'yı işaret edince bakışlarını genç adama çevirdi Selim.

"Bana mı dedin, kardeşim?"

Tek kaşını kaldıran Talha, "Burada tek damat sen değil misin?" dedi sert sesiyle. Sanki askeriyeye yeni gelen askerlerle konuşur gibiydi.

Selim'in gülüşü yüzünde büyüyünce kaşlarını daha fazla çattı Talha. Selim başını iki yana sallayıp, "Manyak mı bu?" dedi yanında oturan Buğra'ya? Haftaya Neşe'yle onun sözü olduğu için hayatta bulaşmak istemiyordu Talha'ya. Buğra'dan destek göremeyen Selim bakışlarını Talha'ya çevirip, ciddi ifadesiyle, "Yunus polisiyim," dedi kendini yeni tanıtıyormuş gibi.

"Kumar, alkol var mı?"

"Polisim dedim ya."

"Rüşvet alan poliste çok. Ayrıca polisler içmiyor mu?"

Selim sert bir şekilde nefesini içine çekip dışarı bıraktı. Ali Bey dikkatli gözlerle ona bakarken Talha'ya harekette çekemiyordu. Hayır, gözleriyle bile küfredemiyordu.

"Çok şükür alkol bağımlığım yok. Rüşvet kesinlikle almam. Alanları da yakaladığım an içeri tıkarım." Bir daha Talha'ya rakı ısmarlarsam, deyip kendine içinden küfür saydırdı.

"Bu düzgün biri baba. Bence Pınar kahveleri yapsın."

"Haklısın oğlum. "

Selim, Talha'ya çıkışta ağzına sıçacağım der gibi bakarken Talha karşısında neredeyse gülmekten kahkaha atacaktı. Çünkü Selim kendini fazlasıyla sıktığı için beyaz yüzü kızarmıştı.

Selim için gergin geçen dakikaların ardından kahveler içilmiş, usul gereği Allah'ın emri Peygamberin kavli ile Pınar istenmişti. Her şey olup bittiğinde gençlerin yüzükleri takılmıştı. Uzun zamandır onların beraber olduğunu bilen aileler, Pınar'ın yaşadığı psikolojik nedenlerden dolayı birbirini seven iki genci birbirinden ayrı tutmak istemediler. Azra'nın doğumundan sonra düğünleri olacaktı. Her ne kadar Poyraz Beyle Ali Bey düğün salonunda düğün yaparız dese de Pınar'la Selim sade bir nikâhla evlenmek istemişti. İki gençte fazla kalabalığı sevmiyordu. Aileleri onların isteklerini onaylamış ve düğün konusu kapanmıştı.

Bütün aile evlerine geldiğinde Azra kendini hemen yatağa bıraktı. "Ayaklarımın altı çok ağrıyor." Karısının yanına gelen Talha karısının ayaklarını, avuçları arasına alıp masaj yaptı.

"Yorma kendini dedim, kızlar her şeyi yapıyordu zaten. Bebeğimiz karnında büyürken senin çok fazla hareket etmemem lazım."

"Tam tersi hayatım. Normal doğum yapacağım için bol bol yürüyüş yapmam lazım. "

"Öyle de yine de kendini yorma. Hadi uyu sabah erkenden hastaneye gideceğiz."

Üzerine hiçbir şey giymeyen Azra yorganın altına girip başını yastığa koydu. Karnı büyüdükçe üzerindeki kıyafetleri de ağır geliyordu ona. O uykuya dalarken, Talha duşunu alıp Azra'nın yanına uzandı. Onun kolları arasında uykuya kendini teslim ettiğinde huzurla uyudu. Gecenin ilerleyen

saatlerinde Azra'nın, "Talha," deyişiyle gözlerini hızla açtı. Sersem bir şekilde etrafına bakıp, "Ne oldu?" dedi panik olmuş sesiyle.

"Kocacığım, biliyorum saat sabahın üçü ama dayanamıyorum."

"Ne oldu, ağrın mı var?"

"Hayır, çilek istiyorum" dedi dudaklarını yalayan genç kadın. Saat ikiden beri canı çilek istiyordu. Mutfağa inip baktığında aradığını bulamamış ve ağlayacak duruma gelmişti. Gecenin bir vaktinde çilek bulmak zor olacağı için kocasından da istememişti. Saat üçe geldiğinde en sonunda dayanamamış Talha'yı uyandırmıştı.

Eşofmanını üzerine giyen Talha uykulu gözlerle lavaboya ilerledi. Yüzünü soğuk suyla yıkayıp biraz da olsa ayılmaya çalıştı. Kendini uyanık hissedince odaya dönüp dolaptan montunu alıp giydi. Onu izleyen karısına doğru yürüyüp dudaklarını öptü.

"Ben gelinceye kadar uyu."

"Beklerim ben seni."

Alnını öpüp geri çekildi Talha. Komodinin üzerinde duran cüzdanı ve anahtarını montunun cebine koyup kapıya doğru ilerledi. Azra bu saatte Talha'yı dışarı gönderdiği için üzülse de içindeki çilek yeme arzusunu bastıramıyordu. Pencerenin önüne gidip Talha'nın evden gidişini izledi. Genç adam gözden kaybolunca Yaramaz'ın başını öpüp alt kata indi.

Talha dışarı çıktığından beri gitmediği yer kalmamıştı. Çoğu manav kapalıydı, açık olanlarda ise çilek yoktu. Karısının canı çilek istemişti ve o çileği bulmak istiyordu. Arabasını yol kenarına çekip yüzünü sıvazladı. Telefonunu eline aldığında Selim'i aradı. İki kere çalan telefonun ardından genç adamın, "Talha," diyen endişeli sesini duydu.

"Kardeşim, bir şey mi oldu?"

"Kusura bakma rahatsız ettim seni. Azra'nın canı çilek is-

tiyor, hiçbir yerde bulamadım. Acaba ekip arkadaşlarından rica mı etsen?"

"Biz de var oğlum, gel."

"Valla mı? Allah razı olsun kardeşim, geliyorum."

Telefonu kapatan Talha rahatlayıp arabasını Selim'in evine sürdü. Bir buçuk saat sonra Selim'in evinin önüne gelince genç adamı aradı. Zile basıp Buğra'yı uyandırmak istemiyordu. Otomatik kapıyı Selim açtıktan sonra merdivenleri hızla çıktı. Selim'in dairesinin önüne gelip genç adamın elinden poşeti aldı.

"Çok sağ ol kardeşim, Anadolu yakasına kadar gittim inanır mısın? Hiçbir yerde yoktu."

"Böyle durumlarda ilk bizi ara oğlum."

"Sağ olasın. Benim eve gitmem lazım Azra bekliyor."

"Dikkatli git."

Merdivenleri ikişer ikişer atlayan genç adam arabasına bindi hemen. Azra'yı daha fazla bekletmeden hiç durmadan arabayı kullandı. Evin önüne geldiğinde arabayı park edip eve koştu. Merdivenlere çıkacağı esnada salonda sesler duydu. Adımlarını oraya çevirdi. Televizyon açıktı, karısı da koltuğun üzerinde uyuya kalmıştı. Ağır adımlarla yanına yaklaşıp alnını öptü. "Azra'm." Kısık sesle Azra'nın yanağını okşayıp uyandırdı. "Gelmişsin."

"Evet sevgilim, çilekte aldım."

Kocaman gülümsemesiyle Talha'nın boynuna sarılan Azra derin bir iç çekti.

"Kahraman babamız bizim."

Bu tabir genç adamın fazlasıyla hoşuna gitmişti. Geri çekilip başını Azra'nın göbeğinin üzerine koydu.

"Sonsuza kadar sizin kahramanınız olacağım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hastane koridorunda heyecanla bekliyordu genç çift. Birazdan doktorun odasına girip bebekleri hakkında bilgi alacaklardı. İkisinin içinde de heyecan, korku vardı. Oğullarının gelişiminin hamilelikle bir olması için dudakları arasından duayı eksik etmiyorlardı. İkisinin de yüreği kazan gibiydi. Kaynar su dolu kazan. Yaşadıkları boyunca acıda çekmişlerdi, mutlu da olmuşlardı. Her defasında kendilerini bitkin hissettikleri anlar olmuş ama ertesi gün toparlamışlardı. Suriye'de yaşadıkları kolay kolay unutulacak olaylar asla değildi. Ne Azra'nın ne de Talha'nın bilinçaltından gitmeyecek acılar vardı. Bir kenara çekilip kendilerini dinlediklerinde kafayı yemeye noktasına geldikleri zamanlarda oluyordu. Azra yaşadığı psikolojik baskıyı oğlunun sayesinde unutmaya çabalarken, Talha karısı sayesinde çabalamıştı. Karısını bulduğunda oğlunun varlığını öğrendiğinde de ikisi için ayakta durmak için güçlü olmaya çalışmıştı. Ve başarmıştı da hem kendi hem de karısı. Hayatlarına gelecek olan Umut güzelliklerle onlara geliyordu. Onun varlığı tüm kötü anıların üzerini kapatıyordu. Umut deyince içlerine huzur doluyordu.

Beş dakikadır oturduğu yerde bacağını sallayan kocasının elini tutup gülümsedi Azra. Belki fiziksel acıların hepsini o çekmişti ama kocası da en az onun kadar acı çekmişti. Bunun farkındaydı, ne zaman Talha'ya baksa onun yorgun gözlerinden anlıyordu acısını. Nasılsın demeye korkuyordu. Dediği an sanki onun üzüntüden ağlayacağını hissediyordu. Sağ eliyle Talha'nın elini tutarken, sol elini genç adamın koluna sürterek saçlarına getirdi. Onun ara ara aklar düşmüş saç tel-

lerini karıştırıp, "İyi bebeğimiz," diye fısıldadı kulağına naif sesiyle. İyi olduğunu hep düşünüyordu, her zamanda öyle düşünecekti. Bebeği onlara sıkı sıkı tutunmuşken karamsarlık asla yapmak istemiyordu. İnandığı Allah, bittim Allah'ım dediği an oğlunu ona göndermişti. Tükenme, senin bir oğlun olacak, güçlü ol demişti. İçinde taşıdığı can her zaman pozitif düşünmesini sağlıyordu. Dışarıda kıyamet kopsa Allah'tan deyip kendini bırakmıyordu. Evet, kötü bir haber aldığında korkup ağlıyor, bağırıyordu ama hızla toparlanıyordu. Bütün o zorlukları yendiğine göre panik atağı da yeneceğini düşünüyordu. Hayat güzeldi ve o, ailesiyle yaşamayı çok seviyordu.

Başını Azra'ya çeviren Talha iç çekip, "İyi olmalı," dedi kısa bir süre gözlerini açıp kapatarak. Oğlunu doğmadan çok sevmişti. Annesinin karnında olan hareketlerini hissetmeyi çok seviyordu. Mutlaka eli veya yanağını Azra'nın göbeğinin üzerinde oluyordu. Oğlu tekme attıkça onun kalp atışları hızlanıyordu. Her gece onunla konuşmayı da çok sevmişti genç adam. Eşi huzurla uyurken o saatlerce oğluyla konuşuyordu. Kıpır kıpır hareket edişi ona meditasyon gibi geliyordu. Tüm gerginliğini alıyordu. Bazen iki parmağıyla ayağını tutmaya çalışıyordu oğlunun. Umut öyle bir tekme atıyordu ki sanki ayağı annesinin karnını delip çıkacak gibi hissediyordu. Ayaklarını yakalayacağım deyip Azra'nın göbeğinin üstünde parmaklarını gezdiriyordu. Sanki oğluyla saklambaç oynuyordu, Umut kaçıyor o yakalıyordu.

Hayallerindeki gibi!

Azra yorgunum ben deyip odasına çekildiğinde o da oğluyla günün yorgunluğunu üzerinden atmak için saatlerce konuşacaktı. Bazen dertleşecekler, bazen birbirlerine sır vereceklerdi. Çok yorgun olsa da oğlu baba top oynayalım mı dediğinde asla onu kırmayacaktı. Evinin bahçesinde saatlerce top oynayacaktı. Ya da basketbol, oğlu ne severse onu yapacaktı. Belki şımarık bir çocuk yetiştirecekti ama tüm ilgisi-

ni oğluna verecekti. Gözlerini kapadığında, bunları oğluyla yaptığını hayal edince kalbi deli gibi hızlanıyordu. Gerçeğini düşünmek bile nefesini kesiyordu.

Öz annesi tarafından sevgi görmemiş bir adam olabilirdi ama onu seven babası ve Demet annesi olmuştu her zaman. Beş yaşından sonra huzurlu bir yuvaya kavuşmuş, şimdiki yaşına kadar gelmişti. Kendi evladı da evlatları da sevgi ve huzurlu bir evde büyüyeceklerdi. Güzel yüzlü karısı ona kocaman bir yuva vermişti. İçinde sevgi, saygı, hoşgörü olan bir yuva. O yuvayı doldurmak istiyordu, evinin her bir köşesinde koşan çocukları olsun istiyordu. Karısıyla akşam bahçede oturup, çocuklarının kahkahalarını dinlemek istiyordu. Kalabalık evin neşesi her zaman daha fazla olurdu. Kavga eden kardeş olsalar da çocukların kahkahalarını duyacak olmak paha biçilemezdi onun için. *Aile, kralların bile giremediği bir kaledir.* İlk çocukları sağlıklı dünyaya geldiğinde Azra kendini toparladıktan sonra ikinci çocuktan Azra'ya bahsedecekti. Bunun için tabii Azra'nın eğitiminin tamamlanmasını da bekleyecekti.

Doktorun odasının kapısı açıldığında ikisi de bakışlarını onlara tebessüm eden asistana çevirdiler.

"Buyurun, doktor hanım sizi bekliyor."

El ele oturdukları yerden kalkıp oğullarının kalp atışlarını duyacakları odaya doğru adım attılar. İçeri girdiklerinde onlara tebessüm eden doktora aynı şekilde karşılık verip deri koltuğa yan yana oturdular.

"Nasılsınız, Azra Hanım?"

Heyecanını bastırmak için derin nefes alıp, "İyiyim," cevabını verdi kabanının düğmelerini çözerken.

"İyi olmanıza sevindim. Rutin kontrol bitsin bebeğinizi de görelim, nasılmış."

Başını salladı genç kadın. Asistan tansiyonu ölçüp elindeki dosyaya yazdı.

"Buyurun kilonuza da bakalım."

Azra, Talha'dan destek alarak ayağa kalktı. Göbeğinden oturup kalkması artık zor oluyordu. Tartının üzerinde çıktığında yazan sayıya gülümsedi. Kilo almıştı. Üstelik üç kilo birden. O hücrede kaldığı zaman kilo vermişti ama şimdi iyiydi.

Talha'ya bakıp, "Altmış kilo olmuşum," dedi gülümseyerek. Onun gibi tebessüm eden Talha, "Bebeğimiz iyi midir peki?" dedi doktora. "Annemiz sağlıklı besleniyor, onun fiziki durumu iyiyken bebeğimiz de iyi olmuş mudur?"

Heyecanlı çifte gülümseyen doktor ayağa kalktı. Azra asistanın yardımıyla sedyeye uzanmıştı. Talha'yla beraber genç kadının yanına geçti doktor.

"Bakalım bebeğiniz nasıl?"

Ultrasonu Azra'nın kasıklarında dolaştırırken çiftin gözleri monitördeydi.

"Çok hareketli bir çocuk bu."

İkisi de gülümseyip ekrandaki karaltıya bakmaya devam ettiler.

"Her şey çok güzel. Gelişimi hamilelikle bir gidiyor."

Gözlerini mutluluktan kapatan çift ne söyleyeceklerini bilemediler. Oğulları sağlıklıydı, sonsuz kere şükürler olsun dediler aynı anda. Bundan iyi bir haber yoktu onlar için. Günleri daha bir güzelleşmişti.

"Yirmi altı haftalık hamilesin, bebeğin kilosu bir kg, boyu yirmi üç santim. Bebeğinin gözleri açılmaya başlıyor. Gözünün renkli kısmında hâlâ pigment yok, dolayısıyla göz rengi hâlâ oluşmadı. Her ne kadar rahmin içinde görülecek bir şey olmasa da bebeğin artık görüyor. Gelişen görme ve işitme duyuları, yirmi altı haftalık bebek hareketlerinde artışa neden olur. Bebek, parlak bir ışık gördüğünde ya da yüksek bir ses duyduğunda hareketlenir. Artık ceninin bir düzeni, belirli uyuma ve uyanma dönemleri var. Hatta günün belli

saatlerinde aktifken belli saatlerinde uykuda olduğunu fark edebilirsin."

Mutluluk ve sevinçle dinliyorlardı doktoru. Oğulları bir kiloydu, minicikti. Birbirinin yüzüne bakan çiftin gözleri dolmuştu. Minik oğulları annesinin karnında büyüyordu. Onlardan gitmiyordu, sıkı sıkı onlara tutunuyordu. Babası, annesi gibi güçlü bir çocuktu o. Pes etmeyi onlar gibi asla sevmeyen çocuktu. Adı gibi Umut vadediyordu.

Doktor masasına geçince Azra'nın kalkmasına yardım edip üzerine düzeltti Talha. Gömleğinin düğmelerini kapattığında alnına öpücük kondurup elini tuttu. Ona sıkı sıkı sarılmak istese de doktorun yanında kendine hâkim olup dışarıya çıkmayı bekleyecekti. Birlikte doktorun karşısına geçip merakla onun söyleyeceklerini dinlemeye başladılar.

"Her şey çok normal. Annemiz de bebeğimiz de çok iyi. Erken doğum riski yok, annemizin kilo alımı iyi o yüzden gönül rahatlığıyla evinize gidebilirsiniz. Annemiz de herhangi bir rahatsızlık olmazsa bir ay sonra görüşmek üzere."

"Görüşürüz," deyip odadan çıktı genç çift. Koridorda ellerindeki ultrason kağıdına bakarken ikisinin parmakları oğlunun görüntüsü üzerindeydi.

Talha karısına sarılıp mis gibi kokan saçlarını öptü. Elini Azra'nın sırtında gezdirirken yüzünde tatlı bir ifade vardı. Yanlarından geçen insanların dikkatini çekecek kadar tatlı duruyordu ikisi de. Oğullarının resmini ortalarına almışlar, sanki ona sımsıkı sarılıyor gibilerdi.

Talha geri çekilip Azra'nın yüzüne gelen saçlarını ağır hareketlerle arkaya doğru bıraktı. Yumuşak saçların arasında parmakları gezerken gözlerindeki gülümsemeyle Azra'nın gözlerine gülümsüyordu. İkisi de mutluluktan sırıttıklarının farkında değildi.

"Oğlumuzun gelişimi iyi olursa koyun keseceğim demiştim. Seni eve bırakayım gidip kestireyim güzelim. Adak ada-

dım yapmazsam olmaz."

Her zaman şükreden biriydi. Karısını bulunca adak keseceğim demişti. Bulduğunda hemen kestirmişti. Oğlumun gelişimi iyi olursa aynı şekilde yine kestireceğim demişti. Duaları kabul olduğu için adaklarını yerine getirmezse hem vicdanen hem de ruhen rahat etmeyecekti.

"Beni Neşe ablaya bırakır mısın? Söz için hazırlık yapıyordu, yardım ederim."

"Olur."

Hastaneden çıkıp Azra'nın eski mahallesine geldiler. Annesine gideceği zaman onun Neşe'nin evinde olduğunu öğrenip neşelerin apartmanına girdi. Kapı açıldığında boynuna sarılan annesine sarılıp yanaklarını öptü. Geri çekildiğinde Talha kayınvalidesinin elini öpüp gülümsedi.

"Nasılsın anne?"

"İyiyim evladım. Sen nasılsın?"

"Çok şükür iyiyim annem. Var mı bir ihtiyacın?"

"Sağ olasın oğlum. Canının sağlığı iyi olsun başka bir şey istemem."

"Allah razı olsun annem." Azra'ya dönüp, "Akşam alırım seni, canın bir şey isterse ara." dedi merdiveni geri geri inerken.

"Tamam, düz in şu merdiveni. Merak etme bana arkanı dönünce sana kırılmıyorum."

"Güzel yüzünü izleyerek gitmek her zaman şans getiriyor."

Kocasına öpücük atıp evin içine girdi genç kadın. Biraz daha dışarıda kalsa ne o Talha'yı gönderecekti ne de Talha onun içeri girmesine izin verecekti.

Kabanını çıkarıp Sevim teyzesinin yanına koltuğa oturdu. Kadının yüzünde durgunluk vardı, ne oldu der gibi annesinin yüzüne baktı.

"Neşe odasında kızım, bir git istersen yanına."

Bir şey olduğunu düşündü, oturduğu yerden kalkıp Neşe'nin odasının önün geldi. Kapıya iki kere vurdu, içeriden gel sesini duymasa da kapıyı açıp içeri girdi. Neşe yere oturmuş ağlıyordu. Kapıyı kapatıp sakin adımlarla Neşe'nin yanına yürüdü. Her zaman gülen kız ağlıyordu. Onu daha önce böyle içli içli ağlarken görmemişti.

"Ablam?"

Neşe ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzünü eliyle sıvazlayıp gülümsedi.

"Hey, küçük anne gelmiş. Hoş geldin meleğim."

Neşe'nin yatağına oturan Azra, "Hoş buldum," deyip yanına oturan Neşe'nin yüzüne ne oldu der gibi bakıyordu. Başını iki yana sallayan Neşe, "Boş ver," dedi.

"Ne demek boş ver. Anlat lütfen."

Neşe çalan telefonu meşgule alıp derin bir iç çekti. Canı acıyordu, oturup saatlerce ağlamak istiyordu. Kimse için kötülük düşünmeyen kalbini çok acıtıyorlardı. İnsanlara karşı kırgın hissediyordu. Her zaman gülmeyi seven kıza ağlamayı reva gören insanlara kızıyordu. Onu kendi başına bırakmayanlardan nefret ediyordu. Acı çekince mutlu olan insanlardan iğreniyordu.

"Abla, ne oldu?"

Sürekli yanaklarına bulaşan gözyaşlarını eliyle silip derin bir nefes aldı. Konuşmaya bile hali yoktu.

"Buğra'nın akrabalarıyla tartıştım."

Söylerken bile boğazında oluşan yumruğu zor yuttu. Sevdiği adamın ailesiyle tartışmak onun neşeli haline fazla gelmişti.

"Neden?" dedi sesine yansıyan şaşkınlıkla Azra.

Buğra'nın ailesi Neşe'yi çok severdi. Aralarında geçen problemi çok merak ediyordu. Neşe anlatsın diye ellerini

tutup, "Anlat abla," dedi sürekli Neşe'nin çalan telefonuna bakarak. "Buğra abi arıyor, aç abla. Şuraya oturduğumdan beri susmadı telefonun." Gözlerini bıkkınlıkla deviren Neşe sonunda telefonu açıp, "Ne var?" dedi sert sesiyle. Buğra'nın ailesine kızgın olduğu kadar genç adama da kızgındı.

"Neşe, benimle neden böyle konuşuyorsun? Benim suçum ne?"

"Suçunu sana söylememin bir önemi yok Buğra. Biz ayrıldık daha fazla konuşmaya gerek yok."

Bu sözleri söylerken kalbi durma noktasına gelse de kendinden asla taviz vermiyordu. Madem onun canını yakmışlardı o da yakardı can. Kendini ezdirmeyi asla sevmezdi. Biriyle bir sorunu varsa oturur onunla konuşur problemi çözerdi. Ama arkasından konuşan insanları duyduğunda sert bir şekilde o kişiyi de uyarmasını bilirdi.

Elini motoruna vuran Buğra dişlerini sıktı sabırlı olmak için. Sevdiği kadın ve ailesi arasında kalmak onu yeteri kadar zorluyordu. Neşe'yle uğraşan akrabalarını tek tek uyarsa da onların genç kıza olan tavırları patlama noktasına getiriyordu onu. Neşe kadar bu duruma o da sinir olsa da Neşe'nin ayrıldık demesi canını sıkıyordu. Yumruk yaptığı elini alnına vurup ofladı. Nasıl alacaktı bu kızın gönlünü bilmiyordu. Onu kaybederse hayatı tepe taklak olurdu. Şu hayatta sevdiği kadınla olmaktan başka hiçbir şey istemeyen adamın mutluluğuna neden engel oluyorlar anlamıyordu.

"Ayrılmadık Neşe, pazar günü sözümüz olacak."

"Olmayacak Buğra, annemle konuştum ayrıldığımızı biliyor. Babam işten gelince de onunla konuşacak."

"Ne yaptın sen?" diyerek bağırdı Buğra. "Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?"

Aileleri bu işe karıştırdığına inanamıyordu. Kendi aralarında her türlü sorunu halledebilirlerdi. Araya aileler girdiği için işler karman çorman olacaktı. Neşe'nin tamamen haya-

tından gittiğini düşündüğünde nefesi kesildi. Asla izin vermezdi. Gerekirse tüm akrabaları adına özür diler yine de Neşe'yi kaybetmeyi göze alamazdı. Seni seviyorum Neşe diyeceği zaman. Neşe Buğra'nın sözünü tamamlamasına fırsat vermeden, "Hoşça kal Buğra," dedi. Buğra şaşkınlıkla telefona bakarken kendine geldi. Motoruna atlayıp ailesinin evine sürdü.

Azra ise şok olmuş halde izliyordu Neşe'nin Buğra'ya olan tavrını. Buğra için ölen Neşe'nin böyle konuşması onu şoka sokmuştu.

"Abla iyi misin sen? Ne demek ayrıldık? Siz birbirinizi çok seviyorsunuz."

"Boş versene güzelim. Sevgi yetmiyormuş bazen bunu anladım."

"Ya abla benim kafam almıyor, bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Buğra'nın aramasını yine meşgule alan Neşe telefonu tamamen kapadı.

"Beyefendinin bir babaannesi, halası, kuzeni var beni hayatımdan bezdirdiler."

Omuzları sallanarak ağlamaya başlayan Neşe'ye sarıldı Azra. Onu üzgün görmeye dayanamıyordu. Neşe ablasıydı onun. Her zaman gülen, komik olmayan esprilerde bile onları güldüren kızdı. Gözleri dolunca burnunu çekti genç kadın.

"Sürekli beni eziyorlar Azra, bana Buğra'nın parasını yiyen bir kızmışım gibi davranıyorlar. Ya sabah annem bizi kahvaltıya çağırıyor gidelim mi dedi, gidelim dedim. Sonuçta annesini çok seviyorum. Sabah erkenden kalkıp evden çıktım. Annesinin evine geldiğimde karşımda hiç sevmediğim üçlüyü gördüm. Görsen beni görünce cin çarpmışa döndüler. Çok kötü oldum Azra."

Neşe'yi sakinleştirmek için saçlarını okşayıp, "Ağlama," diye fısıldıyordu genç kızın kulağına. Böyle bir durum yaşa-

mamıştı ama onun hislerini gönlünden hissediyordu.

"Neyse dedim sakin ol Neşe sevdiğin adamın ailesi sonuçta saygısızlık yapma. Onlara doğru yürüyüp ellerini öpmek istedim, babaanneyle halası yüzlerini yan tarafa çevirdiler hemen. O geri zekâlı kız ise Buğra'nın boynuna atlayıp, sanki hayatında hiç görmemiş gibi adamın yanaklarını şapur şupur öptü."

İki dakika içinde Talha'yı şapur şupur öpen bir kız düşündü. Kanı çekildi resmen. Olmayan kıza nefret besledi. Talha'yı arayıp azarlasa iyi olurdu yoksa kendi kendini sinir edecekti akşama kadar.

Başını iki yana sallayıp geri çekildi. Bu hamilelik hormonlarını bozmuştu. Neşe'nin gözyaşlarını silip, "Buğra abi bir şey demedi mi?" diye sordu yumuşak sesle. Şimdi barut gibi olan Neşe'yi fişeklemeye niyeti yoktu. Eğer bir gün o kızı görürse ona laf sokardı acımadan. Buğra'nın kuzeni olması umurunda olmazdı. Neşe ablasını kimse üzemezdi.

"Boş ver hayatım, onlar annemle de anlaşamıyor, biz buraya annem için geldik üzülme gibi cümleler kurdu. Hak verdim, çünkü gözümün içine bakan bir anne vardı orada. Beni kendi evladı gibi seven kadını bırakıp gidemezdim o evden. Neyse oturduk, kahvaltımızı yaparken Buğra'yı acil göreve çağırdılar. Beni eve bırakacağını söylese de annesi kalsın, akşam bırakırsın dedi. Orada olduğumu annem bildiği için ben de tamam dedim kalayım. Kalmaz olaydım."

Burnunu höyküreerek peçeteye silen genç kız, karşısında o kadınlar varmış gibi peçeteyi pencerenin önüne fırlattı. Eve geldiğinden beri bu hareketi yaptığı için pencerenin önü sümüklü peçeteyle doluydu.

"Pislikler. Bana diyor ki, iyi yere kapak attın. Ulan bana diyor bana, Neşe'ye!"

"Kim diyor?" dedi bir adım geri çekilen Azra. Neşe pantere dönüşmüştü. Konuşurken kollarına hâkim olamıyordu.

Sağa solo savurduğu için olası bir kazayı önlemek istiyordu genç kadın. Şimdi durduk yere ondan dayak yemeye niyeti yoktu. Önce bebeğini korumalıydı sonra kendini.

"Kim olacak, Buğra'nın mal halası."

"Çok ayıp, Neşe abla."

"Ne ayıbı kız, Buğra beni almasaymış kimse yüzüme bakmazmış, çünkü çok çirkinmişim." Akan burnunu çekip, "Öyle miyim?" dedi Azra'nın gözlerinin içine bakarak.

"Kör onlar abla, senin kalbinin de yüzünün de güzelliğini görememişler."

"Sıçtığımın dulları."

"Deme öyle."

"Öyleler. Hele evde kalan kızın saçını yolmadım ya nasıl hırslıyım anlatamam."

Başını iki yana sallayan Azra ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol ablam, anlattığın olay kötü gerçekten. Ama burada kızman gereken Buğra abi değil ki, neden ondan ayrıldın?"

"Sinirimi onlardan çıkaramadığım için arayıp ağzıma geleni ona saydırdım. Bir daha da beni arama dedim."

"Aferin ablam. En çok sen üzüleceksin biliyorsun değil mi?"

"Bana ne. O manyak ailesine katlanamam ben. Onlar kim oluyor da beni ezmeye çalışıyorlar."

"Sen onlar gibi saygısız olma ablam. Hem evlendikten sonra görmezsin olur biter sonuçta evin ayrı olacak."

"Hah," diye bağırdı Neşe. Yüzüne gelen saçlarını hırsla arkaya atıp ayağa kalktı.

"O bunak kadın dedi ki, siz evlenince ben size yerleşeceğim. Sen torunumun parasını yerken ben evimde oturamam dedi. Ulan var ya nasıl kavga çıkarmadım ben."

Gülse mi ağlasa mı bilemedi Azra. Oturduğu yerden kalkıp Neşe'yi odadan çıkardı. Sevim Hanımı ağlarken görünce

içi acıdı.

"Anne ağlama. Değmez o moruklar için."

"Sen de ağlama kızım. Ben seni onlara zorla vermiyorum ki, ben iki çocuğumu da okuttum. Kimsenin ne seni ne de abini ezmeye hakkı yok. Ben çocuklarımı sokakta bulmadım."

Annesinin yanına oturan genç kız oflayıp bacaklarını kalçasının altına aldı.

"Ağlama anne, cehenneme gitsin muşmula surat. Torununa gitsin kendilerine yakışan bir gelin alsınlar."

Biri gürültüyle kapıya vurunca oturduğu yerden hızla kalktı genç kız.

"Dur Ayşem teyze, açma kapıyı."

"Niye?"

"Gelen Buğra'dır, tipimi düzeltmem lazım ağladığımı anlamasın."

"Salak mısın kızım?" deyip kapıyı açmaya gitti Ayşem Hanım. Neşe ayağını yere vurup koltuğa oturdu. Tipini bile düzeltememişti.

Buğra ve annesi içeri girince Sevim Hanım ayağa kalktı. Neşe'de kayınvalidesine ayıp olmasın diye ağır ağır kalktı. Gözleri sinirle ona bakan Buğra'ya kaymadan içeri giren Selim'e kaydı. Çüş dedi içinden, sülaleni getirseydin.

"Sevimciğim ağlama lütfen. İnan benim bir suçum yok. Ben Neşe'yi çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" dedi Meltem Hanım Sevim Hanım gibi ağlayarak. İki kadının ağlamasından rahatsız olan Neşe başını yere eğip bir şey demedi. En çok onun canı yanıyor, neden bu ikisi bağıra bağıra ağlıyor ki?

"Neşe, Buğra'ya söz olmayacak demiş."

Vay ana kuzusu dedi gözlerini genç adamın alev alev olmuş gözlerine çevirerek. Yediğimizi, içtiğimizi de söylüyor musun Buğra dedi içinden genç adama. Buğra Neşe'nin göz-

lerinden anlıyordu ona içinden saydırdığını. Başını iki yana sallayıp, sakin olmak için çaba gösteriyordu. Şeytan diyor al şu kızı kucağına uzaklara götür.

"Ayrılmasınlar lütfen. Ben Neşe'yi çok seviyorum."

Bakışlarını Meltem Hanıma çeviren Neşe şaşkınlıkla baktı kadına. Hayır, burada gelip ona sarılması gerekmiyor muydu? Kızım oğlumdan ayrılma demesi gerekmiyor muydu?

Azra, Selim, Ayşem Hanım ise pencere kenarında duran koltuğa oturmuşlar gülerek Neşe'nin saf duruşuna bakıyorlardı.

"Meltem, kızım istemiyor, sizin aile de onu istemiyor ben onu zorlamam."

Meltem Hanım Neşe'ye yaklaşıp ellerini tuttu. "Bak kızım ben onların otuz beş senedir geliniyim bir kere bile beni sevmediler." Vay pisler dedi içinden genç kız. "Sen onları boş ver. Sonuçta seni ben seviyorum, eşim seviyor, Buğra seviyor gerisi önemli değil."

"Bana hakaret etmelerine katlanamam."

"Katlanma zaten, susup kendini sinir edeceğine cevabını ver onları sinir et."

Buğra'ya bakmadan omzunu silkti genç kız. Hıçkıra hıçkıra ağlayan kayınvalidesinin haline daha fazla dayanamayıp ona sarıldı. O üç kadına yapacağını biliyordu.

Azra, Selim ve Ayşem Hanım herkesi sakinleştirdikten sonra, Buğra Neşe'yle konuşacağım deyip genç kızı alt kattaki evine getirdi. Neşe elini Buğra'nın elinin arasından çekip, "Ne?" dedi nazlı sesiyle.

"Ayrılmak bu kadar kolay mı Neşe? Bir çözüm yolu bulmadan bitti demek senin için bu kadar kolay mı?"

Başını eğen genç kız diyecek kelime bulamadı.

"Ben seni çok seviyorum. Bunu sana yansıtmıyor olabilirim ama seni çok seviyorum. Evet, karakterim böyle, sevgimi

dışarı gösteremiyorum. Öyle aşkım, sevgilim, bir tanem gibi kelimeleri söylemiyorum. Ama bunları söylemiyorum diye de seni sevmediğimi düşünme sakın. Bendeki yerin çok başka."

"Söylediğin zamanlar da var ama."

"Çünkü söylemezsem seni kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Ben seni çok seviyorum çok, ayrılmayı aklımın ucuna getirmeyecek kadar. Evet, sana sürekli aşkım, sevgilim demiyorum ama asla senden ayrılmayı da düşünmüyorum." Genç kızın çenesini tutup kaldırdı. "Sen peki? Bana sevgilim diyorsun, aşkım diyorsun öyle kolay kolay Buğra demiyorsun ama benden ayrılmak istiyorsun. Söyle güzelim, bu kelimelerle beni çok sevdiğini söylerken nasıl benden ayrılmak istiyorsun?" Neşe'nin yanağına bulaşan yaşları sildi.

"Ailen beni çok üzdü."

"Annem mi, babam mı üzdü? Diğerleri benim umurumda değil, onlar yıllardır benim annemi dışlıyorlar, söyle kim seni dışladı?"

Cevap vermedi. Burada da durmak istemedi. Gideceği zaman Buğra onu kolları arasına alıp sarıldı.

"Ben seni üzmem Neşe. Ben senin kalbini isteyerek asla kırmam. Bana arkanı dönme, acı çektirme."

Genç adamın kokusundan daha fazla ayrı kalamayan Neşe onun boynuna sarılıp iç çekti.

"Üzüldüğüm için öyle davrandım."

"Üzüldüğün zaman bana bağır çağır ama ayrılmak isteme. Babaannemi, halamı ve kuzenimi boş ver. Onlar hayatları boyunca sevgiyi tatmamış o yüzden tatlı canını üzme."

"Zaten bir daha laf söylerlerseler altta kalmam cevabımı veririm, kuzenini de döverim."

Gülümseyen Buğra geri çekilip Neşe'nin dudaklarını öptü.

"Sana bu yakışır, kaçmak yakışmaz."

Aralarındaki sorunları çözdükten sonra Azra'yla Selim'in alt kata inmesiyle normal konulardan konuştular. Ta ki Talha gelinceye kadar, Azra kocasının üstündeki montu alıp askıya astığında hızla solana geçip yanına oturdu.

"Ne yaptın? Hallettin mi adağını?"

"Hallettim güzelim, sen ne yaptın bugün?"

Saçlarını sağ omuzundan aşağı sarkıtan Azra kocasına dönerek oturdu.

"Bugün Neşe ablanın yanına geldiğimde onun ağladığını gördüm."

Kaşlarını kaldıran Talha Neşe'ye hayırdır der gibi baktı. Kocasının çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi Azra.

"Hayatım bana bak, ben sana olanları anlatacağım."

"Anlat bakalım," dedi gülümseyen Talha.

"Buğra abinin akrabaları Neşe ablayı istemiyormuş. Buğra abinin bir kuzeni varmış onu böyle şapur şupur öpüyormuş."

Talha başını Buğra'ya çevireceği zaman Azra tekrar çenesini tuttu.

"Senin böyle kuzenin var mı? Bildiğim kadarıyla yok, varsa bana söylemiyorsan kötü olur."

Başını kaldırıp, "Yok," dedi Talha. "Olsa bilirsin zaten."

"Aman iyi, şimdi durduk yere kuzenlerinle sorun yaşamayayım."

"Aman yaşama."

"Neyse, sus daha devamı var. İşte Buğra abi Neşe ablayı annesinin evine götürmüş orada bunun babaannesi, halası ve o cadaloz kuzeni Neşe ablaya saldırmış."

"Saldırmış?" dedi vurgu yaparak Buğra.

Başını Buğra'ya çeviren Azra, "Psikolojik baskı yaparak

saldırmışlar," dedi kızgın sesiyle. "Benim ablamı küçük görüyorlarmış hayatım. Neymiş, Neşe abla Buğra abiye layık değilmiş. Hah, onlar kim ki benim ablamı küçük görüyor?" Sinirden kızaran karısının kolunu sıvazlayan Talha, "Sakin hayatım," dedi. Sakin olur muydu Azra, bir kere sinirlenmişti.

Onun gibi kızan Neşe ve Pınar aynı şekilde yüksek sesle konuşmaya başlayınca üç erkek birbirine bakıp yardım dilediler. Selim beni ilgilendirmez bakışları atıp telefonu kurcalamaya başladı. Zaten onun sözlüsü çok fazla konuşmuyordu. En çok Azra'yla Neşe'nin sesi çıkıyordu. Acaba Pınar'ı alıp odasına mı gitseydi. Evet, bu güzel fikirdi. Pınar'ın kolunu dürtüp içeriyi gösterdi. Pınar omzunu silkip kenara kaydı. Yüzünü buruşturan Selim tekrar telefonuna döndü.

Yüzü kıpkırmızı olan karısına su uzatan Talha ise, derin derin nefes alıp verdirtti Azra'ya. Hayır, kimdi bu Buğra'nın kuzeni, onun yüzünden karısı erken doğuracaktı.

"Bebeğim, çocuğumuz sinirli doğacak. Biraz sakin olmayı denesen?"

"İyiyim ben. Doğru söyle senin böyle kuzenin var mı?"

La havle durduk yere neden onun kuzenlerine kafayı takmıştı ki karısı. Problem Buğra'nın kuzeniyken onun kuzenlerinin kulakları niye çınlıyordu.

Yüzüne dikkatle bakan Azra'ya gülümseyip, "Yok," dedi sakin çıkarmaya çalıştığı sesiyle. Şimdi ters cevap verse hepten kızdırırdı karısını.

Bütün olayı başından sonuna kadar anlatan Azra suyundan bir yudum alıp derin nefes aldı. "İşte böyle oldu hayatım." Derin nefes alan Talha, 'Çok şükür bitti' dedi içinden. Karısına tebessüm edip yanağını okşadı.

"Anlıyorum sevgilim, keşke sen o gürültüde annenin evine gitseydin, oğlumuz Neşe'nin cırtlak sesiyle huzursuz olmuştur."

Yanında bulunan kırlenti Talha'ya fırlatan Neşe bacaklarını öne doğru uzattı. "Ağladım oğlum, moralim çok bozuktu." dedi başını Buğra'nın omzuna yaslayıp.

"Boşuna ağladın Neşe abla, pazar günü mutlaka söze onlarda gelir, bak görürsün onlara neler edeceğim."

Talha Buğra'ya göz kırpıp, "Getirme insanları," dedi "Bu üç cadı yer onları." Üç kız Talha'ya öldürecek gibi bakarken genç adamın gülen yüzü soldu.

"Cadı mı? Siz prensessiniz be, hep bu Buğra'nın kuzeni yüzünden. Gelsin de kızın burnundan getirin geceyi."

"Pardon?" dedi Azra.

Sırtını koltuğa yaslayan Talha, "Ne pardon?" dedi hafif kekeleyerek. Şu diline sahip çıkmayı bir türlü öğrenemiyordu. Selim sanki bu ortamda yokmuş gibi telefonla takılırken o dili yüzünden bütün okları kendi üzerine çekiyordu.

"Sen bize o kızı mı savunuyorsun?"

"Ne münasebet. Hayatım aklıma bir fikir geldi biz tuzlu kahveyi şu kıza içirelim, en azından Neşe'nin intikamını almış oluruz."

"Sadece tuz mu? Karabiber, kırmızıbiber, nane, kekik, koyacağız."

"Oh oh ne güzel. Dolma çekti canım bak, yarın yapar mısın?"

"Bak sen söyleyince benim de çekti. Eve gidince yapalım mı?"

Konu değiştiği için sevinen Talha, "Olur," dedi. "İstersen hemen gidip yapalım." Azra'yı daha fazla bu gergin ortamda bırakmak istemiyordu.

"Oturalım biraz daha, gideriz."

"Hımm," diyen genç adam yanındaki kırlenti Selim'e fırlattı. İrkilen Selim başını telefondan kaldırıp Talha'ya şaşkın halde baktı.

"Ne?"

"Ne mi? Oğlum savaş çıktı neredeydin?"

"İnstagramda."

"Balkona çıkıp hava alalım kızlar da sakin sakin oturup konuşsun."

Talha ve Selim Buğra'ya hak verip ayağa kalktılar.

"Siz oturun biz biraz hava alalım."

Erkekler balkona çıkarken Neşe'yle Pınar Azra'nın yanına oturdular.

"Onları geldiklerine pişman edeceğim o gün."

"Saçmalama Neşe, tamam yaptıkları çok ayıp ama aile büyüklerinin yanında onları rencide edecek bir harekette bulunman seni üzer. Baban kırılır saygısız bir evlat yetiştirmişim diye."

"Kızım onlar eminim o gün bana bulaşacak. Ne yani onlar laf sokarken susup oturacak mıyım?"

"Eğer öyle bir şey yaparsalar merak etme biz de susmayız. Ama hiçbir şey demeden otururlarsa sen de rahat duracaksın, söz mü?"

Azra'nın göbeğinin üstünde elini gezdiren Neşe Pınar'a cevap vermedi. Pınar genç kızın kolunu dürtüp, "Söz mü?" dedi.

"Aman be söz. Ama kahvelerine tuz koyacağım."

"Koyarız ablam. O kızın suratının buruşmasını gülerek izleyeceğim valla."

"Al benden de o kadar. Yaşasın kadın gücü."

Oturmaktan beli ağrıyan Azra ablasının elini tutup ayağa kalktı.

"Biraz dolaşayım belim ağrıdı."

"Yürü bakalım, Umut'umuzun gelişimi hamilelikle bir gidiyormuş?"

Tebessüm eden Azra, "öyle," dedi. Odanın sıcaklığından bunaldığı için göğsü daralır gibi olunca gömleğinin düğmelerini açtı.

"Gerilince daraldım."

"Gel Selim'in yatağında uzan."

Ablasının elini tutup Selim'in odasına doğru yürüdü. Camdan karısını gören Talha endişeyle içeri girip yanına geldi.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok hayatım, ev sıcak bunaldım biraz. Uzansam kendime gelirim."

"Sinirlendin, gerildi bedenin."

Selim'in odasına girince dikkatli bir şekilde yatağa uzandı. Pınar pencereyi açarken Talha karısının yanına oturup bileklerini ovaladı.

"Hastaneye gidelim mi?"

"İyiyim hayatım. Karnım artık çok büyüdü, daralmam çok normal. Biraz uyusam kendime gelirim." Kapının önünden onlara bakan Selim, "Burada kalın bu akşam," dedi.

"Sağ ol kardeşim ama Azra rahat edemiyor gece. Beli ağrıdığı için onun için yastık aldım. Şimdi burada yok uyuyamaz."

"Alıp geleyim istersen sizden."

"Sağ olasın Selim abi. Biraz dinleneyim gideriz eve. Yaramaz özlemiştir bizi."

"Sen bilirsin güzelim, sen dinlen biz içerdeyiz."

Hepsi içeri geçince odada Azra'yla Talha kaldı. Talha karısının göbeğini ovalarken Azra uykuya daldı. Azra'nın yüzüne bakıp, "Cadı," dedi gülerek.

"Kendini bu kadar yorarsan seninle çok işimiz var. Kız kavgana da şahit oldum bakalım bu güzel karımın daha nelerine şahit olacağım." Azra'nın yüzüne eğilip dudaklarını

öptü. "Küçük sinirli cadım benim. Büzdüğün dudaklarını yerim senin."

Yanına uzanıp gözlerini kapadı. Azra'sı çok değişmişti hem büyümüş hem de küçülmüştü. Onun her ruh halini çok seviyordu. Bu cadı karısını iyi tanımışsa Neşe'nin söz günü ortalığı karıştıracağını biliyordu

"Hayır olsun sonumuz" deyip uykuya daldı...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kış kendini günden güne belli ettiğinden Azra'nın dışarı çıkması zor oluyordu. Yağmur çok yağdığı için dışarı çıkamadığından vaktinin çoğunu evinde geçiriyordu. Her ne kadar evde olmaktan sıkılmasa da arada sırada bunaldığı zamanlarda oluyordu. Hele ki büyüyen göbeği onu fazlasıyla daraltıyordu. Rahatlıkla koltuğa oturup kalkamıyor, uyumak istediğinde yatağa uzanması zor oluyordu. Bir anda büyüyen göbeğine tebessüm ediyordu. Zorlu zamanlar geçirse de şikâyet etmiyordu asla.

Evden dışarı çıkamadığı bir haftada Neşe'yle Pınar sürekli yanına gelip onunla sohbet ediyorlardı. Konuştukları konunun çoğu Buğra'nın akrabalarıydı. Söz günü onlara yapacaklarını liste haline getirmişler, her okuduklarında kahkahalar atıyorlardı.

Bir ara Buğra'yı arayıp akrabalarının sevdikleri, sevmedikleri yiyecekleri öğrenmişlerdi. Yiyecek listesini ayrı yaptıklarında Talha hepsine durun demişti. Sapıtan üçlüye azarlamış listeleri ellerinden almıştı. Kızların niyeti Buğra'nın akrabalarını delirtmek olsa da geceyi mahvedince üzülecek olanın en çok Neşe'nin olacağını biliyordu. Onlara sinirli olduğu için gecesini mahvedeceklerdi.

Öğlene doğru Neşe'nin evine geldiklerinde karısını kenara çekip bugün tatsızlık çıkarmaması için saatlerce uyardı. Azra dudakları arasından sürekli nefesini dışarı üfleyip, göbeğini okşuyordu. Talha'ya cevap vermedikçe genç adamın sinirlendiğini anlıyordu ama pek umursamıyordu. Son zamanlarda vurdumduymaz olmuştu bu da Talha'nın canını

sıkıyordu. Karısı başkalarıyla uğraşırken nasıl bu kadar mutlu oluyor anlamıyordu. Ne olmuştu onun sessiz Azra'sına? Kim pamuk gibi olan kızı cadıya çevirmişti ki?

Gözlerini karısının karnına çevirdiğinde, 'İçindeki canavar,' dedi içinden. 'Oğlum annene ne yapıyorsun bilmiyordum ama ne olur eski sakin karımı bana geri ver' diye içinden geçirdikçe kaşları çatılıyordu. Azra kocasının neye sinirlendiğini bildiği için kendi kendine gülüyordu.

Akşama kadar gergin geçen saatlerin ardından misafirlerin evin önüne geldiğini gördüler. Büyükler kapıya giderken Talha karısının elini tutup, "Sakin," dedi tebessüm ederek.

"Sakinim hayatım."

"Görüyorum karıcım. Bak sinirlenince gece gergin oluyorsun sonra da uyuyamıyorsun. Sakin ol, tamam mı?"

"Tamam hayatım."

Misafirler yavaş yavaş merdivenleri çıkarken Neşe'nin ailesi kapının önünde onları karşıladılar. Buğra'nın annesi ve babası güler yüzüyle içeri girerken halası, babaannesi ve kuzeni yüzü asık içeri girdi. Aile dostları olan Ömer Bey, Poyraz ve Kemal Beylerde onlarla gelmişlerdi. Hep birlikte yerlerine oturduklarında Talha karısının yüzüne baktı. Buğra'nın kuzenine öldürecek gibi bakıyordu Azra. Onca yıllık meslek hayatında böylesine nefretle bakan birini daha önce gördü mü hatırlamıyordu. Azra'nın kulağına, "Mutfağa gel," deyip mutfağa ilerledi. Oflayan Azra oturduğu yerden kalkıp Talha'nın peşinden yürüdü. Biliyordu kocası yine onu uyaracaktı. Ne gerek vardı sürekli uyarmasına, Azra zaten akıllı bir kadındı, neden durduk yere oturan kıza bulaşsın ki? *Neden yani...*

Dudaklarını büzüp mutfağın içine girdi. Pencerenin önünde duran kocasına tebessüm edip başını yana eğdi. Böyle tatlı olduğunu düşündüğü için bütün gece o kızla kavga etse de Talha'nın ona kıyamayacağını biliyordu. İnce sesiyle, "Efen-

dim hayatım," dedi gülümseyerek. Talha Azra'nın ellerini tutup derin nefes aldı.

"Kadını gördün değil mi? Yaşlı. Ona söylediğiniz tek laf gücüne gidebilir."

"Neşe ablanın da gücüne gitti o laflar."

Talha bıkkınlıkla oflayıp kaşlarını çattı.

"Yavrum, kadın kalp krizi mi geçirsin? Lütfen bir şey yapmayın."

Omzunu silken Azra ellerini Talha'nın ellerinin arasından çekti. Elini göbeğinin üzerine koyup Talha'ya arkasını döndü.

"Gel oğlum gidelim buradan. Baban moralimizi bozuyor."

Talha gözlerini kocaman açıp başını iki yana salladı. Bu kadın çok tehlikeli olmaya başlamıştı. Acaba onu alıp tatile mi götürse, en azından sakinleşmiş bir şekilde geri gelirlerdi.

Azra mutfağın kapısını açıp kalabalık hole çıktığında, arkasından yaklaşıp, "Beni oğluma kötüleme," dedi kısık sesle. Omzunu silken Azra kapının önünde duran boş sandalyeye oturdu, yanına da Talha oturdu. Erkeklerin yanında oturmak istese de karısının yanında oturması daha sağlıklı olacaktı. Böylesi daha iyiydi ortam için.

Büyükler havadan sudan konuşurken Azra, Neşe, Pınar Buğra'nın kuzeni, babaannesi ve halasını izliyordu. Gözlerini onların üstlerinden bir saniye çekmiyorlardı. Buğra'nın akrabaları evi küçümser gibi inceliyorlardı. Ellerini dizlerine bastıran Neşe üçüne saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu insanlar kimdi ki anne ve babasının gece gündüz almak için çalıştığı evi küçümserdi. Temiz ve ferah evlerine biraz daha böyle bakmaya devam ederseler babasını boş verip konuşmaya başlayacaktı.

Akrabalarının surat ifadelerinin farkında olan Buğra ve anne babası mahcup olmuş bir şekilde oturuyorlardı. Akşam

Buğra onlara ne kadar bizimle gelmeyeceksiniz dese de bir anda arabalara binip peşlerine takılmışlardı. Dertlerinin ne olduğunu anlamayan genç adam sinir oluyordu böyle durumlara. Oturduğu yerde kendini kasmaktan patlayacaktı. Bir sorun çıkmaması için dua ediyordu ama bu gecenin sakin geçmeyeceğini çok iyi biliyordu. Kibirli akrabalarının karşısında sinirli sevgilisi vardı. 'Olan bana olacak,' diye geçirdi içinden. Derin nefes alıp parmaklarına bakmaya devam etti.

Buğra'nın kuzeni yüzünü buruşturup ayağıyla halıyı itekledi. Neşe kırmızı pileli eteğinin kumaşını avuç içinde sıkarken yanında oturan Pınar arkadaşının elini tutup destek olur gibi sıktı. Abisinin karısı Asuman ise yanına yaklaşıp kulağına eğildi.

"Bunlar ne demeye evi inceliyor?"

"Şşt, abim duyacak yenge."

Abisinin hiçbir şey duymasına gerek yoktu. Osman bile rahatsız olmuştu bu bakışlardan. Neşe, her ne kadar intikam alacağım dese de abisinin bu iş olmaz demesinden korkuyordu. Buğra'nın akrabalarını sevmiyordu ama Buğra'yı deli gibi seviyordu. Herkes ortamdaki tuhaflığı fark etmişti. Kadınlar olayları az çok biliyordu ama erkekler hiçbir şey bilmediği için birbirine bakıyorlardı ne oluyor der gibi.

Talha, Azra'nın elini tutup iç çekti. Kendi de sinir olmuştu ama Azra'nın bir şey demesinden çekindiği için parmağını avuç içinde dolaştırıyordu sakin olması için. Böyle bir şeyi hayatında ilk kez görüyordu. Gelin kaynana muhabbetini çok duymuştu ama istenmeyen gelin olayına şahit olmak onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Neşe'nin yüzüne baktığında kıpkırmızı olduğunu gördü. Başını yere eğip hafif öksürdü gülmemek için. Onu tanıdığı kadarıyla bu gecenin hesabını Buğra'nın burnundan fitil fitil getirecekti. Bakışlarını arkadaşına çevirince kendine tutamayıp güldü. Melül melül oturuyordu. Yazık dedi içinden. Bütün kabak onun başına patlayacaktı. Neyse ki kendi de Azra'da akrabaları arasında sevildikleri

için böyle bir durum yaşamamışlardı. Bir an yaşadığını düşündüğünde başını iki yana sallayıp karısına baktı. Düşmanına bakan asker gibiydi. Her an seni hain deyip siyah saçlı kızın üstüne atlayacaktı.

"Kuaför kızınızın üstüne mi?"

Gürültülü olan ortamda bir anda sessizlik oluştu. Bakışların çoğu Buğra'nın babaannesi üzerine döndü. Sorduğu soru belki çok normal bir soru olabilirdi ama böyle bir ortamda konuşulması Buğra'yı fazlasıyla germişti. Sanki Neşe'yi ona değil de onu Neşe'ye istemeye gelmişler gibiydi.

Kimse şaşkınlıktan bir şey diyemezken Neşe, "Benim," dedi ciddi sesiyle. Neşe'nin babası sırtını koltuğa yaslayıp meydanı kızına bıraktı. Bir haftadır karısı ve kızı ona olan biteni abartarak anlatmıştı. Başta olmaz bu iş dese de Buğra ve ailesinin bir suçu olmadığına ikna ettiklerinden sesini çıkarmamıştı adam. Şimdi ise kızı kendince intikam almak istiyordu, alsın diyordu içinden. Kız erkek fark etmezdi onun için, hiçbir evladını ezdirmezdi. Deminden beri bu insanların küçümser bakışlarını görüyor ama susuyordu kızı için. Bir yerden sonra o da yeter dedi. Kimse onun ailesini küçümseyemezdi. Herkesin çorbası kendi tenceresinde kaynardı. Kimi büyük tencerede kimi küçük tencerede. Kimse kimseden üstün değildi burada.

Osman ve akrabaları ise şaşkınlıkla Neşe'ye bakıyordu. Bu kadar kalabalığın içinde Neşe'nin sesini yükselterek konuşması onlara saygısızca gelmişti. Neşe'nin ne kadar deli dolu biri olduklarını bilseler de saygılı olduğunu da biliyorlardı. Garip bir şekilde kardeşine bakarken Buğra'nın babaannesi, "Hım," diye sesler çıkarıp, "Ne kadar kazanıyorsun peki?" deyince Osman gömleğinin yakalarını çekiştirdi.

Selim, Talha ve Buğra genç adamın sinirlendiğini anlayıp ortamı yumuşatmak için konuyu değiştirmeye çalıştılar. Ta ki Azra, "Hayırdır teyze, işe mi ihtiyacın var?" deyinceye kadar. Talha her ne kadar elini karısının bacağına koyup sus-

ması için sıvazlasa da Azra'nın umurunda değildi. "Galiba," dedi Pınar başını hafif yukarı kaldırarak. Madem onlar susmak istemiyordu kızlarda susmazdı.

Neşe'nin amcasıyla dayısı, "Hayırdır," deyip birbirine baktılar. Ne kadar anlamaya çalışsalar da durumu, akıllarına kötülük gelmiyordu. Buğra'nın akrabalarını da kendileri gibi sanıyorlardı.

Buğra'nın babaannesi elindeki yelpazeyle yüzüne hava yapıp yanında oturan torununun kolunu dürttü.

"Neyse ki kendi işi var, en azından torunumun pa-"

"Babaanne!"

Buğra kendini daha fazla tutamamış bağırmıştı. Her ne kadar Neşe'nin babasından utansa da artık yapacak bir şey yoktu, sesi çıkmıştı bir kere. Az önce Azra'yı susturmaya çalışan Talha'da sinirlenmişti yaşlı kadına.

"Merak etmeyin, Neşe kazandığı parayla eşine de destek olur size de yardımcı olur," dedi Azra.

"Bize niye yardımcı olsun ayol? Çok şükür kocamın emekli maaşı yetiyor da artıyor."

"Ah, keşke zamanında bir işe girip çalışsaydınız. En azından kendi paranızı yerdiniz."

Ali Bey öksürüp iki kızının susması için uyarıda bulundu. Azra ve Pınar babasının uyarısını anlayıp sustular. Babaları burada olmasa insanlara yüksekten bakan şu üç kadına neler derdiler ama babalarına saygısızlık yapmak istemiyorlardı.

Buğra'nın babası Tayfun Bey kravatını gevşetip elini boynuna attı. Adamcağız annesinin ne kadar kendini beğenmiş olduğunu bilse de bu akşam burada böyle davranması zoruna gitmişti. Sol kolunu ovuşturunca herkes panik oldu. Neşe hızla mutfağa koşup su getirdi. Neşe'nin elinden suyu alan adam zorlukla, "İyiyim kızım," dedi. "Lütfen annemin kusuruna bakmayın, kendisi ne dediğini bilmiyor."

Osman pencereyi açıp eve hava girmesini sağlarken Neşe'nin babası Tayfun Beye rahat olması için gülümsedi. Yaşlı kadındı sonuçta ne diyebilirdi ki.

"İyiyseniz Neşe kahveleri yapsın Tayfun Bey?"

Adam başını sallayıp, "İyiyim," dedi minnettar bakışlarını dünürüne çevirerek. Asla böyle bir gece hayal etmemişti. Eve gittiğinde annesi, kardeşi ve yeğenine kırıldığını söyleyecekti. Hatta onları düğüne davet etmeyecekti. Hayatında bu kadar rezil olduğunu hatırlamıyordu. Güzel bir ortamı mahvetmişlerdi. Bakışlarını onlara çevirip derin nefes aldı. Onun sert bakışlarını gören üçlü gözlerini hemen kaçırdılar.

Gergin ortam dağılınca kızlar mutfağa gitti. Neşe kapıyı kapatıp elini bacağına vurdu hızla. Gözleri şaşkınlıktan büyümüştü.

"Az kalsın kayınpeder kalp krizi geçiriyordu. Ruh hastası kadını gördünüz mü?"

"Kadın bildiğin manyak."

"Susun da kahveleri yapalım."

Neşe ve Pınar kahveleri yaparken Azra bardaklara suları doldurdu. Mutfağın kapısı açıldığında üçü de bakışlarını kapıya çevirdi. Selim ve Talha kaşları çatılı yanlarına geldiler.

"Sakın! O kadına bulaşmayacaksınız. Ortam hazır sakinleşmiş germeyin, Buğra çok üzülüyor."

"Kıyamam ona. Getirmeseydi manyak babaannesini, Talha enişte."

"Neşe!"

Neşe omzunu silkip kahveleri fincana döktü. Pınar'da fincanlara kahveyi dökerken Selim baharatların içinden tuzu ve karabiberi aldı.

"Hangisi damadın bardağı?"

"Sakın yapmayın, zaten morali bozuk sevdiceğimin bir de ağzı yanmasın."

"Sus kız. Şu süslü bardak onun sanırım?"

"Evet, o, az dök."

Selim kıkırdayıp kahvenin içine bol tuz ve karabiber döktü.

"Adamı öldüreceksin lan."

"Bir şey olmaz oğlum. O herif geçen hafta benimle dalga geçmişti."

"Hay Allah'ım, bu geceyi sağ salim atlatsak keşke. Hayır, her an birbirini öldürecek bunlar."

Selim kahkaha atıp, "Aynen," dedi. "Hadi içeri geçelim."

Onlar mutfaktan çıkmaya hazırlanırken Neşe önlerine geçip durdurdu.

"Çişiniz var mı?"

İkisi de kaşlarını kaldırıp, "Ne?" dediler doğru duyup duymadıklarını düşünürken.

"Of ya, çişiniz var mı diyorum oğlum? Şu üçlü kadının fincanına işeyin. İçimin yağları erisin."

"Yok artık Neşe!"

"Ne var be. Aman çekilin, Azra'm, küçük meleğim, kesin senin vardır hamilesin sonuçta. Azıcık işer misin?"

Talha karısının yanına gidip sarıldı.

"Manyak bu kız, lan yol yakınken Buğra'yı alıp kaçsak mı?"

Azra ve Pınar deminden beri sessiz gülerken artık daha fazla kendilerini tutamamış kahkaha atmaya başlamışlardı. Özellikle Azra bağıra bağıra güldüğü için Talha elini dudakları üzerine bastırmak zorunda kalmıştı.

"Ulan ne boktan gece bu, eve gitmek istiyorum ben. Bebeğim gülme çocuk içinde havaya hopluyor."

Azra sakinim der gibi ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. Dudakları arasından, "Huh," deyip gülmekten akan gözyaş-

larını sildi.

"Lan oğlum duymadınız mı Hindistan'da bir kadın bir sene boyunca kaynanasının ve kayınpederinin çayının içine işemiş. Onlar ölmediğine göre bunlar da ölmez."

Gözlerini kocaman açmışlar Neşe'ye bakıyorlardı. Nereden buluyordu böyle haberleri bu kız anlamıyorlardı. Ter basmıştı onun yüzünden hepsini.

Selim Neşe'nin yanaklarını sıkıp başını iki yana salladı. Biraz daha burada durursa Neşe yüzünden altına gerçekten kaçıracaktı.

"Kahveler soğudu hadi içeri gidelim."

Başını sallayan Neşe, "Bismillah," deyip içeri gitti. Sırayla kahveleri dağıttıktan sonra Allah'ın emri ile istendi. Çok şükür olaylı geceye rağmen yüzükler parmağa takıldı. Tayfun Bey aralık ayının başı düğün olmasını istediğinde kararı gençlere bıraktı Osman ve babası. Neşe ve Buğra evlenmeye dünden razı oldukları için kabul ettiler. Aralık ayının sonu Azra'nın doğumu olacağı için düğünü başlarında yapmayı düşündüler. Zaten ocak ayında da Pınar'ın düğünü olacaktı. Hepsi tarihleri ayarladıktan sonra sakin bir şekilde oturdular.

Gergin ortam bir nebze azalmış sorun çıkaran üçlü hiç konuşmamıştı. Diğerleri de gülüp eğlenmişlerdi kendi aralarında.

***

Yağmur suyu toprağa düşerken Azra'yla kayınvalidesi pencerenin önünde tekli koltuklara oturmuş bebek patiği örüyorlardı. Azra oğluna bir şeyler yaptığı için çok mutlu oluyordu. Onun gelmesini bir şeyler yaparak geçirmek istiyordu. Oğlu için örgü ördüğünde zamanın hemen geçeceğine inanıyordu.

Bitmiş batiğe bakıp iç çekti. Minicik, masmavi patikti.

Umut'u için yaptığı ilk örgüydü. Patiği göğsüne bastırıp iç çekti. Sanki oğlu kollarının arasındaymış gibiydi.

Deminden beri gelininin tatlı hallerini izleyen Demet Hanım sıcacık gülüşünü yüzünden eksik etmiyordu. Kendi evladı gibi seviyordu Azra'yı. Hiçbir zaman onu üzmemişti genç kadın. Bir iş yapacağı zaman ona danıştığında mutlu oluyordu yaşlı kalbi.

Bana patik öğretir misin anne dediğinde seve seve öğretmişti ona. Şimdi gelini patiği bitirmiş onun sevincini yaşıyordu. Bir zamanlar kendi de öyleydi. Zaman hızlı geçiyordu ama evlatları da onlar gibi yetişiyordu.

Azra kayınvalidesinin elini tutup, "Çok sağ ol annem," dedi. "Senin sayende oğlumun ilk patiğini ördüm."

"Yetenek sendeymiş kızım, ben bir şey yapmadım. Maşallah sana."

Utanan Azra bakışlarını kaçırdı.

"Utanma kızım. Sen her konuda yeteneklisin. Girişken, çalışkan bir yapın var. Elinden her iş geliyor."

"Teşekkür ederim annem. Böyle düşünmene çok sevindim. Oğlumun bir an önce doğmasını istiyorum. Bu patiği minik ayaklarına giydireceğim günü sabırsız bir şekilde bekliyorum."

"Eminim o da senin kollarının arasında olmak için sabırsızlanıyordur. Bence Umut annesine bağlı bir çocuk olacak. Sana sımsıkı tutunduğuna göre."

Lacivert eşofmanının üzerinden göbeğini okşayan Azra iç çekti.

"Babası gibi olsa bana yeter anne. Onun gibi merhametli bir çocuğum olmasını isterim."

"Anne, baba çocuğuna iyi bir eğitim, terbiye verdimi o çocuk saygılı bir evlat olur kızım. Sen çocuğunu başıboş bırakırsan maalesef çocuk aile sevgisi görmediği için sorumsuz

bir çocuk olur."

Asla çocuğuna soğuk davranmazdı Azra. Sevgiyle doğurdu onu ama soğuk davranıp oğlunu kendinden uzaklaştırmazdı. Kendi annesi, Demet annesi gibi mükemmel bir anne olacaktı o.

Azra'yla Demet Hanım sohbet ederken Talha merdivenlerden inip montunu giydi.

"Hadi gidiyoruz."

"Nereye?"

"Sürpriz."

"Evimize mi yoksa?"

Talha başını sallayıp Azra'nın elinden minik patiği aldı.

"Erkek adam patik mi giyecek?"

"Evet. Sen giymedin mi? Ayrıca cinsiyet ayrımı yapıma bozuşacağız seninle."

"Öyle bir şey yapmıyorum ben. Ben hiç giymedim o yüzden öyle dedim."

Azra kocasına sarılıp, "İstersen sana da öreyim." dedi.

"Çocukken giymedim şimdi mi giyeyim?"

"Evet."

"İyi, sen örersen giyerim."

"Eşek sıpası, ben ördüğüm zaman giymemiştin."

"E, şey..." deyip salondan uzaklaştı Talha. Demet Hanımla Azra arkasından kahkaha atıp başlarını salladılar. Her zamanki gibi zor durumda kaçan bir adet Talha'ydı.

"Ben gidiyorum anne. İstediğin bir şey var mı?"

"Canının sağlığı kızım dikkatli gidin."

Kabanını giyip salondan çıktı genç kadın. Hamileliğinin yedinci ayına girdiği için göbeği fazlasıyla büyümüştü. Kabanının önü kapanmıyordu. Portmantodan kalın şal alıp bedenine sardı. Soğukta hasta olmamak için Talha'yla beraber

hızlı adımlarla arabaya bindiler.

"Eşyalar geldi mi?"

Başını salladı Talha. "Çok merak ediyorum, ev nasıl oldu? Daha doğrusu ev nasıl onu bile görmedim."

"Sürpriz olacak güzelim."

Asıl sürpriz ablası ve Neşe'yi evin önünde görünce olacaktı. Üç genç anlaşıp evin önünde bulaşma kararı almıştı. Kızların yüzlerindeki şaşkın ifadeyi merak ediyorlardı.

Üçü de anlaştıkları saatte evlerinin önüne geldiler. Kızlar daha ilk dakikadan ne oluyor der gibi yanlarındaki sevgilerine baktılar. Azra şalı göğsüne dolayıp arabadan indi. Talha hemen yanına geldi. Diğerleri de arabadan inince bahçeye giren kapının önünde buluştular.

"Ne oluyor burada?"

"Talha açıklasın bu fikir ondan çıktı."

Talha karısı üşümesin diye oyalanmadan, "Bu yan yana duran üç evi satın aldık," dedi. "İlk baştaki ev bizim, ortadaki ev Selim ve Pınar'ın, onun yanındaki ev ise Buğra ve senin Neşe. Bir ömür beraber olacağız."

Kızlar kocaman olmuş gözleriyle evlere bakıyorlardı. "Şaka mı yapıyorsunuz?" dedi Pınar şaşkın sesiyle. Selim sözlüsünün ellerini öpüp, "Şaka değil," dedi. "Gerçek."

Talha karısının üşümüş yanaklarını avuç içine aldı. "Beğendin mi sürprizi?" Mutluluktan ağlayan Azra, "Çok," deyip kocasının boynuna sarıldı. Aynı zamanda diğerleri de.

Bahçeye adım atıklarında yan yana duran beyaz villa tarzı evlere hayranlıkla baktı kızlar. Evin ön tarafında bulunan, yani şu an bulundukları yerde kocaman bir bahçe vardı. Evin içine giden yola kahverengi taşlar dizilmişti. Diğer yerler ise çimenlik ekilmişti. Her ne kadar şu an ekim ayının sonlarında olsalar da yeşil çimenler sararmamış, yeşilliğini koruyordu. Azra'nın evinin pencerelerinde demirden korkuluk var-

dı. Talha oğlunun rahat rahat evde gezmesi için pencereleri güvence altına almıştı. Çatı katının korkuluk yerlerine ona yakın kuş yuvası vardı. Azra kocasının bu detayı atlamamasına sevinmişti. Şimdiki evinin penceresinin önüne kuşlar yuva yapmıştı. Onları rahatsız etmemek için pencereyi uzun zamandır açmıyordu genç kadın. Kocasının böylesine düşünceli olmasını seviyordu.

"Arka tarafa meyve ağaçları diktik. Bu sene değil ama seneye bakarsınız ilk meyvelerimizi yeriz."

"İnşallah," dedi Buğra. Neşe'nin elini tutup, "Evimize bakalım," dedi sıcacık sesiyle. Deminden beri gözleri dolu olan genç kız başını salladı. O Buğra'yla evine giderken Selim'le Pınar'da kendi evine geçti. Bahçede bir tek Talha ve Azra kaldı.

"İçeriyi senin hayallerine göre dizdim. Beğenmezsen değiştiririz."

"Sabırsızlanıyorum, girelim mi içeri?"

Talha başını sallayınca evlerine giden kahverengi taşların üzerinden eve doğru yürüdüler. Cebinden çıkardığı anahtarı karısına uzatan genç adam kapıyı açmasını istedi. Bismillah deyip kilidi çevirdi Azra. Kapıyı aynı anda içeri itip aynı anda evin içine adım attılar. Talha kapının yanında duran portmantodan ev terliklerini çıkardı. İlk önce karısına giydirdi sonra kendi giydi. Evlerinde hijyen önemliydi, bebekleri olacaktı.

Azra büyülenmiş gibi evi inceliyordu. Sesini çıkarmadan yanında yürüyordu genç adam. Geniş bir salonu vardı evin, salonla birleşik Amerikan mutfağının önünde kocaman masa vardı. Orta kısımda gri köşeli koltuk takımı bulunuyordu, koltukların ortasında da beyaz kare sehpa vardı. Evin duvarları gibi yerdeki fayanslarda bembeyazdı. Camlar yere kadar uzandığı için her yerden güneş alıyordu salon.

Evin içinin aydınlık olmasını sevmişti genç kadın. Eşyala-

rın renklerini, salonla birleşik olan mutfağa bayılmıştı. Kocasının zevkine her zaman güveniyordu. Yine yanılmamıştı. O bir askerdi ama aynı zamanda iç mimardı onun için. Kendine yine hayran bırakmıştı karısını Talha.

Onun yüzündeki gülümsemeyi gördükçe yaptığı işten memnun kalıyordu. Evin içine girinceye kadar korkuyordu Azra beğenmeyecek diye ama yanılmıştı karısı mutluluktan neredeyse ağlayacaktı. Azra'nın karşısına geçip ellerini tuttu. Alnını onun alnına yaslayıp derin bir iç çekti.

"Büyük bir salonumuz olsun istedim. Çocuklarımız salonda koşarken biz de mutfakta yemek hazırlarız. Onlar oyun oynarken rahatlıkla izleyebiliriz. Yukarıya çıkan merdiven salondan çıktığı için biraz irkilsem de sonra bunun iyi olduğunu düşündüm. Çocuklarımız uyurken onları buradan rahatlıkla kontrol edebiliriz. Seslerini duyar, hemen yukarı çıkarız. Ya da onlar uyanınca aşağı yanımıza gelirler." Tebessüm eden Azra, "Kaç çocuğumuz olsun istiyorsun?" dedi dudaklarını Talha'nın dudaklarına sürterek. Ne zaman konuşsalar Talha hep çocuklarımız diyordu. Hiçbir zaman tek çocuktan bahsetmiyordu. Başını geri çekip, "Söyle," dedi gülerek.

Talha başını kaldırıp, "Üç," dedi. "Umut'umuz Allah'ın izniyle aramıza yakında gelecek. Sen eğitimini tamamladıktan sonra kızlarımız da olsun istiyorum."

"Kızlar?" dedi sorar gibi. "Belki erkek olacaklar nereden biliyorsun kız olacağını?"

"Bilmiyorum, sadece tahmin ediyorum. Daha doğrusu kızım olsun istiyorum. Babacığım deyip peşimde dolanmasını istiyorum."

Ellerini kocasının yanaklarına koyan genç kadın, "Umarım olur," dedi tüm kalbiyle. Küçük Azra'ya hayır demezdi.

"Evimizin içi ferah olsun diye beyaz mobilya aldım, beğendin mi?"

Başını sallayıp pencereye doğru yürüdü Azra. Yere kadar uzanan tülü aralayıp pencere önüne konulan çiçek saksılarına baktı. Çiçekleri çok sevdiği için kocası bu ayrıntıyı da unutmamıştı. Mükemmel gözüküyorlardı. Burada oturup kışın yağan yağmuru, karı izlemek için sabırsızlanıyordu. Kocasının görevden gelmesini beklerken oğluyla beraber pencerenin önünde dolaşacağı günün hayalini kuruyordu. Hepsi içini ısıtan güzel düşüncelerdi.

Talha karısına sarılıp saçlarını öptü. Çiçeklere bakarken ikisi de derin nefes aldılar. Mardin'deki evlerinin duvar kenarlarına ektikleri çiçekleri geldi akıllarına. Eğer o olayları yaşamasalardı çiçekleri şimdi solup gitmeyecekti. Kötü düşünceleri başlarından atıp pencerenin önünden geri çekildiler. Merdivenlere doğru yürüyüp üst kata çıktılar. İlk önce oğulları için hazırlanmış odanın içine girdi Azra. Buraya eşyalar yerleşmemişti. Talha bu odayı onunla yerleştirmek istemişti. Henüz kutuların içinde olan eşyalara bakıp, "Yarın bu odayı yerleştirelim mi?" dedi sevinçle Azra.

"Olur, bu odayı seninle hazırlamak istiyordum."

Kocasına dönen Azra derin nefes aldı.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Tek başına bütün işle sen ilgilendin."

"Hepsi sen mutlu ol diye. Aklından yaşadığın o kötü günleri atmanı istiyorum, bu ev gibi hayatımızdaki her şeyin bembeyaz olmasını istiyorum. Üzülmeni değil mutlu olmanı istiyorum."

"Mutlu olacağım Talha, sen ve bebeğim yanımda olduğunuz sürece mutlu olacağım. İyi ki varsınız."

Azra'nın alnını öpüp, "Sen de" diye fısıldadı dudaklarının üzerine. "Yarın taşınalım mı buraya?" Başını sallayan Azra mutlulukla, "Evet," dedi.

Yeniden başlama kararı vermişlerdi, hayatlarındaki her şey güzel olacaktı. Artık üzülmek, acı çekmek istemiyorlardı.

Güzel günlere merhaba demek istiyorlardı. Yeni ev, yeni eşyalar, yeni hayat. Güzel günler için mutlu olacaklardı...

Aileleriyle yaşadıkları eve geldiklerinde onlara yarın kendi evlerinde kalacaklarını söylediler. Hepsi üzülse de yine de mutlu olmuşlardı. Ömer Bey buradaki odalarının hiçbir zaman bozulmayacağını, ne zaman isterseler kendi evlerinde kalacaklarını söylemişti. Demet Hanım ise Azra'ya çok alıştığı için sürekli ağlamış, doğumda yanında kalacağını söylemişti. Tek başına kalmayı düşünmüyordu Azra zaten. Hem kendi annesinin, hem de Demet Hanım'ın yanında olmasını istiyordu.

Saatler ilerlediğinde odalarına çıkmışlardı. Talha kıyafetleri bavullara yerleştirirken Azra yatakta uzanıyordu. Fazlasıyla yorulmuştu bütün gün ayakta durarak. Ne kadar Talha'ya yardım etmek istese de kolunu kıpırdatacak hali yoktu.

"Bütün gün yoruldun yine bütün iş sana kaldı."

Karısının yanına gelen Talha yanağını öpüp, "Bunlar tatlı yorgunluklar," dedi. "Yarın oğlumuzun odasını hazırlamak için sabırsızlanıyorum. Şu kıyafetleri yerleştireyim sana internetten bulduğum çocuk odası modellerini göstereyim."

"Canım kocam benim."

Karısının dudağını öpüp geri çekildi Talha. Azra cilve yapmaya başlamadan bir an önce eşyaları yerleştirmesi lazımdı. Karısının yanına uzanırsa uyuyup kalırdı. Çok fazla yorgundu çünkü. Yorgun olmasından rahatsız da değildi. Ailesi için bir şeyler yapmak onu mutlu ediyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Küçük bir çocuğun kalp atışları gibiydi kalp atışları. Dışarıda fırtına koparken onun içi yaz ayıydı. Cam gibi parlayan gözleri, deli gibi atan kalbi, gülmekten kapanmayan ağzı hissettiği mutluluğu fazlasıyla belli ediyordu. Sırtını duvara yaslamış kocasının oğlunun odasının perdesini takışını izliyordu. Sabahtan beri iki buçuk ay sonra doğacak oğullarının odasını hazırlamak için sağa sola gidip duruyorlardı. Azra göbeğinden fazla hareket edemese de eşyaların nereye koyulacağını Talha'ya gösteriyor, genç adamda yerlerine yerleştiriyordu. Her ne kadar alnından su gibi ter aksa da hiç rahatsız değildi bu durumdan.

"Perdeler de takıldı."

Azra'nın yanına gelip onun gibi sırtını duvara yasladı. Bembeyaz dolap Umut'un küçük eşyaları ile dolmuştu. Mavi beşiği onun rahat etmesi için hazırlanmıştı. Tavana takılan ay ve yıldızlar hazır hale getirilmişti oğulları gece korkmasın diye. Duvara çizgi film karakterlerinin stickerları yapıştırılmıştı, her şey hazırdı. Sadece Umut eksikti. O da iki buçuk ay sonra yanlarına gelecekti.

Yorgun gözüken karısının elini tutup, odadan çıktı Talha. Oğlunun odasının kapısını kapattıktan sonra yatak odasına girdiler.

"Sen uyu, ben duş alayım."

Başını sallayan Azra yatağa uzandı. Çok yorgundu, itiraz edecek hali yoktu. Dolaptan kıyafetlerini alan Talha banyoya giderken Azra uykuya daldı.

Cama vuran şiddetli yağmurun sesiyle gözlerini açtı genç kadın. Karanlık odayla karşılaşınca korkuyla etrafına bakındı. "Talha," diye bağırdı gece lambasının ışığını yakmaya çalışırken. Kolaylıkla açılan lambanın ışığını elleri titrediği için açamıyordu. Ağlamaklı sesiyle tekrar, "Talha," diye bağırdı.

Nefesi kesilir gibi oluyordu, görünmeyen bir elin boğazını sıktığını düşünüyordu. "Talha," diye çığlık atınca odanın kapısı gürültüyle açıldı. Talha panikle ışığı yakıp Azra'ya doğru yürüdü.

"Ne oldu?"

Yatağa oturup korkmuş karısının yanaklarına avuçlarını bastırdı.

"Ne oldu sevgilim?"

Azra derin nefes alıp deli gibi atan kalbini sakinleştirmek istedi. Başını yatağın başlığına yaslayıp gözlerini kapadı. Panik olan Talha ona yaklaşıp alnını öptü.

"İyi misin?"

Başını sallayıp, "İyiyim," dedi kısık sesle. Elini göğsünün üzerine koyup soluğunu dudakları arasından bıraktı. "Oda karanlık olunca bir an panik yaptım. Seni de yanımda göremediğim için korktum." Gözlerini açıp kapatan Talha Azra'nın ellerini tutup öptü.

"Sana yemek yapmak için mutfağa inmiştim. İndiğim zaman hava aydınlıktı, mutfakta fazla oyalanınca havanın kararduğını fark etmemişim, kusura bakma."

Yorgun gözüken kocasının üzülmesine dayanamayan Azra ona sarılıp gülümsedi.

"Ne hazırladın benim için?" dedi konu dağılsın diye. Karısının sesinden güldüğünü anlayan Talha'nın içi rahatladı.

"Tavuk sote, pilav, çorba ve salata."

"Vay, hemen yemek istiyorum bu muhteşem yemekleri. Sen mükemmelsin kocacığım."

"Mükemmel olan sensin. Yüzünü yıkayıp mutfağa inelim hadi."

Kurt gibi acıkan Azra, yataktan kalkıp banyoya ilerledi. İşlerini halledip Talha'nın yanına geldiğinde mutfağa indiler. Gözbebekleri kocaman oldu masanın üzerinde duran yemekleri görünce. Hele ki burnuna ilişen tavuk sotenin kokusu iştahını daha fazla açmıştı. Sandalyeye oturup Talha'nın tabaklara çorba dolduruşunu izledi. Bugün en çok o yorulmuştu. Buna rağmen sanki hiç yorgun değilmiş gibi Azra'ya hizmet ediyordu.

"Bugün yeteri kadar yoruldun, uyuman gerekirken sen yemek hazırlamışsın. Keşke dinlenseydin."

Sandalyeyi Azra'nın yanına çekip oturdu. Eline aldığı kaşığı yayla çorbasına batırdı.

"Gece uyurum güzelim. Yemeğini ye hadi. Oğlumuz acıkmıştır."

Bu güzel yemeklere uzaktan bakamayacağı için iştahla yemeye başladı. İkisi de konuşmadan yemeklerini yerken Yaramaz yanlarına gelip mutfağın cam kapısının önüne gitti. Bardaktan boşalır gibi yağan yağmur onun da dikkatini çekmişti. Cama vuran yağmur damlalarını izliyordu.

Azra oturduğu yerden kalkıp Yaramaz'ın yanına geldi. Sandalyeyi camın önüne çektiğinde ayakta duramayan bedenini sandalyeye bıraktı. Onun oturmasını fırsat bilen Yaramaz hemen kucağına çıktı. Bahçe duvarını üzerinde yuvarlak şeklinde lambalar vardı. Kimisi beyaz yanıyorken kimisi mavi yanıyordu. Karanlık havada bahçeyi aydınlatıyordu. Azra'nın yanına sandalyesini çekip oturdu Talha. Onun baktığı yerlere bakıp gülümsedi.

"Bu ışıkları Selim ayarladı. Güzel olmuş, değil mi?"

"Çok güzel. Yaz ayı olsa da bahçede otursak."

Karısının uzun saçlarını avuçları arasına alan Talha onu onaylamak için başını salladı.

"Pazartesi karargâha gideceğim, evde tek kalmanı istemediğim için annenle baban yanında kalacaklar."

Bu habere sevinen Azra gülümseyip iç çekti.

"Neşe ablayla ablam da gelsin evlerine, o zaman tek korkmam. Biliyorsun yedinci ayın içindeyim, her an doğuracak gibi hissediyorum."

Her ne kadar oğlunu bir an önce kucağına almak istese de Talha, onun gününde gelmesini diliyordu. Sağlıklı doğsun başka hiçbir şey istemiyordu.

"Yarın Neşe'nin eşyaları gelecek eve yardım edeceğim diye kendini yorma. Şurada iki buçuk ay kaldı oğlumuzun doğumuna, biraz daha dikkatli olalım güzelim."

Kocasının sesindeki tınıdan endişelendiğini anlıyordu Azra. Kendisi de endişeleniyordu ama Talha kadar panik yapmıyordu. Genç adam hep pimpirikliydi, Azra otururken, kalkarken, yatarken, lavaboya giderken gözleri hep onun üzerindeydi. Normalde ekim ayının ortaları görevine başlaması gerekirken, Azra eve alışsın diye iki hafta daha uzatmıştı iznini. Timdeki arkadaşları görev yerlerine gelince daha fazla onları bekletmek olmaz diye mecbur pazartesi görevinin başına dönecekti.

Bazen doğumdan önce bu eve taşındığı için kendine kızıyordu. Azra ailesinin yanında olduğu zaman aklı onda kalmaz sanıyordu, şimdi bu koskoca evde karısını bir başına bırakmak istemiyordu. Doktor olası bir erken doğum riski yok dese de ara ara Azra'nın kasıklarına vuran ağrı yüzünden karısı doğum yapıyormuş gibi telaş yapıyordu. Oysa basit ağrılardı bunlar. Azra'nın bu durum karşısında gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu. Hayır, en ufak bir sancıda panik yapan adamı doğumda düşünemiyordu.

Beraber mutfağı topladıktan sonra odalarına çıkıp film seyrettiler. Talha'nın yorgunluktan gözleri kapanınca Azra televizyonu kapatıp yataktan kalktı. Belinin ağrısı yine başla-

mıştı. Ellerini beline koyup ağır adımlarla odanın içinde yürüdü. O adım attıkça Yaramaz da onunla beraber yürüyordu. Sanki hissediyormuş gibi Azra ayağa kalkar kalkmaz o da kalkıyor, genç kadına eşlik ediyordu.

"Oğlum, bak Yaramaz da bizimle yürüyor. O senin en yakın arkadaşın olacak, sen ne zaman uyanık olsan o da kıpır kıpır oluyor."

Yaramaz havlayınca güldü.

"Duyuyor musun oğlum, sana sesleniyor Yaramaz."

Yürüdükçe içinde kıpır kıpır olan oğluna varlığını hissettirmek için bir eliyle de göbeğini sıvazlıyordu. Son zamanlarda dikkatini çeken bir durum vardı, oğluna seslendiği an hiçbir şekilde tepki vermiyordu bebeği. Ama göbeğine dokunduğunda içinde kıpır kıpır oluyordu. Sürekli tekme atıyor, annesinin dokunmasını istiyor gibiydi.

Bazen şarkı söyleyip oğlunun tekme atmasını bekliyordu ama hiçbir şekilde karşılık almıyordu. Normalde sese karşı tepki vermesi gerekirken oğlu vermiyordu. Bu durum son zamanlarda garibine gittiği için iki hafta sonra gideceği kontrolde doktoruna söyleyecekti.

Yorulduğunu hissedip yatağa uzandı. Sırtüstü yatan kocasının üstünü örtüp sol tarafına yattı. Bebeği en çok bu pozisyonda yatınca rahat oluyordu. Parmağını Talha'nın hafif aralık olan dudakları üzerinde gezdirirken oğlu sert bir şekilde tekme attı. "Hey," deyip elini oğlunun tekme attığı yere koydu.

"Kıskandın mı babayı sen? Kıskanma oğlum, o seni çok seviyor, sana değer veriyor, bir an önce sağlıklı doğ diye günleri sayıyor. Kahraman babamız bizim için çok çabalıyor oğlum."

Parmağıyla göbeğini okşarken bir yanda tekme atan oğlunu sakinleştirmeye çalışıyordu. Onunla biraz sohbet ettikten sonra gözleri uykuya yenik düştü.

Ertesi sabah kalktıklarında kahvaltılarını yapıp Buğra ve Neşe'nin evine geçtiler. Onlar bir saate geleceklerini söyledikleri için pencereleri açtılar. Neyse ki bugün yağmur yağmıyordu, Neşe şanslıydı. Kendi eviyle aynı dizaynda olan evin odalarını gezip salona geçtiler. İki gün önce gelen koltuk takımlarının üstündeki ambalajı söküp çöp poşetine koydu Talha. Buğra izin alamadığı için her işe yetişemiyordu, düğünde erken tarihte olunca izinde olan Talha ona yardımcı oluyordu. Salonun ortasında duran kolileri duvar kenarına iteleyip tekli koltukta oturan karısının yanına geldi.

"İstersen evde dur, soğuk burası."

Başını iki yana salladı Azra. Evde tek kaldıkça bunalıyordu. "Üşümüyorum, üzerim kalın."

"Üşüyünce eve git ama hasta olmanı istemiyorum."

"Tamam," deyip bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. "Geldiler galiba sesler geliyor." Arkasını dönen Talha pencereye doğru yürüdü.

"Evet gelmişler. Sağa sola eşya gelecek güzelim, sen evde dur istersen. Biri yanlışlıkla çarpar."

"Biraz durayım sonra giderim."

"Kenarda dur bari."

Talha'nın söylenmelerinden bunalan Azra ayağa kalkıp dışarı doğru yürüdü. Eve giren Neşe'ye gülümseyip, "Hoş geldiniz," dedi içeri giren insanlara.

"Hoş bulduk, burası biter mi bugün? Kocaman ev, nasıl yerleşecek? Keşke Buğra'da bana sürpriz yapsaydı. Sen ne güzel hazır eve kondun."

"Söylenme, el birliğiyle yerleştiririz eşyaları."

Buğra Neşe'yi iteklerken Azra bu kadar kalabalıkta durulmayacağını fark etmişti. Talha'ya evlerini işaret edip, "Ben gidiyorum," dedi kalın şalına sarılarak. Azra'nın yanına gelen Talha onunla beraber evden çıktı.

"Anneciğim?"

"Sen burada mıydın? Ben de dedim bu kız nerede?"

"Pencereleri açtık ev hava alsın diye. Hadi bize gidelim."

"Gidelim kızım."

Gençler, Buğra ve Neşe'nin evini yerleştirirken diğerleri Azra'nın evine geçtiler. Akşama kadar hep beraber bütün eşyaları yerleştirdiler. Azra kimi zaman yanlarına gelip evi kontrol etse de ayakta fazla duramadığı için genellikle evinde duruyordu.

Akşam üzere yorulan arkadaşları için evinde yemek verdi. Hepsinin gözlerinden yorgunluk akıyordu. Yemeklerini yerken hiçbirinin sesi çıkmıyordu. En çok konuşan Neşe bile sesini çıkarmıyordu. Bir an önce eve gitsek de uyusak derdindeydiler.

"İsterseniz burada kalın," dedi zorla yemek yiyen gruba.

Selim, "Sağ ol," deyip sandalyesini geri itti. "Ben yukarı çıkıyorum, yemek yiyecek halim yok."

"Dolapta örtüler var Selim abi alır mısın, ben vereyim mi?"

"Alırım güzelim. Sen otur."

"Duş alıp öyle uyu. Başka türlü geçmez bu yorgunluk. Havlu banyoda var."

"Sağ ol Talha," dedikten üst kata çıktı Selim.

Talha Buğra'ya, "İstersen sen de çık," dedi. Buğra her an uykuya dalacaktı oturduğu yerde.

"Annemleri eve bırakmam lazım."

Esneyen ağzını kapatmak için elini dudaklarına bastırdı.

"Hepiniz bu akşam burada kalın. Odamız çok, yatacak yer var."

"Size yük olmayalım," dedi Buğra'nın annesi Meltem Hanım.

"Başımızın üstünde yeriniz var. Ben sizlerin yataklarını ayarlayım, çok yorgun gözüküyorsunuz."

"Sen zahmet etme kızım. İki canlısın zaten."

"Ben yardım ederim," deyip ayağa kalktı Talha. Birlikte üst kata çıkıp misafirleri için boş yataklara örtü serdiler. Odalar boş kalmasın diye Talha karşılıklı tek kişilik ranza almıştı. Bu akşam iyi ki almışım dedi. İlk misafirlerini ağırlıyorlardı.

Odalar hazır olunca yemek masasını birlikte toplayıp odalara çekildi misafirleri. Saat gece on ikiye yaklaştığı için Azra'yla Talha'da odalarına çekildiler. İkisi de yorgunluktan yatağa yatıp gözlerini kapadılar.

***

Telaşlı ve heyecanlı geçen haftaların ardından Neşe'nin düğün günü gelmişti. Talha siyah takımının ceketini giyinip son kez banyoda saçlarını kontrol etti. Islak olan ellerini havluya kurulayıp salona geçtiğinde siyah elbisenin içinde muhteşem görünen karısına iç çekerek baktı. Hamileliğin son aylarını yaşıyordu Azra. Doktorlar eğer bebek erken gelmek istemezse ayın sonu doğumun gerçekleşeceğini söylemişti. Neredeyse bebeklerini kucaklarına almalarına iki hafta kalmıştı.

Azra, doğum yaklaştıkça stresten kendini yemeğe vermişti. Altı aylıkken altmış kilo olan genç kadın şimdi yetmiş kiloya çıkmıştı. Bir yandan doğumdan sonra aldığı kiloları nasıl vereceğini düşünürken diğer yandan yemeye devam ediyordu.

Dalgalı saçlarını düzelten karısına yaklaşıp beline sarıldı genç adam. Yüzünü gül kokulu boynuna bastırıp derin bir nefes aldı ciğerlerine.

"Çok güzel gözüküyorsun."

Sırtını Talha'nın göğsüne yaslayıp gözlerini kapadı. "Teşekkür ederim," dedi buğulu sesiyle. Birbirlerini fazlasıyla

özlemişlerdi. Doğum yaklaştığı için iki aydır birbirlerine dokunamıyorlardı. Talha, bebeği ve karısına bir şey olacak diye yatarken sağa sola dönmeye dikkat ediyordu Azra'ya çarparım diye. Her uykuya dalgında tedirgin oluyordu.

Azra'nın yanağını öpüp geri çekildi. "Gidelim," dedi parmağını yumuşak tenin üzerinde gezdirirken. "Gidelim," cevabını verip kocasını elini tuttu Azra.

Azra eskisi gibi fazla ayakta duramadığı için direkt düğünün olacağı mekâna gideceklerdi. Hem havanın soğukluğundan hem de Azra'nın oturup kalkmasını zorlayan göbeğinden genç adam Neşe'nin evine götürmemişti onu. Sürekli hareket halinde olursa her an doğumun gerçekleşeceğini düşünüyordu.

Evden çıktıklarında düğünün olacağı mekâna geldiler. Arabayı otoparka park eden Talha arabadan inmeden Azra'nın üstünü sıkı sıkı kapadı. Bazen bu ilgi çok hoşuna gitse de bunaldığı zamanlar fazlasıyla oluyordu genç kadının. Mesela şimdiki gibi. Yeteri kadar üstü kalındı ama her zamanki gibi kocası onun üşüdüğünü düşünüp şalla boğuyordu onu.

Talha'nın kalbini kırmamak için sesini çıkarmadan arabadan indi. El ele mekâna girdiklerinde misafirlerin çoktan geldiklerini fark ettiler. Ailelerin yanına uğramadan gelin odasına doğru yürüdüler. Azra aralık olan kapıyı içeri itip beyazlar içindeki Neşe'ye gülümsedi.

"Geç geldiniz," diyerek sitem etti Neşe. Azra balık model gelinliğin içinde kusursuz gözüken genç kıza sarılıp öptü.

"Abla çok güzel olmuşsun. Lütfen kusurumuza bakma çok fazla ayakta duramıyorum."

Azra'nın göbeğini sevip, "Önemli değil canım," dedi tüm içtenliğiyle. "Prensimizin doğumuna az kaldı, onu düşünmeliyiz."

"Sağ ol ablam." Buğra'ya da sarılıp, "Sen de çok yakışıklı olmuşsun abim," dedi geri çekilip. Heyecanlı olan Buğra,

"Sağ ol," deyip derin nefes aldı. Yerinde duramıyordu. Talha tek kaşını kaldırıp, "Hayırdır," dedi sesindeki imayla. "Pek bir heyecanlıyız." Onun gibi gülen Buğra, "Öyle," dedi. Neşe'nin elini tutup tüm içtenliğiyle sevdiği kadına baktı.

"Bir an önce nikâh kıyılsın istiyorum, Neşe babaannemin saçlarını yolacak yoksa. Hayır, nikâh kıyılsın ondan sonra birbirlerini dövseler de kılımı kıpırdatmam."

Kahkaha atan Azra'yla Talha, 'Hâlâ mı Neşe' der gibi genç kıza baktılar. Omzunu silkip, "Onlar bana bulaşıyor," dedi dudaklarını ben mağdurum der gibi büzen Neşe. Odada bulunan üç kişide onun masum olmadığını biliyordu. Neşe'nin haline gülerken, Pınar ve Selim odaya girdi.

"Hayırdır gençler nedir sizi bu kadar güldüren olay?"

"Neşe diyelim sen anla kardeşim." İstemsizce gülen Selim, Talha'ya sarıldı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Bir süre odada durduktan sonra onlar için ayrılan masaya geçtiler. Azra ailesiyle sohbet ederken Neşe'yle Buğra salona adım attılar. Bakışlarını öz ablası kadar sevdiği kıza çevirdi. O kadar mutluydu ki Neşe, yüzünden anlaşılıyordu heyecanı, sevinci, mutluluğu. En az Neşe kadar Azra'da mutluydu.

Geçen sene bu zamanlar yaşamak istemezken, hayatının bittiğini düşünürken şimdi evli, mutlu karnındaki bebeğiyle sevdiği ablasının düğünündeydi. Tam her şey bitti diyor ama güzel günler yeniden geliyordu. Artık isyan etmiyor; her an kötü bir olay olacak diye düşünmüyordu. Nasip diyordu, kader bize ne gösterirse onu yaşıyoruz diyordu. Korkmuyordu da korktuğu zamanlar hayatı hem kendine hem de eşine zehrediyordu.

Gelin ve damat danslarını ettikten sonra pastalarını kesip yerlerine oturdular. Piste oynayan çiftleri görünce yerinde duramayan Azra yanında oturan kocasına masum bakışlarını atsa da her zaman Talha'nın olumsuz bakışlarıyla karşıla-

şıyordu. Bu duruma sıkılıp ofluyor, hiç durmadan oynayan ablasıyla Güneş'e kızgın bir şekilde bakıyordu. Sanki onun oynamasını istemeyen onlarmış gibi.

Oturmaktan bunalıp ayağa kalktı.

"Nereye hayatım?"

"Azıcık komşularımın yanına gideceğim, izin var mı kocacığım?"

"Tabii ki, gidebilirsin karıcığım."

"Uyuz," dedikten sonra masaların arasında dolaştı genç kadın. Eski mahallesindeki olan kadınlarla ayaküstü sohbet edip diğer masalara geçti. Yavaş yavaş masaların aralarından geçip Talha'nın onu görmeyeceği yere geldi. Daha doğrusu o Talha onu görmüyor sanıyorken genç adam kuzgun bakışlarını onun üzerine dikmiş bir saniye ayırmıyordu.

Azra kalabalığın arasından geçip ablasıyla Güneş'in yanına geldi. Yavaş hareketlerle oynamaya başladığında gözleri karşısında duran kocasıyla kesişti. Hiç bozuntuya vermeden, "Sen de mi oynayacaksın hayatım?" dedi nazlı sesiyle. Başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi karısının ellerini tutan Talha.

"İki hafta kaldı doğuma, doktor ne dedi geçen gün, bebek aşağı doğru inmiş hareketlerini yavaştan al demedi mi? Ya doğarsa şimdi?"

Talha'ya hak verip, "Haklısın," dedi. "Dur bir kere daha oynayayım geliyorum." Gülerek başını sallayan Talha geri çekildi. Hiçbir şekilde kıyamıyordu Azra'ya.

Düğün gecenin sonuna kadar hareketli geçmişti. Azra hariç bütün misafirler oynamaktan yerlerinde oturmamıştı. Arada arkadaşlarıyla oynayan kocasını kıskanarak bütün geceyi zor geçirmişti Azra. Düğün bitimine yakın kasıklarında sancı oluşunca Buğra ve Neşe'yi tebrik edip düğün salonundan ayrıldılar.

Azra'nın kasıklarına ara ara sancı vuruyordu. Bu durum biraz daha arttığında bu sancılardan Talha'ya bahsedecekti.

Üstünü çıkarıp yatağına uzandığında Talha yorgunluktan uykuya dalarken o göbeğinin üzerinde elini gezdiriyordu.

"Bebeğim?"

Kasıklarında oluşan sancıyla gözlerini kapatıp derin nefes aldı.

"Bebeğim gelmek için erken. Sakın acele etme."

Sancıları kesildiğinde elini yatağa bastırıp ayağa kalktı. Ellerini beline yerleştirip banyoya ilerledi. Aynanın karşısına geçtiğinde solgun yüzüne baktı. Sancıları kesilmişti ama ara ara kasıklarında ağrılar oluşuyordu. Bebeğini doğururken çekeceği acıyı düşünmüyordu, onu sağlıklı kucağına almak için can atıyordu. En son kontrollerinde doktoruna, bebeğiyle konuştuğunda ya da müzik dinlettiğinde kıpırdamadığını söylemişti. Doktor muayenede bir sorun olmadığını, bebek doğduğu zaman işitme testi yapılacağını söylemişti.

Karamsar düşüncelere kapılmak istemiyordu. Oğlu sağlıklıydı, sürekli hakaret halindeydi içinde. Rüyası aklına gelince elini göğsünün üzerine koydu.

Umut konuşamıyordu. Onunla elleriyle ve gülümsemesiyle iletişim kuruyordu. Kalbine karamsarlık çökünce gözyaşlarını tutamadı. Zaten hormonları yüzünden değişken olan ruh hali bu aralar onu fazlasıyla duygusal yapmıştı. Klozetin üstüne oturup elini göbeğinin üstüne koydu.

"Oğlum, beni duyuyor musun anneciğim? Hadi tekme at annenin kalbi ferahlasın."

Umut kıpırdamayınca oflayıp, "Oğlum hadi," dedi. Umut bir tepki verse içindeki bütün sıkıntı geçecekti.

"Uyuyor musun bebeğim? Annene karşılık ver bir tanem."

Azra'nın sesini duyan Talha gözlerini ovalayıp yataktan kalktı. Banyonun önüne geldiğinde kapıya vurdu.

"Azra, iyi misin?"

"İyiyim."

Azra'nın boğuk sesini duyunca kaşlarını çattı.

"İçeri geliyorum."

"Gel."

Kapıyı açıp içeri girdi. Karısını ağlarken görünce derin nefes alıp yanına yaklaştı. Eşofmanının paçasını yukarı çekip yere çömeldi.

"Ağrın mı var?"

Başını iki yana sallayan Azra ofladı.

"Talha, oğlumuz bizi duymuyor mu?"

"Duyuyor hayatım. Ben onunla geceleri konuşuyorum hep tekmeleriyle bana karşılık veriyor."

"Konuşurken karnıma dokunuyor musun?"

"Evet."

"O zaman ben de hareketlerini hissediyorum. Benim söylemek istediğim dokunmadan onunla sohbet ettiğimde ya da müzik dinlettiğimde tepki vermiyor. Bak beş dakikadır konuşuyorum hiç kıpırdamadı."

"Uyuyordur hayatım. Doğum yaklaştı kötü düşünme lütfen. Tansiyonun çıkacak bak. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bir problem olsa söylerdi."

"İşitme sorunu olursa hamileyken anlaşılmıyormuş. Doğumdan sonra anlaşılıyormuş."

"Neden durduk yere ikimize panik yaptırıyorsun? Bir sorun yok, ben kötü düşünmek istemiyorum. Bak sabah karargâhta toplantım var, öğlen eve gelince hastaneye gideceğiz, tamam mı? Bu problemleri doktorla tekrardan konuşacağız."

Başını sallayan Azra, "Peki," dedi. Talha onu ayağa kaldırınca lavabonun önüne getirdi. Ilık suyla yüzünü yıkadıktan sonra yataklarına döndüler. Onun da içine kuşku düşmüştü. Elini Azra'nın karnının üzerinde gezdirirken işaret parmağını hafif göbeğine vuruyordu. Bebeği elinin olduğu kısma tekme atınca, "Bak," dedi Azra'nın yanağını öpüp.

"Sağlıklı bizim oğlumuz, kötü düşünme. Doğum yaklaştıkça stres yapıyorsun güzel düşün güzel şeyler olsun."

"Hayırlısıyla bir doğsun da ondan sonra rahatlarım. Son zamanlarda hep olumsuz düşünüyorum farkındayım. Araştırdım bütün hamile kadınlar böyleymiş. Doğum heyecanı, bebeğimi kucağıma alacağım an aklıma geldikçe stres yapıyorum."

"İstersen yarın seni karargâha götüreyim. Ben toplantıdayken sen odamda beklersin beni."

"Yarın öğlene kadar uyumayı düşünüyorum, sen gelince hastaneye gideriz."

"Sen bilirsin güzelim. Hadi biraz uyumaya çalış yorgun gözüküyorsun."

"Olur."

Azra'nın bel ve baş yastığını düzeltip rahat yatmasını sağladı. Gece lambasını kapatıp başını yastığa koydu.

Aklına ve kalbine kuşku düşmüştü. Şimdi nasıl uyuyacaktı o?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabaha kadar süren, ara ara vuran sancılarının ardından zorla uykuya dalmıştı genç kadın. Karargâha gitmek için uyanan Talha karısının yanağını eğilip onu rahatsız etmeden öptü. Geceleri uyuyamadığını bildiği için ses yapmadan yataktan kalkıp banyoya ilerledi. Gizli bir operasyona hazırlandıkları için günlerinin çoğunu karargâhta geçirmesi gerekiyordu. Karısının doğumu yaklaştıkça göreve bir anda çağıracaklar diye korkuyordu ilk defa.

Bebeğinin doğumunda yanında olup, dünyaya gelişine şahit olmak istiyordu. Toplantıdan sonra izin alıp Azra'yı hastaneye getirmesi gerekecekti, dün gece Azra aklını fazlasıyla karıştırmıştı. Bebeğinin duymadığını düşünmek bile istemiyordu. Yeteri kadar acı çektiklerini düşünüyordu. Ailesinin bu saatten sonra mutlu olmasını istiyordu. İsyankâr gözükmek istemese de bazen isyan sözcükleri dilinin ucuna geliyordu. Tövbe ediyordu ama içindeki gaflet onu fazlasıyla daraltıyordu.

Banyodan çıktığında dolabın karşısına geçip üniformasını giydi. Ayşem Hanım'la Ali Bey bugün akşama kadar hastanede olacakları için Azra'yı hastaneden sonra annesine bırakmayı düşündü. Onu bırakır bırakmaz karargâha dönmesi gerekiyordu eğitim için. Gönlü karısının yanında olmak istese de görevin beklemeyeceğini de çok iyi biliyordu. Ciddi bir görev için sıkı bir eğitimden geçiyorlardı timdeki arkadaşlarıyla.

Çıkardığı ufak tefek seslerden gözlerini açan Yaramaz bacaklarına dolandı hemen. Yere eğilen genç adam köpeğin

başını sevip Azra'ya baktı.

"Anneni koru oğlum, bir şey olduğunda ne yapıyorduk, kapının önüne gidip havlıyoruz, değil mi?"

İki kere havlayan Yaramaz'a tebessüm edip, hâlâ derin bir uykunun içinde olan karısına uzandı. Onu ürkütmeden, "Azra," diye seslendi. "Azra'm ben gidiyorum."

"Hımm," diye ses çıkaran karısının saçlarını öpüp geri çekildi.

"Anneyi koru oğlum."

Karargâha geç kalmamak için hızlı hareket ederek evden çıktı. Normalde görev olacağı zaman karargâhta kalması gerekiyordu. Azra doğum yapacağı zaman Yüzbaşından izin istemişti doğum yapacağı zamana kadar evde kalayım diye. Onların yaşadıkları olayları bilen Yüzbaşı izin vermişti ona. Sabah erkenden karargâha geliyor, akşam eve dönüyordu.

İstanbul'da bombalı saldırı olacağına dair ihbar adlıkları günden beri nefes dahi almıyorlardı. Polisle birlikte el ele vermişler İstanbul'a girip çıkan yabancı insanları kontrol ediyorlardı. Aklında vatanı, kalbinde karısı varken arabasını karargâha doğru sürdü.

Keşke kötüler yok olup gitse, iyi insanlar huzur içinde yaşasa...

Öğlene doğru kasıklarında hissettiği sancıyla gözlerini araladı Azra. Yatağın boş tarafına görünce Talha'nın gittiğini anladı. Elleri göbeğinin üzerinde yataktan destek alarak ayağa kalktı. Dik duramıyordu, bedeni hafif öne doğru eğilmiş öyle yürüyordu. Yavaş adımlarla banyoya ilerlerken ayaklarına dolanan Yaramaz'a gülümsedi zorla. Yüzünden acı çektiği fazlasıyla belli olduğu için köpeği hissetmişti ters bir şeylerin olduğunu.

Çamaşırını indirip klozete oturacağı zaman beyaz çamaşırında kan gördü. Gözlerini yumup iç çamaşırını yukarı çekti. Sakin olmalıydı, aldığı eğitimlerden az çok olacakları biliyordu. Hafif kanaması olduğuna göre bebek doğum ka-

nalına girmişti.

Duvardan destek alarak yatak odasına girdi. Komodinin üzerinde duran telefonuna ilerlerken kasıklarına vuran sancıyla öne doğru eğildi biraz daha. "Ah," deyip dudaklarını ısırdı. Burnundan nefes alıp dudaklarından verdi. Sakin olmalıydı.

Belden aşağısına baskı uygulayan oğlu her ne kadar yürümesini zorlaştırsa da komodinin yanına gelebilmişti. Telefonu eline alıp Bora Beyi aradı ilk baş.

"Efendim kızım?"

"Enişte, kanamam olmuş, ara ara sancılarım oluyor. Talha evde yok."

"Sakin ol kızım, hemen ambulansı eve gönderiyorum. Derin derin nefes alıp ver, tamam mı? Kendini sakın sıkma."

"Tamam, aileme haber verir misin, ben Talha'yı arayacağım."

"Ambulans yola çıktı kızım sakın korkma. Ben herkese haber vereceğim."

Telefonu kapatıp derin nefes aldı Azra. Talha'nın isminin üzerine basıp aradı. Telefon sonuna kadar çalsa da çağrısına karşılık bulamadı. Tekrar burnundan nefes alıp ağzından verdi. Kocası acil görevde olabilirdi, ona panik yaptıracak bir hareketten sakınmalıydı. Zaten diken üzerinde oturan bir adam olmuştu son zamanlarda, bir de eve yetişeceğim diye adama kaza yaptırmak istemiyordu.

Üzerindeki eşofmanlarını çıkarmadan duvardan destek alarak merdivenlerin başına geldi. O sırada evin önünde duyduğu ambulans sesiyle derin bir nefes aldı.

"Sakin ol bebeğim, hastaneye gideceğiz şimdi. Annenin kolları arasına gelmene az kaldı oğlum."

Görevliler kapıya peş peşe vururken, o merdiven korkuluklarından destek alarak aşağı indi. Yaramaz kötü bir du-

rumun farkında olduğu için Azra'dan önce kapının önüne gelmiş sürekli havlıyordu. Talha aylardır onu bu konuda eğitiyordu. Evde olmadığı zaman kötü bir durum olduğunda sesini dışarı duyursun diye.

Kapıya yaklaşan Azra ter içinde kapıyı kendine çekti. Onun sararmış yüzünü gören görevliler hemen kollarından tuttular.

"İyi misiniz? Sancınız ne kadar sıklıkla oluşuyor?"

"Yirmi dakikada bir vuruyor, çamaşırımda hafif kan var."

"Tamam, sedyeye uzanın sizi hemen hastaneye yetiştireceğiz. Doktorunuz bekliyor hastanede."

Azra'nın gidecek olduğunu hisseden Yaramaz ağlarken genç kadında gözyaşlarını tutamadı. Canı acıyorken kalbine kazık saplanmış gibi hissetmişti. Köpeği ona bir şey olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden de Azra'yı bırakmak istemiyordu.

"Köpeğim de bizimle gelsin, tek kalırsa korkar. Lütfen."

Görevli ağlayan köpeğe dayanamayıp başını salladı. Onu yanında götürecek olmasına sevinen Azra portmantodan doğum çantasını alıp sedyeye uzandı. Görevlilerin yardımıyla ambulansa bindi.

Yaramaz korkulu gözlerle onu izlerken, acı çekmesine rağmen gülümsüyordu. Bebeği ona geliyordu, sağlıklı doğması için tüm gönlüyle dua ediyordu. Elindeki telefon çalmaya başladığında kasıklarına tekrar sancı vurdu. Gözlerini sımsıkı yumup, "Ah," diyerek sedyenin yanlarını sıktı. Bu seferki şiddetli bir sancıydı.

"Sancınız geldiği an kendinizi kasmayın. Bebeğiniz doğum kanalına girdiği için vajinanıza baskı uyguluyor. Eğer kendinizi kasarsanız başını sıkıştırırsınız."

Bunları biliyordu Azra. O yüzden elinden geldiğince kendini sıkmamaya çalışıyordu. Sancısı geçince derin nefes alıp başını sedyeye koydu.

"İsterseniz telefonunuza ben açayım. Deminden beri çalıyor."

Talha'nın aradığını bildiği için kendi açmak istedi telefonu. Görevlinin sesini duyarsa panik yapacağını biliyordu eşinin. Cevapla tuşuna basıp, "Efendim," dedi derin nefes alarak.

"Güzelim, eğitimdeydim duymamışım telefonu. Bora eniştem arayınca duydum. İyi misin, hastaneye vardınız mı?"

"İyiyim, sakin ol Talha. Yanıma geleceğim diye telaş yapma lütfen."

"Sakinim güzelim, şimdi çıktım ben de. Sakın korkma yanında olacağım."

Her ne kadar sakinim dese de sesinden panik yaptığı belli oluyordu Talha'nın. Azra başını sedyeden kaldırıp, "Talha," dedi zorla.

"Söyle güzelim."

Kocasının ağlamaklı sesini duyunca gülümsedi genç kadın.

"Bebeğimiz bize geliyor."

"Evet sevgilim. Bunun için çok mutluyum ama senin için-de çok endişeleniyorum."

"İyiyim ben, dikkatli kullan arabayı."

Kasıklarına hafif sancı vurunca, "Telefonu kapatmam lazım," dedi kısık sesle.

"Tamam güzelim, geliyorum ben."

Hastaneye geldiklerinde Azra'yı hemen doğumhanenin katına aldılar. Bora Bey de Yaramaz'ı odasına bırakıp bütün aileye haber verdi.

Ali Bey'in kontrolü için hastanede olan Ayşem Hanımla Ali Bey kızlarını doğumhanenin önünde beklemeye başladılar. Birbirlerinin ellerini tutmuşlar, küçük kızlarının sağlıklı bir şekilde bebeklerini dünyaya getirmesi için dua ediyorlar-

di. Annesine ve dede olacakları için çok fazla heyecanlıydılar. Birbirine bakıp tebessüm ettiler. Ben kızlarımı evlendirmem üzere Ali Bey torunumu bekliyordu şimdi. Mucize gibi zaman hızlı geçiyordu. Onlar yaşlanıyor, çocukları büyüyordu. Doktor Azra'yı muayene ettikten sonra yanına gelip elini tuttu.

"Dört aydır doktorumsun Azra, seni kız kardeşim gibi görüyor, seviyorum. Bebeğimiz doğum için yola çıkmış geliyor. Ama biraz beklememiz lazım. Şu an bir santim açığın var. Yaşın genç, bebeğin sağlıklı ben senin onu normal doğumla dünyaya getirmeni istiyorum. Rahim ağzı tahminen akşama kadar istediğimiz açıklıkta olacak. O zamana kadar dayanacağına inanıyorum çünkü sen güçlü bir kadınsın."

"Bebeğime bir şey olur mu?"

Doktor başını iki yana sallayıp, "Olmaz." dedi Azra'yı rahatlamak için gülümseyerek.

"Sezaryen istersen şimdi ameliyata alırım seni ama ben senin normal doğum yapmanı istiyorum. Çünkü bebeğimizin keyfi yerinde."

"Normal doğum yapacağım. Dayanabilirim acıya."

"Güzel, seni odaya alacağız, sürekli ebeler kontrol edecek. Ben de yanına geleceğim. Doğuma hazır olduğun an seni doğumhaneye alacağız."

"Bebeğim iki hafta erken doğuyor, bir problem olur mu?"

Kendini duygusal hisseden genç kadın yanağına bulaşan gözyaşlarını sildi. Her hastasında olduğu gibi bu duruma alışık olan Doktor, Azra'nın terlemiş saçlarını sevip gülümsedi.

Hastalarıyla yakından ilgilenmeyi seven Doktor, Azra'ya karşı kendini çok yakın hissediyordu. Onun yaşadığı acıları televizyondan duyduğu zaman gözyaşlarını tutamamıştı. Onun azmine, güçlü oluşuna da hayran kalmıştı. Şimdi bu güçlü kadının yanında olmak, ona doğumu için yardım etmek gururunu okşuyordu. Her zaman güçlü olan kadınlara

hayran olan biriydi.

"Hemşireler üstünü değiştirsin odaya alalım seni. Eğer istediğimiz gibi sancın ya da açılma olmazsa suni sancı veririz."

"Tamam."

İki hemşirenin yardımıyla eşofmanlarını çıkaran Azra, hastane önlüğünü giydi. Sedyeyle doğumhaneden çıkarılırken ailesiyle eşini gördü kapının önünde. Hepsi ona doğru yaklaşıp, durumunu öğrenmeye çalıştılar. Doktor aileyi bilgilendirirken Talha karısına eğilmiş, iyi olup olmadığına bakıyordu. Kocasının telaşlanmış yüzüne bakan Azra elini yanağına koydu.

"İyiyim," dedi genç adamı korkutmamak için ama Talha yine de rahat olmuyordu.

Odaya girdiklerinde yatağa yatırdılar Azra'yı. Talha telaş ve heyecanla ne yapacağını bilemiyor gibi sağa sola gidip duruyordu. Bebeğinin ve Azra'nın eşyalarının olduğu çantayı eline alıp bir koltuğun üstüne koyuyor bir dolabın içine. Onun heyecandan ne yaptığını fark eden Selim kolunu tutup, "Gel koridora çıkalım," dedi. Başını iki yana sallayıp, "Azra'yı yalnız bırakamam," dedi endişeli sesiyle Talha.

"İyiyim ben hayatım. Sen çık hava al, herkes burada zaten."

Azra'ya yaklaşıp alnını öptü.

"Kapının önündeyim, geleceğim şimdi."

"Rahatına bak."

"Sen acı çekerken nasıl rahatıma bakayım ben? Geleceğim şimdi."

Selim'le beraber koridora çıkıp elini ensesine götürdü Talha. Sıkıtıyla nefesini dışarı bırakıp ona bakan babasına, kayınpederine eniştesi Bora Beye ve Selim'e baktı. "Ne?" dedi ona gülecek olan adamlara. Babası yanına gelip elini omzuna

bastırdı.

"Sakin ol oğlum, sen böyle stres yaptıkça Azra'da gerilir."

"Baba, sen annem doğum yaparken ağlamıştın."

Ömer Bey geri çekilip, "Eşek sıpası," diyerek Ali Bey'in yanına geldi.

"Tabii bu o zaman büyüktü aklı her şeyi anlıyordu. Salaklık bendeki bunu hastaneye getirmişim, beyefendi unutmamış onca yıl sonra yüzüme vurdu."

Talha oflayıp odaya tekrar dönerken diğerleri arkasından gülümsediler.

Odanın içi fazlasıyla sıcak olduğu için odada Ayşem Hanım, Talha ve Pınar kalmıştı. Azra'nın ara ara vuran sancıları canını acıtsa da genç kadın dirayetli olmaya çalışıyordu. Nefes alıp veriyordu sürekli, bebeğini tehlikeye sokmamak için sakin kalmaya çabalıyordu.

Ayşem Hanımla Pınar dışarı çıktıklarında, odada kalan karı koca sakin olmaya çabalayarak odanın içini geziyorlardı. Talha Azra'nın beline masaj yapıyor, terlemiş alnını siliyordu. Sancılar sıklıkla olmadığı için doktor açılma olması için yürüyüş yapmasını söylemişti. Deminden beri gezen Azra yorulunca ellerini duvara bastırdı. Onun acı çektiğini bilen Talha biraz olsun acıları azalsın diye masaj yapıyordu. Azra kısık sesle inler gibi sesler çıkarırken o omurgasından kalçasına kadar ovalıyordu.

"Düşünsene yarın sabah kollarımızın arasında olacak. Tam uykumuzun tatlı yerinde ağlayarak bizi uyandıracak."

Alnını duvara yaslayan Azra, "Ah," diyerek güldü. Dudakları arasından kuvvetli nefesini dışarı bırakıp tekrar güldü.

"Belki de bütün gece bizi uyutmaz. Hey, ben geldim neden uyuyorsunuz der."

Azra gibi gülen Talha, "O gelsin ben uyumam," dedi. Az-

ra'nın omzunu öpüp, "Geçecek," dedi eliyle masaj yapmaya devam ederken.

Kör değildi, vicdansız değildi. Canından bir parça dünyaya getirmek için acı çekiyordu karısı. Nasıl kıyıyorlar böylesine değerli bir varlığa anlamıyordu. Nasıl kalkıyordu eller kadınlara? Güçlü bir adam olmasına rağmen, bazen merhametsiz bir insan olduğunu düşünmesine rağmen, bu görüntü karşısında gözleri doluyordu. Alnından su gibi ter döken karısına nasıl vurabilirdi? Nasıl onun canını yakabilirdi ki?

Yumruk yaptığı elini duvara yasladı. Alnını da karısının omzuna.

Cennet annenlerin ayaklarının altındadır sözü karısı gibi tüm merhametli kadınlar için söylenmiştir...

Saatler ilerken Azra'nın sancıları sıklaşmıştı. Talha'nın kollarını sıkı sıkı tutmuş, aşağı yukarı eğiliyordu. Bacak kasları açılsın diye bu hareketi yapıyordu. Fazlasıyla acı çektiği için nefesi sıklaşmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Talha'nın kolları onun tırnak izleriyle doluydu. Kendi acısından Talha'nın canını acıttığının farkında değildi. Gerçi Talha hiçbir şekilde tepki vermiyordu. Azra'nın acı çekmesi daha fazla acıtıyordu. Onun kızarmış yüzünü gördükçe korkuyordu da. Bir ara sezaryen doğum yapmasını söylemişti ama Azra kabul etmemişti. Bu kadar acı çekmişken bıçak altına yatmak istemiyordu. Bebeğinin rahatı yerindeydi, o iyi olduğu için biraz daha bekleyebilirdi. Anneleri, halası normal doğum yapmışlardı. Onlar bu acıya dayanmışsa kendinin de dayanacağını düşünüyordu.

"Ah," deyip alnını Talha'nın göğsüne yasladı. Bütün bedenine ateş basmıştı, sanki bayılacakmış gibi hissediyordu. Tekrar, "Ah," diye bağırınca, dışarıda bekleyen akrabaları onun için dua ettiler. Ali Bey kızının bağrışlarını daha fazla duymaya dayanamadığı için koridorun sonuna doğru yürüdü. Peşinden giden Ömer Bey omzunu sıkıp gülümsedi.

"Bunlar tatlı telaşlar biliyorsun değil mi? Ufaklığı kucağımıza alınca bu anların hepsini unutacağız."

Gözyaşlarını silen Ali Bey başını iki yana salladı.

"O benim küçük kızım, elimi tutup benimle berbere gelişini, baba ben de saç keseceğim deyişini, babacığım senin için yemek yaptım deyişini hiçbir zaman unutmadığım gibi bu anını da unutmam ben. O bağırdıkça sanki içim parçalanıyor. Biliyorum, canını getiriyor dünyaya ama ben dayanamıyorum. Sanırım çocuklarım konusunda çok hassaslaştım. Onların büyüdüklerini, anne olacaklarına inanamıyorum. Barbie bebekleriyle oynayan küçük kızlarım onlar benim için."

Ali Bey'in omzuna hafif vuran Ömer Bey, "Yakında kızlarının pabucu dama atılır," dedi. "Torunun onların yerine geçecek bak dedi dersin."

Gülümseyen Ali Bey, "Hele bir doğsun, yanımdan ayırmayacağım," dedi. "Madem senin oğlun kızımı benden aldı ben de onun oğlunu alırım."

Kahkaha atan Ömer Bey, "Peki biz de sevebilir miyiz?" dedi sevinçle. Böyle bir aileyle akraba olduğu için mutluydu.

"Size serbest."

"Allah razı olsun dünürüm."

Azra'nın çığlıkları artınca arkalarını dönüp odanın önüne geldiler.

Azra, Talha'ya sarılmış ağlıyordu. Gittikçe acısı artıyordu, daha ne kadar artacak diye düşünüyordu. "Anne," diye bağırıp kendini sıkmamak için zor durdu.

"Kollarımı sık."

Başını geri çekip kocasının yüzüne baktı. Onun gibi terlemişti.

"Sanırım beraber doğuracağız."

Talha gülümseyip Azra'nın yanağını öptü.

Elini Talha'nın yanağına koyacağı zaman bacakların arasından su aktığını hissetti. Başını yere eğdi hemen suyu gelmişti.

"Ben doktora haber vereyim," deyip odadan çıktı Pınar. Azra dolan gözlerini koluna bastırıp ağlamaya başladı. Kızının acı çektiğini gören Ayşem Hanım gözyaşlarını silip kızına yaklaştı. Bir zamanlar o da böyle acılar çekmişti, kızını çok iyi anlıyordu.

"Canın çok acıyorsa sezaryen yaptıralım mı Azra?"

Hızla başını iki yana salladı Azra. "Normal doğuracağım, oğlumu görmek istiyorum Anne."

"Sen acı çekme diye söylüyorum."

"Dayanırım, bundan daha kötü acılar çektim ben. Kalp acısı, psikolojik baskı, hepsini atlattım bunları da atlatırım."

Azra'ya sarılıp saçlarını öptü genç adam. Odaya doktor girdiğinde geri çekildi.

"Sizi dışarı alalım Talha Bey, anneyi muayene edeyim."

Talha, "Kapının önündeyim," deyip koridora çıktı. Azra'da yatağa uzandı. Doktor açılması var mı diye kontrol etti. "Henüz üç santim açığın var Azra, suni sancı verelim, kendi sancın yeterli gelmiyor. Bak o an çok sancı çekeceksin ama hemen sonra geçecek."

Onları kapının önünde dinleyen Talha, "Yuh," dedi. "Abi kaç saattir acı çekiyor bu kız, neden açılma yok hâlâ?" Fısıldar gibi konuşması Pınar'ın kulağına gittiğinde gülümsedi.

"Kolay mı sandın, yirmi dört saat sancı çeken kadınlarımız var bebeklerini dünyaya getirmek için. O bebeği dünyaya getirmek de zor, onu hayırlı bir evlat olarak yetiştirmek de zor Talha. Azra şimdi acı çekiyor ama sen de acı çekeceksin. Oğlunun hayırlı bir evlat olması için bazı şeylerden fedakârlık yapacaksın. Onun isteğine göre hayatına yön vereceksin. Oğluna iyiliği göstereceksin ki kötü biri olmasın. Yaptım, doğurdum demekle iş bitmiyor."

"Haklısın, Azra da ben de oğlumuz için çabalayacağız."

"Suni sancı verin lütfen. Dayanırım ben."

Azra'nın sesini duyunca sustular.

Doktor Azra'ya gülümseyip, "Peki," dedi. Odadan çıktığında hemşireler Azra'ya serum taktılar. İlaç genç kadının damarlarına girerken Talha sanki ona sancı veriyorlarmış gibi terlemişti. Azra'nın kollarından sıkı sıkı tutmuş, odanın içinde dolaştırıyordu. Gözü sürekli karısının üzerindeydi. Beyaz yüzü kırmızıya dönmeye başlamıştı, elinin altında olan teni kasılıyordu.

"Azra'm."

"Ah," deyip tırnaklarını Talha'nın göğsüne batırdı istemeden. Sabahtan beri olan sancılarından da fazlaydı şu an ki sancısı. Sabah sesi fazla çıkmazken şimdi doğumhanenin katında diğer kadınlar gibi onun da sesi yüksek çıkıyordu. Koridorda bekleyen ailesi endişeyle sağa sola gidiyordu. Bir saattir Güneş'le koridorda oturan İsmail Azra'nın çığlığını duyunca yerlerinden sıçradılar.

"Bağırmaya başladığına göre birazdan doğuma alınır."

"Nereden biliyorsun İsmail? Daha önce kaç kez doğum yaptım?"

Gözlerini deviren İsmail elleriyle odaları gösterdi.

"Bir saattir burada oturuyorum, fark ettim kadınlar çok çığlık atmaya başlayınca hemen doğuma alıyorlar. Bu demek oluyor ki bebek geliyor. Bizim aslan da gelse bir an önce."

Sevgilisinin zekâsına hayran kalan Güneş başını iki yana sallayıp gözlerini çekti onun üzerinden.

"Ne oldu kız? Neden öyle baktın?"

"Çok akıllısın sevgilim."

"Bunu yeni mi öğrendin?"

"He," deyip ayağa kalktı Güneş, biraz daha İsmail'in yanında otursa gülmeye başlayacaktı. Herkes gergin dururken

onun gülmesi tuhaf olurdu. Zaten odadan çığlık sesleri geldikçe yüreği sıkışıyordu.

Azra'nın çığlıkları artıkça ebe de sıklıkla odaya gelip açılmasını kontrol ediyordu. Genç kadın bağırdıkça Talha iki duvar arasında sıkışıyormuş gibi hissediyordu. Azra'nın canı yandıkça gözlerini kapatıp onun gibi derin derin nefes alıp veriyordu. Ellerini karısının üzerinden asla çekmiyordu. Acıdan kasılan Azra'nın yüzüne bakarken kalbi ezilse de ondan uzakta olmak istemiyordu.

"Ah... Talha dayanamıyorum, geliyor."

"Doktoru çağırsana Pınar," diye bağırdı Talha. Korkuyordu bir şey olacak diye. Doktor odaya geldiğinde Azra'yı muayene edip geri çekildi.

"Ve bebeğimiz geliyor, haydi onu almaya gidelim."

Korku, endişe, sevinçle birlikte ağlamaya başladı Azra. Bu yolda tek değildi, onunla beraber Talha'da ağlıyordu. Deli gibi korkuyordu karısına, oğluna bir şey olacak diye. Ama hep de olumsuz düşünmek istemiyordu. Mesela birazdan oğlunun küçük bedenini kucağına alacaktı.

Bu nasıl bir heyecandı böyle, kalbi duracaktı. Azra'yı tekerlekli sandalyeye oturturken derin nefes aldı kurumuş ciğerlerine. Sanki sabahtan beri derin derin nefes alan o değilmiş gibi soluksuz kalmış gibi hissediyordu.

Odadan çıktıklarında Azra gözlerini ailesinin üzerinde gezdirdi. Hepsinin yüzünde tatlı bir telaş vardı. Ona elini uzatan babasının elini tuttu.

"Korkma kızım, bizler yanındayız."

Gülümseyip akan gözyaşlarını sildi. Doğumhaneye girdiklerinde Talha girişte bekledi.

"Anneyi hazırlayalım sizi alacağız şimdi. Bu sırada bu önlüğü giyinin."

Yeşil önlüğü elleri titreyerek giyip, zorla arkadan kuşağını

bağladı. Heyecandan acele ettiği için eli ayağı dolaşıyordu. Maskeyi ve boneyi takınca hemşirenin önderliğinde karısının yanına geldi. Doktor yerini almıştı. Azra'nın elini tutup gözlerinden akan yaşları sildi.

"Acaba hangimize benzeyecek? Bence sana benzeyecek."

"Aa," diye bağıran Azra, "Hiç önemli değil," dedi nefes nefese. "Sağlıklı doğsun oğlumuz başka bir şey istemem."

"Bu bezle eşinizin alnını siler misiniz?"

Hemşirenin elinden bezi alan Talha, Azra'nın su gibi olmuş alnını ve boynunu sildi. Her ne kadar peş peşe silse de sancı çekmekten ve ıkınmaktan kıpkırmızı olan karısı su içinde kalıyordu.

"Biraz daha gayret Azra. Başı göründü, hadi son kez ıkın."

Derin nefes alıp tüm gücüyle ıkındı Azra. Nefesi kesilir gibi olunca Doktor, "Biraz daha," diye bağırdı. Olası bir kompilasyon olmasın diye elinden geldiğince Azra'ya yönlendirmeye çalışıyordu

"Hadi Azra. Dayan."

Başını kaldıran Azra tüm gücüyle ıkındı ve o an bedeninden çıkan oğlunun varlığını hissetti. Başı yorgunluktan geri düştüğünde Talha alnını öptü ama endişeyle doktorun yüzüne baktı. Bebeği ağlamıyordu. Bu durum Azra'nın da dikkatini çektiği için canı acısa da başını kaldırdı sedyeden.

"Bebeğim neden ağlamıyor?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Korkuyla doktorun yüzüne bakan çift şok içinde kalmışlardı. Çocuk doktoru bebeğin kalçasına vurdukça Azra'da, Talha'da ağlıyordu. Genç adam başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi çenesi titrerken.

"Hayır, oğlum." Azra ise belden aşağısındaki şiddetli acıyı umursamayıp sedyeden kalmak istedi. "Bebeğim," diye çığlık attı tüm gücüyle. "Bebeğimi verin bana." Kolları sedyeye bağlı olduğu için kalkamıyordu.

"Azra, sakin ol kanaman çoğalacak. Bebeğin iyi."

Genç kadın hiçbirini umursamıyordu. Çığlık çığlığa bağırıyordu. Talha ise şok halinden çıkıp bebeğine doğru yürüdü gözü yaşlı. Erkek asistan onu durdurup, "Müdahale ediliyor," dedi dev gibi görünen adama. Karşısında durduğu için ondan dayak yemekten ürkmüyorum dese yalan olurdu.

Hemşire Azra'ya sakinleştirici vurduğu an gözlerini kapadı. O an bebeğinin küçük dudaklarından ağlama sesi geldi. Talha geri geri gidip ameliyat malzemelerinin olduğu yere yığıldı. Karşısında duran hemşire yere çöküp kollarını tuttu.

"Lütfen sakin olun, bebeğiniz iyi, bakın nasıl güçlü ağlıyor."

"Oğlumu verin bana."

Hemşire bebeği yeşil örtüye sarıp Talha'ya getirdi. Onun kollarının arasına bırakıp, "İyi," dedi. Duymadı Talha, görmedi hemşireyi. Sadece kollarının arasında olan minik oğlunun yüzüne baktı ağlayarak. Minik dudakları, küçücük gözleri, hele o minicik parmaklarına hayran olmuş bir şekilde

baktı.

"Aman Allah'ım," deyip oğlunun sarı saçlarına hayran kaldı. Kollarında duran minik bebeği onundu. "Oğlum," dedi yürekten taşan sevgiyle. "Oğlum," dedi uyuyan karısına bakarak. "Oğlumuz iyi Azra'm," dedi gözleri kapalı karısına. Parmağını ağzına getirmeye çalışan oğluna bakarak gülümsedi.

"Hey, sen baban gibi obur musun? Annemiz uyansın değil mi? Senin minik karnını doyuralım."

Oğlu, gözleri kapalı kucağında kollarını hareket ettirirken, hemşire Talha'ya uzandı.

"Muayene edelim, annemizin yanına odaya getireceğiz. Birazdan annemizi odaya alacağız."

Oğlundan hiç ayrılmak istemese de hemşirenin kolları arasına bıraktı bebeğini. Yerden destek alıp ayağa kalktığında, hemşirenin bebeğiyle dışarı çıkışını izledi. Onlar gözden kaybolunca Azra'nın yanına geldi. Yanaklarına bulaşan ıslaklığı silip derin nefes aldı.

"Bebeğimiz iyi sevgilim. Hadi uyan."

"Sakinleştirici vuruldu."

Bakışlarını doktora çeviren Talha, "Neden böyle bir şey oldu?" dedi hafif sinirli sesiyle. "Herhangi bir problemin olmadığını söylemiştiniz."

"Hiçbir problem yoktu, hâlâ da yok. Bazen bebekler geç ağlayabiliyor. Siz panik yapınca aslında bebeğinizin nefes aldığını fark edemediniz. Çok şükür annemiz de bebeğimiz de iyi. Genel muayene bitsin oğlunuz hakkında çocuk doktoru daha iyi bilgi verecek size. Eşinizin durumu iyi gönlünüz rahat olsun."

"Sağ olun. Korktuk o yüzden o an hiçbir şey fark edemedim. Ağlamayınca nefes almıyor sandım. Bunun ne kadar kötü bir his olduğunu size anlatamam."

"Bebeğini kaybetmiş biri olarak anlatılmayacak kadar kötü bir his olduğunu biliyorum."

Üzüntüyle bakışlarını doktordan çeken Talha Azra'ya baktı. Onun solgun yüzünü izlerken aklı oğlundaydı.

Dışarıdaysa bebeği gören aile sevinç çığlıklarıyla Azra'ya tıpatıp benzeyen bebeği içleri giderek baktılar. İlk kez torun sahibi olan aile mutluluktan birbirine sarıldı.

Bebeği bebek odasına alırken onlarda cam ekrandan minik bebeğin hazırlanışına izlediler. Hemşire dikkatli bir şekilde beyaz tulumu bebeğe giydirirken, cam ekranın arkasından peş peşe fotoğraflarını çekiyordu aile. Umut gelişiyle şimdiden neşe getirmişti hayatlarına.

Azra'yı odaya aldıklarında olan biteni Talha'dan öğrenmişti ailesi. Onun bebeğe bir şey olduğunu düşüneceği için Bora Bey bebeği odaya getirmelerini söylemişti. Herhangi bir sağlık problemi yoktu minik Umut'un. İlk genel izlenim iyiydi. Talha bir yanda yatan karısını izlerken, diğer yandan da oğlunu izliyordu. Ara ara gözlerini açmaya çalışıyor ama açamıyordu oğlu. Oğlunun yattığı küçük yatağa eğilip gülümsedi.

"Işık mı geliyor oğlum? Gözlerini açamıyor musun sen?"

Minik dudaklarını büzen oğluna bakarken gülmek istiyordu sürekli. Büzdüğü dudaklardan çıkan ağlama sesini duyunca gözlerini kocaman açtı.

"Aman Allah'ım, bu ses senden mi çıkıyor? Acıktın mı sen aslanım?"

"Bebeğim."

Yavaş yavaş uyanan karısına yönelip ellerini yanaklarına koydu.

"Annesi bebeğimiz acıkmış, hadi uyan."

Azra'nın ellerini sağa sola çarpmasına engel olmak için ellerini tuttu. Genç kadının bilinci uyanık ama gözlerini açа-

muyordu yorgunluktan.

"Bebeğim."

"İyi sevgilim. Açıkmış, uyan hadi karnını doyuralım."

Gözlerini aralayan Azra, "Doğru söyle," diye fısıldadı.

"Doğru söylüyorum, bak burada."

Beşiğe eğilip bebeğini kucağına aldı.

"Ben hemşireyi çağırayım yardımcı olsun emzirirken."

Talha Pınar'a, "Sağ ol," deyip bebeğini Azra'ya yaklaştırdı. Serum takılı olan elini kaldıran Azra bebeğine dokundu.

"Oğlum."

Oğlunun mis kokusunu içine çekip derin nefes aldı.

"Talha, iyi değil mi?"

"İyi sevgilim, bak yanında."

Oğlunun kokusunu içine çeken Azra'nın bilinci tamamen kendine geliyordu. Talha oğlunu göğsüne yatırdığında başını hafif kaldırıp oğlunun başını öptü.

"Oğlum, Umut'um benim. Geldin mi anneciğim, annenin kolları arasında mısın canım oğlum? Anneni arttık yanındayken mi korumaya geldin? Benim güzel oğlum."

Peş peşe oğlunun başını öperken Talha hayatındaki iki değerli varlığa bakıyordu. Çok mutluydu, sevdiği yanındaydı, onun canından olan canı yanındaydı daha ne isterdi ki. Eğilip Azra'nın alnını öptü. İçinden şükredip geri çekildi.

"Annemiz uyanmış, bebeği emzirelim."

Yanlarına gelen hemşire yüzünden kısa bir süre birbirlerinden ayrı kaldılar. Hemşire Azra'ya bebeği emzirme konusunda yardımcı olurken Pınar bu sahneyi gözleri dolu dolu izliyordu. Ayşem Hanım kızına sarılıp iç çekti.

"Teyze anne yarısıdır. O senin de bebeğin kızım."

Gözyaşlarını silen Pınar başını salladı. "Ben dışarı çıkıyorum," deyip odadan çıktı. Koridorun sonuna doğru ilerler-

ken, arkasından seslenen babasını duymamıştı. Selim, "Ben bakarım baba," deyip peşinden gitti. Merdivenlere oturan Pınar'ın yanına oturdu.

Onun neden üzgün olduğunu tahmin ediyordu. Ellerini genç kızın saçları arasına sokup her bir teli incitmeden sevdi. Kollarını bacakları üzerinde dolayan Pınar, "Kıskandım," dedi düz sesiyle. "Kardeşimi kıskandım. Ben içimde bebeğimi taşıyamayacağım, onu emziremeyeceğim. Çok kıskandım." Gözünden akan yaşı hırsla sildi. Nefret ediyordu ağlamaktan.

"Şu an bizi bekliyordur bebeğimiz. Biliyorsun anne baba olmamız için aynı kandan olmasına gerek yok."

"Yok ama içim acıdı. Böyle elim karnıma gitti, orada olsa ne güzel olurdu ama hiçbir zaman olmayacak."

"Boş ver, eminim sen evlat edineceğimiz çocuğumuzu da çok seveceksin."

"Çok seveceğim, evlenince hemen evlat edinelim. Ben çok istiyorum bebeğimizin olmasını."

Pınar'ın saçlarını öpen Selim genç kıza yaklaştı. Onu kolları arasına alıp başını göğsüne yasladı.

"Evlendikten sonra gerekli yerlere başvuracağım. Üzülme sen, biliyorsun senin için yapamayacağım hiçbir şey yok." Kollarını genç adama dolayıp, "Biliyorum," dedi buruk sesiyle.

Onlar kendi aralarında konuşurken odada yalnız kalan Azra ve Talha uyuyan oğullarının masum yüzünü izliyorlardı. Azra zarar vermeden bebeğinin teninin üzerinde parmağını dolaştırıyordu.

"Bu çok değerli sevgilim. Oğlumuz çok güzel."

"Senin gibi sarışın."

"Erkek çocuk babaya benzer diyorlardı bir de, bak bana benziyor oğlum."

"İyi ki sana benziyor, ikiniz de çok güzelsiniz. Melek gibisiniz."

Gülümseyen Azra'nın yüzü doğum anı aklına gelince hüzünlendi. Bir an bebeğinin yaşamadığını düşünmüştü. Nefesi kesildi sanmıştı, en zor olanı evlat acısı derdi annesi, bu acıyı yaşadığını sanmıştı. Eğer hemşireler ona sakinleştirici vermeselerdi öleceğini düşünüyordu. Başını iki yana sallayıp oğlunun minik yüzünü izlemeye devam etti.

"Çok küçük."

"İki kilo yedi yüz gram."

"Minicik, Talha. Korkuyorum ona zarar veririm diye."

"Korkma annesi, sen sağlıklı besleneceksin o da senden beslenecek. Bebeğimiz yakın bir zamanda kilo almaya da başlayacak."

"İnşallah."

"Yatağına yatıralım uyusun."

"Olur."

Oğlunu Talha'ya verip sırtını yatağa yasladı Azra. Talha dikkat ederek oğlunu yatağına yatırdıktan sonra gülümsedi. Tekrar karısının yanına oturduğunda iki elini de avuçları arasına aldı.

"Çok teşekkür ederim Azra. Varlığınla beni dünyanın en mutlu adamı yapmaya devam ediyorsun. Daha düne kadar benim için anlamsız olan hayatı varlığınla yaşamaya değer kıldın. Sen başlı başına benimken, bir de dünyalar tatlısı bir bebek verdin bana. Ne kadar teşekkür etsem az. Seni çok seviyorum unutma bunu."

"Gel buraya, sarılacağım sana."

Genç kadını kırmayıp ona sarıldı Talha.

"Geçen sene bu zamanlarda sözlenmek üzereydik. Bak şimdi bebeğimiz var, seninle kurduğum bütün hayallerim yavaş yavaş gerçekleşiyor. Bizi bir araya getiren Rabbime

sonsuz kere şükürler olsun."

Demet Hanımla Ömer Bey odaya girince birbirinden ayrıldı ikili. Demet Hanım, "Maşallah," diyerek torunun beşiğine eğildi.

"Rabbim nazarlardan saklasın, o kadar güzel bir bebek ki tıpkı annesi gibi."

Kayınvalidesine tebessüm eden Azra kollarını açıp, "Annem," dedi. Demet Hanım gelinine sarılıp onun yanaklarını öptü.

"Acıların hepsi geçti değil mi?"

"Geçti annem. Oğlum iyi ya çok şükür acım yok."

"İşitme testi yapıldı mı?"

Azra gözlerini kocaman açıp Talha'ya döndü.

"Yaptılar mı? Biliyorsun hamileyken tepki vermiyordu."

"Henüz yapılmadı. Topuğundan kan aldılar, genel muayenesini yaptılar. Tekrar muayene edeceğiz dedi doktor. O zaman yaparlar."

"Aman aksatmayalım. Aklım onda."

Demet Hanım gelininin yanağını tekrar öpüp, "Sakin ol," dedi. "Sağlıklı bebeğin, stres yaparsan sütün kesilir." Beşiğinde uyuyan oğluna tebessüm edip başını salladı Azra.

"Çok güzel, değil mi?"

"Evet kızım, aynı senin gibi. Ben birazdan eve gideceğim akşam annen yanında kalacakmış. Ömer babanla birlikte sabah size geçeceğiz evi ısıtır senin yatağını hazırlarım."

"Sağ ol annem. Her şey için çok teşekkür ederim."

"Her zaman seninleyim."

Onları ziyarete gelen tüm dostlarını yolcu ettikten sonra odaya geri döndü Talha. Karısı ve oğlu uyuyordu, kayınvalidesi de koltuğun üzerinde uyuklamak üzereydi. Yanına gidip yatağa uzanmasını fısıldadı. Ayşem Hanım başını salla-

yıp ayağa kalktı. Saat ona geliyordu. Üzerine ağırlık çöktüğü için refakatçi yatağına uzandı.

Talha ise peş peşe karısıyla oğlunun fotoğraflarını çekiyordu. Yorgun olan karısının üzerini örtüp sandalyeyi oğlunun beşinin yanına çekti. Saatlerce izleyebilirdi uyuyan oğlunu. Ona her baktığında sürekli gülmek geliyordu içinden. Hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu bir bebeği olduğuna. Kötü bir çocukluk geçirdiği için evlenmekten ve çocuk sahibi olmakta fazlasıyla korkuyordu. Azra'yı gördüğü zaman bütün korkularını geride bırakmıştı. Oğlunun beyaz eldiven içinde olan elini tutup gülümsedi.

"İyi ki geldin oğlum."

Bütün gece boyunca gözünü kırpmayan Talha ara ara uyanan oğlunun annesini emişini izledi. Azra ne kadar yanına yatmasını söylese de uyuyamamıştı. Gözünü kırptığı an bebeği kaybolacak diye korkuyordu. Yaşadığı olay onda derin bir yara bırakmıştı. Eskisinden daha fazla koruyordu ailesini.

Evinin çevresine, eşinin ve kendi ailesinin çevresine özel eğitilmiş korumalar yerleştirmişti. Düşmanı fazlasıyla vardı. Ailesine gelebilecek en ufak bir zararı göze alamazdı. Şehit olan diğer korumaların ailelerine maddi manevi desteğini de veriyordu ama onlar için, aileleri için de çok üzülüyordu. Tek temennisi onları şehit edenlerin tek kişilik hücrede ölümü beklemeleriydi.

Banyoda yüzünü yıkadığında odaya geçti. Azra oğlunu emziriyordu. Yanlarına gidip yatağa oturdu.

"Bugün evimize gideceğiz. Evimizde oğlumuzun seslerini duyacağız. Bakalım Yaramaz, Umut'umuzu görünce nasıl davranacak."

"Eminim çok sevinecek. Dün görsen nasıl ağladı ben sancı çektikçe, onu evde bırakacağım diye bacaklarımın dibinden ayrılmadı. O da bizim evladımız, üzülmesine dayanamıyorum."

"Ben de varlığına o kadar çok alışmışım ki sesini duymasam, minik görüntüsünü görmesem arıyorum. O gün iyi ki onu barınaktan almışım. Evet, bizimle kötü anıları da oldu ama ben yanımızda olduğu için çok mutluyum."

"Ben de sevgilim. İlk oğlumuz o bizim," deyip göğsünü emen oğlunun sarı saçlarını sevdi.

"Benim bebekken saçlarım yokmuş, sana çekmiş sanırım. Bebeklik fotoğraflarında senin de saçın çok."

"Olabilir. Sarı bir oğlan oldu bu."

Odanın kapısına biri vurunca bakışlarını kapıya çevirdiler. Afra başını içeri uzatıp, "Müsait misiniz?" dedi.

"Gel canım."

Afra bebeğiyle içeri girerken Talha Kürşat'ın yanına dışarı çıktı. Genç kadın kızıyla Azra'nın yanına yaklaştığında annesinin göğsünü emen Umut'a gülümsedi.

"Maşallah çok tatlı."

"Bunu minicik pembe elbise giyen tatlı kızın annesi mi diyor?"

Afra kızını yatağa yatırıp üstünü düzeltti.

"Bugün kontrolü vardı hanım efendinin. Hazır buradayken seni de görelim dedik."

"İyi yapmışsınız. Otursana."

Yatağa oturan Afra yüzündeki tebessümle anne oğula bakıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Mutlu. Sen?"

"Ben de mutluyum, kızım sağlıklı bir şekilde yanımda. Hayatımda bazı olumsuzluklar olumlu oluyor. Çok mutluyum."

"Kürşat nasıl davranıyor sana? Evlilik hayatınız nasıl gidiyor?"

Başını yere eğen Afra, bu konu hakkında konuşmak istemediğini belli etti. Bebeği doğmadan bir ay önce Kürşat'la evlendiğini söylemişti Azra'ya. Bu durum hem Talha'yı hem de Azra'yı çok şaşırtmıştı.

İkisi de ne diyeceklerini bilemişti. Neden evleniyorsunuz ya da hangi ara birbirinize karşı farklı duygular hissettiniz diye sormamışlardı. Eğer onların bilmesi gereken konu olursa dostlarının söyleyeceklerinden eminlerdi. Eğer onlar anlatmamayı seçiyorlarsa susmayı tercih ediyorlardı.

"Geceleri ağlıyor mu?"

Gergin olan ortamı değiştirmek için konuyu değiştirmişti Azra ama Afra'nın gözleri çoktan dolmaya başlamıştı.

Başını yana eğip, "Özür dilerim Afra," dedi diline sahip çıkamadığı için kendine kızdı. Afra sorun yok der gibi başını iki yana sallasa da çoktan mavi gözleri dolmuştu. Emmeyi bırakan oğlunun gazını çıkarmasına yardımcı olup dikkatli bir şekilde yataktan indi Azra. Oğlunu beşine yatırdığında sıkıntıyla Afra'nın yanına oturdu.

"Sen kötü bir şey yapmadın Afra. Bize bir şey anlatmıyorsun ama ben seni çok iyi anlıyorum. Sana her zaman söylüyorum, yanındayım. Bir ihtiyacın olsun ya da olmasın ara beni gelirim yanına. Ya da sen gel. Evim sana her zaman açık."

Minnettardı bu kıza Afra. Belki kardeşi yoktu ama Azra ona çok güzel kardeşlik yapıyordu, hatta yeri geliyor ablası gibiymiş gibi davranıyordu. Çok seviyordu onu. Bu hayatta bir Kürşat bir de Azra ve Talha vardı onun için. Gözlerini kapatıp bu üç kişiye sonsuz güvenirdi.

Odanın kapısı açıldığında Talha ve hemşire içeri girdi.

"Bebeğinizin işitme testi yapılacak. Hazır uyuyor alalım mı onu?"

"Ben de geleceğim."

"Buyurun."

Bebeğini kucağına alan hemşireye gülümseyip ayağa kalktı. Onunla beraber Afra'da kalktı bebeğiyle.

"Biz de gidelim canım. Yakın bir zamanda tekrar geleceğiz yanına."

"Beklerim. Bu fıstığı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Kürşat Afra'nın kucağından bebeği alıp genç kadının elini tuttu. Azra kısa bir süre ellerine baksa da bakışlarını hemen çekti. Birlikte odadan dışarı çıktılar.

"Kendinize iyi bakın, görüşmek üzere."

"Görüşürüz Kürşat."

Onlar ayrılınca bebeğinin işitme testinin olacağı odanın önüne geldiler. Hemşire kapıyı açıp içeri girdiğinde onlarda girdi. Sakin bir şekilde uyuyan bebeği uyandırmadan sedyenin üzerine yatırıp kulak testini yapmak için kabloları ayarladılar.

Talha ve Azra geride durmuş oğlunun başında duran hemşireleri merakla izliyorlardı. Her ne kadar hemşireler çok dikkatli bir şekilde bebeği kontrol etse de anne baba olarak canı yanacağı düşüncesini akıllarından atamıyorlardı.

Hemşireler iki kez aynı testi yapıp doktora baktılar. Doktor bebeğin başına geçip kabloları dikkatli bir şekilde bebeğin kulaklarına yerleştirdi. Talha ve Azra bir sorun olduğunu düşünüp doktorun yüzüne bir sorun mu var der gibi baktılar. Doktor kabloları bebeğin kulağından çekip Talha ve Azra'ya döndü.

"Bebeğinizi alın odanızda konuşalım."

Talha oğlunu sedyeden alıp Azra'yla beraber odadan çıktı. Odaya geldiklerinde Umut rahat uyusun diye beşiğe yatırdı Talha.

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlamadıkları doktora, "Konuşun lütfen," dediler aynı anda. İkisinin de sabrı tükenmek

üzereydi, olumsuz bir haber alacakları düşüncesi bile canlarını daraltıyordu.

Doktor ellerini birleştirip ayakta duran çifte doğru yürüdü. Yüzüne gelen kahverengi dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp omuzlarını dikleştirdi.

"Bebeğiniz duyamıyor. Üç kez testi tekrarladım maalesef sonuç aynı. İki hafta sonra testi tekrarlayacağım."

Talha kaşlarını kaldırıp, "Anlamadım," dedi kalın sesiyle. Kemikli elini yakasına getirip gömleğinin düğmelerini açtı.

"Bir daha söyler misiniz?" dedi başını sağ ve sola çevirerek.

Doktor üzgün bakışlarını genç çiften kaçırıp, "Üzgünüm," dedi. "İki hafta sonra olacak olan testten sonra ayrıntılı bir şekilde sizinle konuşabilirim. Şu anki yapılan teste bebeğiniz duyamıyor maalesef."

Bağırarak küfreden Talha yumruğunu duvara geçirdi. Doktor odadan hızlı adımlarla çıkarken Talha sağa sola gidip peş peşe küfrediyordu.

"Ulan kimin bedduasını aldık biz lan. Hay s*k*yim böyle işi. Lan neden düzgün gitmiyor benim hayatım?"

O etrafa saydırırken Azra oğlunu beşiğinden alıp yatağa oturdu. Yüzünü oğlunun boynuna yaklaştırıp süt kokusunu içine çekti.

"Annem, sen o yüzden mi benimle konuşmadın rüyamda? O yüzden mi elini kalbinin üzerine koyup bana sarıldın. Sen beni duyamayacak mısın annem? Sen minik dudaklarının arasından anne diyemeyecek misin? Deme annem, sen konuşamasan da ben seni çok seviyorum. Senin duymayan kulakların ben olacağım, konuşamayan dilin ben olacağım. Ben senin yanında olup bu zor hayatta güçlü bir birey olarak ayaklarının üzerinde durmayı öğreteceğim sana. Seni çok seviyorum canım Umut'um. Sen bana geldin ya ben başka hiçbir şey istemem."

Azra'nın yanına oturan Talha gözlerini yumup tekrar bir küfür çıktı dudakları arasından. Gözlerini açtığında Azra'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca başını eğdi.

"Eğer küfretmeye devam edeceksen lütfen git koridorda et. Oğlumun yanında küfretmeni istemiyorum."

"Şu s*kt*ğimin hayatında neden her şeyimiz boktan?"

"Çık dışarı Talha. Seninle kavga etmek istemiyorum."

Oturduğu yerden bir hışımla kalkıp söylene söylene dışarı çıktı Talha. Odada oğluyla baş başa kalan Azra tebessüm edip oğlunun masum yüzünü izledi.

"Babanın kusuruna bakma anneciğim. Üzgün olduğu için ne söylediğini bilmiyor. Seni çok seven bir baban var bunu unutma anneciğim. İyi ki hayatımıza geldin Umut'um."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kime kızıyordu, kime sitem ediyordu? Bağırıyordu ama nafileydi, küfrediyordu ama bir önemi yoktu. Kaderlerinde ne yazıyorsa onu yaşıyorlardı. İyi ya da kötü.

Kimse istemez hayatında olumsuzluklar olsun. Kimse istemez evladının engelli olarak yaşamasını.

Hayat bize neyi karşımıza çıkarırsa onu yaşıyoruz ama iyi ama kötü.

Öfkesi yüzünden odada bağırdığı için şimdi vicdan azabı çekiyordu Talha. Odaya gidip karısıyla oğluna sıkı sıkı sarılmak istiyor ama gidemiyordu. Bazen kendini Azra'dan daha güçsüz hissediyordu. En azından o üzüldüğünde ya da canı yandığında bağıra bağıra ağlayıp içindeki sıkıntıyı atabiliyordu. Ama o, o sadece küfrediyordu. Karşısındaki kimseyi görmeden acımasızca saydırıyordu.

Oflayıp saçlarını karıştırdı. Odanın kapısını açıp içeri adım attığında ağır adımlarla oğluyla odanın içinde gezen Azra'ya doğru yürüdü.

"Uyandı mı?"

Yüzüne bakmayan karısının önüne geçip ellerini omuzlarına koydu.

"Uyanmış, oysaki yeni uyumuştu."

"Babası küfredince uyandı."

Kısık gözlerle etrafa bakan oğlunu kucağına alıp gülümsedi.

"Sen babanın kusuruna bakma oğlum, hep stresten olu-

yor bunlar. Bir an önce büyü de baba oğul top oynayalım."

Büyük bir sınavın onları beklediklerinin farkındaydılar. Şu an İkisi de ne konuşacaklarını bilemeseler de eve gidince sakin kafayla bu konu hakkında konuşacaklardı.

Öğlene doğru Azra taburcu olmuştu. Ayşem Hanım sabah kızının evine gelip onun için yemek hazırlamıştı. Bebekleriyle evlerine gelen çift onları karşılayan misafirlerini yüzlerindeki buruk gülümsemeyle karşılık verdiler. İkisi de çok üzgündü. Aklına gelen teoriler canlarını fazlasıyla sıkıyordu.

"Odana mı çıkarsın kızım?"

"Salonda oturayım anne."

Bebeğini kucağından indirmeden babasının yanına oturdu. Ali Bey kızının kucağından torununu alıp içinden dua okudu.

"Hazır abdestin var kulağına ezanını oku dünür."

Ali Bey başını sallayıp dünürüne gülümsedi.

"Adı Umut olacak değil mi?"

"Evet, baba," dedi buruk bir şekilde Azra. Oğlu hiçbir zaman adını duyamayacak, söyleyemeyecekti. Dudaklarını ısırıp sıkıntıyla ofladı. Ali Bey ezanı bitirince torununu Ömer Bey'e uzattı. Ömer Bey de dua okuyup torununun masum yüzüne izledi.

"Baba bu çok güzel. Aynı Azra'ya benziyor hiç abime çekmemiş."

Abisinin durgun yüzü bir tepki versin diye ortaya laf atmıştı Güneş ama abisi onun farkında değildi.

"Umut duymuyor."

Donup kalan yüzlerini Talha'ya çevirdiler. Doğru mu duyduk der gibi Talha'nın yüzüne bakıyorlardı. Talha gözlerini açıp kapatınca hiçbir şey diyemediler. Ali Bey üzgün duran kızına sarılıp başına öpücük kondurdu. Ömer Bey ise kucağında uyuyan torununa bakakalmıştı öylece. Nasıl bir

tepki vereceğini bilememişti.

"Biz oğlumun tedavisini yaptıracağız. Elimizden geldiğince hangi hastane, doktor olursa gideceğiz. Oğlumuzun duyması için elimizden gelenin fazlasını yapacağız. İki hafta sonra tekrar işitme testine girecek. Bakalım nasıl bir sonuç alacağız."

Azra'nın yüzüne bakıp öne doğru eğildi.

"İşaret dili öğreneceğiz, Umut'la konuşurken onunla göz teması kuracağız. Her şeyi düşüneceğiz. Bizler onun kulağı, sesi olacağız. Oğlum duymuyor ya da konuşamıyor diye onu kapalı bir kutuya mahkûm etmeyeceğiz. Arkadaşları olacak, dışarı çıkacak, top oynayacak, okula gidecek. Kısacası her çocuğun yaptığı aktiviteleri bizim oğlumuz da yapacak. Onun dışlanmasına asla izin vermem."

Talha'nın motive eden konuşmasından etkilenen Azra, Ömer Bey'in kucağında yatan oğluna baktı. Bundan sonra hayatını oğlu için adayacaktı. Onunla adım atacak onunla koşacaktı. Bebeği engelli olduğunu hissetmeyecekti.

Yemek yiyip odasına çekildiğinde, oğlunu yatağa yatırıp bezini değiştirdi. Yaramaz hemen yatağın üstüne zıplayıp Umut'un yanına kıvrıldı.

"Annem, kardeşini sevdin mi? Güzel mi bebeğimiz?"

Yaramaz başını yatağa sürterek Umut'a yaklaşmaya çalışıyordu. Azra çekingen bir şekilde oğluna yaklaşan köpeğin başını okşayıp güldü.

"O senin kardeşin bir tanem. Yaklaş hadi."

Umut'un dibine kadar gelen Yaramaz patisini bebeğin göğsüne koydu. "Annem," deyip başını öptü Yaramaz'ın. Onun kendini yalnız hissetmemesi için biraz daha ilgi gösterecekti ona. Hiçbir zaman yanından ayırmadığı köpeğini uzaklaştırırsa vicdanen kendini kötü hissederdi.

Yaramaz ve oğlunun fotoğraflarını çekerken banyodan çıkan Talha'ya bakışlarını çevirdi. Yeni duş almış kocasının

üstünde kısa bir süre göz gezdirip tekrar oğluyla Yaramaz'ın fotoğraflarını çekti.

Gözlerini karısının üzerinden çekmeden çamaşırını giyip yatağa yürüdü Talha. Oğlu ve köpeğini yakın görünce sert yüzünde tebessüm oluştu. Bazen içindeki kasveti köpeğini gördüğü zaman atıyordu. Onun varlığı sıkıntıda olan yüreğini rahatlatıyordu. Şimdi iki minik yavrusu olmuştu. Oğlu ve Yaramaz'ı vardı. Yatağa uzanıp Yaramaz'ın başını sevdi.

"Kardeşini sevmiş, baksana patisini üstüne koymuş sahiplenir gibi."

Saçlarını sağ omuzundan aşağı sarkıtan Azra, "Hım," deyip oğlunun eldivenli minik elini parmakları arasına aldı. Karısının yüzündeki durgunluk canını sıktığı için elini yumuşak yanağına uzatıp parmaklarını kanını kaynatan tenin üzerinde gezdirdi.

"Asma yüzünü, şuna baksana iki tane meleğimiz var. Sence mutsuz olup ailemizi üzmeye hakkımız var mı?"

Başını geri çekip yatağın içinde doğruldu Azra.

"Bunu sabah küfreden adam mı söylüyor? Bayım, sanırım siz Alzheimer oluyorsunuz? Çünkü sabah sağa sola küfrettiğinizi unutmuşsunuz. Ah," deyip elini alnına vurdu. "Bir de somurtkan yüzünüzle akşama kadar gezdiniz. Görende bir şey yaptık sanacak."

Kaşlarını çatarak konuşan karısının yanaklarını tutup o küçük ağzını öpmek istiyordu. Öyle ufak ufak değil ısıra ısıra öpmek istiyordu.

İçindeki coşan enerjiyi yatıştıramadığı için yatağın üzerinden sürünüp Azra'nın yanına geldi. Yüzüne bakmayan karısını dikkatli bir şekilde kucağına çekip saçlarını sol omzundan aşağı sarkıttı. Başını yana eğen karısına yaklaşıp boynunu öptü. Ondan kaçayım derken daha çok öpmesi için fırsat veren karısına minnettardı Talha. Dudaklarını genç kadının beyaz teninin üzerinde gezdirirken ruhu da bedeni de

bu temastan fazlasıyla memnundu.

Azra ise geri geri kaçmaya çalıştıkça kocasının güçlü kolları arasına hapsedilmiş durumdaydı. Kaçmaya yeltendikçe bedenini Talha'nın kaslı bedenine yapışmış bir halde buluyordu. Hayır, Talha'ya fazlasıyla kızgınken neden onun dokunuşundan etkileniyordu? Neden bedeni aklına uymak yerine kalbine uyup kendini kocasının kucağına bırakıyordu.

Talha uzun parmaklarıyla Azra'nın hafif sivri çenesini tutup kendine çevirdi. Özlediği dudaklara kavuşan dudakları arasından Azra'nın ağzına doğru nefesini bıraktı. İradesini tamamen kaybeden Azra kollarını onun boynuna dolayıp öpüşüne karşılık verdi. Dakikalarca birbirini doya doya öpen çift Umut'un ağlamasıyla ayrıldılar. Nefes nefese alınlarını birbirinin alnına yaslayan çift tebessüm edip derin nefes aldılar.

Başparmağını Azra'nın aralık dudağının üzerinde gezdirip ağlayan oğluna başını çevirdi. Gözleri neden şimdi ağladın der gibi oğlunun kısık mavi gözlerine dikti. Azra elini genç adamın çıplak göğsüne vurup kucağından indi. Ağlayan oğlunu kucağına alıp göğsünü açtı.

"Henüz yeni emmiştin sen oğlum."

"Babasına garezi var galiba. Baksana iki dakika öptürmedi karımı bana. Hayır, sürekli böyle yaparsa işimiz var bizim bu sıpayla."

Kısık sesle kahkaha atan Azra oğlunun terlemiş saçlarını sevdi.

"Baban çok kıskanç oğlum. O bana ne zaman yaklaşırsa sen ağla, tamam mı?"

Yok artık der gibi gözlerini açan Talha sırt üstü yatağa uzandı. Göğsüne başını koyan Yaramaz'ın tüylerini okşayıp kolunu başının altına aldı.

"Bak oğlum, sen abisin kardeşine anne ve babanın rahatsız edilmeyeceğini öğret, tamam mı? Sonra bozuşacağız olmaya-

cak. Zaten çok özlüyorum şu cadıyı, bir de minik canavar giriyor aramıza. Hayır, ne zaman dokunacağım ben karıma?"

Köpekle ciddi ciddi konuşan adama gözlerini devirip gülmemek için dudaklarını ısırdı Azra. Her ne kadar söylediklerinde haklılık payı olsa da onun yapacağı bir şey yoktu. Hamileyken sadece bir kere beraber olmuşlardı. Erken doğum riski olmasın diye birbirlerinden olabildiğince uzak durdukları için Talha bir yerden sonra patlayacak boyuta gelmişti. Başını iki yana sallayıp hâlâ söylenen kocasına güldü. Bu gidişle daha çok işitecekti kocasının tatlı söylenmelerini.

Umut dudaklarını geri çekince elini oğlunun ensesine getirip başını omzuna yasladı. Dikkatli bir şekilde elini sırtında gezdirirken oğlunun gazını çıkarmasına yardımcı oldu.

"Beşiğini ayarlar mısın, yatıralım."

Yaramaz'ı yatağa bırakan Talha ayağa kalkıp yatakla birleşik olan beşiğin üzerindeki örtüyü açtı. Her ne kadar Umut'a oda yapsalar da uzun bir süre yanlarından ayırabileceklerini düşünmüyorlardı.

Oğlunu uyandırmadan Azra'nın kolları arasından alıp beşiğine yatırdı. Üstünü örtükten sonra beşiğin üzerindeki mavi ışığı yakıp odanın ışığını kapattı.

"Hazır uyuyor, uyu güzelim. Dün doğum yaptın ama sürekli ayaktasın. Dinlenmen lazım."

"İyiyim, ağrım olmadığı için rahat hareket ediyorum. Ama uyusam iyi olur, gözlerim kendiliğinden kapanıyor."

Yaramaz'ı yatağına yatırıp yatağa uzandı Talha. Esneyen Azra'yı kolları arasına alıp başına öpücük kondurdu. "Uyu güzelim." Kocasının kokusunu soluyarak uykuya daldı genç kadın.

Bebeğinin ağlamalarıyla bir haftayı geride bırakan Azra salonda ağlamaya devam eden oğlunu sakinleştirmeye çalışıyordu. Gaz problemi çeken oğlunu sürekli doktora gitseler de hiçbir şey yapamıyorlardı. Oğlu ağladıkça onun da

gözleri doluyordu, bazen katıla katıla ağlayınca doktorların bir şey yapmayacaklarını bilse de hastaneye götürüyorlardı Umut'u.

Geceleri Talha yanında olsa da gündüzleri annesiyle birlikte oğluyla ilgileniyorlardı. Her ne kadar annesi ona sakin olmasını, bugünlerin geçeceğini söylese de sanki zaman geçmeyecek gibi, oğlu hep ağlayacak gibi hissediyordu Azra.

Bu gece Talha görevde olduğu için evde annesi, babası ve ablasıyla beraber ağlayan minik Umut'u sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Bacaklarını kasan oğlunun karnına parmaklarıyla masaj yapsa da Umut hiç durmadan ağlıyordu. Gözünden akan yaşı silip annesine baktı telaşla.

"Hastaneye götürelim anne. Çok ağlıyor."

"Kızım gidelim ama bir şey yapmıyorlar ki. Ablan da böyleydi, dördüncüye aya kadar çok çekti o da."

Omzunu silken Azra oğlunu göğsüne bastırdı.

"Anlamıyorum, yediklerime dikkat ediyorum neden böyle oluyor bu çocuk? Gazlı hiçbir şey tüketmiyorum, mümkün olduğunca ona dokunacak olan yiyecekler yemiyorum ama yine de gazı oluyor."

Telaş yapan kızını sakinleştirmek için saçlarını okşayıp gülümsedi Ayşem Hanım.

"Anne olmak kolay değil kızım, inan bana bugünlerin geride kalacak."

Pınar dayanamayıp oturduğu yerden kalktı. Umut'u kardeşinin kucağından alıp göğsüne bastırdı. Elini peş peşe sırtına vurup sıvazladı.

"Abla, yavaş vur canı acır."

"Doktor böyle yapın dedi ama. Sen yavaş yaptığın için gazını çıkaramıyor."

Kıyamıyordu ki, nasıl vursun bebeğinin ufacık canına. Pınar peş peşe aynı hareketi yapınca Umut gazını çıkardı.

Rahatlayan oğlunun keyiflenen yüzünü gören Azra'nın yüzünde de gülümseme oluştu.

"Bundan sonra bana bırakın bu aslanı. Ben gazını çıkarırım senin değil mi teyzem? Anne canın acır diye parmaklarını sırtına değdiriyor ama daha fazla canını acıtıyor farkında olmadan."

Oğlunun ağlaması durunca rahatlayan Azra derin nefes alıp dağılan saçlarını topladı.

"Beşiğine yatıralım abla, biz de yemediğimiz yemeğimizi yiyelim."

Üzerinden yük kalkmış gibi hisseden Azra ortada duran köşeli sehpanın üzerinden telefonunu aldı. Mutfağa giderken Talha'yı aradı. Çalar çalmaz açılan telefon yüzünü gülümsetirken ocağın altını yaktı.

"Nasılsın babacık?"

"Bak, babacık ne oluyor? Babamız de oğlumun babası de ama babacık deme."

Az önce panikten sağa sola giden kendi değilmiş gibi kahkaha atıp masanın üzerine tabakları koydu.

"Oğlun hiç durmadan ağladı, neyse ki teyzesi imdadına yetişip gazını çıkardı. Çok şükür şimdi mışıl mışıl uyuyor."

"Fotoğrafını çekip göndersene, çok özledim."

Günde en az elli kez oğlunun fotoğrafını çekip gönderiyordu Talha'ya. En son yarım saat önce göndermişti fotoğraf. Sandalyeye oturup, "Göndermem," dedi. "Şimdi fotoğrafını çekerken uyanır. Sonra yine ağlar, o yüzden sabah görürsün babası."

"Sabaha kadar nasıl dayanayım kızım ben? Çek gönder işte, çok özledim diyorum."

"Şimdi yemek yiyeceğim odaya çıkınca görüntülü ararım."

"Tamam güzelim. Kendinize dikkat edin, evdekilere se-

lam söyle."

"Aleyküm selam, sen de kendine dikkat et," deyip telefonu kapadı.

Telefonu masanın üzerine bırakıp hızlı hareketlerle tabaklara yemekleri koydu. Oğlu uyanmadan karnını doyurması için maratona katılmış bir sporcu gibiydi. Sürekli hızlı hareket ettiği için göbeği de eskisi gibi düz olmuştu. Kiloları dursa da onun için önemli olan göbeğinin gitmeseydi. Onu bir haftada erittiyse diğerlerini zamanla verirdi.

Yemek için ailesiyle yerlerine otururken Talha aldığı bir haberle yola çıktı. Bacağını durmadan sallıyor, parmaklarını alnına vuruyordu. Yanında duran polis arkadaşı sakin olması için elini omzuna koysa da gerginlikten sürekli bacağını sallıyordu.

Sinirliydi, öfkeliydi. Telefonu kapattığı an bütün neşesi kaçmıştı. Komiser arkadaşı hoşuna gitmeyen haber getirdiğinde tüm neşesi gitmişti.

Araba hastanenin önünde durunca arkadaşıyla beraber aşağı inip hızlı adımlarla hastanenin içine yürüdü. Asansöre doğru yöneleceği zaman bekleyen kişilerin fazla olduğunu görüp merdivenlere yöneldi. Devlet hastanesinin ezbere bildiği merdivenlerini hızlı inip alt kata geldi.

"Talha."

Omzunun üzerinde olan arkadaşının elini itip derin nefes aldı. Morg yazan kapıya adım attığında kapıda bekleyen polis, komisere başıyla selam verdi. Kapıyı açmasını söyleyen komiserini dinleyip demir kapıyı açtı. Bacakları titreyerek içeri adım attı Talha.

Görmek istemiyordu, o olmasın diyordu. Korkuyla görevlinin beyaz örtüyü çekişini izledi. Gözlerinin önüne gelen yüz kahverengi gözlerini kocaman açılmasını sağladı. Kalbini ateşli bir el sıkıyormuş gibi hissetti. Titreyen bacaklarla buz gibi dolabın içinde yatan cesede doğru yürüdü.

"A-anne?"

Çenesi soğuktan mı titriyordu, yoksa çocukluğunun katili olan kadının buz gibi bedenini gördüğü için mi titriyordu? Titreyen parmaklarını annesinin solmuş bedenine uzatıp dokundu. Elektrik çarpış gibi titredi. O en son annesine dokunduğu zaman dört yaşındaydı. Koskoca yıl geçmişti annesine dokunmayalı. Yediği dayaklar, aç kalışı, o adamla olan yataktaki görüntüleri birer birer gözlerinin önüne geldi. Ateşe değmiş gibi ellini geri çekti.

"Nasıl olmuş?" dedi buz gibi sesiyle. Az çok tahmin ediyordu ama duymak istiyordu. Arkadaşı sıkıntıyla nefesini dışarı bırakıp omzunun üzerine elini koydu.

"Çıplak bir şekilde adamın biriyle ölü bulunmuş. Uyuşturucu krizi."

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Yumruk yaptığı elini öylesine sıkıyordu ki parmakları kırılacaktı. "Ben," dedi dişlerinin arasından. Ne diyeceğini bilmiyordu. Cansız bir şekilde yatan kadına ne diyeceğini bilmiyordu. Eğer yaşasaydı diyeceklerini biliyordu ama. Ağzından çıkacak olan yaralayıcı kelimeleri biliyordu. Gözlerini açıp morarmış yüze baktı.

"Ben seni o kötü yerden kurtardığımda yirmi iki yaşımdaydım. Ben, sen o kötü yerlere bulaşma diye sana hesap açmıştım. Kimseye muhtaç olma, bedenini satma diye sana her ay para yatırıyordum. Sen nasıl bunu kendine yaptın? Söylesene seni seven bir kocan vardı, seni seven bir oğlun vardı, az çok eline geçen paran vardı. Neden kocanı, oğlunu paraya tercih ettin Aylin? Bak neredesin, ne haldesin. Elli dokuz yaşında kendini satarak para kazanmanın sonucu bak neresi Aylin Hanım. Belki her zaman elindekiyle yetinseydin şu an mutlu bir şekilde evinde olacaktın."

Geri adım atıp buz gibi bakışlarını annesinin üzerinden çekti.

"Biliyor musun, üzülmüyorum, sadece böyle ölmen ca-

nımı birazcık acıttı. Ben seni o yerden kurtardığımda bana söz vermiştin bir daha yapmayacağım diye ama sen yine beni kandırmışsın."

Duygusuz bir şekilde dudakları iki yana kıvrıldı. Gülüyor ama gülmüyor gibiydi.

"Sen yine beni kandırdın."

Başını arkaya atıp kahkaha attı, "Ama ben sana hiçbir zaman inanmadım Aylin Hanım." Elini göğsünün üzerine koyup arkasını döndü.

"Ben son kez görevimi yapıp yarın seni gömeceğim. Aramızdaki bağda yarın tamamen bitmiş olacak. Hoşça kal Aylin. Umarın gittiğin yerde istediğin hayata kavuşursun, sen bu dünyada ne istediğini bilmeyerek yaşadın. Umarın gideceğin yer sana istediğin hayatı verir. Hadi eyvallah."

Morgdan çıkıp yere basan sert adımlarıyla koridorda ilerledi. Bu gece çocukluğu tamamen bitmişti. Hepsi buz gibi olan morg odasında kalmıştı.

Güle güle ağlayan Talha, güle güle dayak yiyen Talha, güle güle korktuğu için altına kaçıran Talha.

"Hoşça kal beş yılım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir saattir buz gibi havada oturan adamı izliyordu Azra. Dışarıda kar yağmasına rağmen kocası sanki üşümüyormuş gibi bahçede oturuyordu. Dün gece eve gelen Talha'dan annesinin öldüğünü duyunca ne diyeceğini, nasıl bir tepki vereceğini bilememişti. Oğlunu yanına alıp uyuyan adamın arkasına yatıp ona sıkı sıkı sarılmıştı sadece. Sabaha kadar bir kelime konuşmamışlardı.

Gün aydınlandığında birlikte yataktan kalkıp salona inmişlerdi. Onun için kahvaltı hazırlamak istemiş, Talha engellemişti. Cenaze için evrak hazırlaması gerekiyordu. Babasıyla evden çıkıp gittiklerinde peşlerinden gitmek istemişti ama gidememişti. Onun yanında olmak istediği zamanlar Talha etrafına duvar örüp yaklaşmasını izin vermiyordu. Bu duruma üzülse de genç adamın yanında olmasını istediği an yanına gideceğini biliyordu.

Öğlenden sonra Ömer Bey'le eve geldiklerinde Talha eve girmemiş bahçede bulunan çardağa oturmuştu. Pencerenin önünde kocasının soğuktan üşümüş bedenine daha fazla gönlü razı gelmediği için kapıya doğru yürüdü. Portmantodan kabanını alıp dışarı çıktı. Bebeğinin yanında ailesi vardı onun Talha'nın yanında olması gerekiyordu.

Karda kaymamaya dikkat ederek çardağın önüne geldi. Dalmış bir şekilde yeri izleyen kocasının yanına oturup soğuktan kıpkırmızı olmuş elini tuttu. Azra'nın yanına geldiğini yeni fark eden genç adam bakışlarını ona çevirdi.

"Niye çıktın dışarı? Hava soğuk."

"Sen neden içeri gelmiyorsun?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Ne yaptığımı bilmiyorum." Yanağını öpüp, "Evimize gidelim," dedi gözleri dolu dolu ona bakan Talha'ya. "Canının acıdığını biliyorum, üzülüyorsun da ama..." Talha'nın güldüğünü görünce sustu.

"Ben mi üzülüyorum, inanır mısın sabahtan beri kendi kendime düşünüyorum. Kendi ellerimle beni doğuran kadını toprağın altına koydum ama hiç üzülmedim. Bir gram bile gözyaşı dökmedim. Hiçbir şey hissetmiyorum o kadına karşı."

"O zaman neden burada oturuyorsun? Eve gelsene, bebeğimiz ve benim sana ihtiyacımız var."

"Sen hep iyi anne ol Azra. Hoş olacağına inanıyorum ama hayat bu bize neler göstereceğini bilemiyoruz. Eğer beni sevmekten vazgeçersen sadece benden kop, oğlundan kopma. Onu sev, koru, senden nefret etmesine izin verme sakın."

"Seni sevmemek mi?" Güldü Azra. Talha'yı sevmeme düşüncesi canını yakarken onu nasıl sevmezdi. Ya da onu unutup hayatına nasıl bakabilirdi? Ellerini dizlerine vurup gözlerini evinin beyaz duvarlarına çevirdi.

"Talha, biliyor musun? Tenime giren her yakıcı zerreye rağmen ben seni sevmekten vazgeçmedim ya da unutmadım. Her şeyi unutacak boyuta geldim ama senin gözlerini, dudaklarını, bana dokunan ellerini, seni seviyorum diyen sesini hiçbir zaman unutmadım. Hep biraz daha aşkla sana bağlandım. O bataklığın içinde beni ayakta tutan sana olan sevgimdi." Başını kocasına çevirdi. "Anlamıyorum ben, neden her üzücü olay yaşadığında seni sevmekten vazgeçecekmişim gibi konuşuyorsun?"

Talha Azra'nın ses tonundan kırıldığını anlayıp elini ona uzatmak istedi. Azra kendine dokunmasına fırsat vermeden ayağa kalktı.

"Gerçekten anlamıyorum, ben sana sevgimi hissettiremiyor muyum? Söylesene, ben ne yapayım benim sana olan sevgimi görmen için?"

Ayağa kalkan Talha Azra'nın ellerini tutmak istediğinde yine Azra tarafından engellendi.

"Çok seviyorum ben seni, sen görmeyecek, hissedemeyecek kadar çok seviyorum. Umarım bir gün seni bırakıp başka bir adama gideceğimi düşünmeyecek kadar beni tanırsın." Arkasını dönüp eve doğru yürüdü. "Hava soğuk dışarıda kalma."

Dudakları arasından küfür savuran Talha kar birikintisine tekme attı. Dilinin kemiği yoktu. Tekrar kar birikintisine tekme atıp, "Lanet olsun," deyip Azra'nın peşinden baktı.

Hissediyordu, bu kadının sevgisini fazlasıyla hissediyordu. Azra hiçbir şey yapmasın sadece gözlerine baksın ona yetiyordu. O bal gözlerde kendini her zaman görüyordu, teninin altında atan kalpte her zaman orada olduğunu hissediyordu ama şu lanet diline sahip çıkamıyordu. Olmayacak sözler söyleyip üzülmesine dahi dayanamadığı kadının kalbini kırıyordu.

Eve girdiğinde salonda oturan ailesine başıyla selam verip üst kata çıktı. Merdivenlerde Pınar'la karşılaşınca yüzüne baktı. Pınar'ın bakışlarından Azra'nın sinirli oluğunu tahmin ediyordu.

"Git kızın gönlünü al arkandan saydırıyor. Hayır, sülalene yazık."

Dudağı yanağına doğru kıvrılınca yüzünü ciddi yapıp odasına girdi. Sinirli karısı oğlunun altını açıyordu. Sakin adımlarla yanına ilerleyip etrafa bakan oğluna gülümsedi. Dizini yatağa koyarak oğlunun yanına uzandı. Azra sanki Talha odaya hiç girmemiş gibi oğlunun bezini alıp yataktan kalktı. Banyoya girdiğinde kapıyı Talha'nın suratına çarpar gibi kapadı.

"Wow, gördün mü oğlum annen kapıyı kafama fırlattı."

Sanki bu kavgada annesinin tarafındaymış gibi Talha'nın yüzüne bakmıyordu Umut. Talha kaşlarını çatıp oğlunu kucağına aldı.

"Oğlum, senin benim yanımda olup anneyle barıştırman lazım. Sen bana bakmıyorsun hiç, ben annenin gönlünü nasıl alacağım?"

Dudaklarını büzen oğlunun haline daha fazla gönlü el vermeyen Talha onu göğsüne bastırıp kokusunu içine çekti.

"Aslan parçam büzme dudaklarını. Anneni üzdüm bir de senin kalbini kırmayım."

Odanın içinde oğluyla gezerken Azra banyodan çıktı. Bakışlarını hemen onun üzerine çevirdi. Gözleri beni affet der gibi baksa da Azra ona pas vermeyip odadan çıktı.

Şaşkın bakışlarını oğluna çevirip, "Yok artık," dedi sesine yansıyan şaşkınlıkla. "Anne bu sefer bana çok kızmış oğlum. Nasıl alacağım ben onun gönlünü? Hediye alsam, istemez. Of ya keşke büyük olsaydın da bana yardımın dokunurdu." Tek kaşını kaldırıp, "Aslında şimdide dokunur," dedi kendi kendine gülerek. "Hadi Yaramaz, annenin gönlünü almaya gidiyoruz." Kapıyı açıp oğluyla beraber odadan çıktı. Peşlerinden gelen Yaramaz'a gülümseyip merdivenleri indiler.

Azra kardeşi Güneş'in yanında oturuyordu. Adımlarını onun yanına çevirip Güneş'le arasına girdi.

"Abi, tepemize otursaydın."

Çatık kaşlarını kardeşine çevirip, "Kay öteye," diye mırıldandı dişleri arasından. Omzunu silken Güneş yeğenini abisinin kolları arasından almak istedi. Talha tarafından engellenince abisi gibi kaşlarını çatıp, "Versene yeğenimi," diye bağırdı. "Sevmek istiyorum."

"Sonra seversin, şimdi öteye kay sıkıştık burada."

"Aramıza girmeseydin sen de. Biz Azra'yla bir şey konu-

şuyorduk."

"Sonra Güneş sonra."

Oflaya oflaya abisinin yanında kalkan Güneş Pınar'ın yanına oturdu.

"Adam gittikçe daha çok kıskanç oluyor, hayır ben çocuğun halasıyım benden bile kıskanıyor düşünebiliyor musun?"

Kısık gözlerle Talha'yı inceleyip başını iki yana salladı Pınar.

"Yediği haltı temizlemeye çalışıyor. Görmüyor musun oğlunu kullanarak Azra'ya yaklaşmaya çalışıyor. Umarım benim saf kardeşim hemen affetmez de azıcık şunu süründürür."

Her ne kadar kısık sesle konuşsalar da Talha keskin kulaklarıyla ikisini duyuyordu. Öfkeli yüzünü Pınar'a çevirip, "Sen görürüsün," dedi dudakları arasından. Pınar omzunu silkip saçlarını geri attı.

"Azra'yı alıp bize gidelim diyorum anne. Benim çeyizlerim anca toparlanır, Umut uyurken biz de birlikte eşyaları toplarız."

"Pardon?" dedi kalın sesiyle Talha. Sesi yüksek çıktığı için bakışlar ona dönse de hızla toparladı.

"Azra yeni doğum yaptı, yorulmasın. Sen izin al işyerinden topla çeyizini. İki tane görümcen, bir tane Güneş, balayından dönecek Neşe arkadaşın var, çağır onları gelsin sana yardımcı olsunlar."

Pınar sen çok biliyorsun bakışı atıp Azra'ya döndü.

"Gider miyiz tatlım?"

Deminden beri omzunu dürten Talha'ya bakıp, "Gider miyiz?" dedi duygusuz sesiyle Azra?

Eğer o ses tınısında yumuşama ya da kızgınlık hissetseydi ona göre cevap verecekti Talha. Ama dümdüz çıkan ses tonu-

na göre ne cevap vereceğini bilemedi. Azra cevap ver der gibi bakınca, "Gideriz," dedi bir yalnız kalamadık bakışı atarak.

Azra onun gözlerinden gitmeyelim dediğini anlasa da önüne dönüp, "Yarın Umut'un muayenesinden sonra haber veririm abla," dedi. "Ayrıca siz işlerinizi halletmek için gidebilirsiniz ben bakabiliyorum Umut'a. Ağrımda yok."

"Evet, Azra bakabiliyor çocuğa, siz gidebilirsiniz."

"Ailemi mi kovuyorsun Talha?"

Başını geri çekip, sen ciddi misin Azra der gibi baktı karısına. Az önce eve gidebilirsiniz diyen kendiyken şimdi neden onu ailesini kovmakla suçluyordu ki. Kayınpederine dönüp tebessüm etti.

"Bu ev sizin eviniz baba, istediğiniz zaman kalabilirsiniz. Beni yanlış anlamayın lütfen, Pınar'ın işleri olduğu için öyle dedim."

"Yok evladım ne yanlış anlaması. Biz kalkalım o zaman. Bir sıkıntın olduğunda ara kızım."

"Ararım baba."

"Yemekler dolapta ısıtıp yersiniz kızım."

"Tamam annem."

Ali Bey ve ailesi ayağa kalkınca Ömer Bey'le Demet Hanım da kalktı.

"Bu akşam Güneş burada kalacakmış, biz de gidelim o zaman."

Azra ve Talha ayağa kalkıp, "Siz bilirsiniz," dediler. Misafirlerini yolcu edip salona döndüler.

Güneş Umut'u severken Azra Talha'ya bakmadan tekli koltuğa oturdu. Bacaklarına dolanan Yaramaz'ı kucağına alıp sevdi. Talha ise kardeşinin yanına oturup hâlâ uyumayan oğlunun masum yüzünü izledi.

"Şimdi uyumadığına göre gece uyur."

"İlk defa bu kadar uzun gözlerini açık tuttu. Normalde

hep uyuyordu, değil mi Azra?"

"Hımm, uyumasın uyuyunca özlüyorum onu."

Talha trip atan Azra'nın yanına gideceği esnada zilin sesini duydu. Adımlarını kapıya çevirip, birazdan geleceğim yanına der gibi karısının gözlerine baktı. Omzunu silken Azra bakışlarını onun gözlerinden çekti. Bu sefer kararlıydı gittiği yere kadar kocasına trip atacaktı.

Talha kapıyı açtığında içeri bodoslama giren İsmail'e, "Hoş geldin," deyip kapıyı kapattı. Direkt Umut'a yönelen İsmail bebeği kucağına alıp başını öptü.

"Bu büyümüş be."

"Bu değil o, adı Umut."

Talha'yı umursamadan Umut'un karnına dudaklarını bastırıp bebeği gıdaklamaya çalıştı. Azra ve Talha gözlerini devirip aynı anda, "Ver çocuğumu," diye bağırdılar.

"Ne var be oyun oynatıyorum ben yeğenime."

"Lan oğlum on günlük bebeğe ne oyunu oynatıyorsun? Bebek o daha bebek. Çocuğu düşürmeden ver."

"Gidin başımdan, hayatımda ilk kez bebek görmüyorum herhalde. Değil mi Umut, dayıyı seviyor musun oğlum?"

Ağzından gaz çıkaran Umut'a yüzünü buruşturarak baktı İsmail.

Talha kahkaha atıp, "Çok seviyor oğlum seni," dedi.

"Olmadı be Umut, yakışmadı sana dayıcım."

Azra oturduğu yerden kalkıp oğlunu İsmail'in kollarının arasından aldı. Daha fazla İsmail'in oyuncağı yapamazdı bebeğini.

"Ben oğlumu uyutacağım siz de yemekleri hazırlayın. Geldiğimde sofra hazır olmuş olsun."

Oğluyla yukarı çıkarken Talha bu gece işim var diyerek mutfağa yürüdü. Ardından da Güneş ve İsmail.

"Hayırdır ne yaptın da kızdı bizim kız?"

"Sus İsmail."

"Azra senin yüzüne bakmıyorsa anlaşılan derinden yaralamışsın kızın kalbini."

Kepçeyi İsmail'in kafasına vuran Talha, "Sus," dedi parmağını kız kardeşine sallayarak. "Sen de kıkır kıkır gülme orada. Salata yap, sen de tabakları masaya koy. Şimdi aşağı iner hepimizin anasını ağlatır."

İsmail ve Güneş Azra'ya bulaşmamak için hızlı hareketlerle Talha'nın söylediklerini yaptılar. Talha ise Azra'ya kendini nasıl affettireceğini düşünerek yemekleri ısıttı.

Yemeklerini yedikten sonra oturma odasında film izliyorlardı. Daha doğrusu Talha izliyor, İsmail ve Güneş Talha burada değilmiş gibi fısır fısır konuşuyordu. Azra gözleriyle her ne kadar ikisini uyarsa da çift onu görmüyordu bile.

İsmail parmağını Güneş'in kolunun üzerinde sürtünce gözleri kocaman oldu Azra'nın. Panik yapmış halde Talha'ya doğru kayıp bacağını bacağına değdirdi. İrkilen Talha bakışlarını televizyondan çekip yanına ilişen karısına baktı. Bacağına sürtünen Azra'nın bacağı yüzünden ateşi yavaş yavaş çıksa da mantığı iki dakika içinde ne olduğunu sorguluyordu. Az önce yüzüne bakmayan karısı şimdi ona yaklaşıyordu.

Hafif boğazını temizleyip kolunu Azra'nın beline doladı. Dudaklarını saçlarına bastırıp kokusunu içine derin derin çekti. O Azra'nın kokusunda kendinden geçerken Azra çatılı kaşlarıyla her an üzerlerine atlayıp iki kişiyi öldürmek için plan yapıyordu. Onlar yüzünden küs olduğu adamın dokunuşlarına maruz kalıyordu.

"Odamıza çıkalım mı?"

Buram buram tutku kokan sese başını çevirip derin nefes aldı. Talha'nın yanan gözlerini nasıl sakinleştirecekti.

"Hem Umut'a bakarız, uyanmış mı?"

"Hâlâ uyuyor."

"Olsun biz çıkalım yine de."

İçinden sen yarın görürsün Güneş, deyip koltuktan öne doğru kaydı.

"Biz odamıza çıkıyoruz, sen de odana Güneş," diye bağırdı.

Güneş Azra'nın sesiyle irkilip İsmail'den biraz uzaklaştı.

"Benim uykum yok."

Dudakları arasından, 'Saçaklı,' deyip ayağını yere vurdu Azra.

"Vardır senin uykun, hadi Güneş'im odana."

Omuzlarını silken Güneş, "Uykum yok," diye söylendi. Ne olmuştu da Azra bu kadar sinirlenmişti anlamıyordu.

Talha karısının elinden tutup ayağa kaldırdı.

"Onlar film izliyor, biz gidelim güzelim."

'Kuzuya kurt mu emanet ediyorsun Talha?' diye mırıldandı dişleri arasından. Karısının mırıldanmasını yanlış anlayan Talha onu merdivenlere çekiştirip hızla peşinden sürükledi. Merdivenlere takılmamaya dikkat eden Azra arkasına bakıp parmağını İsmail ve Güneş'e salladı. İsmail, "Uza," deyip Güneş'e sarıldı. Şeytan diyor söyle Talha'ya dövsün şu İsmail'i. Ama söylemiyordu, akşam akşam kocasını delirtmek istemiyordu. Farklı türlü kudurmuştu zaten.

Odaya girdikleri an Azra'yı kapıya yaslayıp dudaklarını öptü Talha. Ne olduğunu anlamayan Azra kendine geldiğinde Talha'nın omuzlarından itmeye çalıştı. İtmek istediğinde kendini kapıyla Talha arasında sıkışmış olarak buldu. Başını geri çekmediği için Talha'nın dudağını ısırdı. Kocasının geri çekileceğini sanan Azra yine yanılmıştı. Talha bu sefer dilini sokmuştu araya. Daha fazla karşı koymayıp genç adama karşılık verdi genç kadın. Birbirlerinden kopmadan yataklarına uzandılar. Azra'nın canını yakmadan öpen Talha, genç ka-

dının kazağını çıkarıp göğüslerini öpmeye başladı. Nefes nefese kalmış bir şekilde ellerini Talha'nın omuzlarını bastırıp, "Dur," dedi zorla. Henüz doğum yapalı on gün olmuştu...

Talha karısının gül kokulu boynunda soluklanıp kendini yatağa bıraktı. Elini deli gibi atan kalbinin üzerine koyup derin nefes aldı.

"Ne zaman bitecek bu lohusalık?"

"Otuz gün sonra."

Dudakları arasından küfür savurup yataktan kalktı. Söylene söylene banyoya girerken Azra arkasından gülümseyerek baktı. Kocasının sabrına hayrandı. Yataktan kalkıp yerde duran kazağını aldı. Hazır Talha banyoya girmişken alt kata inip ikiliyi azarlayacaktı. Abisinin yanında çekinmeden birbirlerine dokunma cesareti gösteriyorlarsa o zaman birlikte olduklarında söyleyeceklerdi.

Uyuyan oğlunu kontrol edip odadan çıktı. Merdivenleri inerken ayakları ikinci basamakta durdu. Elini göğsüne bastırıp, "Siz," dedi dişleri arasından. Tam ileri doğru atılacağı esnada, "Lan," diye bir kükreme sesi duydu. Sadece o değil öpüşen çift de duydu o sesi. Hızla birbirlerinden ayrılıp onları öldürecek gibi bakan adama korkulu gözlerle baktılar.

"Seni geberteceğim İsmail."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Elleri havada şokla Talha'nın yüzüne bakıyordu Azra. Duramazdı durduğu an kocası hapse kuzeni mezara girecekti. Tam ayağını kaldırıp merdivene basacağı esnada Talha uzun bacaklarıyla merdivenin üstünden salonun ortasına zıpladı. Yere öylesine sert basmıştı ki ortada bulunan sehpa titremişti. Azra ve Güneş bu ani ataktan çığlık atıp birbirlerine hızla yaklaştılar. İsmail ise Talha'yı havada görür görmez tabana kuvvet masanın arkasına geçti. "Gel lan buraya," diyerek İsmail'i kovalayan Talha öfke saçıyordu. Onun iki adımı İsmail'in on adımıydı. O düzenli nefes alırken İsmail nefessizlikten ölecekti koşmaktan.

Elini deli gibi atan göğsüne koyup, "Dur," dedi ağzından tükürükler çıkarırken. Talha durmayıp bir adım daha yaklaştı ona. İstese ensesinden tutup onu yere fırlatırdı ama yorulup biraz da sakinleşmek istiyordu. Biliyordu İsmail'i yakaladığı an tüm kemiklerini kırardı.

"Abi valla niyetim ciddi. Gönül eğlendirmiyorum ben senin kardeşinle."

"Lan!" deyip İsmail'in ensesinden yakaladığı gibi masanın üzerinden parkenin üzerine fırlattı.

Güneş çığlık atarken Azra ellerini dudaklarına bastırmış, salonunun ortasında gerçekleşen vahşete şahit oluyordu.

Güneş kolundan çekiştirip, "Git ayır," dedi ağlamaklı sesiyle. "Ne olursun Azra, abim öldürecek İsmail'i."

Kolunu Güneş'in elinden çeken Azra, "Oh olsun," deyip omzunu silkti. Güneş onun bu tepkisine şok oldu.

"Ne yani, öldürsün mü abim İsmail'i?"

Merdivene oturan Azra bacaklarını öne uzatıp başını aşağı yukarı salladı.

"Siz abinin gözünün önünde fingirdeşirken utanmıyordunuz. Oh olsun size, biraz dayak yesin de aklı başına gelsin İsmail'in."

"Sana inanamıyorum Azra, sanki sen abimle kardeş kardeş takılıyordun? Kızım sizi ben de bastım, ben senin verdiğin tepkiyi verdim mi?"

Sen salak mısın bakışı atıyordu Güneş'e Azra.

"Sen bizi gördüğünde biz evliydik canım. Sus, kuzenimin ağzının burnuyla yer değiştirmesini izleyim." Kollarını göğsünün üzerinde toplayıp, "Keşke çekirdek olsaydı," dedi ah ah diye bağıran İsmail'in kırmızı suratını izlerken.

Akılsız başın ceremesini ayaklar çekermiş. Burada akılsız olan İsmail aslanın yuvasında kaplan olmaya çalışmıştı ama kuzu olmuştu. Talha suratına ve karnına yumruk atarken yüzünü sanki karşısında düşmanı varmış gibi sert yapmıştı. Çatık kaşlar, alev alev yanan göz bebekleri, dümdüz duran dudaklar, birazdan öleceksin İsmail der gibiydi.

İsmail ise ciddi ciddi dayak yiyordu. Bu zamana kadar bu adam tarafından kaç kez dövüleceği konusunda tehdit edilmişti, hep onun blöf yaptığını düşünse de sonunda o dayağı yiyordu.

Talha'nın ellerini tutmaya çalışırken, genç adam ellerini tutup onu yüz üstü yatırdı. Bir eliyle ellerini belinin arkasından birleştirdi, diğer eliyle de başına baskı uygulayarak yanağını parkeye bastırdı.

"Sen benim kız kardeşimi nasıl öpersin lan? Ne hakla ona dokunursun?"

"Abi..."

"Sus!"

"Abi lütfen dinle."

"Kes lan! Ulan benim evimde, benim salonumda kız kardeşimi sıkıştırmış öpüyorsun. Ben sana güvenip bu kızı yanına bıraktım, sen arkamı döner dönmez nasıl böyle bir haltı yersin? Ben seni adam sanıyordum."

Talha'nın fazlasıyla gerginleştiğini gören Azra oturduğu yerden kalktı. Biraz döver sakinleşir sanıyorken aksine saman alevi gibi parlıyordu kocası. Hıçkırarak ağlayan Güneş'in kolunu sıvazlayıp onların yanına yaklaştı.

"Talha, bırak lütfen."

"Geri çekil Azra. Bu itin bütün kemiklerini kıracağım bu gece. Kardeşimi öpen dudaklarını yakacağım."

"Abi ben Güneş'i seviyorum. Yemin ederim ciddiyim."

Suratı kıpkırmızı olan kuzenine artık endişeyle bakıyordu Azra. Temkinli adımlarla yanlarına yaklaşıp Talha'nın omuzunu tuttu. Sesini sakin çıkarmaya dikkat ederek, "Bırak da dinleyelim onları," dedi. Talha'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarını büzüp bir adım geri çekildi.

"Beni de mi döveceksin?"

"Umut'un yanına git Azra."

Oflayan Azra, "Bırak çocuğu," dedi ciddi yüz ifadesiyle.

Eğer bırakmazsan ben sorarım sonra sana der gibiydi. Talha ikilemde kalmış gibi bir karısına bir de ellerinin arasında inleyen İsmail'e bakıyordu. Karısının bakışlarına yenilince ellerini geri çekip sesli bir küfür savurdu dudaklarından. Hızla yattığı yerden toparlanan İsmail ayağa kalktı.

"Kaçma, geç otur koltuğa."

Kaçmayacaktı tabii ki, o yanlış bir şey yapmamıştı. Sevdiği kadını öpmesi yanlış değildi. Koltuğa doğru yürürken ağlayan sevgilisine, "Ağlama", dedi dudakları arasından.

"Sen de otur şunun yanına."

Güneş abisinin sesiyle irkilip yerinden kıpırdadı. Başı yer-

de İsmail'in yanına yürüdü. Abisinin yüzüne bakmaya utandığı için koltuğa oturup ellerini izledi.

Azra ve Talha karşılarındaki koltuğa oturup ikisinin gergin halini izlediler. Azra onlar için üzülürken Talha öfkeyle bakıyordu. Yumruk yaptığı sol elini sağ elinin avcuna vuruyordu. Çıt çıkmayan salonda sadece Talha'nın hırıltılı nefes alışverişinin sesiyle, yumruk yaptığı elinin sesi çıkıyordu. Her vuruşta Güneş oturduğu yerde irkiliyordu.

"Siz beni salak mı sandınız? Ben sizin aranızdaki ilişkiyi bilmeyecek kadar aptal mıyım? Ya da birbirinize attığınız kaçamak bakışları görmeyecek kadar kör müyüm?"

Kaşlarını havaya kaldıran Azra başını yanında oturan kocasına çevirdi. *'Umarım benim bildiğimi de bilmiyorsundur'* diyerek bacağını sallamaya başladı. Bu zamana kadar hiçbir şekilde bildiğini belli etmeyen adam onun bildiğini bilmeyecek mi? Of deyip karşısında sanki beş çocukla terkedilmiş bakışı atan çifte döndü. İkisi de hem mahcup hem de utangaçtı.

"Bu zamana kadar bana gelip anlatmanızı istedim. Dur dedim, sonuçta genç onlar çekiniyorlardır, elbet bir gün bana söylerler dedim. Siz söylemediniz. Koskoca dört ay geçti siz bana gelip söylemediniz. Neden İsmail? Sen bana Azra konusunda akıl verirken neden gelip mertçe kardeşini seviyorum demedin? Ben seni adam sanıyordum oğlum, sizin birlikte olduğunuzu bildiğim halde burada sizi bırakıp odama çıktım. Sen bana adamlığını bu gece çok güzel gösterdin."

Ensesini sert bir şekilde sıkan İsmail ne diyeceğini bilemedi. Haklıydı Talha. Bu zamana kadar korkak gibi susmak yerine gelip söyleseydi şimdi bu duruma düşmeyecekti. Başını yerden kaldıramıyordu. Hem kendini hem de Güneş'i Talha karşısında bu duruma düşürdüğü için kendine küfürleri peş peşe saydırıyordu.

"Özür dilerim," dedi pişman olmuş sesiyle. "Seviyorum, bunu sana söylemek istedim ama senin üst üste yaşadığın

olaylar üzerine, bizim durumumuzda tuzu biberi olmasın dertlerinin üstüne dedim."

"Ne derdi oğlum? Sen beni tanıyamadın mı? Ne yapacaktım, asla olmaz kardeşimin peşini bırak mı diyecektim? Sen beni hiç tanıyamamışsın İsmail, yazık gerçekten. Çıkın odalarınıza sabah sakin kafayla sizinle konuşacağım. Şu an sayenizde beynim kazan gibi."

Konuşmadan ayağa kalkan Güneş'le İsmail hızlı adımlarla üst kata çıktı. Yan yana duran odaya girip kapılarını kapadılar. Onlar kapalı kapının ardında kalınca içini korku saran Azra ise kuruyan dudaklarını yalayıp gözlerini kapadı. Adının Azra olduğuna emin olduğu kadar Talha'nın ona laf söyleyeceğine de emindi. Tam ona dönüp konuşacağı zaman Talha yanından kalkıp merdivenlere doğru yürüdü. Böyle bir tepki beklemediği için kısa bir süre şaşırıp hemen toparlandı. Bağıran kocasına razıydı ama onunla konuşmadan odasına giden adama razı değildi.

Oturduğu yerden kalkıp hızlı adımlarla basamakları çıktı. Odasının önünde saçlarını düzeltip yanaklarına hafif vurdu al al olsun diye. Derin nefes alıp kapıyı içeri itti. Aldığı nefesi Talha'yı görünce bırakıp içeri girdi. Genç adam oğlunun beşiğinin üzerine uzanmış yanağını seviyordu.

"Uyandı mı?"

Beşiğin yanına gelip oğluna baktı. Küçük adamı mışıl mışıl uyuyordu. Ona cevap vermeyen kocasının yüzünü izledi. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. Kızgın mı, sakin mi anlamıyordu. Talha geri çekilince karşısına geçip tişörtünü üzerinden çıkardı. Talha ne yapıyorsun Azra der gibi yüzüne bakınca tebessüm etti.

"Sen yorgunsundur kocacığım ben senin üzerini çıkarırım."

Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarı ağır hareketlerle aşağı indirdi. Parmakları sakıncalı yere yanlışlıkla değ-

se de kocasının uzun bacaklarından kot pantolonu çıkardı. Aynı şekilde çorapları da çıkardığında ayağa kalktı.

"Duş almak ister misin?"

"Hayır."

"Neden? Bence al rahatlarsın. Kasılan kasların gevşer."

Arkasını dönen Talha, "Seni küçük cadı," diyerek yatağa uzandı.

Ne söylediğini duyamayan Azra üstünü hızla değiştirip yatağa uzandı. Başını Talha'nın göğsünün üzerine koyarken parmağını karnının üzerinde gezdiriyordu. Talha'nın gerilen bedeninden doğru yolda olduğunu anlayıp gülümsedi.

"Yarın bir yerlere gidelim mi?"

Cevap alamayınca başını kaldırıp kocasının yüzüne baktı. Gözlerini tavana dikmiş sanki yeni görüyormuş gibi izliyordu.

Kaşlarını çatıp, "Neden cevap vermiyorsun," dedi yatakta oturur vaziyete geçerken. Suskun adam sevmiyordu o.

Talha ona cevap vermek yerine arkasını dönüp yatınca küçük ellerini yumruk yapıp genç adamın sırtına vurdu.

Hayır bütün gün boyunca ona trip atan kendisiyken şimdi işler tersine dönmüştü. Ne olmuş ondan Güneş'le İsmail'in ilişkisini sakladıysa. Söylemek belki aklına gelmedi, *hiç aklından çıkmıyordu.*

Oflayıp yüz üstü yatan kocasının üzerine uzandı. Talha boğuk sesiyle, "Azra," deyip dönmeye çalıştı ama başaramadı Azra kollarını onun karnının üzerinden dolayıp sıkı sıkı sarmıştı. Yanağını da sırtına yaslamış uyku moduna geçmişti.

"Azra kalk üstümden."

"Bana ne, böyle uyuyacağım."

"Kalk diyorum, seninle tartışmak istemiyorum."

"Tartışma," deyip omzuna öpücük kondurdu.

"Çok ağırsın, kalk üstümden."

İşte bunu demeyecekti Talha. Azra dişlerini etine saplayıp tüm gücüyle ısırdı. "Ah," diye bağırıp onu hızla altına aldı Talha.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Demek şişkoyum, öyle mi? Konuşma benimle, git başka yerde yat benimle yatma."

"Başka?"

"Yarın gönlümü almaya gel, şimdi git lütfen ağlayacağım."

Fırsatı kendine çevirmeyi her zaman başarırdı. Talha karısının gerçekten alındığını düşünüp alnını öptü.

"Şaka yaptım," dedi yumuşak sesiyle. Azra omzunu silkip yalandan gözlerini açıp kapadı. Bu esnada nasıl becerdiyse bir damla gözyaşı göz kenarından aktı.

Talha, "Siktir," deyip dolan gözleri öptü.

"Yavrum şaka yaptığımı biliyorsun. Seni asla kırmak istemem."

"Bana şişko dedin bunu unutmayacağım Talha, lütfen üzerimden kalk dikişlerim patlayacak."

Ne dikişi der gibi Azra'nın bedenini süzdü. Sonra başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Sen var ya sen o kadar fenasın ki şeytana pabucunu ters giydirirsin. Sırf sana olan kızgınlığım geçsin diye duygu sömürüsü yapıyorsun."

Kollarını kocasının boynuna dolayıp gözlerini kırptı.

"Yapabildim mi peki? Bana olan kızgınlığın geçti mi?"

"Geçti hanımefendi. Bir daha benden bir şey sakladığını duyarsam fena halde bozuşuruz."

"Söz veriyorum bir daha senden bir şey saklamayacağım. Lütfen onlara kızma, çok utandılar. Üzerlerine gitme."

Bedenini yatağa bırakıp karısını kolları arasına aldı. Başını tekrar Talha'nın göğsüne koyan Azra, "Lütfen," dedi nazlı sesiyle.

"Of, tamam, bir şey demem. Sürekli sana olan zaafımı kullanma bak sonu çok kötü olacak. Bu beni tahrik edişlerin fena halde sana dönecek. Bu gecede bitti kaldı yirmi dokuz gün."

"İyi uykular sevgilim."

Gözlerini deviren Talha oflayıp kolunu başının altına aldı. Onun için hiç de iyi geçmeyecek bir gece olmuştu. İçindeki sıkıntıyla nasıl uyuyacaksa? Yok yok kesin uğursuz olduğunu düşünüyordu. Her haltın onu bulmasının başka bir açıklaması yoktu.

Hayır, babasından da beddua almamıştı, Azra'dan başka hayatında bir kadın olmamıştı ki ondan ah alsın. Nedir bu çilesi anlamış değildi. Oflaya oflaya sabahı zor etmişti.

Saat altı civarı uykuya daldığında ağlayan oğlunun sesine Azra kalktı. Bütün gece boyunca yaşlı adamlar gibi söylenen kocasını uyandırmamak için oğlunu kucağına alıp göğsünü açtı.

"Acıktın mı paşam?"

Sanki iki saat önce o emmemiş gibi annesinin göğsünü açlıkla saldırıyordu küçük canavar. Annesinin göğsünün ucu minik ağzından çıktıkça sinirlenip ağlıyordu. "Babası kılıklı," deyip oğlunun minik ağzına göğsünün ucunu veriyordu Azra. Bu hareketi bir iki kere tekrarladıkları için oğlunun sinirden yüzü kırmızı olmuştu. Hayır, memenin ucunu tutamayan o, kızan yine o.

"Bana niye kızıyorsun oğlum? Sen tutamıyorsun göğsümün ucunu. Huyların babana değil bana çeksin."

Deliksiz uykuda olan kocasına gülümseyip iç çekti.

"Koca bebek, bütün gece boyunca uyumadın bugün akşama kadar uyursun artık. Gezme işimizde yalan oldu."

Karnını doyuran Umut dudaklarını geri çektiğinde annesi gazını çıkardı. Uyumaya niyeti olmayan oğlunun altını da değiştirdikten sonra yataktan kalktı.

"Babamız uyusun biz aşağı inelim."

Ses çıkarmadan odadan çıkıp alt kata indi. Koltuğun üzerinde cenin pozisyonunda uyuyan görümcesine doğru yürüyüp omzunu dürttü.

"Güneş?"

Sabaha kadar ağlamaktan uyumayan Güneş baş ağrısıyla gözlerini açtı. Elini başına bastırıp koltukta oturur vaziyete geçti.

"Neden odada uyumadın?"

"Nasıl uyuyayım, abim bir daha yüzüme bakmayacak."

Oğlunun sırtını savlayıp, "Saçmalama," dedi olayı drama filmine çeviren görümcesine.

"Uyanınca öper barışırsınız. Sizi seviyor o, kıyamaz affeder."

"Öylede, bizi o durumda görünce çok utandım. Yüzüne bakmaya utanırım."

"Yani biraz utan tabii. Kızım adamın yanında birbirinizin kolunu elliyordunuz. O zaman çekinmiyordunuz şimdi neden yüzüne bakamam diyorsun ki?"

Saçlarını karıştırıp ofladı Güneş.

"Üstüme gelme Azra, başım çatlayacak zaten. Umarım bizi affeder. İsmail'de bir ton dayak yedi."

Kahkaha atan Azra bakışlarını üst kata çevirdi. "Oh iyi oldu. Ben onu uyardım, rahat dur dedim dinlemedi beni, bak yedi dayağını oturdu aşağı. Bu ona müstahak."

Oflayan Güneş oturduğu yerden kalktı.

"Deme öyle, eminim bütün gece boyunca onun da gözüne uyku girmemiştir."

"Hiç sanmıyorum. Deliksiz uyumuştur."

Ve öyle de olmuştu. Ağrıyan yanağını yastığa koyar koymaz uyumuştu. Hamlanmış bedeni Talha'nın dayağının ardından hepten kendini salmıştı. Bütün gece boyunca kıpırdamadan uyumuştu. Ve öğlene kadarda uyanmaya niyeti yoktu.

Saat dokuza doğru uykuya dalan oğlunu salondaki ayaklı beşiğe yatırıp kahvaltı hazırlamaya mutfağa girdi.

Güneş daha fazla dayanamamış koltuğun üzerinde uyumuştu. Azra kahvaltıyı hazırladığında yatak odasına çıkıp Talha'yı uyandırmak istemiş, karşılığında uyuyacağım cevabını almıştı. Kocasının üstünü örtüp İsmail'in odasına geldiğinde ise genç adamın moraran yanağına içi giderek bakmıştı.

İnkâr etmiyordu kocası devdi, cani bir dev. Onu da uyandırmak istemişti ama aldığı karşılık sıfırdı. Güneş'te uyuduğuna göre kahvaltıyı tek başına yapmıştı.

Diğerleri kalkınca yer düşüncesiyle masayı toplamayıp oğlunun beşiğini çekerek pencerenin önüne geldi.

Beyaz sandalyeye oturup dışarıdaki karı izlerken yeşil çayını içti. Beyaz görüntüyü izlemeye dalmışken dış kapıya çevirdi bakışlarını. Neşe ve Buğra gülerek bahçeye giriyorlardı. Oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Balayı çifti döndüğüne göre artık tek değildi burada. Talha görevdeyken en azından akşamları sohbet edecek dostları gelmişti. Kapıyı açıp dışarı çıktığında mutlulukları yüzünden okunan çift ona doğru hızla yürüdüler.

"Şuna bakar mısın Buğra, küçük annemiz kapıda bizi karşılıyor."

Soğuğa rağmen kollarını açıp Neşe'ye sarıldı.

"Hoş geldiniz."

"Hoş buldum canım. Nasılsın?"

"Girdiğin gibi içeri gelin soğukta durmayın."

İçeri giren çiftin kabanlarını alıp portmantoya astı. Bavullarını kapının önüne bırakan Buğra ve Neşe pencere kenarında durup beşiğe doğru koştular.

"Ya aşkım, ben seni yerim."

Çocuk uyuyor demeden kucağına alan Neşe, şap diye yanağını öptü. Buğra elini kardeşinin dudaklarına koyup, "Öpme çocuğu," dedi. "Bebek o, bebekler öpülmez."

"Bana ne be, ben onun teyzesiyim öperim. Değil mi Azra?"

Daha kendi bile oğlunu öpmeyen Azra, Neşe darılmasın diye, "Öpebilirsin," dedi kısık sesle. Sesinin tonundan öpme dediği o kadar çok anlaşılıyordu ki Neşe dil çıkarıp, "Öperim aşkımı," dedi uyuyan Umut'u göğsüne bastırıp.

"Neşe, uyuyor çocuk yatır istersen."

"Ya siz neden benim küçük adamımı sevmeme izin vermiyorsunuz? Ben sevmek istiyorum bal yanağı."

"Uyanınca seversin, hadi yatır güzelim."

"İyi peki."

İkiliye gülen Azra, "Buyurun kahvaltı yapalım," dedi. Umut'u beşiğine yatırıp, "Olur," dedi Neşe. "Beşik burada mı duracak?"

"Yok abla, yanımıza alalım çekince geliyor."

"Siz geçin biz geliyoruz aslanımla."

Neşe'yle Azra masaya doğru yürürken Neşe Güneş'i işaret edip, "Hayırdır," dedi. Azra kısık yanan ocağın altını kapatıp, bardaklara çay doldurdu. Masaya kurulduklarında dün gece olanları harfi harfine anlattı.

"Vay canına," deyip çayından bir yudum aldı Buğra. "Azra, sen bayağı dedikoducu oldun kız."

Önündeki zeytini Buğra'ya fırlatıp, "Ne alaka," dedi yalandan alınmış sesiyle. Neşe gülümseyip, "Az uğraşmadım benim gibi olsun diye. Çok şükür bugünleri de gördük," de-

yince Buğra gözlerini devirdi.

"Talha'ya yazık."

"Lan!"

Buğra peyniri zor yutup, "Lan mı?" dedi şok olmuş sesiyle. Daha neler, karısı ona lan demişti.

"Lan tabii, sana yazık mı benimle evli olduğun için?"

Dilini ağzının içinde yuvarlayıp, "Yoo," dedi sanki ağzında yemek varmış gibi.

"Neden öyle dedin o zaman?"

Ağzındaki ekşi tat geçsin diye çay içip sırtını sandalyeye yasladı.

"Konuşsana Buğra."

"Hayatım ben seni böyle aldım. Ama Talha Azra'yı aldığında böyle değildi biliyorsun. O yüzden dedim ben."

"Anladım ben seni, sen bu akşam misafir odasında uyu, o zaman benim kıymetimi anlarsın. Ben eve gidiyorum canım yol yorgunum sonra yanına gelirim."

"Tamam abla."

Oturduğu yerden hırsla kalkıp çıkışa doğru yürüdü. Neşe'yi yine kızdıran Buğra, "Görüşürüz Azra," deyip karısının peşinden gitti. Enerjisi yüksek olan bir çiftti ve bu çift onların komşularıydı.

"Hayırlısı," dedi iç çeken Azra. Ne olabilirdi ki yani, Neşe ablası her zamanki ablasıydı. Ne yaşayabilirlerdi bu koca bahçenin içinde.

Ah bir bilse yaşayacaklarını, şimdiki gibi sakin sakin çayını içebilir miydi?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hastane odasında meraklı gözlerle doktora bakan ikilinin yüzünde korku fazlasıyla belli oluyordu. Bir umutları vardı, tükenmek bilmeyen. Kıpırdamadan uyuyan oğullarının duyduğuna dair bir umutları vardı.

Doktor test aletlerini oğullarının kulaklarından çektiğinde Umut'un yanına geldiler. Onu uyandırmadan pusete yatırıp doktorun yüzüne merakla bakmaya devam ettiler.

"Maalesef hiçbir şekilde duymuyor. Annenin hamileyken yaşadığı stres, enfeksiyon, bebeğin kulak içi gelişimini etkilemiş. Çocuklarda dört yaşına kadar olan dönemde işitme kaybında erken teşhis kritik rol oynuyor. Özellikle yeni doğan bebeklerde doğumun hemen ardından tanı koyulması, bebeğin yaşam kalitesini artırıyor. İşitme kaybı teşhisinin koyulmasıyla birlikte hızlı bir şekilde çocuğa sesleri tanıtmak gerekiyor. Çünkü beyin, işitmeyle ilgili duyular aldıkça gelişebiliyor. Teşhisin ardından bebeklerin işitme cihazıyla sesleri duymaları sağlanmalı. Eğer çocukta ileri derece işitme kaybı varsa bir yaşına geldikten sonra biyonik kulak ameliyatı yapılıyor. Ameliyatla yerleştirilen cihaz iç kulağın yerini alıp iç kulak görevi görüyor ve çocuk sağlıklı bir insan olarak hayatını sürdürebiliyor, duyması normal hale geliyor. Tabii bazı durumlarda bu tedavide işe yaramıyor."

Hem üzgün hem de umut doğmuştu içlerine.

"Tedavi olduğu zaman duyabilecek ve konuşacak değil mi? Doğru anladım sizi."

Doktor ellerini masanın üzerinde birleştirip mutsuz du-

ran çifte sıkıntıyla baktı.

"Bakın bu tedavi kimi çocuklarda işe yarıyor, kimilerinde yaramıyor. Size kesin duyacak dersem kendinizi ona şartlandıracaksınız, hiçbir zaman duyamayacak dersem bu sefer kendinizi suçlayacaksınız. İlk altı ay önemli, işitme kaybı için rehabilitasyon merkezine götürün onu. Altı ay boyunca sesler tanıtılacak. Bu sayede beyin gelişimi sesleri duyacak. Bir yaşında da biyonik kulak ameliyatı olur."

"Bildiğiniz rehabilitasyon merkezi var mı? Biz hemen oğlumuzu getirmek istiyoruz."

Doktor çekmeceden kart çıkartıp Talha'ya uzattı.

"Sizler güçlü olursanız bebeğinizde sizinle beraber güçlü olur."

Puseti Azra'nın kolları arasından alan Talha hiç konuşmayan karısına, "Hadi," dedi. Onun her an ağladı ağlayacak yüzünü tanıdığı için sıkıntıyla iç çekti. Oğulları için her şeyi yapacaktı. Tedavisini asla boş vermeyecekti, her sağlıklı insan gibi olacaktı oğlu.

Doktora, "Sağ olun," deyip odadan çıktılar. Her an yere düşecek olan karısının kolunu tutup bekleme alanında bulunan sandalyelere doğru yönlerdi onu.

"Otur güzelim."

Azra sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına hapsetti. Talha kısa bir süre onu kendi haline bırakıp uyuyan oğlunun yüzünü izledi.

Hiç duymazsa diye düşündü. Yolda yürürken arabaların seslerini duymazsa, okulda biri ona sataştığında kendini savunamazsa, gözlerini kapatıp açtı.

"Zor olacak ama birlikte başaracağız oğlum."

Başını Azra'ya çevirip saçlarını kulağının arkasına aldı.

"Tamam, geçti."

Sessiz bir şekilde ağlayan karısının sırtını sıvazlayıp derin

bir iç çekti.

"Tedavisi mümkün Azra, olumsuz düşünme. Ben inanıyorum aslan parçamız bizi duyacak, konuşacak. Üzülme sütün kesilir sonra onu besleyemezsin. Sana çok ihtiyacı olduğu dönemdeyiz."

Ellerini yüzünden çekip gözyaşlarını sildi genç kadın.

"O hücre bize bir hediye verdi Talha. Oğlumuza istemeyeceği bir hediye. Keşke benim bir rahatsızlığım olsaydı da oğlumun rahatsızlığı olmasaydı. O insanlardan nefret ediyorum, bana yaptıklarının misliyle çekmelerini istiyorum. Oğlumun bu hale gelmesini sağlayanların diri diri mezara konulmasını istiyorum."

Başını Azra'ya eğip dudağının kenarını öptü.

"Merak etme bir ay bile yaşayamazlar. Karanlık bir hücrenin içinde kafayı yeme noktasına gelmişler. Onlar size zarar verecek ben burada sakin oturacağım? Sen kocanı tanımıyor musun? Ben onları rahat bir şekilde uyumalarına müsaade eder miyim?"

Başını iki yana sallayan Azra, "Etmezsin," dedi sakinleşerek.

"Hadi doktorun dediği merkeze gidelim. Bizim için zaman önemli. İşaret dili öğrenelim hepimiz, bütün aile. Her ihtimali düşünelim Talha. Oğlumuz için her ihtimali düşünelim. Ona ses olalım."

Uyanmaya başlayan oğluna gülümseyen Talha, başını öptü süt kokulusunun.

"Hadi gidelim, arabada emzirsin."

Ayağa kalkıp hastanenin çıkışına doğru yürüdüler.

Arabada oğlunu emziren Azra, altını temizleyip tekrar yatırdı. Umut uykuya dalınca doktorun söylediği işitme engellilerin rehabilitasyon merkezine geldiler. Görevlinin verdiği formu doldurup tedavi için günleri ayarladılar. Oradan çık-

tıktan sonra kendilerine özel hoca tuttular. Her gün evlerine gelecek, onlara işaret dilini öğretecekti. Talha bu konuda Azra'dan biraz da olsa bilgiliydi. Timindeki arkadaşı Samet işaret dilini biliyordu. Sadece pratik yapması gerekiyordu onu da karargâhta arkadaşıyla beraber yapardı.

Akşam sakin bir şekilde evlerinde otururken Talha'yı acil karargâhtan çağırmışlardı. Azra ve oğlunu Buğra'nın evine bırakan genç adam karargâha gelip toplantı salonuna geçti. Timi ondan önce gelmiş, yerlerine oturmuştu.

Karşısında duran Mehmet'e, "Başlıyoruz sanırım," dedi gözlerini kısarak. Başını sallayan Mehmet onu onaylayınca cebinden telefonu çıkarıp Azra'ya mesaj attı.

"Azra, sen bunu bize versene. Siz Talha'yla bir tane daha yapın."

Kaşlarını kaldıran Azra, Neşe'nin kucağında her an ağlayacak olan oğlunun yüzüne baktı. Sanki oyuncak bir bebekmiş gibi her yerini öpüp gıdıklıyordu Umut'un Neşe. Sırtını koltuğa yaslayıp gülümsedi.

"Siz neden yapmıyorsunuz Buğra abiyle?"

Buğra kontrol ettiği evraklardan başını kaldırıp koltukta oturan ikiliye baktı. Daha doğrusu Neşe'nin yüzüne dikkatli bir şekilde baktı. Onun vereceği cevabı merakla bekliyordu.

"Belki olur bakarsın."

Tebessüm edip başını kâğıtlara çevirdi. İçindeki heyecanla, yüzündeki gülümsemeyle evrakta yazan yazıları tam göremiyordu. Çünkü karısı mutlu olacağı cevabı vermişti ona. Beraber olduklarında korunmuyorlardı, bu konu hakkında ikisi de konuşmamıştı bu zamana kadar. Şu an Neşe'nin dudakları arasından belki olur lafını duyduktan sonra onunla bebek için ciddi ciddi konuşacaktı. Çünkü o baba olmak istiyordu.

Azra daha fazla oğlunun hırpalanmasına gönlü el vermedi. Oğlunu Neşe'nin kolları arasından alıp alnını öptü.

"Korkma anneciğim, emin ellerdesin. Neşe teyzen sana ufak bir deprem yaşattı ama sağ salim çıktın enkazdan."

Azra'nın başına yastık atan Neşe oturduğu yerden kalkıp Buğra'nın yanına yürüdü.

"Bizim bebeğimiz olunca Azra'ya sevdirmeyelim Buğra."

Buğra başını sallayıp, "Hele bir olsun," dedi Azra'ya göz kırpıp, "Sonra vermeyiz bu cadıya."

İkiliye dil çıkaran Azra, telefonu çalınca sehpanın üzerine eğildi. Talha'nın mesaj attığını gördüğünde hızla ekranda yazan mesajı açtı.

-Doğum günün kutlu olsun hayatımın en değerli hazinesi. Yeni yılın bize mutluluk getireceğine eminim. Seni oğluma emanet ediyorum, onu da sana, ikinizi de Allah'a.

Buruk bir şekilde tebessüm eden Azra kollarının arasında uyuya kalan oğlunun yüzüne iç çekerek baktı. Yarın hem yılbaşı hem de doğum günüydü. Talha mesaj attığına göre göreve gidiyordu. Oğullarıyla beraber geçirecekleri ilk yılbaşında yanlarında olmayacaktı.

Vatan her şeyden önce geliyordu bu yüzden rahatsız olmuyordu. Yeter ki Talha sağ salim gidip gelsin istiyordu. Kocasının gözlerinde gördüğü aşkı, yaşama umuduydu, tebessüm eden dudaklarında gördüğü sevgi, nefes almasını sağlıyordu. Canı sağ olduğu sürece onlar için her gün yeni bir yıldı.

"Hayırdır yüzün durgunlaştı."

Başını kaldırıp ona merakla bakan ikiliye tebessüm etti.

"İyiyim," dedi sesine yansıyan özlemle. Şimdiden çok özlemişti kocasını. Kim bilir ne zaman gelecekti görevden. Ona haber vermediğine göre gizli bir görev olacaktı kesin, normalde göreve gittiği zaman döneceği zamanı söylerdi. Bu sefer haber vermediğine göre uzun bir görev olacaktı.

Yanına oturan Neşe'nin daha fazla endişelenmesini iste-

mediği için, "Talha göreve gitmiş," dedi.

Dalıp gittiğinde yine eskisi gibi olduğunu düşünüyordu ailesi, dostları. Kimsenin böyle düşünmesini istemediği için tüm dişlerini gösterecek kadar gülümsüyordu. Kocaman, mutlu bir kadın gibi, hiçbir sıkıntısı, derdi yokmuş gibi.

Hayat acı çekmek için yeteri kadar kısa değil mi? Neden üzülüp güzel günlerini şu kısa hayata feda edecekti ki?

Yaşamak çok güzeldi...

"Buğra abi, beni annemlere bırakır mısın? Talha bir süre eve gelmeyecek sanırım."

"Bu akşam burada kal, yarın sabah bırakırım. Akşam akşam çocuğu hasta etmeyelim."

Uyuyan oğluna bakıp güldü.

"Bu canavar gece sizi uyutmaz ama. Gündüzleri sorun yok ama gece olunca gözler açılıyor ve ağlamalar başlıyor."

"Biz de o canavarı yeriz. Değil mi Buğra amcası?"

Buğra oturduğu sandalyeden kalkıp ellerini beline koydu. Oturmaktan beli tutulmuştu. Sağa sola çevirip kasılan bedenini rahatlattı. Yüzündeki tebessümü silmeden Azra'nın kucağında duran Umut'a yöneldi. Uyuyan prensi uyandırmamaya dikkat ederek onu kucağına aldı.

"Biz takılırız delikanlıyla. Siz keyfinize bakın."

Kızlar birbirine bakıp kıkırdadılar. Bakalım Buğra Bey gece de aynı sözleri söyleyecek miydi?

Umut uyurken birlikte film izlediler. Azra oğlunun yanında sessiz bir şekilde otururken Buğra'yla Neşe birbirine sarılı vaziyette filmi izliyordu. Genç kadının gözleri arada bir onlara kaysa da hızla toparlanıp televizyonun ekranına bakıyordu. Şu an kocasının yanında olmasını her şeyden çok isterdi. O da ona sarılıp filmi izlemeyi tüm kalbiyle isterdi. Elinde tuttuğu telefonu parmakları arasında çevirip duruyordu. Belki Talha arar diye umut ediyordu. Aramayacağını

biliyordu ama yine de içindeki o umut mantığının önüne geçiyordu.

Yattığı yerde kıpırdamaya başlayan oğluna dönüp elindeki telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Minik dudaklarını büzen, küçük gözlerini sıkı sıkı yuman oğlu birazdan çığlığı koparacaktı. Çünkü küçük Aslan acıkmıştı. Tam da soyadını hakkıyla taşıyan bir bebekti o. Babasının oğluydu ne de olsa. Acıkınca gözleri hiçbir şeyi görmüyordu.

Buğra'yla Neşe'nin dikkati dağılmasın diye oğlunu kucağına alıp ayağa kalktı.

"Ben odaya çıkıyorum."

"Rahatına bak canım. Yatağın hazır."

"İyi geceler," deyip oğluyla beraber merdivenleri çıktı. Onun için ayrılan misafir odasına girdiğinde gece lambasını yakıp yatağa doğru yürüdü. Bu gece oğluyla ilk kez tek kalışıydı. Yatağa oturduğunda göğsünü açıp oğlunu emzirmeye başladı.

"Sanki günlerdir seni aç bırakmışım gibi emiyorsun oğlum? Biraz yavaş anneciğim. Genzine kaçacak anneciğim."

Gülerek oğluyla konuşurken Umut'ta hem emiyor hem de gözlerini annesinin yüzüne dikmişti. Oğlunun mavi gözlerine bakarken kısık sesle ninni söylemeye başladı genç kadın. Oğlunun duyamadığını biliyordu ama bu ona ninni söyleyemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyi silmeden oğluna ninni söylerken sanki Umut annesini anlıyormuş gibi gülümsemişti. Azra'nın gözleri doldu. Kahkaha atıp, "Annem," dedi yürekten taşan sevgiyle.

"Sen beni anlıyor musun anneciğim? Bana mı gülüyorsun yakışıklı prensim?"

Emmeye kaldığı yerden devam eden oğlunun saçlarını sevip ninniyi söylemeye devam etti. Talha yanlarında olmasa da onlar onu yanında hissediyordu.

Her gece ağlayan oğlu bu gece babasının yokluğunda annesine zorluk çıkarmamıştı. Sanki annesinin yalnız olduğunu anlayan Umut bütün gece boyunca uyumuş, annesini yormamıştı. Her zaman annesinin yanında varlığını hissettiren bir bebekti küçük adam.

Sabah uyandıklarında kahvaltılarını yaptıktan sonra oğluna ve kendine eşya aldı evinden. Talha'nın ne zaman geleceğini bilmediği için ne olur ne olmaz diye yanına fazladan eşya almak istemişti. Buğra Neşe'yi kuaföre bıraktıktan sonra onu da ailesinin yanına bıraktı.

Yarım saattir babasıyla oğlunun tatlı görüntüsünü izliyordu. İkisi de çok tatlıydı, Ali Bey torunu sanki beş yaşındaymış gibi ona çizgi film açıp, "Beğendin mi oğlum?" diye soruyordu.

Hayır, Umut etrafına bakarken televizyona dikkatli bakan kendiydi bu soruyu asıl küçük adamın sorması lazımdı beğendin mi dede diye. Dedesi her komik sahnede kahkaha atarak gülüyordu.

Daha fazla onları uzaktan izlemeye dayanamayan Azra annesinin yanından kalkıp babasının yanına oturdu. Başını Ali Bey'in omzuna koyup çizgi filmi izlemeye başladı onun gibi. Çok değil, geçen sene babasının kollarının arasında o televizyon izliyordu şimdi oğlu devralmıştı görevini.

Ali Bey kızının saçını öpüp onu da diğer kolunun altına aldı. Evlatları onun için kıymetliydi. Onların sağlıklı olduklarını gördükçe kendi sağlığı eskisinden daha iyi oluyordu.

"Okula gitmeyecekmişsin kızım, ablan söyledi."

Başını babasının omzundan geri çekip yan dönerek oturdu.

"Çocuk Gelişimi okumak istiyorum dışarıdan, sonra bir kreş açıp işitme engelli çocuklara eğitim vermek istiyorum baba."

"Bu çok güzel bir haber. Derslerine başla istersen, biz bu

küçük adama bakarız."

"Dışarıdan okuyacağım baba, kurslara gideceğim. Zaten bir hafta sonra işaret dili derslerim de başlayacak. İş yeri açma belgesi alıp okulu açayım istiyorum. Profesyonel öğretmenlerle beraber hem Umut için hem de onun gibi olan çocuklar için iyi olur diye düşünüyorum."

"Ben her zaman destekçinim kızım. Sen belgeni al işyerini ben açacağım."

Oğlunu ezmemeye dikkat ederek babasına sarıldı.

"Her zaman varlığını yanımda hissediyorum, Allah'ım yokluğunu bize göstermesin babam."

"Sizin de kızım. Ben sizler için yaşıyorum. Siz mutlu olun ben iyi olurum."

Dış kapı çaldığı zaman annesine oturmasını söyleyip kendi ayağa kalktı Azra. Gelen kişinin Talha olmasını dileyerek hızlı adımlarla kapının önüne geldi. Kapının kolunu tutup açtığında gülen yüzünün modu düştü.

"Ne o, beni beğenemedin mi?"

Gözlerini devirip arkasını döndü. Neden Talha değil de gelen kişi İsmail'di ki. Zaten ona gıcık oluyordu bir de karşısında görmek iki dakikada sinirlerini bozmuştu.

Uykusu gelen oğlunu babasının kucağından alıp odasına doğru yürüdü. Ardından gelen İsmail'in yüzüne kapıyı kapatıp yatağa oturdu. Kapının yüzüne çarpmasına şaşıran İsmail kaşlarını çatıp kapıyı açtı.

"Yüzüme niye kapatıyorsun kapıyı?"

"Çık dışarı İsmail. Oğlumu uyutacağım."

İsmail dışarı çıkmak yerine kapıyı kapatıp yatağın üzerinde yatan Umut'u kucağına aldı.

"Bıraksana oğlumu."

"Bırakmıyorum, sen hâlâ bana kızgın mısın? Kızım biz Talha'yla aramızdaki sorunu çözdük sen niye hâlâ trip atı-

yorsun?"

Omzunu silkip ayağa kalktı. Oğlunu almak için İsmail'e uzandığında genç adam arkasını dönüp pencerenin önüne gitti. Azra'da oflayarak peşinden.

"Oğlumun uyku düzeni bozuluyor, verir misin uyutacağım."

"Bu annen sürekli seni uyutuyor, değil mi oğlum? Uykum yok de hadi."

"Bebek o İsmail tabii ki uyuyacak. Ver hadi."

"Beş dakika seveyim uyutursun."

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp pencereye yaslandı.

"Talha'yla o gün ne konuştunuz, anlat hadi."

Talha İsmail'i alıp dışarı çıktığında ne konuştuklarını duyamamıştı genç kadın. Talha eve geldiği zaman ona sorsa da hiçbir şekilde konuşmamıştı bu konu hakkında. İsmail'i arayıp sorduğunda, "İlişkimize bir şey demedi," deyip konuyu geçiştirmişti ama başka bir şey olduğunu da düşünüyordu Azra. Her ne kadar Güneş'le eskisinden fazla görüşse de bu kadar yakın olmaları dikkat çekiyordu.

"Söyle hadi. Ne dedi Talha sana?"

"Kız kardeşimi üzersen kafanı kırarım dedi."

"Başka?"

"Onu aldatırsan seni çırılçıplak soyar kemerle döverim dedi."

Gözleri kocaman oldu Azra'nın.

"Başka?"

"Eğer evlenmeden önce kız kardeşine yakınlaşırsam da..."

"Da?"

"Boş ver bana kalsın o."

Şüpheyle gözlerini kısıp, "Malum yerini koparır," dedi gülerek Azra.

İsmail, "Yuh," deyip Umut'u annesine verdi.

"Senin ağzın çok bozulmuş, dayıma söyleyeyim de acı biber sürsün."

Suratı kıpkırmızı olmuş bir şekilde odadan çıkan İsmail in arkasından kıkırdadı genç kadın.

"Sen sakın İsmail dayına benzeme oğlum. Babana benze tamam mı küçük adamım?"

İyice uykusu gelen Umut'un esnemekten küçük dudakları yırtılacaktı. Oğlunun başını göğsüne koyup, ninnisini söyleyerek odanın içinde yürüdü. Umut hemen uykuya dalınca yatağa yatırıp iki yanına yastık koydu. Odanın kapısını aralık bırakarak mutfağa girdi. Akşam kayınvalidesiyle kayınpederi geleceği için tezgâhın üzerine çıkardığı yiyecekleri pişirmeye başladı. Annesi ben yaparım yemekleri dese de boş durmak istemediği için o yapmak istemişti. Boş oturduğu zaman Talha'yı düşünüyordu, onu düşündüğü an aramak istiyordu. Hoş arıyordu da ama aldığı karşılık sıfırdı. Telefonu kapalı olduğu için mutsuz bir şekilde telefonu kapıyordu.

Üç saat içinde yemekleri ve tatlıyı yapıp odasına gitti. Uyanan oğlunun karnını doyurduktan sonra beyaz tulumu çıkarıp mavi takımını giydirdi.

"Pek de yakışıklı oldun sen be. Kimin oğlusun sen böyle?"

Eldiven takılı elini ağzına sokmaya çalışan oğluna kıkırdayıp dudaklarını göbeğine sürttü.

"Annesi yesin mi bal yanakları?"

İçinden çok öpmek gelse de hasta olur diye fazla öpemiyordu oğlunu. Başını ve boynunu doya doya öpüyordu sadece. Zil çaldığında, "Aha," deyip ellerini birbirine vurdu. "Dedeyle babaanne geldi. Hadi onları karşılayalım." Umut'u kucağına alıp odadan çıktı. Babası dış kapıyı açmış, kapının önünde misafirlerini bekliyordu. Demet Hanım, Ömer Bey

ve Güneş ellerindeki poşetlerle merdivenleri nefes nefese çıkıp kapının önüne geldiler. Soğuktan burunlarının ucu kırmızı olmuştu.

"Çok üşümüşsünüz?"

"Evet. Arabayı park edecek yer bulamayınca yürüdük biraz."

Kayınvalidesinin yanaklarını öpüp, "Arabayı nereye park ettiniz?" deyip oğlunu onun kucağına verdi.

"Alt sokağa park etti baban. Ya bu küçük adam büyümüş. Annem, özledin mi babaanneyi?"

"Özlemiştir tabii, geçin hadi."

Salona geçtiklerinde bütün ilgi Umut'un üzerindeyken Azra paltoları portmantoya astı. Getirdikleri ikramlıkları mutfağa koyup ailesinin yanına döndü. Güneş'in yanına oturduğunda Demet Hanımla Ömer Bey'in torunlarını sevişini izledi. Oğlu sevgi dolu bir ailenin içinde büyüyordu. O çok şanslı bir çocuktu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Pınar'la Selim'de onlara katılınca birlikte yemeklerini yediler. Bugün hem Azra'nın doğum günü hem de yılbaşıydı. Azra kucağında oğluyla beraber pastanın üstündeki mumları üflerken, bir an önce Talha'nın gelmesini diledi. Gideli bir gün olmasına rağmen bir ömür gibi gelmişti ona.

"Mutlu yılların olsun güzel kızım."

"Sağ ol annem."

"Oğlun ve eşinle hayatın sağlıklı ve güzel geçsin."

"Teşekkür ederim anne."

Doğum gününü kutlayan ailesine tek tek sarılıp koltuğa oturdu. Babasıyla Ömer Bey konuşurken anneleri kendi aralarında sohbete başlamıştı. Ablası da Selim ve Güneş'le sohbet ediyordu, o oğluyla bir başına kalmıştı. Bu durumdan rahatsız olmak yerine mutluydu. Oturduğu yerden kalkıp

odaya geldi. Umut'u yatağın üzerine yatırıp iç çekti.

"Geçen sene bu zamanlar baban bana çok güzel bir doğum günü hazırlamıştı. Hayatıma öyle bir girmişti ki her zaman iyi ki dedim. İyi ki eşim Talha olmuş. Onu çok seviyorum oğlum, geçen sene bu saatlerde ona sarılırken şimdi sen buradasın anneciğim. Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu sana anlatamıyorum. Sen benim sevdiğim adamdan bir parçamsın. Onunla beni bütünleştiren bir armağansın. İyi ki buradasın ve annene destek oluyorsun. Seni çok seviyorum bebeğim. Seni bana veren babanı da çok seviyorum."

Oğluyla sohbet ederken uykuya dalan oğlunun başını okşayıp gözlerini kapadı.

"Gecemi aydınlığa kavuşturan oğlum benim."

***

Yanındaki görev arkadaşı Melisa'yla balo salonuna doğru ilerliyordu genç adam. Yüzündeki maskeden onun kim olduğunu anlamayan grup zengin bir iş adamı olduğunu düşünüp bakışlarını onun üzerine dikkatle çevirmişlerdi.

İnsanların bakışlarının farkında olan Talha bozuntuya vermeden kemikli elini yanında yürüyen arkadaşının beline indirdi. Bu hareket hazır ol anlamına geliyordu. İşareti anlayan Melisa soğukkanlı bir şekilde yanındaki adamla masalarına doğru ilerledi. Yanlarına gelen garsondan şarap alıp birbirleriyle sohbet etmeye başladılar.

Kusursuz takım elbisesiyle, yanında duran kadınla fazlasıyla dikkat çektiğini bilen Talha birazdan avının yanına geleceğini de biliyordu. Görev arkadaşları balo salonun çeşitli yerlerine dağılmış, göz hapsine almışlardı Talha ve Melisa'yı izleyen adamı.

Rusya'dan gelmiş teröristti. Türkiye'ye sığınan mültecileri kandırıp, onları canlı bomba yaparak çeşitli bölgelerde bomba patlatıyorlardı. Uzun zamandır takip ettikleri adamın

izine sonunda ulaştıklarında, yaptıkları planı hemen işleme koymak için bu sabah otele yerleşmişlerdi.

Karşısındaki kadınla sanki sevgiliymiş gibi konuşup arada sırada parmağını onun kolunun üzerinde gezdiriyordu. Bu hareketi yaparken aklına Azra geliyordu ama hemen toparlıyordu aklındaki düşünceleri. Eğer kendini ele verecek bir harekette bulunursa hem arkadaşlarını hem de bu adama inanan gariban insanların hayatını tehlikeye atardı.

"Adam size doğru geliyor komutanım."

Şarabından bir yudum alan Talha karşısındaki kadının saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sakın onun gözlerine bakma işaretiydi. Adam yanlarına gelince bakışlarını Melisa'dan çekip yanına gelen uzun boylu sarışın adama çevirdi.

"Merhaba," dedi kalın sesiyle. Omuzlarını dikleştiren Talha onun gibi, "Merhaba," dedi sanki Türkçeyi zor konuşuyormuş gibi.

Rus adam kaşlarını kaldırıp, "Türk değilsiniz sanırım?" dedi Melisa'yı inceleyerek. "Değiliz," cevabını verdi kalın sesiyle Talha.

Adam Melisa'dan bakışlarını çekip Talha'nın gözlerine baktı.

"Sakıncası yoksa nereli olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"İtalyan," dedi sanki çakır keyfi olmuş gibi dilini ağzının içinde yuvarlayarak.

Adam bu heybetli adamı daha çok merak edip, "Ne işle ilgileniyorsunuz?" dedi sesine yansıyan merakla.

Aslında bu adamın sabah otele gelen milyarder Armando Dio olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ekipten aldığı duyuma göre Armando Dio insan kaçakçılığında bir numaraydı. Onunla tanışmayı namını duyar duymaz istemişti. Ne kadar onunla görüşmek istese adama bir türlü ulaşamamıştı gün içerisinde. Bu adamın o olmasını diliyordu Tanrı'dan.

Talha adamın gözlerindeki ışığı söndürmemek için İngilizceyle, "Armando Dio," dedi tok sesiyle. Adamın gözlerinden geçen ateşi görünce içinden, "Onun bunun çocuğu," deyip ona uzatılan ele elini uzattı.

"Alexander Anton tanıştığıma memnun oldum Bay Dio."

"Ben de" dedi adamın elini sıkarken.

"Adınızı daha önce çok duydum Bay Anton. Namınız İtalya'ya kadar geldi."

Alexander böbürlenip omuzlarını kaldırdı. Sabahtan beri deli gibi görmek istediği adamı karşısında görmek onu şaşırtırken, sevindirmişti de çalışmak istediği adam karşısındaydı üstelik onu tanıyordu.

"Sizin de adınız çevremizde çok konuşuluyor."

"Öyle mi?" dedi şarabından bir yurdum alarak.

"Oysaki ben adımın kimse tarafında duyulmasını istemem."

Adamın yüzüne eğilip, "Sessiz bir şekilde çalışmayı seviyorum," dedi tek kaşını anladın mı der gibi kaldırarak.

Alexander kahkaha atıp, "Hepimiz sessiz çalışmayı severiz," dedi. "Türkiye güzel bir ülke ve bu ülkenin toprakları altında sessiz çok güzel çalışılıyor."

'Seni o toprağa gömeceğim' dedi içinden, dışarıdansa, Alexander çok komik bir şey söylemiş gibi kahkaha atıyordu.

*'S*k*yim sizi, karımın ve çocuğumun yanında olmak varken senin peşindeyim şerefsiz.'*

Gülen yüzünün arkasından saydırdıklarını bir duysa Alexander nasıl tepki verirdi kim bilir. Hoş bu da sorumu arkasına bakmadan kaçardı.

Adamla yarım saat sohbet ettikten sonra Alexander, "Görüşmek üzere," deyip kendi masasına gitti. Planın ikinci aşamasına geçen ekip piste doğru yürüdüler. Elini Melisa'nın beline yerleştirip genç kadını kendine çekti.

"Kocan beni öldürür mü, Melisa?"

Melisa kıkırdayıp, "Hayır," dedi. "Sonuçta görevdeyiz."

"Sana bir sır vereyim mi?"

Sanki romantik bir konudan bahsediyorlarmış gibi Melisa tebessüm edip alnını Talha'nın omzuna yasladı.

"Sizi dinliyorum komutanım."

"Benim karım bizi böyle görse senin saçından tutar bu kadar insanın içinde döver."

Melisa başını geri çekip yüzüne yansıtmadığı şaşkınlıkla Talha'nın yüzüne baktı.

"Ama görev," dedi dudaklarını kıpırdatarak.

"Ona sökmez bu görevler. Eve gidince görevi anlattığımda kesin bana trip atacak. Başka biri yok muydu da sen o kadının sevgilisi oldun? Git salonda yat Talha diyecek."

Kahkaha atan Melisa dolan gözlerini eliyle silip başını iki yana salladı.

"Eşinizle tanışmadım ama onu şimdiden çok sevdim. Sanırım benim eşim de bana söylemeden böyle bir göreve katılsa onu salonda değil bahçede yatırırım."

Gözlerini büyüten Talha, "Çok şükür," dedi. "Dünya tatlısı eşim var en azından beni bahçede yatırmaz."

İkili kahkaha atıp dans etmeye devam ederken Alexander gözlerini onların üzerinden çekmiyordu. Ne konuştuklarını anlamıyordu. Dudaklarını okumaya çalışsa da ikili sanki ağızlarını hiç kıpırdatmadan konuşuyordu. Şarabını masanın üzerine bırakıp lavaboya doğru yürüdü.

Ve plan başlıyordu.

Talha Melisa'yı masaya bırakıp adamın peşinden yürüdü. Lavaboya girdiğinde ellerini yıkayan adamın yanına yaklaşıp ellerini suyun altına uzattı.

"Neden hep Suriyeli?"

Adam gülümseyip, "Yalnızlar," dedi. "Arkalarından araştıracak kimse yok, sefiller. Kandırması kolay oluyor."

"Akıllıca. Bir süre Türkiye'de kalacağım."

Cebinden kartını çıkarıp yanında heyecanla ona bakan adama uzattı.

"Bence iyi ortak olacağız."

"Kesinlikle."

Başını eğip lavabodan ayrıldı. Koridorda buluştuğu Melisa'yla odalarına çıktı. Ekip hazır olmuş onu bekliyordu.

"Adam kartı aldı. Şimdi onun bize gelmesini bekleyeceğiz, ne kadar süre veriyorsunuz? Bir, iki, üç gün?"

"Bence yarın sabah arayacak," dedi Hakan.

"Bence aramayacak," dedi elindeki elmayı ısıran Samet. "Adam önce emin olmaya çalışacak, sonuçta Talha kendi ayağıyla gitti ona. Bu işin bu kadar kolay olması fazlasıyla şüphelendirecek onu."

Yatağa uzanıp, "Şüphelenmesi için yaptık zaten," dedi. "Elbet arayacak, umarım hemen arar da karım ve oğluma kavuşurum. Ulan bugün kızın doğum günü oğlumla beraber sürpriz yapacaktım ona."

"Dönünce yaparsın kardeşim. Azra anlayışlı kadın eminim seni anlar."

Nefesini içine çekip yataktan kalktı. Pencerenin önüne geldiğinde kolundaki saate baktı. Gözlerini kapatıp karşısında Azra'yla oğlu varmış gibi gülümsedi.

"Mutlu yıllar küçüğüm."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yanındaki adamın suratına yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu Talha. On gündür aramasını beklediği adam dün akşam sonunda aramıştı. Onun yüzünden on gündür karısıyla çocuğunu görememişti. İkisinin kokusu burnunda tütüyordu. Onlardan ayrı olmak çok zor gelmişti. İlk defa bir görevin bir an önce bitmesini istemişti. Oğlu kim bilir on günde ne kadar büyümüştü? Onun mavi gözlerini, minik ellerini deli gibi özlemişti. Yanında fotoğrafı da olmadığı için kafayı yeme noktasına gelmişti geceleri.

Yanındaki adam hareket edince arabanın içinde oturuşunu düzeltip öndeki şoförü izledi. Daha doğrusu bir ay önce Alexandra'nın yanına giren timdeki arkadaşı Fatih'i.

Aynadan göz göze geldiklerinde bakışlarını çekip her şey yolundaymış gibi yolu izlemeye devam ettiler. Yanında oturan adam onları mültecilerin tutulduğu yere götürecekti. Talha on gündür açık vermemek için adını çok duyurmuştu İstanbul'da. Kıpırdamadan oturan adamı meraka düşürmek için ufak bir operasyon bile gerçekleştirmişti doğu bölgesinde. Sözde askeri araca saldırı düzenleyip askerlerin yaralanmasını sağlamıştı. Bu yaptığı yalandan operasyon Alexander'in dikkatini çekmiş, onu aramakla daha fazla geç kalmamıştı.

Sabah erken saatlerinde Talha'nın söylediği yerde buluşup İstanbul'da olacak olan canlı bomba eylemi için birlikte el sıkışmışlardı. Şimdi ise bombaları üzerinde taşıyacak olan insanların olduğu yere gidiyorlardı. Artık adam nasıl saklıyorsa insanları, onları bulmak zordu. Emindi, bu adam bura-

da tek başına hareket etmiyordu, arkasından kesinlikle Türkiye'de bulunan büyük bir iş adamı vardı. Yoksa bu adamın burada tek başına hareket etmesine imkânı yoktu.

Araba, ormanlık yola girdiğinde gözlerini kısıp sıklaşan ağaçları izledi. Nerede saklıyorlardı bu kadar insanı? Aynadan tekrar Fatih'le göz göze gelince bakışlarını ondan çekip yanında oturan adamın yüzüne çevirdi.

"Türkiye'de ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

Konu açması lazımdı. Sessizlik ölüm çağırırdı, o kimsenin ölmesini istemediği için yanında oturan adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Onun boş kafayla neler düşündüğünü tahmin etmek onun için zor değildi.

"Bu büyük operasyondan sonra gideceğim."

"Tek başına bu kadar büyük bir operasyon yapmak büyük bir cesaret ister."

Yutkunan adam kravatını çekiştirip, "Öyle," dedi hafif titreyen sesiyle. Arkasında olan bakanın ismini ağzından kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu adam çok güçlüydü, bakışlarıyla sesiyle çok güçlü. Onun karşısında güçsüz olduğunu kabul ediyordu, zaten yapacağı büyük operasyonda o yüzden tek başına olmak istememişti. On gün boyunca çalıştığı bakana yalvarmıştı neredeyse. Sonunda bakanı ikna ettikten sonra Talha'yı aramıştı.

Talha alnı terleyen adama düz bir şekilde bakıp cebinden siyah mendili çıkardı. Elindeki mendili adama uzatırken alması için tebessüm etti hadi al der gibi. Adam mendili alıp alnındaki teri sildi. Geri uzattığında Talha, "Sen de kalsın," deyip önüne döndü. Tabii adamın mendili cebine koyduğunu da gördü. Araba ormanın ortasında durduğunda bakışlarını dışarı çıkan adama çevirdi.

"Geldik Bay Dio."

Arabadan inen Talha keskin soğuğa rağmen siyah kabanının önünü kapatmadan adamın yanına yürüdü.

"Ben kimseyi göremiyorum etrafta."

Peşinde koruma kılığına giren askerler olsa da kendini ailesi için koruması gerekiyordu. Her ne kadar gömleğinin içinde giydiği çelik yeleği olsa da gözleri akbaba gibi etrafta dolaşıyordu.

"İleride kulübe var, araba oraya giremeyeceği için yürüyeceğiz."

Kaşlarını kaldırıp adamın karşısında dikildi.

"Eğer yanlış bir durumla karşılaşırsam şu an kuaförde olan karın, okuluna giden kızın biter."

Adam gözlerini kocama açıp, "Sen?" dedi sesine yansıyan korkuyla.

"Ben kimseye güvenmen Bay Alexander. Sen bana tuzak kurmazsan eşine ve kızına bir şey olmaz."

Adam hızla başını iki yana salladı.

"Tuzak yok, ihanettik yok. Aileme zarar vermeyin."

"Eğer yoksa sorunda yok o zaman. Buyurun gidelim."

Adam soğuk havada ter içinde kalmıştı. Başını sallayıp önden yürüdü. Talha blöften de olsa bir insanı ailesiyle tehdit etmeyi kendine yakıştıramamıştı. Adam ne kadar kötü olursa olsun ailesi masumdu. Bu pislik adam güzel ailesinin kıymetini bilmeyip, üç beş kuruş para yüzünden evini, ailesini satıyordu.

"İt," deyip adamın arkasından yürüdü. Peşlerinden gelen arkadaşlarının sesini duyduğunda yüzünde tebessüm oluştu.

Mehmet sürekli kendini koru diye kulağına konuşuyordu. Arkasına dönüp bir sus be dememek için kendini zor tutuyordu. İyiydi hoştu ama çenesi açıldı mı dostu susmak bilmiyordu. Bir de kadın milletine çok konuşkan derler, sanırım diyenlerin Mehmet'ten haberi yoktu.

Kulübenin önüne geldiklerinde yüzünü eskisi gibi ciddi

yapıp adamın yanına yaklaştı.

"Buradalar mı?"

"Evet, hadi gel."

Kaşlarını kaldırıp dudakları iki yana kıvrıldı.

"Önden buyurun Bay Alexander."

"Ah siz İtalyanlar."

Ah siz Türkler demen lazımdı derdi Gökhan burada olsaydı. Arkadaşı yanında olsaydı bu adamı parça parça ederdi ülkesine sığınan insanları kandırdığı için. Güldü. Gökhan zaten yanındaydı. Onunla beraber yürüyordu. Başını omzunun üzerinden arkaya çevirip, "Koru beni kardeşim" deyip adamın arkasından kulübeye girdi. Burnuna ilişen koku yüzünden suratı buruştu. İçeri ceset kokuyordu.

"Lan bir günde ölmeyin be! Bedavaya ölüp gidiyorsunuz."

Küçücük bir kulübede yüze yakın insan üst üste yatıyordu. Gördükleri onu şoka soksa da yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Sanki bu görüntüye alışıkmış gibi davranıyordu.

Önündeki adam küfredip dışarı çıktı. Talha inleyen insanların üzerinde gözlerini gezdirip başını iki yana salladı. Ülkelerindeki savaştan kaçarken daha kötü bir savaşın ortasında kalmışlardı.

"Merhaba bakanım, yirmiden fazla ceset var, ne yapalım?"

Gülümseyen Talha kulağındaki cihaza dikkatini verdi. İyi ki Fatih'i dinleyip mendilinin ucuna dinleme cihazını yerleştirmişlerdi. Adam sürekli terlediği için günde ondan fazla mendille terini siliyordu. Bunu fırsata çevirip mendile cihaz yerleştiren Fatih'i tebrik edecekti.

"Ama Ahmet Bey."

"Ahmet! Sen hangi Ahmet'sin Bakan Bey?"

Bu adama yardım eden kişinin iş adamı olduğunu tahmin

ediyordu ama bakan olduğunu aklına bile getirmemişti. Ülkede herkes mi vatan haini olurdu?

"Özür dilerim efendim. Ben bir yolunu bulacağım."

Adam telefonu kapatıp içeri gelince, "Bir sıkıntı mı var?" dedi gergin adamın yüzüne. Adam yine terini silecekken mendilin ucundaki cihazı fark etti. Katlanmış mendili açıp ucunda duran cihaza gözleri kocaman olmuş bir şekilde baka kaldı. Biraz daha ceset kokan yerde durursa kusacak olan Talha adamın omzuna elini bastırıp yüzüne yaklaştı.

"Dostum, boku yedin."

Adam geri adım atacağı esnada elini sert bir şekilde omzuna bastırdı.

"Adamlarının hepsi Türk askerinin elinde. Seni burada gebertmek vardı ama biz adalet adamıyız öyle mafya oyunları oynamayız."

"Sen İtalya'ndın?"

Kahkaha atan Talha, saçlarını tarar gibi arkaya yatırıp gülmeye devam etti.

"En az İtalyan erkekleri kadar yakışıklı olduğum söylenir. Ben Türküm, benim ülkemin toprağına sığınan insanı katleden ite neler yapacağım biliyor musun?" Adam korkuyla başını iki yana salladı. "Kemiklerini kıracağım." Adamın omuzunu sıkarken kulağına gelen bilgiyle gülümsedi.

"Senin bakan da tutuklandığına göre karımın ve çocuğumun yanına gidebilirim."

Adamı dışarı çıkarıp suratına yumruğunu savurdu. Parmağını ona doğru salladığında korkuyla geri kaçtı adam.

"Akıllı olun oğlum. Bastığınız toprağın kimlere ait olduğunu bilin."

Adamı teslim edip yanına gelen arkadaşlarına sıkıntıyla baktı.

"İçerisi ceset dolu, insanların hali perişan."

"Ambulanslar yolda, hızlı bir şekilde dışarı çıkarılalım insanları, tabii önce senin maskeyi takman lazım birazdan basın burada olur."

Mehmet'in elinden siyah maskeyi alıp başına geçirdi. Karargâha dönmek yerine polislere yardım edip perişan halde olan insanları dışarı çıkardılar. Kimini ambulansa bindirirken kimini cenaze arabasına bindiriyorlardı. Kadın erkek perişan haldeydiler. Onların haline üzülürken soğukkanlı olmayı çabalasa da içindeki merhamet soğukkanlı olmasını zorluyordu. Gözlerine minnettar bir şekilde bakan insanlara yardım ettiği için bu gece evinde rahat uyuyacaktı.

Hava kararıncaya kadar olay yerinden ayrılmadılar. Saat gece on ikiye gelirken karargâha gelip odalarında duş aldılar. Üstleri ceset kokuyordu. Duştan çıktıktan sonra dolabında bulunan yedek kıyafetlerini üstüne geçirip saçlarını düzeltti aynanın karşısında.

Bir saat sonra karısını ve oğlunu görecekti, içi içine sığmıyordu. Arabasının anahtarlarını alıp odadan çıktı. Görev arkadaşları dışarıda onu bekliyordu.

"Gitmediniz mi daha?"

"Seni bekledik. Birlikte çıkalım."

Arabalarının olduğu otoparka yürüdüler. Hava bayağı soğuktu. Ocak ayı kendini belli ediyordu. Kabanının yakalarını düzeltip arabasının yanına geldi.

"Yarın akşam senin ufaklığı görmeye gelebilir miyiz komutanım? Kız kardeşim görmek istiyordu."

"Gel Hakan, hatta hepiniz gelin uzun zamandır mangal partisi yapmıyorduk."

Hep bir ağızdan, "Oo," sesi gelince, "Açlar," deyip arabasına bindi Talha. "Yarın akşam bekliyorum sizi."

Arabasını çalıştırıp askeriyeden ayrıldı. Yolda giderken kapalı olan telefonu açtı. Peş peşe gelen mesajlar yüzünü güldürdü. Biliyordu ki bu mesajların hepsi karısına aitti. Arama

kısmına gelip Azra'nın isminin üzerine tıkladı.

"Talha?"

Göğsünü gerip derin nefes aldı.

"Sizi almaya geliyorum güzelim, hazırlanın."

Azra, sesine yansıyan sevinçle, "Tamam," deyip dolaba doğru yürüdü.

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapatan genç kadın ablasının çeyizlerine çarpmamaya dikkat ederek dolaptaki eşyaları yatağın üzerine koydu. Beşikte uyuyan oğluna tebessüm etti. Kalbi deli gibi çarpıyordu, on gündür görmediği, sesini duymadığı kocasını çok özlemişti. Ona sarılıp uyumayı deli gibi arzuluyordu.

Eşyalarını çantalarına dizip uyuyan ablasına yaklaştı. Onu korkutmadan omzuna dokunup uyanmasını sağladı.

"Azra, Umut mu uyandı?"

"Yok ablam, Talha geliyor bizi almaya. Annemle babamı uyandırmayayım sen sabah söylersin."

"Burada kalsın, sabah giderseniz."

"Yorgundur, duş alır evde."

Yataktan kalkıp karışan saçlarını düzeltti.

"Tamam, siz bilirsiniz. Eşyalarını topladın mı?"

"Topladım abla, sen yat istersen."

"Sizi yolcu edeyim yatarım."

Talha geldiğine dair Azra'ya mesaj atınca yüreği ağzına geldi genç kadının. Bu nasıl özlemdi, heyecandan ne yaptığını bilmiyordu. Eli ayağı birbirine karışıyordu.

Pınar gülümseyip, "Sakin ol," dedi "Sen kapıyı aç ben Umut'u pusetine koyayım."

"Tamam abla."

Hole çıkıp hızlı adımlarla kapının önüne geldi. Dış kapıyı açmak için otomatiğin düğmesine basınca, evin kapısını açıp

apartman dairesine çıktı. Talha'nın adım sesleri sanki içinde atıyordu. Her gün ona olan sevgisi, tutkusu, özlemi bastıramayacağı duyguları hissettiriyordu ona.

Talha'nın başını gördüğünde bir adım basamaktan indi. Genç adam bakışlarını yerden kaldırıp karısının yüzüne çevirdiğinde özlemle iç çekti. Tek tek çıktığı basamakları ikişer ikişer çıkıp Azra'nın dibine geldi. Gözlerini yumup derin nefes aldı. Karısının teniyle bütünleşen gül kokusunu derin derin ciğerlerine çekti. On gündür bu kokuya hasretti. Gözlerini araladığında güçlü kollarını Azra'nın ince beline dolayıp onu kendine çekti.

Hiç düşünmeden özlemle dudaklarını öpüp boğazından gelen inlemeyle karısının narin bedenini kendi gövdesine yasladı. Ayakta durmakta zorluk çeken Azra kollarını Talha'nın boynuna doladı. Öpüşüne tutkuyla karşılık verirken sırtını duvara yaslandığını fark etti.

Şu an apartmanın merdivenlerinde kocasıyla tutkulu bir şekilde öpüşüyordu, üstelik evin kapısı açıktı. Her an birine yakalanma olasılığı fazlayken kimseyi düşünmeden birbirlerini özlemle öpüyorlardı.

Yalnızken kurumuş bir ağaçken yan yanayken yeşermiş ağaçtılar.

Bedenleri gibi ruhları da birbirlerine açtı.

Azra'nın alt dudağını emip kendine doğru çektiğinde nefes nefese genç kadından uzaklaştı. Onun şelale gibi dökülen uzun saçlarını parmaklarına dolayıp yüzüne eğildi.

"Özledim."

Gözleri, dudakları, elleri özlemini fazlasıyla belli ediyorken ses tonu Azra'nın bütün uzuvlarını titretmişti. Bu adam ateşti.

Aralık olan dudaklara buse kondurup, "Ben de seni özledim," dedi dolan gözlerini genç adamın gözlerinden kaçırarak. Talha çenesine dokunduğu an başını ona çevirdi tekrar-

dan.

"Saklama o güzel yüzünü benden. Ben de seni çok özledim. Seni ve oğlumu görmemek her gün acı verdi bana. Evimize gidip sizinle uyumak istiyorum."

Elini sakalları uzamış adamın yanağında gezdirip derin nefes aldı.

"Gidelim sevgilim. Sen oğlumuzu al ben eşyaları alayım."

Talha geri çekilip karısıyla el ele evin içine girdi. Azra'yı özlediği kadar oğlunu da özlemişti. Odaya girdiklerinde pusetinde yatan oğluna doğru adım attı. Pınar'a başıyla selam verip, "Nasılsın yeni gelin?" dedi gülümseyerek.

"Henüz gelin olmadım. Üç hafta var düğüne."

"Olsun gelin sayılırsın."

Oğluyla özlem giderme işini eve bırakıp puseti kucağına aldı.

Azra kabanını giydikten sonra çantasını alıp odadan çıktı. Pınar'la vedalaşan ikili gecenin sakinliğinde evlerine geldiler. Yolda uyanan oğluyla odada hasret gideren Talha sanki uykusuz değilmiş gibi oğlunu seviyordu.

"Kocaman adam olmuş bu. Sen yirmi altı günlük mü oldun oğlum? Büyüyor musun sen?"

Umut kaşlarını çatınca o da kaşlarını çattı.

"Bana mı kızdın oğlum? Yanında olmadığım için küstün mü bana? Baba görevdeydi oğlum, ülkemizin rahatı için kötü insanları yakalaması lazımdı."

Umut'un kaşları düzelince gülümsedi.

"Ha şöyle, babaya kızmak olmaz. Babalar oğullarının kahramanıdır, ben de senin kahramanın olacağım aslanım. Sakın bana kızma tamam mı?"

Geceliğini giyen Azra oğluyla konuşan adamın yanına oturup yanağını öptü. Gözlerini karısının üzerinde gezdiren Talha ise iç çekip başını yastığın üzerine koydu.

"Zaman neden bu kadar yavaş akıyor?"

"Zamanı boş ver, anlat bakalım ne göreviydi bu? Bir anda ortadan kayboldun."

Gözlerini Azra'nın gözlerinden kaçırıp, "Gizli görevdi," dedi sesini düz tutmaya çalışarak. "Öyle herkese anlatılmaz." Kaşlarını çatan Azra, "Ben herkes miyim?" dedi alıngan sesiyle. Ne alaka der gibi gözlerini açan Talha gülümsedi.

"Kimseye anlatamayız o yüzden öyle dedim güzelim. Neyse, yarın akşama timdeki arkadaşlar bize gelecek, senin için sorun olur mu?"

Konuyu değiştirmesini göz ardı edip, "Yoo," dedi sakince. "Gelebilirler," uykuya dalan oğlunun başını öpüp üstünü örttü.

"Sabahtan Kürşat'ı da ararım onlar da gelir."

"Olur, uyuyalım o zaman saat üçe geliyor."

Oğluna sarılan Talha, "Hımm," deyip çoktan gözlerini kapadı. Günlerdir özlediği kokuda uyumak iyi gelecekti ona.

Ertesi gün akşam gelecek olan misafirleri için hazırlık yaptılar. Bahçede mangal yapacakları için Talha et almak için dışarı çıkması gerekiyordu. Oğlunun sanki büyük bir çocukmuş gibi üstünü giydirip, mutfağa Azra'nın yanına girdi. Tabakları masanın üzerine koyan Azra, tulum giymiş oğluna bakıp güldü.

"Kararlısın yani?"

"Evet, biz oğlumla alışverişe gidiyoruz. Yarım saat içinde geliriz, yeni mama yedi, altı temiz bir sorun çıkmaz, değil mi Aslanım?"

Boncuk gözleriyle babasının yüzüne bakan Umut gülümseyince Talha kahkaha attı.

"Gördün mü babasını anlıyor, o bana güldü."

"Sana değil meleklere güldü, henüz yüzleri seçemiyor oğlum."

"Kim diyor onu? Benim oğlum babasının yüzünü seçiyor, şuna bak nasılda bakıyor deniz gözleriyle."

"He he," diyen Azra tabakların yanına bardakları bırakıp elbeziyle tezgâhı sildi.

"Çabuk gidip gelin, Afra ve Kürşat abi gelir şimdi."

O sırada zil çalınca gülümsediler.

"İyi insan lafının üzerine gelirmiş."

Oğluyla beraber kapı açmaya giden Talha yürürken Umut'un başına öpücük konduruyordu. Kapıyı açtığında Kürşat ve Afra'ya gülümsedi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Markete gideceğiz dediğin için bir şey almadan geldim."

"Afra sen Azra'nın yanına geç biz gidip gelelim."

Hızlı adımlarla Talha'nın yanına gelen Azra oğlunun şapkasını sıkı sıkı örttü.

"Çocuğa dikkat et Talha."

"Kırkı çıkmamış çocuk markete mi gidiyor?"

Ellerini iki yana açan Azra, "Babası Talha olursa her yere gider," dedi. Gülmeye başlayan Kürşat, Afra'nın kucağından Nehir'i alıp kollarına hapsetti.

"O zaman kızım da bizimle gelsin, siz takılın."

"Üşür ama."

"Üşümez, ben korurum kızımı."

Afra tebessüm edip başını eğdi. Azra ise erkekler evde olmadığı için Afra'yı sıkıştırmayı düşündüğünden bir an önce erkekleri evden gönderme derdine düştü.

"Hadi gidin, çocuklar hasta olacak."

"Eksik bir şey olursa ara güzelim."

"Eksik bir şey yok. Sana verdiğim listede her şey yazıyor."

Karısının alnını öpüp evden çıktı Talha. Erkekler gidince

Afra'nın montunu alıp portmantoya astı. Birlikte koltuklara doğru yürüyüp rahat bir şekilde yan yana oturdular.

"Nasılsın, Afra?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim." Genç kadının gözlerinden taşan mutluluğu görünce gülümsedi. Uzun zaman sonra ilk kez onun gözlerinde parlaklık görüyordu. Gözleri baygın değil canlı bakıyordu.

"Kürşat abi Nehir'i çok seviyor."

"Öyle, sağ olsun kendi kızı gibi seviyor, değer veriyor."

Genç kadının elini tutup tebessüm etti.

"Bence seni de seviyor, gözlerine baktığımda orada seni görüyorum. Sana bakarken yüzünde hep tebessüm var."

Gözlerini Azra'dan kaçıran Afra yanlış bir şey yapmış gibi dudaklarını ısırıyordu.

Genç kadına destek olmak için elini sıkıp, "Benimle konuşabilirsin," dedi tüm içtenliğinle Azra. "Yaşadıklarını hep içine atıyorsun, ben sana bir derdim olduğunda anlatıyorum sen de bana anlat lütfen."

Yüzünü Azra'ya dönerek oturdu Afra. Kucağına aldığı kirlentin beyaz püsküllerıyle oynarken ne diyeceğini ne anlatacağını bilemedi.

"Gökhan'ı tanıdığımda hayatım boyunca mutlu olmadığım kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. O yanımda olduğunda dünyalar benim sanıyordum. Aslında benim için özel bir şey yapmıyordu. Bana çoğunlukla evden dışarı çıkma, tek başına gezme, bir şey istediğinde bana söyle diyordu. Ben de o istediği için her şeyi yapıyordum. Sırf bu yüzden çalıştığım okuldan ayrıldım."

Bacaklarını Afra gibi kalçasının altına alan Azra sesini çıkarmadan genç kadını dinliyordu.

"Kendimi eve kapattım. Dedem sürekli içen bir adamdı,

doğru düzgün yüzümü görmezdi. Onun sofrasını hazırladın mı ne halin varsa gör diyordu bana. Sırf Gökhan'la buluşmak için onun sofrasını hazırlar gizli gizli evden kaçardım. İçtikten sonra genelde sızdığı için benim yokluğumu dedem fark etmez diye sabaha kadar onunla gezerdim. Bir gün bir şeye sinirlenmişti, onun evinde buluştuk. O gece çok içti, kendinden geçesiye kadar geçti. İçme dedim dinlemedi. Sonra bana yaklaştı."

Azra gözlerini şaşkınlıkla açınca elini havaya kaldırdı Afra.

"Sakın yanlış anlama bana tecavüz etmedi," dedi hüzünlü sesiyle.

"Çok seviyordum Azra onu, o kadar çok seviyordum ki gözüm hiçbir şeyi görmedi. Onunla beraber oldum. O gece bu yaptığıma hiç pişman olmadım ama sabah onun gözlerinde gördüğüm pişmanlık beni yerle bir etti. Bu konu hakkında hiç konuşmadık, buluştuk, gezdik ama bu konu hakkında tek kelime dair etmedik. Günler, haftalar geçiyordu ve ben kendimde farklı bir şeyler hissediyordum."

Gözünden akan yaşı silip derin nefes aldı.

"Hamile olduğumu anladığımda korkudan ölecektim. Dedem duysa beni öldürürdü, kendi yaşına başına bakmadan her haltı yiyor ama benim hamile olduğumu öğrenirse öldürürdü. Bir hafta boyunca ne yapacağımı düşündüm Azra. Gökhan'ın nasıl tepki vereceğini düşündüm. Keşke o bir haftayı düşünmeseydim."

Afra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca Azra ona yaklaşıp sarıldı.

"O şehit oldu. Bebeğinin olacağını öğrenemeden şehit oldu. Belki aldır diyecekti, belki seninle evlenemem diyecekti ama bebeğinin olduğunu bilecekti. Kürşat'la evlendiğim gece onu rüyamda gördüm. Asker formasıyla bana bakıyordu. Yüzünde her zaman olan tebessüm vardı. Mutlu ol Afra dedi

bana. Sev ve sevil dedi. O kadar gerçekçiydi ki ona koşup sarılmak istedim. Beni sevdin mi diye sormak istedim. Azra ben ne yapacağımı bilmiyorum. Kürşat'ın bana olan bakışları eskiden yardıma muhtaç olan bir kadına yardım eden bir adamın bakışları gibiydi. Ama şimdi..."

Afra susunca geri çekildi Azra.

"Ama şimdi seni seven bir erkek gibi bakıyor, değil mi?"

Başını sallayan Afra yanaklarındaki ıslaklığı sildi.

"Onu Gökhan'la kıyaslayamam. Sürekli bana yardımcı olmak istiyor. Çalışmak istiyorsan çalış diyor, kursa gitmek istiyorsan git diyor. Bana araba almış, istediğim yere rahat gideyim diye. Hep benim bir şeyler yapmamı söylüyor içine kapanık olmamı istemiyor."

"Bu güzel değil mi? Senin özgür olmanı istiyor. Eve kapanıp otur çocuğuna bak demiyor."

Başını iki yana sallayıp, "Demiyor," dedi Afra kısık sesle.

"Bu zamana kadar ayrı odalarda kalıyorduk ama son zamanlarda benimle uyumak istediğini fark ediyorum. Mutfakta yanıma geldiğinde koluma dokunuyor, Nehir'i kucağımdan aldığında saçlarımı kokluyor. Evet, evlenirken ben istemediğim sürece gerçek bir evlilik olmayacağını söylemişti, üç aydır bir kere bile bana temas etmemeye çalışmıştı ama şimdi çok farklı Azra."

"Seninle olmak istiyor, çünkü seni arzuluyor."

Gözlerini kapatan Afra, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi yorgunca. "Annesi ölmeden önce sizin kaderiniz bir yazılmış kızım dedi. Bu kaderi geri tepme sana aile olmak isteyen adama sahip çık dedi."

Afra'nın yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına alan Azra ellerini genç kadının ıslanan yanaklarına koydu.

"Sahip çık. Sana değer veren bir adam var. Gökhan'ı unut demiyorum, onunla yaşadığın anıları istesen de unutamaz-

sın ama Kürşat'a bir şans ver Afra. O gözlerde sana olan sevgiyi görmesem bir şans ver demem."

Azra'ya sarılan Afra, "İyi ki varsın," deyip hıçkırarak ağladı. Uzun zamandır içinde tuttuklarını anlattığı için rahatlamıştı. Sıkıntıları sanki yok olmuştu.

"Ne oluyor burada?"

İrkilerek geri çekilen iki kadın, kapının önünde şaşkınlıkla onlara bakan Talha ve Kürşat'a baka kaldılar. Afra hızla gözyaşlarını silerken Azra oturduğu yerden kalkıp kocasına doğru yürüdü.

"Ne çabukta geldiniz."

"Yarım saat oldu gideli. Çocuklar uyudu, siz onları odaya yatırın, biz eşyaları arabadan indirelim."

"Ver bakalım oğlumu."

Azra oğlunu Talha'nın kucağından alırken, Afra Kürşat'a doğru yürüdü. Genç adamın kolları arasından kızını alırken onun sorgulayıcı bakışlarını görmemeye çalıştı. Eve gidince neden ağladığını soracaktı Kürşat.

Çocukları odaya yatırdıktan sonra aşağı indiler. Misafirler bir saate kadar geliriz dediği için Talha Kürşat'la beraber dışarıda mangalın ateşini hazırlarken, kızlar hazırladıkları etleri ve tavukları kenara koydular.

"Ben bunları onların yanına bırakayım."

"Sağ ol canım."

Afra et ve tavuk dolu olan kabı kucağına alıp dışarı çıktı. Kürşat hemen genç kadının ellerinden kabı alıp yüzüne eğildi. Kısık sesiyle, "İyi misin?" dedi genç kadının kızarmış gözlerine hüzünlenerek baktı. Bu kadının ağlamasını istemiyordu. Gözlerin kızarmasını hiçbir zaman istemiyordu.

"İyiyim, Azra'yla dertleştik biraz."

Başını sallayan Kürşat, "Ağlama," dedi elini genç kadının yumuşak yanağına bastırarak.

"Ağlamam, ben içeri gideyim."

"Git bakalım."

Hızla arkasını dönüp koşar adım evin içine girdi. Kızaran yanaklarına ellerini bastırıp deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Eli göğsünün üzerinde Azra'nın yanına geldiğinde dalgın bir şekilde beyaz tezgâhı izledi.

"Bir şey söyleyeyim mi?"

Başını sallayan Afra, "Söyle," dedi.

"Sen de ondan etkileniyorsun, onu sevmek istiyorsun ama korkuyorsun."

"Evet. Onu sevmekten, onu kaybetmekten korkuyorum."

"Bu dünya kısa Afra. Sevgini yaşa. Korkarsak istediğimiz hiçbir şeyi yaşayamayız."

Cesaretlenen genç kadın, "Bundan sonra korkmayacağım," dedi. "O bana geldikçe ben de ona gideceğim."

"Aferin, hadi masayı hazırlayalım. Birazdan etler pişer."

Hava kararmaya yakın misafirleri geldiğinde onların isteğiyle masayı dışarı hazırladılar. Hava soğuk olmasına rağmen kapının önünde yemeklerini yiyip sohbet ediyorlardı. Çocukların hepsini salona yatırdıkları için anneler kapının önüne oturmuşlardı onları kontrol etmek için.

Rakısından bir yudum alan Talha karısına göz kırpıp etinden bir parça aldı. Kocasının çakır keyfi olmuş haline tebessüm eden Azra yanında oturan Samet'in eşiyle sohbete devam etti.

"Dediğim gibi ben sana yardımcı olurum Azra. İşaret dili biliyorum, zaten özel bir okulda öğretmenlik yapıyorum. Elimden geldiğince sana yardımcı olmak isterim."

"Çok sağ ol Tuğçe, sağ olsun evimize gelen öğrenci kız bana fazlasıyla yardımcı oluyor. Onun sayesinde bayağı öğrendim. Umut'un kırkı çıkınca işyeri belgesi almak için müracaat edeceğim. Bu konu üzerine eğitim alırken ufakta olsa

bir işyerim olsun istiyorum."

"Sen öncelikle eğitimi düşün. İşletme belgesini kolaylıkla alırız. Samet'in tanıdığı var, işyerini açtığımızda onu eğitim veren bir okula çevirirriz." Elini havaya kaldırıp, "Profesyonel öğretmen burada," dedi gülerek. Azra sanki hemen işyeri açmış gibi ellerini birbirine vurup, "Gerçekten mi?" dedi heyecanlı sesiyle.

"Ben de anasınıfı öğretmeniydim bir zamanlar, istersen ben de yanında çalışabilirim Azra."

Gözlerini kocaman açan Azra Afra'ya baktı.

"Bu çok güzel bir haber. Öğretmenlerimiz hazır, ufak da olsa bir okul açmamız lazım."

Tuğçe Azra'nın elini tutup, "Sakin ol," dedi. "Çalışan annelerin çocukları için bir sürü kreş var, biliyorsun değil mi?" Azra başını salladı. "Engelli çocuklarımızın anneleri maalesef okul bulmakta zorlanıyor, kimi aileler sanki o çocuklar vebalıymış gibi çocuklarının onlarla aynı sınıfta olmasını istemiyor." Azra gözlerini yumup, "Bu çok acı verici," dedi kalbini saran ateşle. Elif yanında oturan Azra'nın elini sıkıp güldü.

"Acımasız insanlar her zaman var Azra."

"Doğru diyor Elif. Bak canım bizim açacağımız okul hem engelli hem de engelli olmayan çocukların bir arada olduğu bir okul olsun. Evet, büyük bir okul olmaz, her şeye ufaktan başlamak lazım değil mi?"

"Kesinlikle," dedi içine sığmayan umutla. "Ben hemen olsun istiyorum. Bu yüzden heyecanlı davranıyorum."

"Sen önce işaret dilini iyice öğren. Umut'un ilk altı ay tedavisi çok önemli ona yoğunlaşmışken diğer işlerin peşinde koşmak seni fazlasıyla yorar. Altı ay boyunca işaret dilini öğrenirsin, kursa yazılıp çocuk gelişimi ile ilgili eğitimini alırsın, belgeni aldıktan sonra işyerini açarız. Söz veriyorum yanında olacağım. Çalıştığım kurumdan memnun değilim

zaten seninle beraber çalışırız."

"Süper."

Karısının heyecanlı hallerine bakıp, "Süper olan nedir?" dedi gülümseyerek Talha.

"İşyeri açıyoruz hayatım."

"Hım," dedi bardağına rakı doldurarak.

"Kim kim açıyorsunuz işyerini? Üstelik ne işi?"

"Okul, söylemiştim sana eğitimimi çocuk gelişimi üzerine tamamlayacağım. Afra, Tuğçe, ben okul açıp işitme engelli olan çocuklara eğitim vereceğiz."

"Kocan her zaman seninle. Gönlün ne istiyorsa onu yap."

"Keşke benim de arkamda kocam olsaydı."

Ağzının içinden lafları yuvarlayarak konuşan Hakan'a çevirdiler bakışlarını. Talha Hakan'ın önündeki bardağı alıp, "Vermeyin şuna rakı," dedi. "Herif içmesini bilmiyor." Kahkaha atıp, "Sırlarınızı karınıza anlatırım diye korktunuz mu komutanım?" dedi başını öne doğru sallayarak.

Mehmet Hakan'ın başına vururken diğerleri susması için gözleriyle işaret yapıyordu.

"Talha'nın sırlarını bana söyleyebilirsin Hakan."

Talha sırtını sandalyeye yaslayıp, "Saçmalıyor hayatım," dedi. "O ne dediğini bilmiyor."

Oturduğu yerden sendeleyerek kalkan Hakan parmağını dudağına bastırıp Talha'ya, "Şşt," yaptı.

"On gün önce Melisa'yla dans ederken öyle demiyordun ama. Görev ayağı kızı ahtapot gibi sarmıştınız. Ulan komutanım yakışıklılığınızı her yerde kullanıyorsunuz."

"Fatih."

"Efendim abi."

"Şu herifin ağzını kırar mısın, ben ayağa kalkarsam onun kafasını koparacağım."

Fatih kahkaha atan Hakan'ı zorla yerine oturtup, "Sus lan," dedi kulağına doğru.

Talha ise, "Seni yarın öldüreceğim," deyip bakışlarını karısına çevirdi. O gözlerde öyle bir ateş gördü ki içtiği rakı boğazında kaldı. Nefessiz kalmış gibi öksürürken Kürşat sırtına vuruyordu. "Yalan söylüyor," dedi zorla.

"Eminim öyledir. Neyse."

Kızlara dönen Azra misafirler gidince bu adama yapacağını biliyordu. Başına gelecekleri tahmin eden Talha önündeki kemik parçasını Hakan'ın yüzüne fırlattı.

"Ne oluyor lan? Saldırı var kalkın."

Kızlar Hakan'a kahkaha atarak gülerken, Mehmet ve Fatih'te onu yerine oturtmaya çalışıyorlardı.

"Ulan bir daha buna içki içirmek yok. Beyinsiz iki bardak rakıyla sarhoş oldu."

"Dört bardak içtim komutanım."

"İyi bok yedin. Otur yerine."

Tekrar yerine oturan Hakan, "Ha bu arada," dedi.

Mehmet elini ağzına bastırıp, "Sus," dedi dişlerini sıkarken. Mehmet'in elini ağzından iten genç adam, "Bu akşam Şule'de gelmek istedi," dedi gözlerini Talha'nın gözlerine zorla dikerek.

"Ne bok yiyecekmiş benim evimde?"

"Seni özlemiş."

Parmaklarını masaya vuran Azra, "Sen o kadınla görüşüyor musun?" dedi sinirli sesiyle.

Az önce karısının gözlerinde ateş gördüğünü sanan Talha, yanıldığını anladı. Karısının gözlerinde yanardağ vardı, patlamış, gözlerinden aşağı sarkıyordu. Başını iki yana sallayıp, "Yoo," dedi masum bir çocuk gibi.

"O kızın saçını başını yolacağım."

"Tabii ki, Hakan yengene Şule'nin adresini ver gitsin dövsün."

Hakan elleri titreyerek cebinden telefonu çıkarmaya çalışıyordu. Mehmet sinirlenip, "Lan oğlum dursana," diye bağırdı. Akşam akşam sakin ortamı germişti.

"Yengeye numara vereceğim."

"Sana verecekler şimdi, sus lan!"

Baygın gözlerini arkadaşlarının ve yengelerinin üzerinde gezdiren Hakan, "Ne?" dedi dudaklarını büzerek. "Ben bir şey yapmadım ki."

Ortaya attığı bombanın farkında olmayan genç adam bu gecenin neler doğuracağını bilmeden yerine oturdu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Misafirler gittikten sonra mutfağı toparlayan Azra yatmak için odasına çıkmadı. Sinirliydi, sakin olması için beklemesi gerekiyordu. Eğer yukarı çıkarsa Talha'yla kavga edeceğini biliyordu.

Hakan söylemese nasıl bir göreve gittiğini bilmeyecekti. Bilse bu konuda asla ona bir şey demezdi. Sonuçta görev için askerlerin her kılığa girdiğini biliyordu. Kızdığı neden ondan sakladığıydı.

Bir de Şule'ye kızgındı. Hangi hakla evine gelmek istiyordu, hangi hakla kocasıyla görüşmek istiyordu. Ne yüzle hâlâ kocasının adını ağzına andığını anlamıyordu.

Sevgiye saygısı olan biriydi o. Sevmenin güzel bir duygu olduğunu yüreğinden hisseden biriydi. Ama gurursuz değildi. Onu istemeyen bir erkeğin peşinden koşacak kadar gurursuz olduğunu asla düşünmüyordu. Üstelik bu adam evliyse değil onun peşinden koşmak başka bir kadınla evli olan adamın hayalini bile kurmaya kendine yakıştırmazdı.

Şule'nin ne kadar tehlikeli bir kadın olduğunu Mardin'de çok iyi anlamıştı. Onun oyunbozan, yalancı ve iftiracı hallerine birebir şahit olmuştu.

Korkuyordu ondan, kocasına, ona, bebeğine zarar vermesinden korkuyordu. Şule şizofreni hastasıydı. Ne yaptığını bilemeyecek kadar kafayı Talha'ya takmıştı. Ondan nasıl kurtulacaktı bilmiyordu ama içini yakıp kavuran ateşi nasıl söndüreceğini biliyordu.

Gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı. Talha kesin onu

odasında bekliyordu. Bu yüzden odaya gitmek istemiyordu. Karanlık salonda gözlerini dinlendirirken koltuğa uzandı. Bu gece burada uyusa iyi olurdu. Dilinin ucuna gelen zehirli kelimeleri sevdiği adama saydıracaktı yoksa.

Düşünceler içinde beynindeki sorunlarla savaşırken salon aydınlandı. Koluyla gözlerini kapatıp ışığın gözlerine temas etmesine engel oldu.

"Neden burada yatıyorsun?"

Talha'nın hafif sarhoş olmuş sesini duyunca sıkıntıyla kolunu gözlerinin üzerinden çekti. Ellerini koltuğun kadife yüzeyine bastırıp oturur vaziyete geçti.

Kocası merdivenin başında dikilmiş sorgular gibi ona bakıyordu. Daha önce tartıştıkları zaman yatakları hiçbir zaman ayırmamışlardı. Talha'nın yoğun kıskançlık döneminde bile ondan ayrı yatmamıştı Azra. Şimdi salonda koltuğun üzerinde yatması Talha'yı sarsmıştı.

Çıplak ayakla basamakları inip karısının yanına geldi. Ortada duran beyaz kare sehpanın üstüne oturup bacaklarını iki yana açtı. Dirseklerini bacaklarının üzerine koyup öne doğru eğildi. Azra'yla yüzünün arasında kısa bir mesafe vardı.

"Hakan'ın söylediklerine takılmadın değil mi? Sarhoş olduğu için ne söylediğini bilmiyordu geri zekâlı."

Başını geri çeken Azra sırtını koltuğa yasladı. Talha onun kendini geri çekişinden rahatsız olup kaşlarını çattı.

"Benden mi kaçıyorsun?"

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Yalan söyledim mi sana bu zamana kadar?"

Başını iki yana sallayıp duygusuz bir şekilde tebessüm etti Azra.

"Gizli operasyonun hakkında bana bilgi vermedin. Ne yani sen bana kızın biriyle sarmaş dolaş dans ettiğim deseydin ben seni boşayacak mıydım?"

"Konuşma böyle."

"Kıskanç biriyim, en az senin kadar. Ama kocama da güvenen biriyim. Zoruma giden benden saklaman. Bunu saklarsan kendimce acaba başka sakladığı şeyler var mı diye düşünürüm."

"Yok! Senden sakladığım hiçbir şey yok. Sana söylemedim, üzülürsün diye düşündüm. Sonuçta görev icabı da olsa sorun edeceğini düşündüm. Sanırım kendi kendime büyüttüm."

Tek kaşını kaldıran Azra Talha gibi öne doğru eğildi.

"Sen olsan öyle yapardın Talha. Sen beni bir adamla sarılı görsen o adamı yaşadığına pişman ederdin. Nedenini sorgulamadan onu döverdin. Sen böyle düşündüğün için benim de senin gibi düşüneceğimi düşündün."

Gülümseyen Talha, "Hımm," dedi biraz daha Azra'ya yaklaşarak. "Haklısın, ben sorgulamadan sana dokunan adamın ağzını kırardım."

Gözleri kısılan kocasının sersemleşen halinden çakır keyfi olduğunu anlayan Azra üzerine gitmek istemedi. "Yarın sabah konuşuruz," deyip ayağa kalktı. "Bu gece misafir odasında uyu."

Talha'nın dizlerine çarparak merdivenleri çıktı. Odasına girdiğinde geceliğini giyip yatağına uzandı. Oğlunun masum yüzünü izlerken gözlerini kapadı. Uykuya dalmayı beklerken açılan odanın kapısına bakışlarını çevirdi.

"Misafir odasına Talha."

Talha omuzlarını silkip üzerindeki tişörtü çıkardı.

"Senden ayrı uyuyamam. Ve kırgında."

Yatağa uzanıp beline sarıldı genç kadının.

"Seni seviyorum Azra, senden başka bir kadına da bakmayacağımı bil. Şule konusunu yarın halledeceğim, aklını onun gibi saçma bir insanla doldurma."

"O kızla görüşmeni istemiyorum. Hasta o."

"Hasta olduğunu biliyorum, yarım kalan tedavisini olmasını isteyeceğim ondan."

Hırsla Talha'nın kolları arasından çıkan Azra, "Sana ne onun tedavisinden," diye bağırdı. "Konuşmayacaksın, görüşmeyeceksin o kızla."

"Bebeğim, sakin ol."

Yanaklarını tutan Talha'nın ellerini tutup, "Dediklerimi unutma," dedi. "Gerekirse bizi rahatsız ettiği için onu polise şikâyet ederim. Gökhan'ın hatırası falan dinlemem."

Azra'yı kolları arasına alan Talha başını öptü.

"Söz veriyorum konuşmayacağım onunla. Mehmet'e söyleyeceğim o konuşacak. Sakin ol, huzurla uyu."

"Huzur mu bıraktı insanda hasta. Takıntılı manyak."

Gözlerini daha fazla açık tutamayan Talha Azra'ya sarılı vaziyette uyuya kaldı. Azra ise kocasının göğsünde Şule'ye saydıra saydıra uykuya daldı.

Sabah erken saatlerinde oğlunun uyanmasıyla gözlerini açtı. Aşırı derece de uykusu olsa da oğlu karnını doyurduktan sonra uyumamak için çabaladı. Saat sabahın beşiyken salona inip oğlunu koltuğa yatırdı.

"Neden uyumuyorsun anneciğim? Benim çok uykum var."

Oğlu ellerini emerken başını koltuğun başlığına yaslayıp onu izledi.

"Uyu bebeğim, uykum çok var."

"Azra?"

Talha'nın boğuk sesini duyunca bakışlarını merdivene çevirdi. Genç adam uykulu gözlerle aşağı iniyordu.

"Uyumadı mı?"

Başını hayır anlamında salladı Azra. Mutfaktan bir bar-

dak su alıp içen adamı izledi.

"İyi misin?"

"Boğazım ağrıyor."

Oğlunun yanına gelen Talha yere oturup onun minik elini tuttu.

"Neden uyumuyorsun oğlum?"

Bakışlarını Azra'ya çevirip ellini tuttu. "Hadi sen git yat. Ben iki saat sonra karargâha gideceğim o zamana kadar oğlumla takılırım."

Azra'nın itiraz edecek hali yoktu. Oğluyla Talha'yı öpüp ayağa kalktı.

"Karnı tok, altını değiştirdim."

"Keyfine bak güzelim, aklın kalmasın."

Azra tebessüm ederek merdivenleri çıktı. Kendini yatağa bıraktığında derin bir uykuya daldı.

Saat yediye kadar oğluyla ilgilenen Talha onu uyutup annesinin yanına yatırdı. Kısa ve hızlı duşun ardından üniformasını giyip Azra'nın dudağını öptü. Onları uyandırmamaya dikkat ederek evden çıktı. Karargâha geldiğinde ilk işi Mehmet'i bulup Şule konusunda onunla konuştu. Bu konuyu halledeceğini söyleyen Mehmet'e güvenip içtima alanına geçti.

O gün akşama kadar sürekli Azra'yla telefonda konuşan genç adam akşamüzeri evine geldiğinde karısının kırgın yüzü yerine güler yüzüyle karşılaşınca mutlu oldu.

Dün akşam Azra'nın ondan ayrı uyumak istemesi korkutmuştu onu. Kızdığında parlardı ama kırıldığında sessizce köşesine çekilirdi. Talha onun o hallerini görmeye dayanamadığı için onu kırmamak için elinden geleni yapardı.

Elindeki kırmızı gül buketini Azra'ya uzatıp yanına oturdu.

Azra gülleri koklayıp, "Bana gül alman için kavga etme-

miz mi lazım?" dedi gülerek. Talha onun yanağını öpüp, "Geçmiş doğum günün için," dedi. Cebinden çıkardığı kırmızı kutuyu açıp, içinden beyaz altından olan kolyeyi çıkardı.

Azra kolyeyi görür görmez çiçekleri koltuğun üzerine bırakıp Talha'nın elinden aldı. Kolyenin ucunda üçünün isimlerinin baş harfleri yazıyordu. Umut'un ismi ortada olurken A ve T kenardaydı.

"Talha bu çok güzel."

"Beğenmene sevindim. Niyetim doğum gününde vermekti ama şimdiye nasip oldu."

Genç adamın boynuna sarılıp, "Çok teşekkür ederim," dedi kokusunu içine çekerek. Geri çekildiğinde kolyeyi Talha'ya uzatıp, "Takar mısın?" dedi arkasını dönüp.

"Tabii ki."

Saçlarını omuzundan aşağı sarkıtan Azra Talha'nın kolyeyi takmasını bekledi. Zarif kolyeyi karısının boynuna takan Talha omzuna buse kondurup kollarını Azra'nın karnına doladı.

"Seni çok seviyorum. İyi ki doğmuşsun çocuğumun güzel annesi."

Sırtını Talha'nın sert göğsüne yaslayan Azra gözlerini kapatıp, "İyi ki varsınız," dedi iç çekerek. Kendini çok şanslı hissediyordu. Bu dünyada seviyor ve seviliyordu.

Boynunu öpen Talha karısını kucağına çekip yüzünü kendine çevirdi. Parmağını kalın dudakları üzerinde gezdirirken iç çekti.

"Şule meselesi kapandı. Mehmet'le haber gönderdim sert bir şekilde uyarmış onu. Bir daha rahatsız etmem demiş. Onunla ilgili aklına saçma sapan düşünceler getirme güzelim. Bitti!"

"Bittiğine emin misin? Hortlak gibi çıkıyor her yerden."

"Bitti, inan bana. Mehmet korkutmuş bugün onu merak etme bir daha adını bile duymayacağız."

Elini Talha'nın tıraş olmuş yanağında gezdirip, "Peki," dedi. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Dudaklarını Azra'nın dudaklarına bastırıp yavaş yavaş öptü onu. Dudakları birbiriyle dans ederken cama vuran yağmurun sesi yankılanıyordu salonda. Saatlerce öpüştükten sonra koltuğa uzanıp gözlerini kapadılar. Oğulları yanı başlarındaki beşiğinde uyurken onlarda koltuğa kıvrılmış yağmur sesini dinleyerek uyudular.

Huzur ikisi için buydu.

***

Geçen haftalar sonrasında Pınar'ın düğün günü gelmişti. Salonda ağlayan annesine üzüntüyle bakan Azra gözyaşlarını tutamıyordu. Ablası yanına geliyordu ama anne ve babasını tek başlarına evde bırakacaklardı. Ablası buradayken ailesini merak ederken şimdi yalnız kalan annesinde hepten aklı kalacaktı. Kollarını okşayan kocasına bakışlarını çevirip dudaklarını büzdü.

Talha kısık sesle, "Ağlama," deyip elini yanağına uzattı.

"Bak oğlumuz üzülüyor annesi ağlıyor diye. Kırk üç günlük olan Umut mavi gözlerini kocaman açmış tavanda yanan ışığa bakıyordu. Tulum takım elbise giydirdiği oğluna gülümseyen Azra başını öptü öpmeye doyamadığı oğlunun.

"Hadi çıkalım."

Gitmeye hazırlanan ablasına dönüp buruk bir şekilde tebessüm etti. Bir yanı bundan sonra yan yana olacağı için mutlu olsa da diğer yanı buruktu.

Kollarını açan ablasına sarılıp, "Canım ablam benim," dedi dolan gözlerini kırpıp.

"Ağlamak yok. Zaten bundan sonra birbirimize daha çok

yakın olacağız."

"Tek tesellim bu. Hadi çık, damadı fazla bekletmeyelim."

Geri çekilen iki kardeş heyecanlı duran Selim'e gülümsediler. Hep birlikte evden ayrılıp nikâh salonuna geldiler. Azra eşi ve oğluyla misafirlere hoş geldiniz dedikten sonra nikâh salonundaki koltuklarda yerlerini aldılar. Heyecanla Pınar ve Selim'in gelmesini beklerken yanına oturan İsmail'e bakmamaya çalıştı.

"Darısı başıma."

Başını İsmail'e eğen Azra, "Sus," dedi. "Döverse karışmam."

Omzunu silken İsmail, "Söyle kocana sevgilimle arama girmesin," dedi kaşlarını çatıp.

"Herif baştan izin verdi şimdi on kere Güneş'i arıyormuş, o herifle görüşüyor musun diye. Bana o herif diyor Azra. Adımı bile söylemiyor."

"Sen de adama delikanlı gibi söyleseydin. Ben de diyorum benim kocam nasıl öyle kolaylıkla izin verdi İsmail'le Güneş'in beraber olmasına."

"Pardon da senin kocandan izin alan yok. Seviyorum kızım. Evleneceğim Güneş'le ben."

"Ne zaman?"

"İlk önce Türkiye'de gezilmedik şehir bırakmayacağız, sonra dünya turuna çıkacağız."

"Kiminle?"

Talha'nın tok sesini duyan İsmail yutkunup, "Ben misafirlere hoş geldiniz diyeyim," deyip hızla uzaklaştı onların yanından. Azra arkasından kahkaha atarken Talha, "Serseri," deyip gülümseyen oğluna güldü.

"Sen sakın bu İsmail dayına çekme oğlum. Dünyayı turlayacakmış, önce doğru düzgün para kazansın sonra gitsin nereye gidecekse, değil mi?"

Ellerini sallayıp gülen oğlunu pusetten çıkaran Talha başını öptü.

"Babasını da dinlermiş benim oğlum. Aferin paşama be, aynı ben."

"Aynı sen zaten benden hiçbir şeyini almamış."

"Tipi sana benziyor ya. Bırak da huyu bana benzesin oğlumun."

Oğlunun minik parmaklarını tutan Azra elini öptü.

"Benim oğlumun huyu da bana benzeyecek, duygusal olacak aşkım benim. Değil mi anneciğim?"

Gülmeye devam eden Umut'un yanaklarını ısırmamak için kendini zor tutuyordu genç kadın. Salon kararınca oğlunun sırtını göğsüne bastırıp kolunu karnına doladı Talha.

"Teyzeyle Selim amca geliyor oğlum. Hadi alkış yap."

İçeri giren Pınar ve Selim'i alkışlayan insanlar gibi o da Umut'un ellerini birbirine vuruyordu. Peri gibi güzel olan ablasının heyecanını hisseden Azra ise elleri titreyerek fotoğraflarını çekiyordu genç kadının.

Nikâh merasimi başladığında yerine oturup sesini çıkarmadan birbirine evet diyen çifti izledi. Alkışlar salonu inletirken mutluluk gözyaşlarını sildi.

"Hep mutlu ol ablacım," dedi dudaklarını kıpırdatarak.

Nikâh bittiğinde aileler için ayrılmış restoranda yemek yediler. Saat geç olduğunda Pınar ve Selim'i balayı için otellerine gönderdiler. Saat on ikiye gelirken annesiyle babasının evine geldiler. Her ne kadar bu akşam kendi evlerinde kalmasını istese de annesiyle babası evlerinde kalmak istediğini söylediği için fazla ısrar etmemiştiler. Ailesinin evi çok fazla kalabalık olduğu için gece ikiye doğru kendi evlerine geldiler.

Deliksiz uyuyan oğlunu yatağına yatırdığında balık model elbisesini çıkarıp duşa girdi. Bedeni sıcak suyun attığın-

dayken banyonun kapısı açıldı. İçeri giren kocasına tebessüm edip yanına gelmesini izledi. Üstünü soyunan Talha Azra'nın yanına geldiğinde onu kolları arasına alıp alnını öptü.

"Annenle baban için endişelenme, sürekli gideriz oraya. Onlar bize gelir, biz aileyiz birbirimizden asla kopmayız."

Kocasına sıkı sıkı sarılıp, "Kocaman aileyiz," dedi genç kadın. "Kimse mutluluğumuzu bozamaz."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3 YIL SONRA.

Pencere kenarında birbirleriyle konuşan güvercinlere dikkatli gözlerle bakıyordu küçük adam. Yeni uyandığı için sarı saçları birbirine karışmış, kısık gözlerini ovalıyordu. Pencerenin önünde zıplayan kuşlar dikkatini fazlasıyla çektiği için onları uzaktan izlemeye daha fazla dayanamadı.

Kırmızı arabalı yatağından aşağı inip pencereye doğru adım adım yürüdü. Gece sıcaktan bunaldığı için terleyen saçlarını karıştırıp pencerenin önüne geldi. Yaramaz onun minik ayaklarına kısa bir süre dolanıp odadan çıktığında küçük ellerini kaldırdı.

Pencere onun boyundan yukarıda olduğu için parmak uçlarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Kuşları göremediği için pembe dudaklarını büzüp ofladı.

Babası bu pencereleri neden yukarı yapmıştı ki? Boyu küçük olduğu için güvercinleri göremiyordu.

Arkasını dönüp odasının çıkışına doğru yürüdü. Aralık olan kapıyı açıp koridora çıktığında odasının yanında olan anne ve babasının odasına girdi. Birbirine sarılarak uyuyan annesiyle babasına gülümseyip yatağa koştu.

Küçük ellerini beyaz örtüye bastırarak yukarı çıkmaya çabalıyordu ama başaramıyordu. Yine kızdı babasına, neden bu kadar yüksek yatak almıştı ki, çıkamıyordu yukarı.

Ellerini, annesi uyansın diye yatağa vurdu. Annesi kımıldar gibi olunca gülümsedi. Ne zaman yatağa vursa annesi hemen uyanırdı. Babasının kollarının arasından çıkan güz

annesi yere eğilip onu kucağına aldı. Parmağını annesine uzatıp, "Günaydın," dedi işaret dilinde.

"Günaydın oğlum," diyen Azra hem sesli söylemiş hem de işaret dilini kullanmıştı.

Oğlunun tombul yanaklarını öpüp üzerindeki kısa tulumu çıkardı.

"Terlemişsin anneciğim," dedi oğlunun mavi gözlerine bakarak. Umut başını sallayıp saçlarını gösterdi.

"Saçları da terlemiş oğlumun. Hemen duş alalım."

Başını iki yana sallayan Umut parmağıyla kapıyı gösterdi.

Oğlunun odasına gitmek istediğini anlayan Azra komodinin üzerinde duran beyaz sabahlığını üzerine geçirip oğluyla beraber odadan çıktı. Umut'un odasına geldiklerinde oğlunun yüzüne bakıp, "Ne oldu anneciğim?" dedi yüzündeki tebessümü silmeden.

Oğlu minik parmağını pencereye uzatınca, "Aa," dedi muzip bir ifadeyle. "Oğlumun arkadaşları gelmiş. Gel bakalım."

Ellerini çırpan Umut minik dişlerini göstererek gülüyordu. Oğlunun sevincine ortak olan Azra, "Kuşları ürkütmeden bak," dedi oğluna. Umut yine onları yakalamak isterken kuşlar kaçınca dudaklarını büzdü.

"Annem."

Ağlamaya başlayan oğlunun başını öpüp sakinleştirmeye çalıştı genç kadın. Talha ise oğlunun ağlama sesini duyunca yataktan hızla kalkıp koşarak odasına geldi. Gözleri panikten büyümüş, etrafa bakıyordu. Azra kocasının haline kahkaha atıp, "Kuş alarmı," dedi "sakin ol." Derin nefes alan Talha yüzünü sıvazlayıp, "Ah oğlum," deyip kucağına aldı oğlunu.

"Bir gün babanın yüreğine indireceksin. Her defasında bir şey oldu sanıyorum."

"Kuşlara dokunmak istiyor ama onlar kendini sevdirmek istemiyor babası."

Konuşurken hem işaret dilini kullanıyor hem de sesli konuşarak oğlunun yüzüne bakıyordu.

Doğduğu günden beri tedavi gören oğulları maalesef tüm tedavilere rağmen duyamıyor ve konuşamıyordu. Bir yaşında biyonik kulak takıldığında duyacağından ümitli olan çift maalesef ameliyat sonrası hüsrana uğramışlardı. Ama ümitleri kesilmemişti. Umut yüksek sese tepki veriyordu, doktor yetişkin olduğu zaman ameliyatla bu sorunun geçebileceğini söylemişti. İkisi de oğullarının onları duyacağı, konuşacağı zamanı dört gözle bekliyorlardı. Ağlaması kesilen oğlunun boynunu koklayarak öptü genç adam.

"Canımın canı, ağlamana dayanamıyorum, sen iste baban sana kuşları sevdirir. Sen üzülme yeter ki."

Kocasının yanağını öpüp, "Hadi banyoya," dedi. "Siz baba oğul bıcı bıcı yapın ben de bahçeye sofrayı hazırlayım."

"Önce üstünü değiştir," dedi gözleriyle karısının bacaklarını işaret edip.

Azra başını iki yana sallayıp kocasının yanından yürüdü.

"Sabahlığı çıkarıp kısa transparan geceliğimle kahvaltı hazırlamayı düşünüyorum."

"Ben de sana bakan heriflerin gözlerini oyarım."

"Cezaevine don getiririm."

Azra odadan çıkınca bakışlarını oğluna çevirdi Talha.

"Annen beni hep üzüyor oğlum. Kalbimi kırıyor, kızdırıyor beni. Sen burada oyuncaklarınla oyna ben ona ufak bir ceza verip geleyim."

"Çocuğu yıka Talha!"

Gözlerini kapatan Talha oğlunun başını göğsüne yasladı.

"Gencecik yaşımda kuruttu beni."

"Seni duyuyorum. Acele et daha bavul hazırlayacağız."

"Her şeyi bana yaptırıyor bu cadaloz annen. İş kadını oldu ya bir haller oldu ona."

"Fısır fısır konuşmalarını da duyuyorum Talha. Çocuğun teri soğudu acele et."

"Her yerde de kulağı var hanımefendinin."

Kulağını kapıya uzatıp Azra'nın cevap vermesini bekledi. Cevap gelmeyince sırıtıp oğluyla odadan çıktı.

Alt kata baktığında Azra mutfak bölümde kahvaltı hazırlıyordu. Onu sinirlendirmemek için ebeveynin banyosuna girdi. Oğlu yüzüne dikkatli bakarken suyu açıp küvetin dolmasını bekledi.

Paşası gözlerini yüzünden hiç ayırmıyordu. Bu onun iletişim aracıydı. Henüz üç yaşında olsa da her şeyi kapan bir zekâsı vardı. Gördüğü hiçbir şeyi kolay kolay unutmazdı.

Küvet su dolarken klozetin üstüne oturup oğlunun yüzünü gülümseyerek izledi. Evlat sevgisi başkadır derdi babası. Umut'u kolları arasına aldığı zaman anlamıştı evladın nasıl yürekte bıraktığı sevgiyi. Oğlunu gülerken gördüğünde tüm dünya onun oluyordu. Onunla oynamak için yanına geldiğinde bütün yorgunluğu gidiyordu.

Bir de üzüldüğünde, ağladığında içi alev alev yanıyordu. Onun susması için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Çocuktur ağlar ağlar büyür diyen babalardan değildi o. Ağlamasın, hep gülsün istiyordu. Zaten derdini zorlukla anlatıyordu oğlu. Cam gibi olan mavi gözlerini insanların gözlerine dikiyordu küçük oğlu. Çünkü o öyle alışmıştı. Duymuyordu ama konuşan insanların dudaklarından, ne demek istediklerini anlıyordu.

Küvet oğlunun beline kadar dolunca suyu kapadı Talha. Üzerindeki çamaşırını çıkarmadan Umut'la beraber küvete oturdu. Umut suyu sevdiği için ellerini suya vurup gülüyordu. Hatta kahkaha atıyordu. Sesi çıkmıyor olsa da oğlunun kahkahasını kalbinden dinliyordu genç adam.

"Bıcı bıcı mı yapıyoruz oğlum?"

Umut başını sallayıp ellerini suya vurmaya devam edi-

yordu. Küvetin kenarında olan oğlunun şampuanı alıp avuç içine hafif döktü Talha.

"Başımızı da yıkayalım."

İtiraz eder gibi salladı başını iki yana Umut.

Talha gülümseyip, "Yıkamalıyız ama" dedi oğlunun minik burnuna parmağını vurarak. Bu hareket Umut'un hoşuna gitmiş, kahkaha atmaya başlamıştı. Neşesi yerinde olan oğlunun sarı saçlarını köpürtüp yıkadı. Durularken Umut ağlasa da kısa bir sürede sorun çözüldü.

Küvetten çıktıklarında oğlunu beyaz havluya sarıp klozetin üstüne oturttu. Hızlı bir şekilde durulandıktan sonra dolaptan aldığı beyaz havluyu beline doladı. Saçından akan suları emmeye çalışan oğluna gülümseyip onu kucağına aldı.

"Üstümüzü giyinelim, sonra da kahvaltımızı yapalım, değil mi oğlum?"

Başını sallayan oğlunun yanağına sulu öpücüğünü bırakıp odasına geldiler. Oğlunu arabalı yatağının üzerine oturtup duvara gömmeli olan beyaz dolaba doğru yürüdü. Kapağını açtığında ilk önce çekmeceden oğlunun iç çamaşırlarını aldı, ardından da lacivert şortuyla beyaz kısa kollu tişörtünü aldı. Dolabın kapağını kapattığında ona gülerek bakan oğluna doğru yürüdü.

"Bugün baba oğul aynı giyinelim. Biz böyle giyininçe annen çok seviniyor."

Oğlunun saçlarını kurutup üstünü giydirdi. Mis gibi kokusunu içine çekip, "Oh," dedi yanaklarını öpüp.

"Çok yakışıklısın sen. Babasının oğlu be. Sen şimdi annenin yanında dur ben üstümü giyinip geleyim, tamam mı oğlum?"

Eliyle tamam diyen Umut yataktan aşağı indi. Talha elini tutarak merdivenin başına getirdi onu. Her zaman cesaretli olması için elini bırakıp inmesi için eliyle, "h , dedi gülümseyerek.

Duvardan destek alarak basamakları yavaş yavaş inmeye başladı Umut. Her adım attığında arkasına dönüp babasına bakıyordu.

"Ben arkandayım oğlum," deyip oğluna destek veriyordu Talha. Önüne dönen Umut basamakları yavaş yavaş indikten sonra bahçeye Yaramaz'ın yanına koştu. "Aslanım benim," deyip odasına girdi Talha.

Azra kahvaltıları masaya dizmiş ablasıyla Neşe'nin evinin ziline basmıştı. Yaz boyu, ailecek bahçede kahvaltı yapıyorlardı. Bir gün Pınar kahvaltıyı hazırlarken, diğer gün Neşe hazırlıyordu. Akşam işten geldiklerinde de birlikte yemek hazırlayıp eşleriyle beraber yatıncaya kadar bahçede sohbet ediyorlardı. Birbirlerine fazlasıyla bağlı aile olmuşlardı.

Azra Neşe'nin bir buçuk yaşındaki oğlunu kucağına alıp masaya doğru yürüdü. Çimenlere oturan oğlunu görünce gülümseyip yanına çöktü.

"Annem bak, kardeşin geldi."

Demir'i gören Umut ellerini birbirine vurup sevinç gösterisi yaptı. Küçük çocuğa sarılıp onun başına öpücük kondurdu. Azra Demir'i Umut'un yanına bırakıp başını öptü. İki çocuk Yaramaz'ı sarılmış onunla oynamak isterken Azra tebessüm edip Yaramaz'ın başını sevdi.

"Birlikte oynayın tamam mı meleklerim? Ben sizin mamanızı hazırlayayım."

"Tamam," diyen Demir'in başını öpüp masaya yöneldi.

Onların tabaklarına peynir, yumurta, salatalık Umut'un olmazsa olmazı patatesi koyup mama sandalyelerini kendi sandalyesinin yanına çekti.

"Günaydın," dedi Pınar esneyerek. "Ne çok uyumuşum, saat on birde müvekkilimle randevum var acele etmeliyim."

"Kahvaltını yap çıkarsın abla."

Umut'la Demir'i kucağına alan Pınar ikisinin yanağı-

nı öpüp masaya doğru yürüdü. Onları mama sandalyesine oturttuğunda diğerleri de geldi.

Neşe oğlunu yedirmeye başlarken Azra'da patateslere saldıran oğlunu zapt etmeye çalışıyordu. Babası gibi patatesi çok seviyordu Umut. Sofrada patates olsun başka bir şey olmasın yetiyordu onlara.

"Sen bugün okula gidecek misin Azra?"

Oğluna peyniri yediren Azra, "Hayır abla," dedi. "Tuğçe'yle Afra orada, bugün bavulları hazırlamam lazım. Yarın üçte havaalanında olmamız gerekiyor. Anca hazırlarım."

"Anladım canım."

Minik avuçları arasında sıktığı patatesi yemeye çalışan yeğenine öpücük atıp çayından bir yudum aldı genç kadın.

"Umut Efendi Güney Kore'ye gidiyor demek ki. İnşallah size zorluk çıkarmaz."

Oğlunun başını sıvazlayan Talha, "Sorun çıkarsa da problem olmaz bizim için," dedi oğlunun uzattığı patatesi ağzına alıp.

"Nasıl olsa Dilek çocuk doktoru, eşinin de hastanesi var. Hava değişimi olursa gideceğimiz hastane var sonuçta."

Ekmeğini yutup güldü Buğra.

"Aman iyi ki enişte mizin hastanesi var yoksa koskoca Güney Kore hastanesiz kalacaktı."

"Aynen öyle," dedi kahkaha atan Neşe. "Hanımefendi bir seneliğine çalışmaya gitti. Koreli adama âşık olup evlendi."

"Ben demiştim ama aşk belki Kore'de gelir sana diye. Ne alaka Pınar ben çalışmaya gidiyorum, ne aşkından bahsediyorsun sen dedi. Bak bir sene geçmeden evlendi."

"Mutlu olsun da damadın nereli olduğu, hangi dine inancı olduğunun bir önemi yok. İyi insan olsun yeter. Dilek'le konuşuyorum çok mutlu, enişte bey üstüne fazlasıyla düşüyormuş."

Neşe gülümseyip, "Şimdi bunların çocukları olursa çekik gözlü olur," dedi kıkırdayarak. "Yerim onun minik gözlerini."

Kızlar kahkahalar eşliğinde konuşurken durgun duran Selim'e, "Hayırdır?" dedi Talha.

Masanın başında oturan Selim başını iki yana sallayıp sıkıntıyla, "Yok bir şey," dedi.

Susan kızlar Pınar'a baktılar. Pınar yanında oturan kocasının elini tutup tebessüm etti.

"Ben ümitliyim, üzme kendini."

"Ne oluyorsunuz, bize de söyleyin," dedi Buğra.

"Bir sıkıntın var ve bizimle konuşmuyorsan darılırım Selim," dedi Talha. "Kardeşiz biz, en ufak derdimiz de birbirimizle konuşacağız," dedi sesini vurgulayarak.

"Sağ ol," deyip derin nefes aldı Selim.

"Sinan ve Irmak için üzülüyorum. Ne zaman geri gelsem arkamdan ağlayışları gözlerimin önünden gitmiyor. Bugün yarın haber gelecek diye beklerken üç sene geçti kardeşim. Ben kızımla oğlumu bırakmak istemiyorum orada."

Üç yıllık evlilikleri boyunca Irmak ve Sinan'ı evlat edinmek isteyen Selim ve Pınar onları yanlarına almak için çok çabalamıştı.

Selim, Sinan ve Irmak'ı bulduğunda annesinin cansız bedeni yanında yatıyordu iki bebek. İkisin de ağlamaktan yüzü morarmıştı. İçi yanmıştı onları öyle görünce. İki bebeği kucağına aldığında nefesi kesilmişti sanki. Bebekler de sanki onun yakınlığından huzura kavuşmuş gibi susup uyumuşlardı genç adamın kolları arasında.

Aylar, yıllar geçse de iki bebeği hiçbir zaman unutamamıştı. Bebeklerin babaları, annesini öldürdüğü için kaçaktı ve her yerde aranıyordu. Devlet, babaları bebeklere zarar vermesin diye onların yerini saklamıştı. Selim yaptığı araş-

tırma sonucu ikizlerin Ankara'da olduğunu öğrenmişti. Pınar'la birlikte onları görmek için Ankara'ya gitmişi. İki kardeşi gördüğünde gözleri yine dolmuşta.

İlk kucağına aldığında kırk günlük olan bebekler altı aylık olmuştu. Irmak otizmli bir bebekti, onun bakıma fazlasıyla ihtiyacı vardı. Evlat edinmeye gelen aileler iki kardeşi ayırmak istediğinde yetimhanenin müdürü izin vermemişti.

Selim ve Pınar iki çocuk evlat edinmek istediklerinde hem yeni evli oldukları için hem de ev borçları olduğu için kabul edilmemişti.

Ev borçları bitmişti, gelirleri fazlasıyla iyiydi. Hem Pınar'ın hem de Selim'in işi iyi olduğu için yetimhanenin müdürü çocukların onlara verileceğini söylemişti.

Evlerine gelen heyet araştırma yaptıktan sonra gitmişti. Onlar gideli on beş gün olmasına rağmen hâlâ haber yoktu. Hafta sonu çocukları görmeye giden Selim onların ağlamaklı gözlerini görünce yine içini hüzün kaplamıştı. En az onun onlara bağlandığı kadar çocuklarda ona bağlanmıştı.

"Sabırlı ol kardeşim, ben inanıyorum ikisi de ailemize katılacaklar. Sizin evlat edinmeminiz için bir engel yok ki, sen sicili temiz polis memurusun. Hiçbir vukuatın yok. Aynı zamanda Pınar'da temiz bir avukat. Sizden daha iyi bir ebeveyn bulacaklarını düşünmüyorum. Üstelik sizi seven öz ailesi gibi size bağlı olan iki çocuk var ortada."

Pınar dolan gözlerini ovuşturup Talha'nın söylediklerini düşündü. Evet, bir engel yoktu çocukların onlara verilmemesi için yetimhane müdürü de onlara verileceğini söylese de geçen zaman onları yoruyordu. Beklemek istemiyorlardı.

Üstelik Irmak otizmli bir çocuktu onun sıkı bir eğitime ihtiyacı vardı. Henüz kızı yanına gelmediği halde onun için en iyi okulları araştırmıştı. Şimdiden odalarını hazırlamışlar, dolapların içini kız ve erkek kıyafetleri doldurmuşlardı. Her şey hazırdı sadece iki çocuğun gelmesi gerekiyordu.

"Müdür bir ay sürer dedi, bekliyorum kardeşim. Ben ikisini öz evladım gibi çok seviyorum. Sanki Pınar'la benim kanımdan gibiler. Bana diyor ki, baba bizim gözlerimiz aynı bak diyor. Talha, o an onu alıp içime katmak istiyorum. Kucağımdan inmiyor, Irmak desen Pınar'ın kollarının arasından hiç ayrılmıyor, onları orada bırakıp gelmek çok zor."

"Bugünlerin hepsi geride kalacak. Çocuklarınız yanlarınıza geldiğinde kaçırdığınız üç yılın acısını birlikte çıkaracaksınız. Irmak için elimizden geleni yapacağız. Oğlum biz Umut'a derman olduk Irmak'ımıza mı derman olmayacağız. Üzülmeyin hadi."

Ellerini emen Umut'a gülümseyip kahvaltılarını devam ettiler.

Saat ona gelirken Selim'le Pınar evden ayrıldı. Neşe masayı toplamada Azra'ya yardım ettikten sonra oğlunun çantasını hazırlayıp kocasıyla evden ayrıldı.

Çalıştığı için oğlunu annesine bırakıyordu, akşamları bazen Buğra alıyordu onu bazen de Pınar alıyordu. Her ne kadar Buğra ona araba almak istese de panik atağı olduğu için bir türlü araba kullanmaya cesaret edemiyordu.

Sessizleşen bahçede Talha oğluyla top oynarken Azra mutfağı toplayıp odasına çıktı. Dün akşam pencerenin önüne koyduğu iki bavulu yatağın üstüne koyup kapağını açtı. Eşyalarını içine doldurmak gözünde büyüyordu. Sıkıntıyla nefesini dışarı verip komodinin üzerinden telefonunu aldı. Eşyaları yerleştirmeden Afra'yı arasa iyiydi.

Pencerenin önüne gelip aralık olan camı sonuna kadar açtı. Temiz hava odanın içine dolarken bahçesinden gelen çiçeklerin kokusunu içine çekti.

"Efendim, Azra?"

"Günaydın Afra, ne yapıyorsunuz?"

"Çocukların kahvaltılarını yaptırdık şimdi, birazdan sınıfa getireceğiz onları."

Ona yakın öğrencisi vardı genç kadının. Hepsinin tatlı yüzü gözünün önüne gelince tebessüm etti. Okul öncesi öğretmenlik belgesini aldığında babası söz verdiği gibi bahçe içinde tek katlı bir ev almıştı. Evi okul haline getirinceye kadar hepsi el birliğiyle çabalamışlardı.

Talha'nın timindeki arkadaşları badanayı yaparken, kimisi bahçedeki duvarın üzerine çizgi film karakterlerini çizmişti. Dört odası olan evin bir odası eğitim odasıyken, biri oyun alanı, diğeri de uyku odası, diğer yeri ise öğretmenlerin dinlenme yeriydi.

Küçük okulunda mutluydu Azra. Hem çocuklara eğitim veriyorlar hem de kendi oğlu kendi gibi olan yaşıtlarıyla vakit geçiriyordu. Çocuklar tarafından çok sevildiği için işine sevgiyle bağlanıyordu. Okulun adını yüzlerindeki gülümsemeyle yansıtıyorlardı. *Sevgi okulu.* Üzüntü yok, mutluluk vardı bu okulda.

Hakan'ın sesini duyan genç kadın kaşlarını yine mi der gibi çattı.

"Hakan orada değil mi?"

"Olmadığı zaman mı var? Timiyle beraber izne çıkmışlar sanırım, çoğu kişi tatile giderken o burada durup bize yardımcı olacakmış."

"Bize yardımcı olacakmış, öyle mi?"

Kahkaha atan Afra kaşlarını kaldırdı.

"Bence Selin'e yardımcı olmaya gelmiş o, kızın etrafından ayrılmıyor. Hayır, kovuyoruz, ben size ne yaptım yenge diyor. Bir de kendini bir acındırıyor görme, sanki adam bordo bereli değil de garip biri gibi davranıyor."

"Ah ah. Ben bir Talha'yla konuşayım şunun kulaklarını çeksin de kızı rahat bıraksın."

"Tamam canım. Benim kapatmam lazım çocukları sınıfa alalım."

"Kendini fazla yorma Afra, şurada doğuma iki ay kaldı dikkatli ol."

"Ederim, görüşürüz."

Telefonu kapatan Azra oflayarak odadan çıktı. Bahçeye geldiğinde yerde yuvarlanarak oynayan Talha ve oğlunun yanına oturdu.

"Talha, şu arkadaşın Hakan'a söyle Selin'i rahatsız etmekten vazgeçsin. Adam kıza kafayı taktı bir gün bakıyorsun bulaşıkları yıkamış diğer gün yerleri siliyor."

"İyi işte Selin'e iş kalmıyor. O otursun Hakan yapsın."

"Yaparken de kızı gözleriyle rahatsız ediyor ama."

Selin Azra'nın okulunda çalışan temizlik görevlisiydi. Hakan bir akşam Talha'yla beraber okula geldiğinde genç kızı görmüştü. Görür görmez âşık olduğu kıza kafayı takmıştı. Sürekli okula gidip Selin'in yapması gereken işleri kendi yapıyordu.

Genç kız Hakan'ın ilgisinden fazlasıyla utanıyordu. Yüzüne bakıp konuşmaya çekinirken, genç adam sanki kırk yıldır onu tanıyormuş gibi sohbet etmeye çalışıyordu onunla.

"Selin de hoşlanıyormuş Hakan'dan."

Oğlunu kucağına alan Azra, "Kim diyor onu?" dedi kaşlarını kaldırıp, ihtimal bile vermiyordu. Selin Hakan'ı ne zaman görse mutfağa kaçıyordu.

"Hakan söyledi. Benden hoşlanıyor komutanım, utangaç olduğu için yüzüme bakamıyor dedi."

"Senin bu arkadaşın var ya tam dayaklık. Söyle ona kızı rahat bıraksın yoksa fena olacak."

"Yirmi gün sonra söylerim hayatım. Bırak da iznimde sakin kafayla oğlumla vakit geçireyim. Zaten timdekiler sürekli beynimi seviyor, şu yirmi günde ne halleri varsa görsünler."

Uykusu gelen oğlunun başını öpüp, "Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Ben Umut'u uyutayım sen katladığım çamaşır-

ları bavula yerleştir.

"Yine ihale bana kaldı demek."

"Al sen çocuğu uyut ben eşyaları yerleştiririm."

Oyun oynarken, yemek yerken onunla uyumlu olan oğlu uyku konusunda kesinlikle onunla uyumlu değildi. Uyumayı sevmiyordu Umut, uykuya dalıncaya kadar pestilini çıkarıyordu onun.

Oturduğu yerden kalkıp eve doğru yürüdü hiçbir şey demeden. "Eşek," deyip kocasının arkasından yürüdü Azra.

"Baba seni uyutmak istemiyor anneciğim, yine bana kaldın meleğim. Hadi uyumaya gidelim."

***

Aileleriyle vedalaşan çift havaalanına geldi. İlk defa yurt dışına çıkacak olan Azra heyecandan yerinden duramıyordu. Talha bavulları görevliye teslim ettikten sonra yanına geldi. Annesinin kollarında uyuyan oğlunu kucağına aldı. Eğer sorun çıkmazsa on iki saat boyunca havada olacaklardı. Uyuyan oğluna bakıp iç çeken Talha yanında heyecanla duran karısına yaklaştı.

"Sevdiği oyuncaklar çantanda, değil mi?"

"Yanımda, kendimi unuturum ama asla onun oyuncaklarını unutmam."

"Aman hayatım, on iki saat."

"Ağlarsa yapacak bir şey yok, küçük çocuğumuz var diye gezmeye gitmeyecek miyiz? Ne yapalım yani."

"Bir Allah'ın kulu bir şey desin cevabını alır. Sanki kendileri hiç çocuk olmadılar. Neyse şu an sakin duran çocuğun üzerine negatif enerji çağırmayalım."

"Aynen."

Uçağın kalkış anonsunu duyunca kontrol yerinden geçip uçağa doğru yürüdüler. Azra ve oğlu rahat etsin diye First

Class bilet alan Talha biraz da olsa rahattı. En azından oğlu rahat rahat hareket edecekti. Eğlenmeye giderken karısını ve oğlunu sıkıntıya sokmak istemiyordu.

Havaalanından beri onlarla ilgilenen görevli yerlerini gösterip geri çekildi. Uyuyan oğlunu yatağa yatırıp kemerini taktı Talha. Önce onun güvenliğiydi. Azra'da geniş koltuğa oturunca kemerini taktı. Heyecandan kuruyan dudaklarını yalayıp gözlerini uçağın içinde gezdirdi.

Nereden baksa lüks içinde olan uçağa hayran kalmıştı. Koltuklar geniş ve yatak halini alıyordu. En azından uykuya daldığında Güney Kore'ye vardıklarında saat gecenin dördü olacaktı. Biraz da olsa uykusunu aldı mı kendini dinç hissederdi. Talha'da yerine oturunca başını genç adamın omzuna yasladı.

"İlk defa yurt dışına çıkıyorum. Çok heyecanlıyım."

On beş gün boyunca Güney Kore'nin altını üstüne getiririz. Dilek her yeri ezberlemiş, harika bir rehberimiz var bizden iyisi yok."

"Aynen öyle. Birazdan Umut uyanır, sen yorgunsan uyu."

"Yorgun değilim," diyen genç adam oğlunun üstünü örttü.

Uçağın içinde yankılanan pilotun sesiyle Umut gözlerini açtı. Birbirine bakan ikili heyecanla ortalarında uyuyan oğullarının yüzüne eğildiler. Umut tekrar gözlerini kapatıp uyuduğunda ikisi de derin bir iç çekip geri çekildiler.

"Bazen böyle tepkiler verdiğinde acaba diyorum, duyuyor mu?"

"Doktoru duydun, yüksek çıkan seslerde tepki veriyor. Benim ümidim var oğlumuz elbet bir gün duyacak."

"İnşallah," dedi oğlunun yanağını okşayan Azra.

Beş saattir havada olan Azra'nın oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Talha uyanan oğlunu kucağında gezdirirken

da ayağa kalktı.

Umut üç saattir uyanıktı ve sürekli aynı yerde durmaktan huysuzlaşmıştı. Kimi zaman ağlıyor, kimi zaman etrafı izliyordu. Neyse ki onlardan başka kimse olmadığı için rahat hareket ediyorlardı. Hoş birileri olsa da Talha yine rahat olurdu. Kimsenin oğluna laf söylemesine izin vermezdi.

Bir saattir oğlunu kucağında gezdiren kocasının kolları arasından Umut'u aldı Azra.

"Sen dinlen ben gezdiririm. Birazdan uyur zaten."

Kollarını esneten Talha koltuğa oturup nefesini dışarı verdi. Küçük çocukla yolculuk yapmak yorucuydu. Başını koltuğa yasladığında kaşlarını havaya kaldırdı. Üç saattir kucağında gezdirdiği oğlu yerinde duramamış, saatlerce bağırmıştı ama şimdi annesinin omzunda uyku haline geçmişti.

"Eşek," deyip gülümsedi. "Beyefendi annesinin kokusunda uyumaya alışmış baksana hemen uyudu."

"Şşt," diyen Azra kocasının susmasını sağladı. Bir iki tur attıktan sonra oğlunu yatağa yatırıp kemerini taktı ne olur ne olmaz diye. Yorgun olan bedenini koltuğa bıraktığında derin nefes aldı.

"Gözümü kapatıp açtığımda Kore'de olmak istiyorum."

"Çoğu gitti azı kaldı. Umut uyudu sen de uyu."

Sırt çantasından Kore sözlüğünü çıkarıp işaretlediği sayfaları açtı genç kadın.

"Biraz pratik yapalım. Enişte beyi görünce Korece selam vereceksin hayatım, tamam mı?"

"Adam benden iyi Türkçe konuşuyor, neden bilmediğim bir dili konuşmaya çalışayım?"

Kaşlarını çatan Azra, "Adamı dövmüştün hatırlatırım," dedi sesini kısık çıkarmaya dikkat ederek.

Talha omzunu silkip, "Hak etmişti," dedi. "Evimin bahçesine sapık gibi girerse dayağı yer."

"Adam sevgilisini görmeye gelmiş Talha. Yan yana duran üç evden hangisinin bizim olduğuna karar verememiş. Dilek adama göstermemiş ki evi."

"Gizli gizli gelmesine gerek yok. Zil diye bir şey var, bassaydı bir evin ziline herhangi biri çıkardı karşısına. Bahçenin ortasında evleri gözetleyen sapık gibi durursa Talha'dan dayak yer."

"Gidince Korece merhaba de ona, sevinir."

"Yahu bilmiyorum diyorum bilmediğim bir dili nasıl konuşayım?"

"Ben sana öğretirim hayatım. Bak şimdi: Annyeonghaseyo (안녕하세요) Merhaba demek. Gamsahapnida (감사합니다) Teşekkür ederim demek. Temel kelimeleri konuşsan yeter hayatım."

"Sen merak etme ben ona Türkçe merhaba derim, teşekkür de ederim, otur çay içelim de derim, rahat ol hayatım. Şimdi şu sözlüğü bırak uyuyalım. Hazır oğlumuz uyuyor."

Başını sallayan Azra sözlüğü çantasına koydu. Koltukları yatak haline getirip başlarındaki ışığı kapadılar. Günün yorgunluğuyla uyumuşlardı.

Uykularının tatlı yerinde pilotun sesiyle gözlerini açtılar. Uçak iniş için hazırlanıyordu. Gözlerini ovalayan çift onca saat deliksiz nasıl uyuduklarını anlamadılar.

Yatakları koltuk haline getirip kemerlerini taktılar. Uyuyan oğlunu kontrol eden Talha uyanmak için yüzünü sıvazladı. Sersemlik hâlâ üzerinde vardı.

Uçak inişe başladığında uyuyan oğlunun üstüne elini koydu. Mışıl mışıl uyuyordu aslanı. Sarsıntı da bile gözlerini açmıyordu. Uyumamak için direnen çocuk uyudu mu deliksiz uyuyordu.

Uçağın sarsıntısı durduğunda Seul-Incheon Uluslararası Havaalanı indiler. Onlar kemerlerini çıkarırken onlarla ilgilenen görevli yanlarına geldi.

"Eşyalarınızı arkadaşlarımız getirecek Talha Bey. Çantalarınızı aldığınızda çıkabiliriz."

First Class da uçmanın ayrıcalığını yaşıyorlardı. Azra ve oğlu rahat etsin diye pahalı bilet alsa da değmişti. En azından rahat bir şekilde gelmişlerdi.

Talha oğlunu kucağına alırken Azra sırt çantasını taktı. Çıkışa doğru yürümeye başladıklarında heyecanı gün yüzüne çıktı. İlk defa bir Asya ülkesine geliyordu. Dilek'in Güney Kore'de düğünü olduğu zaman gelememişti. Talha görevde olduğu için Umut'la beraber o kadar yolu tek başına gelmeye cesaret edememişti. Her ne kadar bütün ailesi Kore'ye gelse de o kocası olmadığı için gitmek istememişti.

Aslında tatillerini biraz da burada yapmalarındaki amaç Dilek'in gönlünü almak içindi. Söz vermişti çift yanlarına geleceklerine. Ve o sözü bugün tutuyorlardı.

Uçaktan indiklerinde eşyalar hazır bir şekilde yanlarına geldi. "Muhteşem hizmet," dedi adama gülen Talha. Ekonomi bölümünde gelselerdi kim bilir kaç saat bekleyeceklerdi bavulların gelmesini.

"Yine bekleriz efendim."

"İlginiz için teşekkür ederiz. Türk Hava Yolları her zaman en iyisi."

"Teşekkür ederiz."

Adam başıyla selam verip yanlarından ayrılınca oğlunu bebek arabasına yatırdılar. Talha iki bavulu eline alırken Azra oğlunu sürüyordu. Gözlerini kocaman olan havaalanın içinde gezdiriyordu. Çekik gözlü insanları gördüğünde gerçekten Asya ülkesinde olduğunu anlamıştı. Kalbi pır pırdı.

Geniş bir kapıdan geçtiklerinde bekleme salonuna doğru yürüdüler. Gözleri direkt orta kısımda olan Dilek'e kaydı. Beyaz Asyalı insanların arasında esmerliğiyle göz doldurmuyordu. Elini sallayıp gülümsedi. Dilek ve eşi paravanın arkasından dolanarak onlara doğru yürüdüler. Karşı karşıya

geldiklerinde Azra, Dilek'e sarılıp, "Canım" dedi yorgun sesiyle.

"Hoş geldiniz Azra."

"Hoş bulduk canım benim. Çok özlemişim."

"Hele ben, minik Umut'u çok ama çok özledim."

Geri çekilen Azra uyuyan oğlunu Dilek'e gösterdi.

"Ya bu ne kadar büyümüş böyle. Daha dün gibi hatırlıyorum bebekliğini."

Dilek'in eşiyle tokalaşan Talha kuzenine sarılıp, "Benim için hâlâ bebek," dedi kuzenini yanaklarına öpücük konduraraк.

"Yok be büyümüş. Annesine benziyor büyüdükçe."

"Onun gibi çok güzel."

"Kesinlikle. Hadi gidelim yorgunsunuzdur."

Birlikte havaalanın çıkışına yürürken Talha ve Min Ho kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Azra ise henüz havaalanın içinden çıkmadan Dilek'e bir sürü soru soruyordu. Gitmek istediği yerleri, yemek istediği yemeklerin listesini yapmıştı. Listenin bir sırasını bile atlamak istemiyordu.

Dilek heyecanlı konuşan Azra'ya gülümseyip, "Bütün isteklerini gerçekleştireceğim," dedi onun gibi heyecanlı çıkan sesiyle.

"Zaten on beş gün buradasınız, ilk bir hafta Seul'u gezeceğiz, diğer hafta Jeju adası ve en son hafta Busan'a gideceğiz. Merak etme bu güzel ülkenin her yerini adım adım gezdireceğim sana."

Azra'nın heyecanını anlayan genç kadın kendi geldiği ilk anı düşündü.

Havaalanından heyecanla çıktığında taksi beklerken son model bir arabanın gazabına uğramıştı. Pembe kabanı arabanın tekerlikleri yüzünden çamurlu su olmuştu. Heyecanla geldiği ülkede ilk kazasını yaşamıştı.

O öfkeyle Türkçe ağzına gelen küfrü saydırmıştı arabadaki adama. Tabii adam geri geri gelip, "Pardon hanımefendi, bir şey mi dediniz?" dediğinde küçük dilini yutma raddesine gelmiş olabilirdi ama nereden bilecekti üstünü çamur yapan adamın Türkçe bildiğini ve bu adamın çalıştığı hastanenin sahibi olduğunu, aynı zamanda şu an onun soyadını taşıdığı kocası olacağını hiçbir zaman bilemezdi.

Aklına gelen anılara gülümseyip yanından yürüyen yakışıklı kocasının yüzünü izledi.

Onlarınki zor ama güzel sevdaydı.

Min Ho'yla Talha bavulları bagaja yerleştirirken Azra ve Dilek Umut'la beraber arabaya bindiler. Seul havası serindi. Yağmur yağdığı için üşümüştü Azra.

"Buranın havası böyle, sıcakken yağan yağmurla serinleyebiliyor insan. Bu dönem yağışlı geçiyor."

"Olsun, sıcaktan bunalmıştım zaten iyi oldu."

Talha ve Min Ho arabaya binince yola koyuldular.

Azra ışıl ışıl sokakları izlerken yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Saat sabahın beşi olmasına rağmen sokaklar cıvıl cıvıldı.

Villaların olduğu sokağa girdiklerinde Dilek, "Geldik," dedi. Güvenlik görevlisinin açtığı büyük demir kapıdan içeri girdi araba. Min Ho arabayı taşlı yolda park edince aşağı indiler. Erkekler bagajdan bavulları indirirken Dilek'le Azra iki katlı kocaman olan villaya doğru yürüdüler. Evi incelemeye gündüz devam etmeye karar veren Azra Dilek'in arkasından ikinci kata çıktı.

Misafir odasına girdiklerinde gece lambasını açan Dilek yatağın üstündeki örtüyü açtı. Azra oğlunu uyandırmadan yatağa yatırıp, "Huh!" dedi belini tutarak.

"Çok yorulmuşum."

"Odanın içinde banyo var, önce duş al yorgunluğun gitsin

sonra uyuyun."

Başını sallayan Azra, "Çok sağ ol," dedi. Odaya Talha gelince Dilek, "Keyfinize bakın," deyip odadan çıktı. Yorgunluktan adım atacak halde olmayan çift sırayla duş aldıktan sonra yatağa yattılar. Ağrıyan kemikleri yüzünden uykuya zor daldılar.

Kulağına gelen sesler yüzünden uyanan çift ortalarına baktılar. Umut yoktu. Hızla yataktan kalkıp etrafa bakındılar. Odanın kapısı kapalı olduğu için banyoya gittiğini düşündüler. Azra oraya baktığında oğlunu göremeyince, "Yok," dedi ağlamaklı sesiyle.

Uyku sersemi oldukları için dışarıdan gelen Dilek'in kahkaha seslerini duymuyorlardı. Umut'a, "Gel halana," diye bağırıyordu.

Kendine gelen Talha pencereye doğru yürüyüp camı açtı. Oğlu, Dilek ve Min Ho'nun yanındaydı. İkisiyle top oynuyordu. Derin nefes alan çift rahatladılar.

"Uyandınız demek. Saat bire geliyor biraz daha uyusaydınız, sizi kaldırmaya gelecektim. Uyku düzeninizin bozulmaması için saatlere uyumamak lazım."

Yüzünü sıvazlayan Talha, "Geliyoruz," dedi. Karısını pencere önünden içeri çekip dudaklarını öptü.

"Hâlâ uykum var ama akşama kadar dayanabilirim sanırım."

"Dayanırsın. Soğuk suyla yüzünü yıka kendine gelirsin."

Kapanmak üzere olan gözlerini zorla açıp banyoya yürüdü Azra.

Bütün günü evde geçiren çift bir an önce gece olması için dua ediyordu. Normalde uykuya dayanıklı olan Talha bile kendini çok yorgun hissediyordu. Oğlunun peşinde fazla koştuğu için bedeni yorulmuştu. 'Yaşlanıyor muyum?' deyip kendini inceledi.

Saçlarında tek tük beyazlar vardı ama vücudu fitti. Başını iki yana sallayıp, 'Çakı gibisin,' dedi kısık sesle.

Kocasına bakan Azra, "Hayırdır," diyerek göz kırptı.

"Saat dokuza geliyor yatsak ayıp olur mu? Gözlerimi açık tutamıyorum."

"Ayıp olmaz tabii ki, keyfinize bakın. Hazır oğlunuz uyumuşken siz de uyuyun."

İyi geceler diyen çift odalarına çıktılar. İkisi de sersem halde üstlerini çıkarıp bedenlerini yatağa bıraktılar. Gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldılar.

Sabah uyandıklarında kahvaltılarını yapıp Umut'un eşyalarını çantaya koydular. Bugün akşama kadar gezeceklerdi.

Arabaya bindiklerinde hazırladığı Seul gezilecek yerler listesini Dilek'in eşine teslim etti Azra.

Min Ho listeyi inceleyip başını aşağı yukarı salladı.

İlk sırada olan Gyeongbokgung Palace'ı gitme kararı aldılar. Bu Sarayı görmeyi çok istiyordu Azra. Araştırma yaptığında adının dilimizdeki karşılığı "Batı Sarayı" olan ihtişamlı yapı kompleksi, sadece kentin değil tüm ülkenin en önemli yapısı konumunda olduğunu görmüştü. Görmek istediği ilk yeri heyecanla giderken neşesi yerinde olan oğlunun başını öpüyordu.

Arabada herkesin keyfi yerindeydi, Talha ve Min Ho kırk yıllık dost gibi sohbet ediyor, birbirlerinin bazı laflarına espriyle karşılık veriyorlardı. İkisinin anlaşması Dilek'i çok mutlu ediyordu. Kendi, eşinin ailesi tarafından çok sevilirken eşinin de kendi ailesi tarafından sevilmesi onu mutlu ediyordu.

Saraya geldiklerinde vakit kaybetmeden gezmeye başladılar. Min Ho'nun rehberliğinde sarayı gezerken hayran bakışlarını etrafta gezdiriyorlardı.

Saray, Joseon Hanedanı'nın kurucusu Kral Taejo tarafın-

dan 14. yüzyılın sonlarında inşa ettirilmiş. 1592'ye kadar kraliyet sarayı olarak kullanılan yapı kompleksi, Japon istilası sırasında ağır hasar görmüş ve 300 yıl boyunca âtıl durumda kalmış. Saraya eski görkemini kazandıran isimse 1865'te yeniden yapım sürecini başlatan Kral Gojong olmuş.

Bahçesi yerel kültürü yansıtan heykellerle süslü saraydaki gezintilerinde ilk olarak ana bina Geunjeongjeon'u ziyarete ettiler. Ana saray binasının batısında yer alan Gyeonghoeru da bir hayli etkileyici görünüme sahipti.

Gyeongbokgung Sarayı yakınlarında bulunan köyleri gezmeye başladıklarında kendileri Asyalı gibi hissetmişlerdi. Her yapıtın önünde peş peşe fotoğraf çekilip, bu güzelliğin kendilerinde hatıra kalmasını istiyorlardı.

Köy kurulduğundan bu yana aristokratlar (ve genellikle zengin insanlar) için popüler bir bölge olmuştur. Adı "Kuzey köyü" anlamına gelmektedir ve Kore'nin geleneksel hanok evlerinden oluşmuştur.

Azra böylesine güzel köyde bir ömür yaşardı. Sakin ve huzurluydu.

Hava kararıncaya kadar birbirinden farklı birçok ilgi çekici yerleri dolaştılar, (Unhyeongung Sarayı, Kore Budist Sanatı Müzesi ve Han Sang Soo Nakış Müzesi gibi) muhteşem yapıtlara gezdiler.

Talha Azra'nın yüzündeki mutluluğu gördüğünde kendi de mutlu oluyordu. Onun gülen yüzü yüreğinde sevgi katmanlarını çoğaltıyordu. Sevdiği kadın mutlu olduğunda mutlu olan bir adamdı o.

Min Ho onları Seul'un en şık restoranlarından biri olan Jihwaja getirdi. Akşam olduğu için günün yorgunluğuyla uyuya kalan oğlunun üstünü ince örtüyle örten Azra, bebek arabasının üstünü hafif kapattı. Restoranın içi yoğun ışık olduğu için Umut'un ışıktan rahatsız olmasına engel oldu.

Önüne döndüğünde masanın üzerinde yemeklere baktı.

Meraklı yanı hepsini tek tek sormasını söylese de sessiz olup garsonun yiyecekleri masaya yerleştirmesini izledi.

Dilek onun yüzündeki merakı görüp tebessüm etti. 'Bir zamanlar ben,' dedi içinden. Kocasına dönüp, "Hayatım güzel yemeklerinizi tanıtır mısın kuzenim ve eşine?" dedi. "Henüz ben bu muhteşem yemekleri tanıtacak kadar yeterli değilim."

Karısına içten gülümseyen Min Ho garsonun yanlarından ayrılmasını bekledi. Garson gidince Talha ve Azra'ya tebessüm etti. Elini acılı lahana turşusuna benzeyen yiyeceğe uzattı.

"Kimchi, bizlerin sabah, öğle ve akşam yemeklerimizin yanında mutlaka bulunan bir turşudur. Neredeyse her evde ayrı bir Kimchi buzdolabı vardır. Çok çeşitli turşular olsa da acılı lahana Kimchisi en yaygın olarak zengin fakir herkesin masasında pilavdan sonra en önemli yeri tutar. Bazı Koreliler seyahate çıkarken bile yanlarında Kimchi ve acı biber sosu olan Gochucang'ı mutlaka bulundururlar. Restoranlarda da yemeğin yanında servis olarak verilir. Vazgeçilmez yemeğimiz diyebilirim."

Zorla tuttuğu çubuklara biraz Kimchi'den alan Talha ağzına götürdü. Kaşlarını kaldırıp güldü. Gerçekten fazlasıyla acıydı ama ağzına yayılan tadı beğenmişti. Onun gibi tadan Azra Talha kadar acıya dayanıklı olmadığı için su içti.

Önünde duran Bulgogi yemeğini gösterip onu anlatmaya başladı Min Ho,

"Bulgogi ince ince doğranmış etin bol sarımsak, susam yağı, şeker ve soya sosunda marina edildikten sonra pişirilmesiyle elde edilen, Türklerin damak tadına da çok yakın bir Kore yemeğidir, eminim siz de seveceksiniz mutlaka tatmalısınız."

Azra'yla Talha Min Hoo'nun anlattığı her yemeği sırayla tattılar. Damak tatlarına uyan yemekleri çok sevmişlerdi. Her

ne kadar yemeklerde fazla tuz olmasa da bunu yadırgamışlardı.

Anneleri genelde yemekleri tuzsuz yaptıkları için bu duruma biraz da olsa alışıktılar. Sadece Talha biraz zorlanmıştı o da Azra'yla evlendikten sonra tuzlu yemek yapmasına alıştığı için.

Güzel bir sohbet eşliğinde yemeklerini yedikten sonra eve döndüler. Azra uyuyan oğlunu yatağa yatırdığında dışarıda oturan diğerlerinin yanına geldi. Aslında uyumaya fazlasıyla ihtiyacı vardı. Bugün çok yürümüştü ve bacakları ağrıyordu. Biraz oturup yatmak için odasına çekileceğini söyleyecekti.

"Türkiye'den ev alma gibi durumunuz var mı? Bora eniştem alacağınızı söyledi."

Çayından bir yudum alan Min Ho başını salladı.

"Kışın Türkiye'ye geleceğiz, o zaman geldiğimizde ev almak istiyoruz Dilek'le. Yazları Türkiye'ye geldiğimizde kalacağımız bir ev olsun istiyorum. Her ne kadar Dilek'in ailesi onların evinde kalacağımızı söylese de ben kendimize ait bir ev olsun istiyorum. Açıkçası büyüklerin yanında pek rahat edemiyorum."

Yetiştirilme tarzına göre büyüklerinin yanında kesinlikle rahat bir şekilde koltukta oturamazdı ya da dinlenmek için uzanamazdı. Her zaman disiplinli bir şekilde oturup, gerektiği zaman konuşurdu. Çocukluğundan beri ailesi onu böyle yetiştirdiği için Bora Beyle İrem Hanım'ın yanında da aynı şekilde oturuyordu. Bora Bey rahat olmasını söylese de büyüklerine saygısızlık yaptığını düşündüğü için hal ve hareketlerini dikkat ediyordu.

Aile içinde disiplinli olsa da kendi evinde bir o kadar rahattı. İstediği gibi evin içinde hareket ettiği için genellikle yalnız kalmayı seviyordu. Kendi gibi bir eşi olduğu içinde huzurluydu.

"Sen de haklısın insanın kendi evi gibi olmuyor. Ev alaca-

ğınız zaman yardımcı olurum emlakçı arkadaşım var istediğiniz evi bulur size."

"Sağ olasın."

Azra ve Dilek yorgunluktan esnerken birbirlerine bakıp güldüler.

"Beyler oturacak anlaşılan biz yatalım yoksa burada uyuya kalacağız."

Dilek'i onaylayıp ayağa kalktı Azra. Kocasına göz kırpıp Dilek'le beraber evin içine girdiler. Dilek odasına giderken o da onlar için ayrılmış odanın içine girdi. Dudaklarını büzüp uyuyan oğlunun yanına uzanıp ona sarıldı. Bitkin olan bedeni oğlunun kokusuyla huzura kavuştu.

Ertesi gün olduğunda kahvaltılarını ettikten sonra Myeongdong'u geldiler. Kalabalık sokakları gezerken gözlerini dükkânların üzerlerinden çekemiyordu genç kadın. Peş peşe olan mağazaların içine girip alışveriş yapmaktan duramıyordu.

Giyim ürünleri ile ayakkabı ve aksesuar çeşitleri satan mağazalara ek olarak kentin bu prestijli bölgesinde ünleri ülke sınırını çoktan aşmış yerel tasarımcılara ait butiklerde vardı. Her girdiği mağazadan üç poşetle çıkan Azra kocasının eline poşetleri veriyordu.

Seul Global Cultural Center ve Myeong-dong Cathedral'e ev sahipliği yapan bölge, alışveriş olanakları kadar eğlence fırsatlarıyla da gezginleri kendisine çekmeyi başarıyordu.

Sokakta gerçekleşen eğlence aktivitelerini durup izliyorlar, insanlarla fotoğraf çekiliyorlardı.

Sokak satıcılarından yemeklerini alıp yol kenarında olan tezgâha oturdular.

Tteokbokk ve Gimbap yerken Dilek ikisinin yüzüne bakıyordu. Gimbap yosundan yapıldığı için yüzlerinin ekşiyeceğini düşünse de ikisi de her zaman yiyormuş gibi afiyetle yemişlerdi. Hatta Umut bile yemişti. Anne babasına zorluk

çıkarmayan ufaklık tatillerinden keyif almalarını sağlıyorlardı.

Yemeklerinin ardından Insadong'u da gezdiler. Geleneksel Kore eşyalarının olduğu dükkânlara uğrayıp eski eşyaları yakından incelediler. Her girdiklerinde dükkânda ilgi odağı olan Umut insanların gülen yüzlerinden mutlu oluyordu.

Kore'deki insanlar karşılarında biri varken yüzlerinden tebessümü eksik etmeden konuşuyordu. Bu durumdan mutlu olan Umut insanların yüzlerine dokunmak için sürekli ellerini onlara uzatıyordu. Kimi onu kucağına alıp severken, kimi ailesi bir şey der diye uzaktan el hareketleri yapıp onu güldürüyordu.

Azra'yla Talha'nın bu durum hoşlarına gidiyordu. Çocukları minik kalbiyle gittiği her yere güzellik getiriyordu.

Üçüncü gün N Seul Kulesine geldiler.

Kenti koruduğuna inanılan Namsan Dağı'nın zirvesinde yer alan N Seul Kulesi, televizyon ve radyo yayınlarının geniş kitlelere ulaştırılabilmesi amacıyla 1969 yılında inşa edilmiş.

236,7 metrelik yüksekliğe sahip yapı, Kore'de bu amaçla kurulan ilk televizyon kulesi olma özelliği taşıyor. Deniz seviyesinden 480 metre yukarıda olan kule, hizmet vermeye başlamasının 40. Yılında ziyarete açılmış.

Modern mimarinin geleneksel yaşam stili ile iç içe geçtiği Seul'un enfes manzarasını kuş bakışı izlemek için en ideal yer olan kulenin gözlem platformunda, manzarayı seyrederken şehrin gürültülü havasından biraz da uzaklaşmış oldular. Şansları hava güzel olduğu için şehri net bir şekilde izleme şansları olmuştu.

Bir süre oturdukları yerden kalkıp etrafı dolaştılar. İnsanların toplandığı alana giderken orada ne olduğunu merak etmişti Azra. Dilek Umut'u alıp Min Ho'nun kucağına verdi.

"Orada aşk kilitleri var siz baş başa takılın biz bu tatlı

ufaklıkla etrafı gezelim."

Karısının elini tutan Talha, "Peki," deyip kalabalığa doğru yürüdü Azra'yla. Çam ağaçlarının üstüne renkli kilit takmışlardı. Çoğu kişi sevgileriyle fotoğraf çekilirken kimi ortamın güzelliğine kapılmış birbirine sarılı vaziyette duruyorlardı.

Büyük bir ağacın önüne gelen çift, birbirlerine baktılar.

"Keşke bizimde kilidimiz olsaydı, böyle güzel bir yere anı olarak bırakırdık."

Azra'yı göğsüne çekip sarıldı Talha. Karısının saçlarını öpüp ikisinin bileğinde olan asker bilekliğini gösterdi.

"Onları buraya bağlayabiliriz istersen. Azra ve Talha uzun bir süre burada kalır."

Burada bir anı bırakmaktan mutlu olan Azra bileğindeki Talha yazan bilekliği çıkardı. Aynı şekilde Talha'da çıkardı. İki bilekliği birbirine bağlayıp kilit yerlerini ağacın üzerinde olan demire bağladı Talha. En üste olan bileklik kilitlerin arasında güzel duruyordu.

"Bir ömür boyu birbirimize böyle bağlı kalalım küçüğüm."

"Sonsuza kadar devim."

Genç adamın boynuna sarılıp romantik ortamın tadını çıkardılar.

Akşama doğru Kore'nin en gözde olan yeri Gangnam'a geldiler.

Han Nehri'nin güneyindeki Gangnam, daha doğrusu Gangnam Metro İstasyonu bölgesi, ışıltılı atmosferi ile kentin en popüler semtlerinin başında geliyordu. Gökdelenlerle dolu yerleşim bölgesini gezginler ağırlıklı olarak ışıltılı atmosferine dâhil olmak ve eğlence dolu saatler geçirmek için Seul gezilecek yerler listelerine ekliyor, Azra'nın en çok merak ettiği yerdi burasıydı.

Psy'nin "Gangnam Style" isimli şarkısı sayesinde tanınır-

lığı tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de fazlaydı. Artan yerleşim bölgesinde, daha metro istasyonundayken en son trendleri müşterilerine sunan mağazalarla karşılaşılıyordu onları.

Gangnam Station Underground Shopping Center'dan ayrıldıktan sonra istasyonun hemen çıkışındaki "Gangnam Style" sahnesinde dans ederken fotoğraf çektirdiler. Sahne akşam olduğunda aydınlatılmıştı, tüm cazibesiyle onları kendine çekiyordu. Sahnenin üstünde fotoğraf çekildikten sonra gece vakti evlerine döndüler.

Karısının saçları arasında parmaklarını dolaştıran Talha yüzündeki tatlı yorgunlukla gülümsüyordu.

"Eğleniyor musun?"

"Çok fazla, bu ülke çok güzel. Hayran kaldım her bir yerine."

"Ben de beğendim, özellikle Umut'la sen mutlu olduğun için daha çok mutlu oluyorum."

Esneyen Azra kocasına yaklaşıp başını göğsüne koydu.

"Akşama kadar gezdiğimiz için sürekli uykum geliyor. Hazır Umut uyuyor biz de uyuyalım. Yarına dinç uyanmamız lazım."

Azra'nın saçlarımı öpüp, "İyi uykular," dedi gözlerini kapatan Talha.

Her gün dolu dolu gezerek Güney Kore maceralarını bitirmişlerdi. Eve dönme zamanı geldiğinde Dilek'le eşi onları havaalanına getirdi.

Azra Dilek'e sımsıkı sarılıp, "Sen de gel," dedi hüzünlü sesiyle. On beş gün boyunca ona ve Min Ho'ya çok alışmıştı. Ayrılmak zor geliyordu şimdi.

Geri çekilen Dilek gözyaşlarını silip, "Geleceğim," dedi. Kuzenine de aynı şekilde sarılıp kulağına Azra'yla Umut'a iyi bakmasını fısıldadı. Az önce kuzeni eşine kuzenime iyi

bak damat dediğinde ağlayacaktı genç kadın.

Ailesini çok özlüyordu. Bazen Min Ho'ya Türkiye'ye taşınalım gibisinden konu çıtlatsa da genç adam bu konuda bir şey söylemiyordu. Onu çok sevdiği için ısrar da edemiyordu. Sonuçta burada onunla mutluydu sadece içini saran aile özlemi fazlasıyla baskın geliyordu.

"En yakın zamanda biz de sizi Türkiye'ye bekleriz. Her şey için teşekkürler Min Ho."

"Keyif aldıysanız ne mutlu bize, Talha. Biz de yakın bir zamanda geliriz. Dilek anne babasını çok özledi."

Başını hızla kocasına çeviren Dilek, "Gerçekten mi?" dedi. "Ama senin işlerin yoğun olduğu için ilkbaharda gideriz demiştin."

"Gözyaşlarını görünce erken gitmenin doğru olacağını düşündüm. İşler bekleyebilir."

Kocasına sarılan genç kadın, "Teşekkür ederim," dedi Korece. Ve ardından, "Seni seviyorum."

Uçağın kalkış anonsunu duyan çift, "Kendinize iyi bakın," deyip yanlarından uzaklaştılar.

Dolu dolu geçen güzel tatilleri ikisini de fazlasıyla mutlu etmişti. Uçağa doğru yürürken ikisinin aklında oğullarının nasıl davranacağıydı. Uyku düzeni bozulan Umut'la onca saat nasıl gidilecekti ikisi de merak ediyordu.

(Güney Kore hakkındaki bilgiler gezipgordum.com sitesinden alınmıştır.)

YİRMİ DÖDÜNCÜ BÖLÜM

Türkiye'ye döneli bir hafta oluyordu. Talha'da Azra'da işlerinin başlarına dönmüşlerdi. İkisi de tatilde motive olmuş bir şekilde işlerine el birliğiyle sarılıyorlardı. Talha gizli görevi için timiyle sıkı bir eğitim alırken Azra okulunda çocuklarla oyun oynayarak onların kahkaha seslerini dinleyip vakit geçiriyordu.

Dışarıda güneş olduğu için çocukları oyun sınıfında oynatma kararı almışlardı öğretmen arkadaşlarıyla. Hep birlikte el ve ayaklarını sallayarak çalan müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Çocuklar her ne kadar sesi duyamasa da Azra ve Tuğçe el hareketleriyle müziği anlatıp alkışla ritim tutuyordu. Çocuklarda onlara eşlik ediyordu.

Tuğçe öne doğru gidip çocukların ellerini havaya kaldırmasını istediğinde Azra'nın gözleri oğluna kaydı. Minik kollarını kaldırmış mutlulukla dans ediyordu prensi. Yanına gidip göbeğini ısırmak istiyordu. Bal tatlısı oğluna canı gidiyordu.

Umut annesiyle göz göze gelince tombik elini dudaklarına getirip annesine öpücük attı. Azra oğlunun attığı öpücüğü havada yakalayıp göğsünün üzerine bastırdı. Yakışıklı prensiydi onun.

Yarım saat oyun sınıfında vakit geçirdikten sonra uykusu gelen çocukların banyoda elleriyle yüzlerini yıkamalarına yardımcı oldular. Çocuklar dişlerini fırçaladıktan sonra Afra öğretmenlerinin peşlerinde uyku odasına doğru yürüdüler. On öğrenci uyurken hiçbir sorun çıkarmazken Azra'nın oğlu Umut, Afra'nın kızı Nehir uyumamak için direnirdi. Ken-

dileri uyumadıkları için diğer çocuklarında uyumasını istemezlerdi.

Nehir haricinde diğer çocukların hepsi işitme engelliydi. Çocukların omuzlarını sarsmadıkları sürece çocuklar mışıl mışıl uyuyordu. İki afacan, onların uyumasından o kadar çok rahatsızlardı ki üstlerindeki örtüyü çekip yanaklarını öpüyorlardı, arkadaşlarının uyanması için.

Bu durum bir yerde Azra ve Afra'yı kızdırsa da bir süre sonra gülmeye başlıyorlardı. Okulun her yerinde olan kameralardan aileler de çocuklarını kontrol ediyorlardı. Bazen bu sahneye onlarda şahit oluyordu. Hiçbiri bu konuda Azra ve Afra'yı uyarmıyordu. Umut ve Nehir'i çok seviyorlardı.

Yarım saat sonunda iki canavarı uyutan Azra'yla Afra odadan çıkıp dinlenme odasına geldiler. Doğumuna bir ay kalan Afra belini tutup koltuğa oturdu. Sırtını koltuğun yumuşak yüzeyine dayayıp, "Huh," dedi dudakları arasından. Doğumu yaklaştıkça bel ağrısı günden güne çoğalıyordu.

Onun gibi yorgun olan Azra Tuğçe'nin yanına bedenini atıp portakal suyundan bir yudum aldı.

"Sabahları midem bulanıyor, ayakta uzun bir süre durunca belim ve kasıklarıma ağrı giriyor. Canım tatlı istiyor, buz gibi meyve suları istiyor, sizce ben..."

"Tebrikler canım Umut'a kardeş geliyor."

Gülümseyip başını iki yana sallayan Azra, "İki aydır regl olmadım," dedi elini göbeğinin üstüne koyarak. "Aslında emin olmak için beklemek istedim ama bu gidişle karnım büyüyünce emin olacağım çünkü hâlâ adet olmadım."

Tuğçe elini Azra'nın göbeğinin üzerine koyup kıkırdadı.

"Ufaklık annen seni doğumda öğrenecek sanırım."

"Ufaklık değil ufaklıklar olacak onlar."

"Nasıl yani?" dedi Afra şaşkın sesiyle. Onun gibi şaşkın olan Tuğçe, "Hastaneye gittin mi?" dedi heyecanlı sesiyle.

Başını iki yana sallayan Azra, "Gitmedim," dedi nefesini dışarı verip. "Eğer rüyam çıkarsa Ömer ve Ali'm geliyor."

Kurtulduğu gece gördüğü rüyayı hiçbir zaman unutmamıştı. Geceleri uyandığında hep o an gözlerinin önüne geliyordu. Umut, babasına benzeyen iki erkek çocuk ve küçük kız çocuğunu düşünüyordu.

Yarın sabah doktorla randevusu vardı. Eğer hamileyse bebeklerinin ikiz olmasını Ömer ve Ali'nin ona gelmesi için dua ediyordu. Yüreği yerinden çıkacak gibi hızlanıyordu. Elini göğsüne bastırıp oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Yarın sabah olsun bir an önce hastaneye gitmek istiyorum."

"Talha biliyor mu?"

"Hayır, ona hiçbir şey söylemedim. Eğer hamileysem sürpriz yapacağım. Umut'ta yapamamıştım."

Umut'u öğrendiğinde karanlık bir hücrenin içindeydi. Kocasına, beş aylık hamileyken söylemişti, *kurtulduğunda.* Eğer hamileyse eşine sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordu.

Telefonu çalmaya başlayınca daldığı düşüncelerden çıkıp arayan kişiye baktı. Ata Berk'in annesi arıyordu. "Hayırdır," deyip telefona cevap verdi.

"Efendim?"

"Merhaba Azra Hanım, nasılsınız?"

"Merhaba Gülnur Hanım, teşekkür ederim iyiyim, siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim, Ata Berk'i amcası alacak bugün onun için aradım sizi."

"Anladım," dedi zorla gülümseyerek. Ata Berk'in amcasından rahatsız oluyordu. Adam yılışık herifin tekiydi. Ne zaman okula gelse ona güzel olduğunu söyleyip duruyordu. Bu durumdan rahatsız olduğu için o adamla karşı karşıya gelmemek için Ata Berk'i dışarı çıkarmıyordu. Azra'dan ilgi

göremeyen Ata Berk beni sevmiyorsun deyip ağlamaya başlayınca mecbur amcası geldiğinde onu o dışarı çıkarıyordu.

Hassas olan çocuklar olduğu için sürekli öğretmenlerinin yüzlerine bakıp onların ifadelerinden iletişime geçiyorlardı. Ata Berk amcası geldiği zaman Azra'nın asılan yüzünü gördüğünde rahatsız oluyordu. Öğretmeni sinirli bir şekilde etrafta geziyor, onu da Afra öğretmeninin dışarı çıkarmasını istiyordu. Bu duruma içerleyen çocuk evine gittiği zaman Azra öğretmenim beni sevmiyor diye ağlıyordu. Ailesi Azra'yla konuştuğu zaman onlara gerçeği söyleyemediği için yanlış anlama olmuş deyip geçiştiriyordu konuyu.

Aynı olayları tekrar yaşamamak için sıkıntıyla Tuğçe'nin yanına oturup saçlarını topladı.

"Ata Berk'in amcası mı geliyor yine?"

"Hım, eğer rahatsız etmeye devam ederse bu sefer onu Talha'ya söyleyeceğim. Bu zamana kadar tatsızlık çıkmasın diye kendim halletmeye çalıştım adamın umurunda değil. Sosyal medya hesaplarımdan takibe almış beni, hemen engelledim. Bela oldu başıma gevşek."

"Gevşek değil canım yavşak diyoruz biz onlara. Sen Talha'ya söyleme adamı öldürür dayaktan, ben Samet'le konuşacağım o halleder."

"Sağ ol Tuğçe. İş çıkışı Elif ablaya gidelim mi, oğlunu özledim."

"O bu akşam kayınvalidesine gidecekti, hafta sonu gidelim istersen."

"Olur, özledim onları."

Akşama kadar çocuklarla ilgilendikten sonra çocukların okuldan gidiş saati gelmişti. Umut'u temizlik işlerine bakan Selin'e emanet eden Azra çocukları tek tek ailesine teslim etti. Ata Berkin amcasını bahçede görünce yüzündeki gülümsemeyi silip ona doğru yürüdü Ata Berk'le.

Ata Berk'in çantasını adama teslim ettiğinde yere eğilip

küçük çocuğun yanaklarını öptü. İşaret dilinde seni seviyorum Ata Berk deyip küçük çocuğa gülümsedi. Ata Berk Azra'nın boynuna sımsıkı sarılıp saçlarını öptü genç kadının.

"Herif ağzının tadını biliyor. İyisin Ata Berk, amcanın yolundan gidiyorsun."

Çocuğun duymadığına ilk kez sevindi Azra. Bu iğrenç herifin söylediklerini duysaydı psikolojisinin nasıl olacağını tahmin ediyordu.

Sinirli bakışlarını adama çevirip ayağa kalktı. Ata Berk'e baktığında, "Güle güle," deyip arkasını döndü. Gideceği esnada Ata Berk'in amcası kolunu tutup durdurdu onu. Hızla kolunu adamın elinin arasından çekip, "Haddinizi aşmayın," dedi dişleri arasından.

"Sırf çocuk korkmasın diye size sakin cevap veriyorum. Eğer terbiyesizlik yapmaya devam ederseniz sizi şikâyet edeceğim."

"Şikâyet mi? Komik olmayın öğretmen hanım, her güzel kıza söylediğim güzel sözleri size de söylüyorum. Bu durum sizi neden bu kadar rahatsız ediyor anlamış değilim."

"Bakın, eğer beni rahatsız etmeye devam ederseniz eşimle konuşacağım. Emin olun onunla konuştuğum an sizin için hayırlısı olmaz."

Adam gözlerini kocaman açıp gür sesiyle kahkaha attı.

"Vay canına seksi hatun beni tehdit etti. Kocan bana bir şey yapamaz güzelim yaptığı an mesleğinden olur."

"Öyle mi?" diye gür bir ses yankılandı bahçede. Azra yerinden sıçrayıp kapının önünde duran öfkeli kocasını gördü. Talha yumruk yaptığı elini havaya kaldırdığında karşısına geçip, "Çocuk var," diye bağırdı.

Talha'nın adamı döveceğini biliyordu ama çocuğun yanında dövmeyeceğini de emindi. Öyle de olmuştu, yumruk yaptığı elini çözüp adama doğru yürüdü.

"Senin gelmişini geçmişini s*kerim. O dilini söker g*tüne monte ederim. Sen dua et yanında çocuk var yoksa dişlerini tek tek yere dökerdim."

Yutkunan adam, "Yanlış anladınız," deyip yeğenini kucağına aldı. "Sadece şaka yapmak istemiştim."

"Şakanı s*kerim lan senin. Bir daha seni bu okulun etrafında, karımın yanında asla görmeyeceğim. Gördüğüm an bak bakalım kırılmadık kemik kalıyor mu bedeninde."

Adam korkuyla yutkunup hızlı adımlarla bahçeden çıktı. Onun arkasından bakan Azra derin nefes alıp okulunda çıkacak katliamı engellediği için Ata Berk'e yarın pasta alacaktı.

"Bu herif ne zamandır seni rahatsız ediyor?"

İrkilen Azra bakışlarını kocasına çevirip, "Şey," dedi.

"Ne! Söyle bana ne zamandır rahatsız ediyor?"

Talha bütün öfkesini ona çevirmişti. Eğer iki aydır rahatsız ediyor derse vay haline, kocası onu azarlardı. Akşam akşam gerginlik çıkmasın diye derin nefes alıp Talha'nın elini tuttu. Yüzü yumuşamayan kocasına yaklaşmak istediğinde Talha geri çekilip elini havaya kaldırdı.

"Sana bir soru sordum, ne zamandır seni rahatsız ediyor bu herif? Cevap vermek zor mu?"

Dudaklarını büzüp elini alnına koydu genç kadın. "Ah," deyip öne doğru biraz eğildi. Talha kaşlarını çatıp, "Ne?" dedi panik olmuş sesiyle. Koskoca bordo bereli adamı iki hareketiyle nasıl kandırıyordu hâlâ çözememişti Azra.

"Talha."

"Boşuna numara yapma Azra, cevap ver bana."

Bu sefer yememişti numarasını, yalan söylemeyeceğine göre başını yere eğdi.

"İki aydır," dedi dudakları arasından. Kalbi güm güm atıyordu. Talha'nın kalp atış seslerini duyduğunu tahmin ediyordu. İlk defa korkuyordu kocasının karşısında.

"O herif seni iki aydır rahatsız ediyor sen bana söylemedin. Neden Azra? Neden gelip o adamın seni rahatsız ettiğini bana söylemedin?"

İrkilen Azra geri adım atıp başını yerden kaldırdı. Kocasının öfkeden deliye dönmüş yüzüne bakarken ürperse de bakışlarını çekmedi.

"Konuşsana."

Bir eli belinde diğeri alnında sağa sola gidip duruyordu Talha. O adam burada olsaydı kesin öldürürdü diye geçirdi içinden. Talha'nın öfkeli bakışlarını tekrar gözlerinde hissedince derin nefes aldı. Susarsa daha fazla kızdıracaktı adamı. Terleyen ellerini eteğine sürtüp Talha'ya yaklaştı.

"Korktum sana söylemekten. Eğer söyleseydim onu ya döverdin ya da öldürürdün. Biri bana yanlışlıkla değse bile o kişiye çatıyorsun eğer böyle bir şeyi sana söyleseydim yapacaklarından korktum."

"Söyleyecektin! Böyle bir durumu benden saklamaman lazımdı."

Talha'nın sesi yükseldikçe Azra'nın gözleri doldu. Evlilik hayatı boyunca ilk kez böylesine azar işitiyordu kocasından. Üstelik okulun bahçesinde, çocuklar her ne kadar onları duymasa da öğretmenlerin duyduğuna emindi."

Yanağına akan yaşları silip hızlı adımlarla okula doğru yürüdü. Arkasında bıraktığı adamın yüzünün ne halde olduğunu bilmeden okulun içine girdi. Onu kapının önünde izleyen Tuğçe'yle Afra, biz sana söyle dedik der gibi baktılar yüzüne. Genç kadın gözyaşlarını daha fazla tutamayıp hıçkırdı. Tuğçe kolunu sıvazladı sakin olması için.

"Keşke söyleseydin canım. Huyunu biliyorsun adamın, üstelik o pislikte sapıtmıştı iyice."

"Korktum Tuğçe. Görmüyor musun ne hale geldi, o zaman söylesem kim bilir neler yapardı."

"Bence o rahat durmayacak, geliyor öfkeyle."

Kalbi sıkışan Azra hızla kendini dinlenme odasına atıp kapıyı kapadı. "Acaba hamile olduğumu mu söylesem," dedi kendi kendine. Elini alnına vurup, "Hamile olduğun belli değil ki," deyip odanın içinde tepindi. Talha'nın gönlünü nasıl alacaktı bilmiyordu.

Odanın kapısı açıldığında gözyaşlarını silip kapıya döndü. Talha Umut'u kucağına almıştı.

"Eşyalarını al, eve gidiyoruz."

Buz gibi ses! Kocasının bu ses tonunu hiç sevmiyordu. Bağırdığında ya da sinirlendiğinde öfkesini ona belli ediyordu. Ama içine kapanık olduğunda Azra onu anlamıyordu. Soğuk konuşuyor, doğru düzgün yüzüne bakmıyordu. Bu aralar yorgun olan bedeni kocasının bu tavrını nasıl karşılayacaktı bilmiyordu.

Hiç konuşmadan evlerine geldiklerinde Umut bahçede oynayan Yaramaz'a koştu. Talha Neşe'ye başıyla selam verip içeri girdi. Azra'da arkasından oflayarak yürüdü. Neşe nasıl olsa Umut'u kollardı.

Yatak odasına girdiğinde üstünü değiştiren kocasına yaklaştı. Talha ona bakmadan yanından geçince gözlerini devirip gömleğinin düğmelerini çıkardı. Koşmayacaktı onun peşinden. Fazlasıyla yorgundu çünkü.

Üstünü değiştirip bahçeye indi. Yaramaz'la oynayan oğlunun yanına gelip başını öptü.

"Duş alalım mı anneciğim?"

Umut başını iki yana sallayıp Yaramaz'ın karnını öpmeye devam etti. Azra oğlu ona baksın diye yüzünü kendine çevirip dudaklarını büzdü.

"Ama duş almalıyız, hava sıcak olduğu için terlemişiz meleğim."

Umut küçük dudaklarını büzüp başını salladı. Eliyle Yaramaz'ı gösterdi. Azra oğlunun dudaklarını büzmesine kıyamadığı için, "Pekâlâ," dedi. "Yaramaz'da bizimle banyo ya-

pabilir. Hadi çıkıyoruz yukarı.

Ellerini birbirine çırpan Umut, Yaramaz'la eve doğru koşturdu.

"Azra?"

"Efendim, Neşe abla."

"Hayırdır, kavga mı ettiniz enişte beyle?"

"Çok mu belli oluyor?"

"Fazlasıyla."

Başını iki yana sallayan genç kadın ayağa kalktı.

"Akşam yemeğinden sonra konuşuruz abla. Ben Umut'a duş aldırayım."

"Tamam canım."

Oğlunu salonda göremeyince üst kata çıktı. Yatak odasından Talha'nın sesi geliyordu. Aralık kapıyı açıp içeri girdiğinde gördüğü görüntü gözlerini doldurdu. Talha oğlunu yatağa yatırmış göbeğini öpüyordu. Eli düz göbeğinin üzerine gitti. Orada ikizlerinin olduğuna inanmak istiyordu. Olmasını istiyordu. Kalabalık bir aile olmayı, evinin içinde koşuşturan çocukları çok seviyordu.

Dolan gözlerini açıp kapadı. Yatağa doğru ilerlediğinde Umut annesini fark etti. Küçük kollarını iki yana açan çocuğun kalbini kırmamak için yatağa oturup sarıldı. O an Talha'nın geri çekildiğini fark etse de üstüne fazla düşmedi. Hâlâ sinirli ve öfkeli olduğunu görebiliyordu. Sakinleşinceye kadar geri adım atacaktı, ne zaman Talha'nın yüzünde yumuşama görürse o zaman ona yaklaşacaktı.

"Hadi banyoya."

Oğluyla Yaramaz'ı banyoya sokup küvete su doldurdu. Suyu seven iki oğlunu suyun içine koyduğunda ikisi de ellerini suyun içinde çırpmaya başladı. Bir süre onları izledikten sonra ikisini kuruladı. Yaramaz hemen bahçeye koşarken Azra oğlunu giydirip öyle indirdi aşağı.

Saat yediye geldiği için herkes gelmişti. Neşe'yle Pınar masayı hazırlarken erkekler Demir'le oynuyordu. Azra Talha'nın yanına gidip oğlunu kucağına verdi.

"Duş aldığı için mayıştı. Yemek yedikten sonra yatıracağım."

Oğlunun başını öpmek için eğildiğinde Talha onun saçlarını gözleri kapalı kokladı. Bütün sinirini alıyordu karısının kokusu. Azra geri çekildiğinde yine yüzünü ifadesiz yaptı. Bir süre böyle olacaktı. Madem Azra ondan sır saklıyordu olacaklara da katlanacaktı. Hoş karısını cezalandırayım derken kendine ceza verecekti.

Azra kızlara yardım ederken oğluyla oynadı. Her an uyudu uyuyacak olan oğlunun başını göğsüne yasladı.

"Azra."

Azra, Talha'nın sesini duyunca ablasının evinden hızla çıktı. Ayakları birbirine dolandığı için öne doğru sendelese de hızla toparladı kendini.

"Dikkatli ol," dedi sesine yansıyan telaşla Talha. Hâlâ yavaş hareket etmeyi öğrenememişti karısı. Kızıyordu onun bu hallerine.

Yanına gelen Azra'nın boynunun terlediğini fark etti. Kaşları çatılırken elini alnına koydu Azra'nın.

"Hasta mısın?"

Başını sağa sola sallayan Azra Talha'nın yanına oturup, uyuklayan oğluna çorba içirdi. Çorbasını zorla içen Umut'u kucağına aldı.

"Yatırayım."

Eve girerken kendi de esnemeye başlamıştı. Günün yorgunluğuyla uyumak istiyordu.

Oğlunu yatağa yatırdığında odasına geçti. Kendini aç hissetmediği için yatağa girdi. Uyanınca yerdi nasıl olsa. Talha onu merak ettiği için, "Ben Azra'ya bakayım," deyip ma-

sadan kalktı. Diğerleri yemeğini yerken eve girdi. Üst kata girdiğinde ilk önce oğlunun odasına girdi, onu tek görünce yatak odasına ilerledi. İçeri girdiğinde uyuyan karısını görünce kaşları çatıldı. Azra'nın bu saatte uyumadığını bildiği için sıkıntıyla yanına gitti.

"Azra?"

Azra ses vermeyince elini alnının üzerine koydu ateşi var mı diye.

"Azra."

Gözlerini aralayan Azra, "Ne oldu?" dedi yorgun sesiyle.

"Yemek yemeden yatmışsın. Bana mı kırıldın?"

"Yoo," dedi yatakta oturur vaziyete geçip.

"Yorgunum, uyumak istedim. Seninle bir ilgisi yok."

Elini Azra'nın yanağına indirip, "Ateşin de yok," dedi. "İstersen hastaneye gidelim."

"İnan gerek yok uyusam dinlenirim. Hadi sen in aşağı yemeğini ye."

"Sen olmadan yemeyeceğimi biliyorsun. Kalk, yemeğini yedikten sonra uyursun."

"Aç değilim."

"Pekâlâ."

Üstündeki tişörtü çıkarıp Azra'nın yanına uzandı genç adam.

"Yemeğini yemeden mi yatacaksın?"

"Aynen öyle. Uyu hadi uyanınca beraber yeriz."

Aşağı doğru kayan Azra Talha'ya sarıldı. Elini genç adamın yanağına koyduğunda derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim. Korktuğum için söylemedim. Hapse girmeni istemiyorum, sensiz bir hayatı düşünemiyorum. Lütfen kızma bana."

Karısının dudaklarını öpüp, "Uyu," diye fısıldadı. O

adama neler yapacağını biliyordu. Bunu Azra'ya söylemeye de niyeti yoktu. Endişeyle yüzüne bakan karısına sarılıp, "Uyu," dedi sakin sesiyle. Bir gün bile kızgın kalamıyordu kolları arasındaki kadına.

Bütün gece deliksiz bir uykunun ardından Talha sabah görevine gitti. Azra'da içindeki heyecanla oğlunu Tuğçe ve Afra'nın yanına bırakıp hastaneye gitti.

Beş dakika sonra doktorun odasına gireceği için yerinde duramıyordu. Çok farklı hissediyordu, içinde bebeklerinin olduğuna inanmak istiyordu. Gözlerini kapatıp deli gibi atan kalbinin üzerine elini bastırdı. Bir gün bu heyecanı başına bir iş açacaktı. Heyecanlandığı zaman kalbi çok hızlı atıyor, nefes alışverişleri hızlanıyordu.

Doktorun odasının kapısı açıldığında dudakları arasından nefesini verip ayağa kalktı. Asistan onu çağırdığında ağır adımlarla odaya girdi. Eğer bebek yoksa eve gidip akşama kadar ağlayacaktı. Hayatı boyunca ilk kez bu kadar hevesliydi. Belki ikizleri rüyasında gördüğü içindi.

Odaya girdiğinde doktorun karşısındaki füme rengi koltuğa oturdu.

"Merhaba Azra. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Nasılsın?"

Ellerini beyaz eteğine bastırıp, "İyiyim," dedi zorla. Heyecandan dudakları da kurumuştu. Konuşması zor oluyordu. Doktor onun halini anlayıp öne doğru eğildi.

"İstersen önce ultrasonla bakalım iki ay günüm geçti demiştin telefonda."

Başını sallayan Azra hemen ayağa kalktı. Bir saniye durmak istemiyordu. Bebeğinin varlığını öğrenmek istiyordu.

Doktorun gülen gözlerinin ardından sedyeye yatıp karnını açtı. Asistan, jeli karnına dökerken dudaklarını ıslatıp, 'Ne olur hamile olayım,' diye dua etti içinden.

Doktor yerini alınca ultrasonu Azra'nın kasıklarına sür-

dü. Monitöre bakarken Azra'da dikkatle onun yüzüne bakıyordu. İki dudağının arasında çıkacak söz onun için çok önemliydi.

"Hamilesin."

Gözlerini kapatıp elini göğsünün üzerine koydu.

"Üstelik tek yumurta ikizleri."

Gözyaşlarını hiç tutamıyordu Azra. Ali ve Ömer ona geliyordu. Zamanı gelmişti artık.

Doktor karnını silmesi için peçete uzatınca elleri titreyerek peçeteyi aldı. Yoğun bir duygusallık hissettiği için nasıl ayağa kalkıp doktorun yanına geldiğinin farkında değildi.

"Bebekler çok sağlıklı, bu kan tahlillerini yaptırıp gel."

"Yarın yaptırsam olur mu, eşimle gelmek istiyorum."

"Tabii ki. Görüşmek üzere."

"İyi günler," deyip odadan çıktı. Eli göğsünün üzerinde koridoru sarsak adımlarla yürüyordu.

İki bebeği vardı içinde. Kocaman aile oluyorlardı. Beş kişilik koskocaman aile olacaklardı ve Talha'ya hamile olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu.

O heyecanla hastaneden çıkıp okula geldi. Oğlunu alıp Talha'nın yanına gidecekti.

Okulun içine girdiğinde ses yapmadan dinlenme odasına geçti. Çocuklar dersteydi, oğlu da onların yanındaydı. Dikkatleri bozulmasın diye bir süre dinlenme odasında oturdu. Odanın kapısı açıldığında bakışlarını kapıya çevirdi.

"Sonuç?"

"İkizler geliyor," dedi ona tebessüm ederek bakan Afra'ya.

"Allah sağ salim kucağına almayı nasip etsin canım."

"Âmin," deyip oturduğu yerden kalktı. İçeri giren oğluna doğru yürüyüp onu kolları arasına aldı.

"Babamızın yanına gidelim mi oğlum?"

Umut ışıldayan gözleriyle başını sallayınca oğlunun yanağını öptü. Sabah Umut'u okula getirirken Talha'nın oğluna aldığı bordo bereli askeri üniformasını dolaptan almıştı. Babasına gideceği için heyecandan yerinde duramayan oğlunu kahkaha atarak giydirdi.

Abi olacak olan oğlu ellerini birbirine vurup gülüyordu. Kardeşleri olacağını şimdi söylemek istese de babasının yanında bu haberi vermek istiyordu küçük askerine.

Okuldan ayrıldıklarında askeriyeye doğru giderken bacakları birbirine karışıyordu sanki. Arabayı oldukça sakin kullanıyordu. Telaş yapıp oğlunu ve bebeklerini tehlikeye atmak istemiyordu.

Askeriyeye geldiğinde nöbetçi askerin izniyle içeri girdi. Oğluyla beraber kocasının odasına giderken yüreği pır pır atıyordu. Askerlerin gözleri Umut'un üzerindeydi. Talha her hafta karargâha getirdiği için herkes tarafından tanınıyordu. Kimi abilerine el sallayan Umut kimilerine de öpücük atıyordu. Her bir asker onun sevgisine karşılık veriyordu.

Talha'nın odasının önüne geldiklerinde asker kapıya vurdu. İçeriden, "Gel," sesini duyunca kapıyı açıp kenara çekildi. Azra'yla Umut içeri adım attıklarında Talha oturduğu yerden kalktı.

"Azra?"

Karısı ve çocuğuna doğru giderken asker odanın kapısını kapatıp onları yalnız bıraktı. Saat henüz on bire geliyordu bu saatte Azra ve oğlunun okulda olması gerektiğini düşünen Talha yanlarına geldiğinde ikisinin yüzüne baktı telaşla.

"Bir şey mi oldu? O herif mi geldi?"

İki saniyede parlayan kocasını sakinleştirmek için yanağını öpüp oğlunu kucağına verdi.

"Sakin ol Talha, seni özledik ve geldik."

Oğlunun beresini düzelten Talha, Azra'nın gülen yüzünden bir sıkıntı olmadığını anlıyordu ama içinde yine de onla-

ra karşı koruma içgüdüsü vardı. Onlara gelecek herhangi bir zarardan korkuyordu. O yüzden sürekli ailesine karşı panik halindeydi.

Azra'nın yanağını öpüp koltuğa doğru yönlendirdi. Birlikte yan yana koltuğa oturunca Umut aşağı inip odanın içinde gezmeye başladı. Onu kendi haline bırakan çift birbirine döndü.

Azra hamile olduğunu nasıl söyleyeceğini düşünürken, Talha karısının parlayan dudaklarını öpmek istiyordu. Dudaklarına parlatıcı sürme dediği halde Azra inatla dudaklarına renkli parlatıcılar sürüyordu. Karısının dudaklarına yönelen Talha onun çilek tadındaki dudaklarını kendi dudakları arasına kıstırdı. Bu hareketi bekleyen Azra kollarını kocasının boynuna dolayıp ona biraz daha yaklaştı.

Onlara şaşkın bakan oğullarını fark etmeden birbirlerini öpmeye devam ettiler. Umut babasının eline vurunca hızla geri çekildiler. Oğlunun kaşlarını çattığını gören Talha onu kucağına alıp alnını öptü.

"Anneyi seviyorum oğlum."

Elleriyle, "Öpme annemi," deyip annesinin kucağına oturdu küçük çocuk. Babası gibi kıskanç olan oğlunu göğsüne bastıran Azra sarı saçlarını koklayıp öptü.

"Birbirini seven insanlar birbirini öpebilir değil mi anneciğim? Babanı çok seviyorum o da beni seviyor."

Elini göğsüne bastırıp, "Beni," dedi Umut dudaklarını büzerek.

"Seni de çok seviyorum bir tanem. Sen bizim her şeyimizsin."

Gülümseyen Umut babasının elini tuttu.

"Sen bizim en değerli varlığımızsın aslan oğlum."

Azra bu mutlu ortamda daha fazla sessiz kalmak istemedi. Talha'nın elini tutup karnının üzerine getirdi. Genç adam

bakışlarını karısının karnının üzerine getirip kaşlarını kaldırdı.

"Eve gidelim."

Kocasının şehvet dolu gözlerine göz devirip ofladı.

"Aklın fikrin hep orada."

"Aklımın ve fikrimin sen de olduğunu bildiğin halde neden elimi karnının üstüne koyuyorsun? İçimdeki ateşi yükseltiyorsun."

"Aman sanki düştüğü var, hep yüksek zaten."

Göz kırpıp, "Sen de memnunsun yüksek olmasından," dedi boğuk sesiyle. Azra eline vurup, "Bir sus," dedi kızgın ama eğlenen sesiyle. İki dakikada farklı boyuta sokuyordu Talha onu.

"Ne oldu, utandın mı?"

Gözlerini kocaman açıp, "Ya sussana," dedi bu sefer elini cimcikleyerek.

"Bak eve kadar dayanamayacağım."

"Talha, ben hamileyim."

Sonunda söylemişti, adamın susacağı yoktu. İki dakika ortamı sessizleştirememişti.

Gözleri şaşkınlıkla açılan kocasına bakıp, "Eee," dedi, bir şeyler söylesin istiyordu. Talha oğlunu yere indirip, "Ciddi misin?" dedi sesine yansıyan duygusallıkla.

Başını sallayan Azra, "Ömer ve Ali geliyor," dedi gözleri dolarak.

"Ya Azra," ellerini saçlarına geçirip Azra'nın düz karnına bakmaya devam etti Talha. Çok şaşkındı, az önceki esprili hali gitmiş duygusal hali gelmişti.

Başını iki yana sallayıp Azra'ya yaklaştı. Elini göbeğinin üstünde gezdirirken gözünden bir damla yaş aktı.

Büyük bir ailesi oluyordu. Yıllardır özlemini çektiği ko-

caman aile. Bir oğulları vardı şimdi iki tane daha çocukları olacaktı.

Azra'nın yanağını öpüp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ailemiz büyüyor."

"Evet sevgilim. Umut'a hamileyken sana söyleyememiştim, aslında sürpriz yapmak istiyordum ama dayanamadım gelip söyledim."

"İyi ki söyledin sevgilim. Beni çok mutlu ettin. İçinde bize ait iki tane can var. Oğlumuza kardeş geliyor, beni varlığınla her zaman mutlu ediyorsun ama böyle hediyeler bana veriyorsun ya kendimi dertsiz tasasız bir adam gibi hissediyorum. Çocuklarımın annesi olduğun için o kadar şanslıyım ki."

"Ben de senin gibi bir eşe sahip olduğum için şanslıyım. İki aylık bebeklerimiz. Yarın gidip hem kan tahlili yaptıracağız hem de sen onları görürsün."

"Belki kız olurlar. Erkek diye kendini şartlandırma."

"Rüyamı anlatmıştım. Nedense erkek olacaklarını düşünüyorum. Allah'ım bana onları perişan haldeyken göstermişti. İnanıyorum erkekler."

"Desene ondan sonra kızımız olacak. Sonuçta rüyanda kızımız da vardı."

Kıkırdayan Azra başını iki yana salladı.

"Bence üç çocuk bize yeter."

"Ben kızımız da olsun istiyorum."

Kocasının bu konuda ısrarcı olacağını bildiği için boynuna sarılıp iç çekti.

"Hayat seninle çok güzel ilerliyor Azra'm."

Ve öyle de oluyordu. Yaşadıkları kötü günlerin hepsi geride kalmıştı. Onlara zarar veren insanların çoğu ölmüştü. Teröristler acı çekerek hücrede can vermişlerdi. Şule evlenip gitmişti ve hiçbir zaman karşılarına çıkmıyordu. Çocukluğu-

nu mahveden annesi de yok olmuştu bu dünyadan. Onlar gittikten sonra hayata yeniden doğmuştular. Birbirini seven kocaman aile olmuşlardı ve olmaya da devam ediyorlardı...

7 Sene sonra.

Azra'dan...

Aniden gürleyen gök gürültüsünün yüzünden gözlerimi araladım. Yüzümü ovalayıp saate baktığımda saçlarımı karıştırdım. Saat gecenin ikisiydi, tekrar uyumam zor olacaktı.

Talha'nın üzerini örtüp yataktan aşağı indim. Odadan çıktığımda ilk önce oğullarımın odasına girdim. Gülümsedim. Tahmin ettiğim gibi Ali'yle Ömer yine üstünü açmıştı. Yanlarına, sessiz olmaya dikkat ederek yaklaştım. Yan yana duran yatağın ortasına geldiğimde ilk önce Ali'nin sonra Ömer'in üstünü örttüm. Afacan çocuklarım benim. Akşama kadar sağa sola koşmaktan yoruluyorlardı. Uyudukları zaman sabaha kadar uyanmıyorlardı. İkisinin alnını öpüp diğer oğlum Umut'un yanına geldim. Benim sessiz kuşum.

Elimi yanağında gezdirirken yüzümdeki tebessümle onun kusursuz güzelliğini izledim. Evlatlarımın hepsinin bendeki yeri ayrı ama Umut bambaşka bir çocuktu. Onun kardeşlerine, bana olan korumacı hali her zaman gözlerimi yaşartıyordu. Sarı saçlarının üzerinde ellerimi gezdirirken komodinin üzerinde duran defteri gözüme ilişti. Bakmamam gerekiyordu ama kendime engel olamıyordum. Benim on yaşındaki oğlum şiir yazmayı çok seviyordu. Düşüncelerini kâğıda dökmeye bayılıyordu. Bazen hayal dünyasını satır satır yazıp bizlere okutuyordu. Onunla gurur duyuyorum.

Harry Potter kaplı defterini alıp kapağını açtım. İlk sayfada, *"Kendime,"* diye bir şiiri vardı.

Duymadığım kulaklarımı çok seviyorum, bana ait olduğu için.

Konuşamadığım dilimi çok seviyorum, bana ait olduğu için.

Kalbimi çok seviyorum annemi, babamı, kardeşlerimi sevdiği için.

Kendimi çok seviyorum var olduğum için...

Bu onun yazdığı ilk şiiriydi. Duymuyor ya da konuşamıyor diye üzülmüyordu. Mutluydu, her istediğini yapabiliyordu oğlum. Eğer içine kapanık bir çocuk olsaydı sanırım mutlu olamazdım. Onun gülen yüzündeki hüznü görmeye kalbim asla dayanamazdı.

Defteri komodinin üzerine bırakıp yataktan kalktım. Yavaş adımlarla odadan çıkarken, arkama dönüp mışıl mışıl uyuyan oğullarıma tebessüm ederek baktım. Evlat her şeydi.

Kızımın odasına girdiğimde kendimi farklı bir boyuta girmiş gibi hissediyordum. Oğullarımın odası nasıl ki mavi beyazsa kızımın odası da pespembeydi. Her yerde Barbie bebekler, mutfak setleri, oyuncak ayıları vardı.

Onun yatağına yaklaştığımda uzun sarı saçlarını sevip üstünü örttüm. Dört yaşında, babasının gözbebeği olan Mina'm benim. Talha ona sahip olmak için zamanında çok peşimde dolaşmıştı. Baştan istemiyorum diye direttiysem şimdi iyi ki olmuş diyorum. Kızım dünya tatlısı bir kızdı. Sarışınlığı ne kadar bana benzese de babasına benziyordu. Hem tip olarak hem de hal ve hareket olarak. Onun gibi dediğim dedik diyordu.

Uf yapıp saçlarını itekleyip yan döndü yatağın içinde. Kısık sesle kıkırdayıp odadan çıktım. Sabaha karşı odamıza gelirdi. Babasına âşık bir kızım vardı. Ondan ayrı yatmayı asla istemiyordu. Sabah uyandığı zaman, beni neden buraya yatırdığınız deyip yanımıza geliyordu. Babasına sarılıyor, beni arkada bırakıyordu küçük cadım.

Odama döndüğümde yatağa uzandım.

Ve benim hayat arkadaşım, Talha'm. Onca sene aynı yastığa baş koyduğum adamım. Ağladığımda benimle ağlayan, güldüğümde benimle gülen adamım.

Aynı çatı altında kaldığın süre boyunca aşkta biter, sevda da biter diyen çok kişi olurdu. On yıllık evlilik hayatımda aşkım da sevgim de ilk günkü gibiydi. Azalmadığı gibi artıyordu.

Elimi hafif tüylü göğsünün üzerinde gezdirirken elini elimin üzerine koydu. Gülümsedim. Ne zaman ona dokunsam uyanıyordu.

"Yine çocuklara bakmaya mı kalktın?"

"Hım, Ali'yle Ömer üstlerini açmış yine. Mina'da ofluyordu sağa sola dönerken."

Sırıtıp yan döndü. Beni kolları arasına aldığında itiraz etmeden yüzümü boynu yerleştirdim. Kokusunu derin derin içime çekerken saçlarımı seviyordu.

"Kocaman oldular, hâlâ bebek gibi ilgi istiyorlar."

"Mina'yı şımartan sensin ama."

"Kızım başka. O bu ailenin prensesi, el üstünde tutulacak meleğim."

Boynuna dişlerimi geçirip, "Şımart şımart," dedim. Beni hızla altına alıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Annesini de şımartıyorum ben, tepeme çıkmıyor sonuçta."

"Annesi başka ama."

Gözlerini kısıp örtüyü tepemize çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Madem uyandık değerlendirelim."

Başımı iki yana sallayıp kollarımı boynuna doladım. Yıllar geçse de hiçbir zaman doyamayacağım adamım benim.

"Ömer!"

Ali'nin bağırışıyla gözlerimi hızla açtım. Benim gibi uyanan Talha yataktan kalkıp, "Şimdi geliyorum," deyip odanın çıkışına doğru yürüdü.

İki canavar erkenden uyanmış kavga ediyorlardı. Sabaha karşı yanımıza gelen kızımın üstünü örtüp sabahlığı giydim. Talha çocuklara deprem yaşatmasın diye hızlı olmaya çalışarak odanın çıkışına yürüdüm.

"Onun suçu baba."

"Hayır, onun suçu baba."

Başımı iki yana sallayıp çocuklarımın odasına girdim. Talha iki canavarın penyelerinden tutmuş havaya kaldırmıştı.

"Saat sabahın altısı oğlum. Bu saatte kalkıp neden bizleri de uyandırıyorsunuz? Ayrıca sabah sabah neden kavga ediyorsunuz?"

"Hayatım, çocukları yere indir."

Her an yere düşecek olan oğullarımın canlarının acımasını istemediğim için gözlerimle yere indirmesini söylüyordum Talha'ya. İkisini yatağın üstüne bırakıp ellerini beline yerleştirdi.

"Bana bakın eşkıyalar. Kavga etmeyeceksiniz, bağırmayacaksınız, bu evde sadece siz yaşamıyorsunuz. Bundan sonra birbirinizin kalbini kırmayacaksınız, tamam mı?"

"Tamam baba."

Bakışlarını Ömer'e çevirdi. Kaşlarını çatan oğlum, "Tamam baba," dedi pek emin değilim der gibi.

Gülümseyip Umut'un yatağına baktım. Uyanmış, yatağını bile toplamıştı. Büyük bir ihtimal mutfaktaydı.

İki canavarı babalarıyla baş başa bırakıp odadan çıktım. Merdivenleri inerken dolabın içinden kahvaltılıkları çıkaran Umut'umu izledim. Merdivene oturup elimi çenemin altına koydum.

Doğradığı ekmekleri masaya sırayla dağıtıyordu. Kendince tabaklara koyduğu kahvaltılıkları masaya dizerken iç çektim. Yanına gidip yanaklarını ısırmak istiyordum.

Masayı kontrol ederken elini alnına vurdu. Hızla arkasını

dönüp dolaptan peynir kabını çıkardı. Onu da tabağa koyduğunda bembeyaz yüzünde mutlu oluşunun belirtileri yansıdı. Peynir tabağını masaya koyduğunda bakışlarını merdivenlere çevirdi. Göz göze geldiğimiz an yüzünde kocaman gülümseme oluştu. Ayağa kalkıp kollarımı iki yana açtım. Çekingen adımlarla yanıma gelip kollarını belime sardı. On yaşındaydı ama boyu uzundu oğlumun. Babası gibi uzun boylu bir adam olacaktı aslanım. Başına öpücük kondurup geri çekildim.

"Günaydın anneciğim."

Elleriyle, "Günaydın," deyip hazırladığı masayı gösterdi.

"Bebeğim çok güzel gözüküyor. Ama ben senin erken uyanıp masayı hazırlamanı istemiyorum. Biraz daha uyusan senin için iyi olur oğlum."

Başını iki yana sallayıp, "Benim için sorun yok anne," dedi. "Uykum yok olsa uyurum."

"O zaman kahvaltı hazırlama, beni uyandır ben hazırlarım."

Yanağımı öpüp ellerini saçlarımın üzerinde gezdirdi. Geri çekildiğinde, "Sen yoruluyorsun, kahvaltı hazırlamam benim için sorun değil anne. Hem iş hem ev seni çok yoruyor." Dediğinde gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Yanağımı tekrar öptüğünde gözlerimi açıp ellerimi yanaklarına koydum.

"Merhametli oğlum benim. Annesine kıyamıyormuş."

Onun yüzündeki tebessüme ölürdüm ben. Sımsıkı sarılmış vaziyette dururken omuzlarımda Talha'nın ellerini hissettim. Bakışlarımı ona çevirip gülümsedim.

"Bu çocuğu yaparken farklı bir malzeme mi kullandık? Hayır, büyük oğlumuz sakin yukarıdaki canavarlar neden böyle oldu anlamıyorum."

"Kızımızı da unutma lütfen. Bence hepsini bastıracak."

"Prensesime her şey serbest. O yaramazlık yapabilir."

"Oğullarım da yapabilir o zaman."

Umut'u kollarımın arasından alıp göz kırptı. "Mina her istediğini yapmakta serbest değil mi babacığım? Bir tanemiz o bizim."

Babasını onaylayan Umut eliyle kalp yapıp göğsüne bastırdı. Bu onu çok seviyorum demekti. Mina evin tek kızı olduğu için gerek babası tarafından gerekte abileri tarafından fazla şımartılıyordu. Her ne kadar onun her isteğini yapmayın desem de kimse beni dinlemiyordu. Küçük cimcime dört yaşında ama evi minik parmağında oynatıyordu.

Ali'yle Ömer merdivenleri inerken yukarı çıkmak için merdivene yöneldim. İkisine göz kırpıp, "Sorununuz ne?" dedim ikizlerime. İkisi de omzunu silkip aşağı indiler. Birbirini çok severken sürekli kavga eden tek kardeş benim çocuklarım mı acaba?

Ah ah deyip yatak odasına girdim. Sarı şeker uyanmak üzereydi. Her sabah abileri bu saatte kalktığı için o da alışmıştı erkenden uyanmaya. Yatağın içinde dönüp dururken banyoya girip işlerimi halletti. Yüzümü kuruladığım da banyonun kapısına pıt pıt biri vuruyordu. Kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Havluyu yerine asıp kapıyı açtım. Benim sarı şekerim minik ayaklarıyla banyonun içine girip uykulu gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Günaydın prensesim."

Pembe dudaklarını aralayıp, "Günaydın anne," dedi kollarını boynuma dolayarak. Yanağını öpüp ayağa kalktım.

"Rahat uyuyabildin mi prensesim?"

"Hayır."

"Neden meleğim?"

"Gece köpekler rüyamda beni kovaladı. Siz beni yine kendi odamda yatırdığınız için uyuyamadım."

"Hımm," deyip klozetin üstünden aldım onu. "Bebeğim

ben gece yanına geldiğim zaman sen mışıl mışıl uyuyordun. Ayrıca köpeklerden korkmamalıyız onlar bize zarar vermez ki."

"Hayır. Isırıyor onlar."

Ellerini yüzünü yıkayıp, "Isırmaz," dedim havluyla yüzünü kurularken.

"Isırır anne. Gökalp'i ısırmış. Unuttun mu elini sarmışlardı."

"Gökalp köpeğe taş atmış köpekçik de istemeyerek onu ısırmış. Canı çok acıdığı için kendini korumaya çalışmış meleğim."

Başını aşağı yukarı sallayıp minik parmaklarını çenesini vurdu anladım der gibi. Boşuna babasının kızı demiyorum, abilerini bile geçmişti cadı. Gerçi onun bilmiş konuşması hoşuma da gidiyordu inkâr edemem.

Onun odasına girdiğimizde yere indirip dolabının kapağını açtım. Hemen önüme geçip sarı elbisesini gösterdi.

"Bugün bu elbisemi giymek istiyorum anneciğim."

"Bugün çamurlarla oynayacağımız için elbise giyme bir tanem."

Omzunu silkip, "Onu giyeceğim," dedi. "Sen başka kıyafette alıyorsun yanına. Pislenirse değiştiririm."

"Peki, bayan bilmiş."

Çalışırken onu da yanımda götürüyordum. Akşama kadar diğer çocuklarla vakit geçirirken aktif oluyordu. Hem işaret dilini öğrenmiş oluyor hem de konuşamayan çocuklarla nasıl iletişim kuracağını anlıyordu.

Yarım beyaz çorabını giydirdiğimde arkasını dönüp tarağını aldı.

"Saçlarımı babam tarasın."

"Tarasın bakalım. Hadi sen aşağı in ben üstümü değiştirip geliyorum."

"Tamam," deyip odadan koşarak çıktı. Kendi odama geldiğimde kumaş siyah pantolonumla beyaz şifon gömleğimi giydim. Yüzüm solgun durduğu için hafif makyaj yapıp saçlarımı düzelttim. Odadan çıktığımda alt kata indim. Talha kızımın saçını tarıyorken, oğullarım salonda top oynuyordu.

"Hepiniz masaya geçin. Kahvaltı yapacağız."

"Top oynuyoruz anne."

"Okula gideceksiniz Ali. Kahvaltını yapıp formanı giyer misin oğlum? Aynı şekilde Ömer sen de. Bakın abiniz erkenden kalkıp hazırlanmış."

Umut kardeşlerinin omzuna ellerini koyup masaya doğru itekledi. İkisi de gülerek abilerinin itişlerinin keyfini çıkarıyorlardı. Onlar masaya geçince ikiliye döndüm.

"Siz de zahmet olmazsa masaya geçer misiniz? Taranmış işte kızımın saçı."

"Güzel olmadı anne. Babam biraz daha tarasın."

Ellerimi belime yerleştirip, "Olmuş," dedim gözlerimle masayı işaret ederek.

"Baba, anneme bir şey söyler misin?"

Talha göz kırpıp, "Annesi," dedi sanki kızıyormuş gibi. "Birazdan bitecek işimiz."

"İyi, sen kızının saçını tara ben oğullarımla kahvaltı yapayım."

Masaya ilerleyip eksik bir şey var mı diye kontrol ettim. Ben yukarıdayken Talha portakal suyunu sıkmış, omlet yapmıştı. Yerime oturup tabağıma omlet aldım.

Talha Mina'yı sandalyeye oturtup, "Hemen geliyorum," dedi. Kızımın tabağına kahvaltılık koyarken omletiyle oynayan Ömer'e gözüm kaydı.

"Oğlum, neden yemiyorsun?"

"Canım istemiyor anne, sanırım hasta oldum."

Her zaman aynı bahaneler. Okula gitmemek için her sa-

bah bir bahane buluyordu. Ali ve Umut, okulu severken o sevmiyordu. Babasıyla karargâha gitmek istiyordu. Talha sürekli götürse de ona yetmiyordu. Okul yerine her gün karargâha gitse hayır demezdi.

"Yemeğini ye kendini iyi hissedersin oğlum. Bak okulun kapanmasına on gün kaldı."

"Bir an önce kapansa da babamla karargâha gitsem."

Niyetini belli etti. Kıkırdayıp Umut'la Ali'ye göz kıptım. İkisi de gülümseyip Ömer'e baktılar.

"Anne, Ömer polis ya da asker olacakmış."

"Ne güzel. Ama önce okulunu bitirmesi lazım."

Bakışlarımı merdivenden inen Talha'ya çevirdim. "Değil mi annesi?"

"Evet babası. Keşke zamanında okulu aşılasaydın beynine. Bak çocuk okula gitmek istemiyor."

Ömer'in başını öpüp yanıma oturdu.

"Okulunu bitirdikten son istediğin mesleği yapabilirsin oğlum. Eğitim almanda yardımcı olacağım sana. Ama önce okul, tamam mı?"

Oflayan Ömer, "Tamam," deyip önüne döndü.

Neyse ki o dakikadan sonra kimse konuşmadı. Kahvaltı bittikten sonra Talha'yla masayı topladık. Saat sekize gelirken çocuklar hazır olmuş durumda salonda bizi bekliyordu. Talha, Mina'yı kucağına alırken topuklu ayakkabılarımı giyip saçlarımı düzelttim. Talha'nın imalı bakışlarına karşılık vermeden kapıyı açtım. Şimdi yüzüne baksam bir ton laf söylerdi. Uzun bir aradan sonra kıyafet konusunu halletmiştik. Ben onu rahatsız edecek şekilde giyinmediğim için bir kere bile bir şey demiyordu. Gerçi dese de ben onu dinlemediğim için sanırım artık boş vermişti.

Sadece bu aralar saçlarıma takmış durumdaydı. Neymiş neden salık bırakıyormuşum. Belime kadar gelen saçlarım

vardı ne kestirmemi istiyordu ne de salık bırakmamı. Kıyafetlerime karışmıyordu ama üzerimde karışacak illa bir şey buluyordu.

Bahçeye çıktığımızda ablamla Selim abi çocuklarıyla dışarı çıktılar. "Günaydın," deyip Neşe ablanın kapısına baktım. "Uyuya mı kaldılar acaba?"

"Ben zile basayım mı anne?"

"Bas oğlum."

Ali Neşe'nin evine giderken yanımıza gelen Irmak'la Sinan'ın yanaklarını öptüm.

"Günaydın, iyi uyudunuz mu?"

"Günaydın teyze. Ben rahat uyudum ama Irmak hastaydı gece."

Solgun duran yeğenimin alnına elimi koyup, "Hasta mı oldun kuzum?" dedim saçlarını düzeltirken.

"Karnım ağrıyor teyze."

"Sinan'ı okula sen bırakır mısın canım? Biz Irmak'ı hastaneye götürelim."

"Olur ablam. Siz gidin hadi."

Ablamla Selim abi Sinan'ı öptüler. Irmak kollarını kaldırdığında Selim abi onu kucağına aldı."

"Okulda yaramazlık yapma oğlum. Bak geçen ki gibi olmasın, tamam mı?"

Sinan eliyle saçını düzeltip, "Tamam," dedi mırıldanarak. Talha'yla gülüp, "Çocuğun üstüne gitme," dedik Selim abiye.

Selim abi gülüp Sinan'ı tekrar öptü. "Yemeğini ye, sakın aç kalma."

"Tamam babacığım. Irmak okula gelecek mi?"

"Bugün gelmez oğlum. Öğlen seni alacağım."

"Tamam baba."

Görüşürüz deyip bahçeden çıktılar. Irmak'la Sinan'ı evlat

edindikten sonra kendilerini onlara adadılar. Uzun zaman süren Irmak'ın tedavisinin sonucu Irmak konuşabiliyor, istediği her şeyi gösterebiliyordu. Son zamanlarda içine kapanık olması hepimizin dikkatini çekmişti. Karnının ağrıması da büyük bir ihtimal gerçek değildi. Bütün ilgi onun üzerinde olmasına rağmen sanki kendini yalnız hissediyormuş gibiydi. Bu durum ablamla Selim abiyi üzdüğü kadar bizi de üzüyordu. Umarım Irmak'ımız en yakında zamanda eskisi gibi neşeli olurdu.

Neşe ablayla çocuklar gelince onlara gülümseyip, "Hadi gidelim," dedim.

"Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz, sen kötü gibisin. Buğra abi ne zaman gelecek memleketten?"

"Yarın geleceğim dedi."

"Anladım. Hadi gidelim."

Dışarı çıktığımızda Talha çocukları kendi arabasına aldı. Ben de Mina'yla Neşe ablanın kızı Yeşim'i aldım.

"Biz gidiyoruz güzelim. Dikkatli sür arabayı."

"Giderken şu beş canavarı uyar. Okulda uslu olsunlar."

"Sen merak etme gerekli uyarılar yapılacak," deyip arabasına bindi. Neşe ablayla birbirimize bakıp güldük.

"Sence nasıl bir uyarı yapacak?"

"Eğer kızları rahatsız ediyorsalar onları dövün diyecek."

Başımı iki yana sallayıp arabaya bindim. Neşe abla yanıma oturunca arkada oturan kızları kontrol edip arabayı çalıştırdım.

"Anladığım kadarıyla Sinan, Nehir'i fazla seviyor. Yani bu yaşta onun yanında başka bir erkek çocuk görmek istemeyecek kadar kıskanç bir çocuk. Arkadaşı saçını çekti diye Umut'la beraber dövmüşler, yetmemiş defterlerini çöpe atmışlar. Resmen psikopatlar. Hele iki tane var ya Ömer'le Ali

onlar bambaşka."

"Sen Demir'i de kat aralarına. Bu yaşta bu sinir nerden geliyor anlamıyorum. Hayır, her istedikleri oluyor beyefendilerin derdi ne anlamış değilim."

"Babaları kılıklılar. Yaz tatiline girelim iki ay boyunca Rize'de kalacağız. Orada dağda bayırda koşarken enerjilerini atarlar. Siz de geleceksiniz değil mi, bir değişiklik yok. Valla bütün aile geliyor, eğer siz gelmezseniz bozuşuruz."

"Geliyoruz, şimdiden ayarladık kendimizi. Ayşem teyzeyle Ali amca alıştı oralara."

Başımı sallayıp, "Öyle," dedim. "Babaannemle dedem ölünce yerleştiler köye. Biliyorsun babamın hep hayaliydi Rize'de yaşamak, aldı anneannemle dedemi gitti. Mutlular orada."

"Öyle," dedi derin bir nefes alarak. Onun gibi içim sıkılmıştı. Babaannemi üç yıl önce kaybetmiş, onun ardından dedemde ölmüştü. Onların yokluklarında hepimiz çok acı çekmiştik ama birbirimize sarılarak destek olmuştuk. Gözümden akan yaşı silip dudaklarımı ısırdım.

"Şşt, çocuklar arkada."

"Peş peşe öldüler. Biri olmadan diğeri yaşamadı bu dünyada. İkisini çok özlüyorum Neşe abla. Bir de Yaramaz'ı özlüyorum. Her sabah yanıma gelip yüzümü yalamasını, etrafımda dolaşmasını çok özlüyorum."

"Hastaydı canım. Siz elinizden geleni yaptınız. Eminim o da sizinle olduğu için çok mutluydu."

Gözyaşımı silip, onun ölürken son halini düşündüm.

"Sanki gideceğini anlamış gibi o gün hiç uyumamıştı. Talha başını severken gözlerini gözlerimden çekmemişti. O bakışını hiç unutmuyorum abla. Kendimi hâlâ toparlamış değilim, sanki bir yerlerden çıkıp gelecekmiş gibi hissediyorum."

"Çok hastaydı, fazlasıyla acı çekiyordu. Acı dolu inleme-

lerini duydukça ben bile kötü oluyordum. Keşke hasta olmasaydı, bizimle beraber yaşasaydı."

Yanaklarımdaki ıslaklığı silip aynadan kızları kontrol ettim. Kendi aralarında konuşuyorlardı. İç çekip, "Keşke," dedim. "Yaramaz'ın yeri ben de ayrıydı biliyorsun, onu çocuklarımdan ayırmıyordum. Geçen gün Ömer'le Ali Talha'ya köpek sahiplenelim diyordu, açıkçası buna izin vermedim. Biliyorsun Umut çok kötü olmuştu Yaramaz öldüğünde. Bebekliğinden beri ona bağlıydı, şimdi yeni bir köpek sahiplenirsek bu sefer ona da alışacaklar o da hastalanır da ölür diye çok korkuyorum. Bu sefer hiç toparlanamam sanırım."

"Talha ileride sahipleniriz demiş. Çocuklar Buğra'ya söylüyordu."

Başımı iki yana sallayıp, "Talha işte," dedim.

Neşe ablayı kuaföre bıraktıktan sonra kızlarla okula geldim. On yıl içinde iki okul daha açmıştık. Birini Tuğçe diğerini de Afra yönetiyordu. Ben ilk açılan okulumuzda kalmıştım. Buranın her zaman bendeki yeri farklıydı.

Çocukları sırayla içeri alan Feride öğretmenle Selin'e, "Günaydın," deyip içeri girdim. Kızlar hemen sınıflarına koşarken dinlenme odasına girdim. Güneş elini göbeğinin üzerine koymuş yürüyordu. Doğumuna bir ay vardı ama o her an doğuracak gibiydi. İsmail'le birlikte hayatı hızlı yaşarken Talha'dan yedikleri veto yüzünden hemen evlenme kararı almışlardı. O gün bugündür ikisi de hayatlarına çeki düzün vermişti.

"Günaydın."

Arkasını dönüp gülümsedi.

"Günaydın."

"Kendini kötü hissediyorsan gelmeseydin. Evde yatıp dinlenseydin."

"Burada olunca vakit geçiyor, evde tek başıma zaman hiç geçmiyor."

Çantamı dolaba koyup koltuğa oturdum.

"İsmail yanında durmanı istiyormuş berberde. Senin için çok endişeleniyor, sanıyor ki hemen doğuracaksın."

Nefesini dışarı verip koltuğa oturdu. "Çok panik yapıyor görsen her dakika başımda. Geceleri uyandığım zaman benimle beraber hemen kalkıyor."

"Sorumsuz bir eş olur dedik ama hepimizi şaşırttı."

Kıkırdayıp, "Daha çok şaşırtacak," dedi. "Bu bebeğe sahip olmak için ne kadar uğraştığımızı biliyorsun Azra. Bir şey olacak diye çok korkuyor. Ben de korkuyorum, bir kere bebeğimi kaybettim ikinciyi kaybetmek istemiyorum."

"Doğumuna iki ay kaldı, aklına kötü düşünceler getirme. Ben her şeyin güzel olacağına inanıyorum ve oluyor. Sen de benim gibi ol, hiçbir zaman karamsar düşünme. Bak biz ne zorluktan geçtik ama pes etmedik. Hep mutlu olmak için çabaladık ve sonuçlarını da aldık. Unutma hayat kısa kendini üzersen hayatın bir kıymeti kalmaz."

Elini göbeğinin üzerinde gezdirip, "Haklısın," dedi.

Bir süre daha oturduktan sonra derse girdim. Çocuklarla vakit geçirmeyi çok seviyordum. Onlarla bir arada olmak beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

Akşama kadar süren dersimizin ardından eve geldik. Oğullarım bahçede koşuşturmaktan terden sırılsıklam olmuşlardı.

"Çocuklar hasta olacaksınız hemen üstünüzü değiştirin."

"Birazdan anne."

"Sonra anne."

"Bir sıkıntı yok teyze."

"Evet, Azra teyze bir sıkıntı yok. Biz hasta olmayız."

Ve yanıma koşan Umut'un.

"Oğlum ne olurdu şu çocuğa benzeseniz. Eşekler"

"Neşe abla, eşek deme çocuklara."

Omuzunu silkip Demir'in elini tuttu.

"Doğru banyoya. Öğretmeninle konuştum bugün, hiç senden memnun değil Demir Efendi. Dokuz yaşındasın ama kocaman adam gibi davranıyorsun sınıfta. Oğlum niye pencerelere çıkıyorsun sen?"

Terlemiş ensesini ovalayıp ofladı küçük yaramaz.

"Sen geldin mi diye bakıyordum anne. Yoksa ne işim olur pencerede."

Hepsi fenaydı bunların.

"Bana bak Demir Efendi, baban sana çok yüz vermiş ama ben o yüzü sana asla vermem, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum anne, beni cezalandırmak için bir saat benimle konuşmuyorsun."

"Bundan sonra iki saat olacak o."

"Of ya, babam ne zaman gelecek?"

"Yürü eve. Sen de kızım."

Neşe abla kendi çocuklarını evine götürürken ben de benimkileri ve Sinan'ı eve soktum.

"Irmak nasılmış?"

"İyi teyze. Doktor bir şey yok demiş, dikkat çekmek için öyle yapıyor o."

"Şşt," deyip onları banyoya gönderdim. "Sırayla elinizi yüzünüzü yıkayın. Sakın suyla oynayıp banyoyu ıslatmayın, kayarsınız."

"Su savaşı," diye bağırıp merdivenleri koşmaya başladılar. Kime konuşuyorsam.

"Anne, babam ne zaman gelecek?"

Derin nefes alıp koltuğa attım bedenimi.

"Birazdan gelir kızım."

"Birazdan derken, tam olarak ne zaman gelecek? Onu çok

özledim görmem gerekiyor."

Gözlerimi kapatıp, "Beş ya da on dakika sonra," dedim.

"Neden bu kadar geç? Normalde bizimle aynı anda eve girmesi gerekmiyor muydu?"

"İşi vardır kızım."

"Onu özledim diyorum, gelsin."

"Ben de özledim ama daraltmıyorum seni, değil mi? Hadi git odanda oyna ya da Irmak ablanın yanına git."

"Babamı istiyorum ben."

Oflayıp koltuktan kalktım.

"Ben de kocamı istiyorum ama yok."

Mavi gözlerini kısıp ellerini beline yerleştirdi. "Of of" deyip ayağını yere vurması abilerinin işiydi. Onlar ne yapsa aynısını yapıyordu.

"Babamı istiyorum ben."

Tam cevap vereceğim an Talha içeri girdi.

"Biri beni mi özlemiş?"

"Hıım," deyip merdivene doğru yürüdüm. Baba diye çığlık atan kızımla, meleğim diyen adamın hallerini çekemem. Odaya girip kendimi hızla duşa attım. Günün yorgunluğunu üzerimden atarken banyonun kapısı açıldı.

"Kızının yanına gider misin Talha. Şimdi buraya gelir."

"Kızım Irmak ablasının yanına gitti. Oğlanlarda bahçeye çıktı. Kimse gelmez."

Omzumun üzerinden edepsiz görüntüsüne baktım.

"Ben duş aldım, yemek hazırlayım sen hemen duşunu al."

Suyu kapatıp dolaba doğru yürürken, belimden tutup duvara yasladı.

"Bak."

"Bakıyorum zaten. Akşama kadar çok özledim seni, yanımda dur azıcık. Zaten oğulların sana yaklaşmamı istemi-

yor, hazır fırsatı değerlendirelim."

Kollarımı boynuna dolayıp, "Olur," dedim. "Ne zaman sana hayır diyebilmişim ki?"

"Hiçbir zaman. Umarım sonsuza kadarda hayır demezsin."

Başımı göğsüne yaslayıp, "Umarım," dedim.

***

On günün ardından çocuklar okuldan karnelerini almıştı. Umut her zaman olduğu gibi takdir almıştı. Ömer ve Ali'nin de dersleri çok iyiydi. Çocukları okuldan alıp sahile geldik. Talha onlara söz vermişti dersleri iyi olursa birlikte balık tutacaklardı.

Biz kızımla kayalarda otururken onlar oltalarını denize atmışlar balık bekliyorlardı. Hiç sanmıyordum yakalasınlar. Kızımın başına güneş geçmesin diye çıkardığı şapkasını başına örttüm.

"Anne, anneanneme yarın sabah gideceğiz, değil mi?"

"Evet, kızım, uçağa binip gideceğiz."

Ellerini birbirine vurup bana sarıldı.

"Herkes gelecek mi?"

"Herkes gelecek. Babaannenler, Güneş halan, Pınar, Neşe teyzenler hepsi gelecek. Orada koşup oynayacağız."

"Çok mutluyum anneciğim. Dedemin ağaç evi varmış orada, onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Geçen sene abinlerle oyun oynamıştık orada."

"Ben neden gelmedim?"

"Sen uyuyordun meleğim."

Başını dizlerime koyup, "Bu sefer uyumayacağım," dedi uykulu sesiyle. Onu kucağıma alıp başını öptüm. Göğsümde uykuya dalarken, gülerek balık tutmaya çalışan dört sevdi-

ğim adamı izledim. Bakmaya kıyamıyorum onların bu güzel hallerine. Umut kardeşlerini kolunun altına almış öne doğru eğilmelerini engelliyordu. Talha onun başını okşayıp oltasını çekmesini söyledi.

Heyecanla oltasını tutan Umut, Talha'nın yardımıyla oltayı çekti. Oltanın ucunda bir tane balık vardı. O bir balık üçünün yüzünü fazlasıyla güldürmüştü. Çocuksu neşeleriyle yerlerinde zıplayıp yakaladık diye seviniyorlardı.

Umut arkasını dönüp tuttuğu balığı gösterdi. "Aferin oğluma," deyip öpücük yolladım ona. Balığı kovaya bırakıp yanıma koştu. Kardeşini rahatsız etmeden boynuma sarıldı.

Mis kokulu oğlum benim. Ömer'le Ali'de gelince Talha oltaları toplayıp, "Gidelim mi?" dedi kovanın içindeki balığı denize göndererek.

"Gidelim canım. Mina uyudu, çocuklar daha duş alacak, kalan eşyaları toplayacağız. Sabah beşte uçak, erken kalkmamız lazım."

"Çok heyecanlıyım," dedi elleriyle Umut. Ömer abisine sarılıp, "Ben de" dedi. "Dedem bize tahtadan araba yapmış baba, buraya gelince sizi bindireceğim" dedi. "Görmek için sabırsızlanıyorum," deyip olduğu yerde zıpladı Ali.

Onların tatlı hallerine gülümseyip eve geldik. Yolculuk boyunca arabanın içinde yarın yapacaklarını tek tek saydılar.

Sırayla hepsi duş aldıktan sonra akşamüzeri Demet anne, Ömer baba ve Güneş'le İsmail geldi. Bu akşam biz de kalacaklardı. Çocuklar bahçede otururken biz de çardakta oturuyorduk.

"Baban nasıl Buğra? Köyde kalmışlar."

"Babaannemin kırkı çıkınca dönecekler Demet teyze."

"Allah rahmet eylesin."

"Âmin," deyip Neşe ablaya baktım. Ne der gibi çayını içti. Babaannenin cenazesine gitmişti ama hemen eve dönmüştü.

Ablamla ne kadar Buğra abinin yanında ol desek de babaannesini sevmediği için cenaze evinde kalmamıştı.

"En son gittiğiniz Doktor, Umut için ne dedi?"

Bakışlarımı Buğra abiye çevirdim.

"Yetişkin olunca tekrar ameliyat olacak. Eğer istersek şimdi yapacağını söyledi ama biz istemedik. Umut çok etkileniyor, biz üstüne düştükçe kendinde farklı bir durum olup olmadığını sorguluyor. Evet, duyamıyor, konuşamıyor ama bebekliğinden beri her istediğini rahatlıkla yapabilen bir çocuk. Biz duysun diye doktora götürdükçe üzülüyor."

Sağa sola koşan meleğim tanıdığım en güçlü çocuktu.

"Geçen gün bana; baba konuşamıyorum diye benden utanıyor musun dedi. O an diri diri mezara girdiğimi hissettim."

Elimi göğsüme bastırıp, "Ne zaman?" dedim boğuk sesimle.

"Pazar günü. Ondan utanmadığımı söylediğimde peki neden sürekli beni hastaneye götürüyorsun dedi. O an karar verdim yetişkin oluncaya kadar hastaneye götürmeyeceğim onu. Üzülmesini istemiyorum, doktor konusunda üstüne düştükçe içine kapanık olacak."

Dolan gözlerimi açıp kapadım. "Bundan sonra dikkatli olalım."

Talha başını sallayıp yanına gelen Mina'yı kucağına aldı.

"Baba benim uykum geldi."

"Hadi seni yatıralım prensesim."

"Yarın sabah erken kalkacağız, hepimiz erken yatalım saat geç oldu zaten."

"İsmail'le Güneş biz de kalın isterseniz."

"Olur."

Onlar ablama giderken biz de eve girdik. Demet anneyle Ömer babanın yataklarını ayarladıktan sonra çocukların odasına girip başlarını öptüm. Hepsi uyku haline geçmişlerdi.

Kendi yatağıma döndüğümde uyuyan kocamın göğsüne sokulup uykuya daldım.

Ertesi gün olduğunda hep birlikte Rize'ye geldik. Talha ve Selim abinin kiraladığı arabalarda köye çıktık. İki katlı evin önüne gelince heyecanla arabadan indim. Annemle babamı çok özlemiştim.

Diğerleri arabadan inerken kucağımda Mina'yla eve doğru yürüdüm. "Anne, baba," diye bağırıp tahta kapının önüne geldim. Kapı açıldığında geri çekilip babama gülümsedim.

"Babam."

Açtığı kollarının arasına kızımla beraber girdim. Bizi kollarının arasına sımsıkı sarıp saçlarımızı öptü.

"Güzel kızlarım benim."

"Çok özledim baba seni. Keşke bizi bırakıp buraya gelmeseydiniz."

Babam geri çekip kahkaha attı. "Yavrum bir ay önce sizdeydim, ne çabuk özledin?" Omzumu silkip, "Bana ne." dedim. "Ben sizi sürekli görmek istiyorum."

"Azra dur, ben de babama sarılacağım."

Geri çekildiğimde ablam babama sarıldı. "Geldiler mi?" diyen annemin sesini duyunca babamın yanından geçip eve girdim. Benim güzel annem ıslak elleriyle sildiği bezi ellerinden düşürdü.

"Kızım."

Ona doğru hızla koşup sarıldım. Mina aramızda sıkıştığı için onu yere indirip sımsıkı sarıldım. Kokusunu içime derin derin çektim.

"Güzel annem benim."

Aklar düşmüş saçlarını öperek özlemimi biraz da olsa giderdim. Geri çekildiğinde bize dikkatle bakan Mina'yı kucağına alıp sarıldı.

"Özledin mi anneanneyi kızım?"

"Çok özledim anneanne."

"Ben de seni çok özledim meleğim."

Üstümdeki ceketi çıkarıp içeri giren diğerlerine gülümsedim. "Anneannemle dedem nerede anne?"

"Üst kattalar kızım."

Ablamla beraber üst kata çıkıp dedemle anneannemin odasına girdik. İkisi de pencerenin önünde oturuyordu. Dedem bizi görünce gülümserken, anneannem yüzümüze kim bunlar der gibi bakıyordu.

Alzheimer hastalığı olmuştu bir yıldır. Aklı sürekli gidip geliyordu. Ablamla dedemin elini öptükten sonra anneannemin elini öpmek için uzandım. Elini hırkasının içine saklayıp dedeme baktı.

"Pınar'la Azra geldi hanım. Torunların, tanımadın mı?"

Kaşlarını çatıp, "Tanımadım," dedi sinirli sesiyle. Ablamla gülümseyip yanaklarını öptük.

"Anneanne, ben Azra, senin küçük torunun."

Başını geri çekip, "Ben tanımıyorum seni," dedi. "Emine nerede, gelsin oturalım."

Babaannem yoktu ki. Hepimizi unutsa da asla onu unutmuyordu. Babaannem onun tek arkadaşıydı. Dünürden çok kardeş gibilerdi. O öldükten sonra içine kapanık olmuştu.

"Babaannem gitti anneanne."

"Nereye gitti ki?"

Cevap vereceğim zaman odanın kapısı açıldı. Umut içeri adım atıp dedemle anneanneme koştu.

"Aa, Umut gelmiş."

Anneannem Umut'u tanıyınca ablamla birbirimize baktık.

"Tanıdın mı anneanne?"

"Torunumun çocuğunu niye tanımayım ki? Azra'mın oğlu o."

Ablamla bakışıp ayağa kalktık. "Hadi aşağı inelim anneanne. Herkes aşağıda."

"Olur."

Ben anneanneme yardım ederken Umut'la ablamda dedemin yürümesine yardım etti. Birlikte alt kata indiğimizde anneannem kimini tanıdı kimini tanımadı.

Çocuklar hep birlikte çayırda oynamaya dalınca biz de kahvaltı hazırladık. Babamın kapının önüne koyduğu masaya dizdik kahvaltılıkları. Her şey hazır olunca bizler de yerimizi aldık.

Kalabalık aileyi çok seviyordum. Bütün ailemiz buradaydı. Hepsinin yüzü gülüyordu. Çocuklarım mutluydu daha ne isterdim ki. Talha'yla gözlerimiz kesişince ikimiz de derin bir iç çektik. Gözlerimizin ardından on yıl sessizce geçti. İyi kötü onca yıl gelip geçmişti.

İkimizin de yüzünde burukluk oluştu. Sanki veda ediyormuşuz gibi hissediyordum. Kime veda ediyorduk bilmiyorum ama içimde burukluk vardı.

Herkes kahvaltı ederken tepeden kayan çocuklarıma bakmak için oturduğum yerden kalktım. Plastik kaba oturmuşlar, tepeden aşağı kayıyorlardı. "Dikkatli olun," deyip yere oturdum. Mina hemen kucağımdaki yerini aldı. Ardından Umut, Ömer, Ali ve Talha.

Kocaman bir aileyiz biz. Kimsenin huzurumuzu kaçıramayacağı, mutluluğumuzu bozamayacağı bir aileyiz. Bütün zorluklara rağmen ayakta durmak için çabalayan aileyiz.

"İyi ki varsınız benim güzel ailem."

"Sen de iyi ki varsın devim."

Gözlerini kapatıp, "Küçüğüm," dedi yürekten. Yaşlansam da onun küçüğü olmaktan hep mutlu olacaktım.

"Benim güçlü devim."

Yanımda oturan Ali'yi kucağına alıp yanıma yanaştı.

Ömer ve Umut önümüze geçip bize sarıldılar.

"Kadınlar, erkeklerle birlikte bir bütünü tamamlayan diğer yandır. Sen benim diğer yanımsın, çocuklarımın var olmasını sağlayan kadınsın. Seni sonsuza kadar çok seveceğim Azra'm."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapadım.

"Seni sonsuza kadar seveceğim Talha'm."

Akşamüzeri hep birlikte tepede oturup, tepenin biraz aşağısında olan düğünü izliyorduk. Kemençe çaldıkça Neşe ablayla olduğumuz yerde oynuyorduk. Çocuklar ise çığlık atarak kendi aralarında oynuyorlardı. Erkeklerin gözleri bir onların üzerindeydi bir de bizim. Talha ve Selim abi eve gidelim deseler de kadınlar olarak oturduğumuz yerden kalkmıyorduk.

Yanımda oturan Talha'nın kolunu dürtüp, "Biz de gidelim," dedim yüksek sesle. Kemençenin sesi oldukça yüksek çıkıyordu.

"Hayır, Azra."

"Neden?"

"Tanımadığımız insanların düğününde ne işimiz var?"

"Komşularımız onlar, azıcık oynayalım, hadi gidelim."

"Oturur musun karıcım. Bütün gün çocukların peşinde koşturmaktan yorulmadın mı sen?"

Omzumu silkip, "Yorulmadım," dedim sinirli sesimle. Kıskançlık yaptığı zamanlar bazen ona sinir oluyordum. Şu anda olduğu gibi. Dudakları iki yana kıvrılmış gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Çatılı kaşlarımı düzeltmediğim için kaşlarını yukarı kaldırıp ofladı.

"Sadece on dakika. Çocuklar peşinizden gelirse valla tutmam."

Neşe ablanın elini tutup, "Hadi abla," dedim. Ayağa kalktığında ablamla Güneş'e, "Hadisenize," dedim.

"Benim karım doğurmak üzere, onu nereye götürüyorsun Azra? Sen git."

İsmail'e yanaşan Güneş'e, "Sen bilirsin," dedim. Ablam da gelmek istemediğinden Neşe ablayla koşarak horon tepenlerin yanına geldik. Tanımadığımız kızın yanına girdiğimizde onlara ayak uydurarak horon tepmeye başladık. Uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğleniyordum. Neşe abla da benim gibi hem oynuyor hem de diğerleri gibi bağırıyordu. Kahkaha atıp tepeye doğru bakmaya çalıştım. Karanlık olduğundan Talha ve diğerleri seçilmiyordu. Benim bulunduğum yer ışıklarla aydınlatıldığı için eminim beni rahatlıkla görüyordu.

Kemençe durduğunda Neşe ablayla kalabalık insanların arasından tepeye doğru yürümeye başladı. Henüz tepeyi çıkmadan bize doğru gelen Talha ve Buğra abiye sırıttım.

"Duramadılar yerlerinde hemen geliyorlar."

Kıkırdayıp, "Bence iyi bile dayandılar," dedim yanıma gelen kocama göz kırparak.

"Hayırdır?"

"Kendini bilmeyen kişiler eşlerimizi rahatsız etmeden yanlarına gidelim dedik."

"Siz geç kaldınız, az önce iki delikanlı bize buluşma teklif etti."

"Kim lan onlar?"

Kahkaha atıp Talha'nın yanağını öptüm.

"Sadece şaka yapıyorum. Biri bizi rahatsız etse sen önceden gelirdin."

"Kocasını da tanırmış. Hadi eve gidelim çocukların uykusu geldi."

Elini tutup, "Hadi," dedim. Neşe ablayla Buğra abi çoktan çıkmıştı yukarı. Talha'yla ağır ağır yürüyerek tepeye çıktık. Yan yana oturan evlatlarıma gülümsedim. Uykusu gelen kı-

zımı kucağıma aldım hemen. Talha Ömer'i omuzlarına aldı; Umut da Ali'yi. Birlikte eve doğru yürürken güzel ailemi izliyordum. Çok şanslıydım, Talha gibi bir eşe, Umut, Ali, Ömer ve Mina gibi çocuklara sahip olduğum için çok şanslıydım.

Evin içine girdiğimiz de ilk önce banyoda ellerini ve yüzlerini yıkadım. Sırayla dişlerini fırçaladıktan sonra ses yapmadan bize ayrılan odaya çıktık. Diğerleri odalarına çekilmişti. Annemler saat dokuzda uyumuştu.

Çocuklarla odaya girdiğimde Mina'nın üstünü değiştirdim. Göğsümde uyumak isteyen kızımı kollarımın arasına alıp yer yatağının içine girdim. Talha oğullarımın üstünü örtüp ışığı kapadı.

"Anne, yarın tepeden kayar mıyız?"

"Kayarız Ali'm."

"Peki, en yüksek tepeye çıkar mıyız?"

"Çıkarız Ömer'im."

"Oley."

"Şşt, hadi uyuyun herkes uyudu."

Onlar uykuya dalarken kollarımın arasında uyuyan Mina'yı yatağa yatırıp üstünü örttüm. Yanıma gelen Talha'ya sarıldım. Başımı yastığa koyunca yorulduğumu anladım.

"Uyu dinlen güzelim."

Yüzümü boynuna gömüp gözlerimi kapadım. Yorgunluktan uykuya hemen dalmıştım. Sabah horozun sesiyle gözlerimi açtım. Çocuklar uyanmış, yatağın ucunda oyun oynuyorlardı.

"Günaydın. Neden aşağı inmediniz?"

"Günaydın anne, sizinle beraber inelim istedik."

Karışan saçlarımı düzeltip yataktan kalktım. Talha bizim seslerimizle uyanmıştı. Kucağına atlayan kızının karnını gıdıklarken çocukları aşağı gönderdim.

"Hadi acele edin, herkes uyanmış sanırım sesleri geliyor."

"Kalkıyoruz annesi."

Üstümü giyinip yorganı katladım. Talha Mina'yı giydirdikten sonra eşofmanlarını düzeltip kızımla aşağı indiler. Yatakları topladıktan sonra ben de peşlerinden indim. Bizimkiler uyanmış kapının önüne kahvaltı hazırlamıştı.

Hızlı bir şekilde banyoda elimi yüzümü yıkayıp mutfağa girdim. Ablamın elinden kuymağı alıp, "Günaydın," dedikten sonra dışarı çıktım.

"Bir biz mi geç kalktık?"

"Biz de yeni kalktık, annem erkenden uyanıp kahvaltı hazırlamış."

Her zamanki annem. Yıllar geçse de erkenden uyanıp kahvaltı hazırlıyordu. Eskiden bizleri okula, babamı da işe kahvaltı yaptırmadan göndermezdi. Yıllar geçse de hâlâ aynı alışkanlıklara sahipti.

Gülümseyip Talha'nın kucağında oturan kızımın tabağına kahvaltılık doldurdum.

"Ben yemek istemiyorum anne."

"Neden?"

"Canım istemiyor, boğazım ağrıyor."

Elimi alnına koyup ateşini kontrol ettim. Hafif vardı, kucağıma alıp az bir şey peynir yedirmeye çalıştım.

"Canım istemiyor anne."

"Hava değişimi olmuştur kuzum, anne çorba versin mi sana kızım?"

Başını aşağı yukarı sallayınca onu tekrar babasının kucağına verdim.

"Kızıma çorba getireyim."

Babasının kucağında otururken ayağa kalkıp mutfağa girdim. Her geldiğimiz de hava çarpıyordu onu. Yanımda ilacı olduğu için içim rahattı.

Isıttığım çorbayı tabağa doldurup mutfaktan çıktım. Babasının kucağında gülümseyerek etrafına bakıyordu. Neyse ki morali yerindeydi.

"Odada bir şeyi yoktu."

"Çorbasının içsin, biz kızımla gezeceğiz annesi."

"Ben de gelebilir miyim Mina?"

Başını aşağı yukarı sallayıp ağzını açtı, o sırada üçüncü kaşığı ağzına soktum.

"Aferin benim kızıma, çorbasını bitiriyor."

"Kendimi daha iyi hissediyorum anneciğim."

"Çorbanın hepsi bitince daha iyi olacaksın meleğim."

Talha göz kırpıp, "Kime çektiyse artık," dedi. "Artık!" dedim sesimi vurgulayarak. Sırıtıp Mina'nın saçlarını düzeltti.

On bire kadar süren kahvaltının ardından masayı topladık. Evin işlerini bitirdikten sonra kendimizi dağ bayıra attık. Çocuklara söz verdiğimiz gibi tepeden aşağı kaydırdık. Onlarla birlikte biz de kaydık. Bir ara Talha çocukları bırakıp beni bayır aşağı itmeye başladığında çocuklar bize gülmeye başlamıştı. Saatler ilerlerken yorulduğumuzu hissedip kendimizi çimenlerin üzerine bıraktık.

"Çok yoruldum, bu kadar yorgunluğun üzerine kesin doğururum ben."

"Aman," dedi İsmail Güneş'e. "Sancın varsa hastaneye gidelim. Şurada doğuma az kaldı gelmeyecektik buraya."

"Burada hastane yok mu İsmail? Sancım yok, sadece belim ağrıdı."

"İsmail haklı abisi, gidelim hastaneye?"

"İyiyim abi, kötü olursam söylerim size."

Güneş'i sıkmamak adına Talha'yla İsmail sustu. Elimi göbeğinin üzerinde gezdirip oğlunun tekmelerini hissettim.

"Az kaldı, bakalım kime benzeyecek bu ufaklık?"

"Babasına benzer."

"Huyu benzemesin."

Saçımı çeken İsmail'e dil çıkarıp, "Söylediklerimin arkasındayım," dedim. "Senin deli olduğunu biliyorum, bak söylüyorum bu çocuğu motora alıştırır."

"İsmail dayım on sekiz yaşıma girince bana motor alacak anne."

"İsmail dayın çok biliyor oğlum."

Ömer bakışlarını İsmail'e çevirip babasını gösterdi. Talha Ömer'in kollarından tuttuğu gibi kucağına oturttu.

"Sen beni dinleyeceksin oğlum, İsmail dayını değil."

"Sen babana bakma oğlum. Sözüm söz on sekiz yaşına gel ilk motorunu ben alacağım sana."

"Bir sürü motor istiyorum, büyüyünce alacağım."

Kaşlarımı çatıp, "Motor tehlikeli oğlum," dedim sesimi üzgün çıkarmaya çalışarak. Bu durumdan etkilenmeden omzunu silkip, "Ben dikkatli kullanırım," dedi gözlerini kaçırarak.

"Neyse, büyüyünce bu konuyu tekrar konuşuruz."

Rüzgârdan yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına alıp çocukların üzerinde göz gezdirdim. Hepsi birlikte oynarken içlerinde Umut yoktu. Oturduğum yerden kalkıp etrafa bakındım, Umut yok!

"Talha, Umut yok."

Sağa sola bakarken Talha'da benim gibi bakıyordu. İçime yerleşen şüphe kanımın çekilmesini sağladı.

"Ben eve bakıyorum."

Koşar adım eve yürümeye başladığımda bizimkilerin telaşla etrafa bakındığını seslerinden anlıyordum. Oğlumun kulakları duymuyordu ki, Umut diye seslensem beni duymazdı.

Telaşla bütün odalara baktım, yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Elim göğsümün üstünde kapının önüne koştum. Endişeyle eve gelen Talha'ya, "Yok," dedim ağlamaklı sesimle. "Talha, nerede bu çocuk?"

"Buralardadır, sakin ol ben onu bulup geleceğim."

"Çabuk bul, nefesim kesiliyor. Duyamıyor, konuşamıyor. Kaybolursa?"

"Azra, kendine gel güzelim. Çocukların yanında dur ben etrafa bakacağım."

"Ben de geleceğim."

"Sen çocukların yanında kal, onlarda korkuyor."

Korkulu gözlerle babalarının arkasından bakan çocuklarımı kollarımın arasına aldım. Talha ve diğerleri sağa sola dağılırken Mina'yı kucağıma aldım.

"Ömer, Ali'nin elini tut."

Annemler gibi ben de komşulara tek tek Umut'u sordum. Görmedik dediklerinde içim daha çok daralıyordu.

Saat beşe geliyordu. Oğlum ben seni nasıl unuttum? Sohbete daldım çocuğumu unuttum. Ben nasıl anneyim? Kapının önünde ağarlarken bana sarılan çocuklarıma sarıldım.

"Anne korkma abim bulunacak."

Ya onu kaçırdılarsa? Başımı iki yana sallayıp, "Hayır Hayır," dedim fısıldayarak. Umut iyi, babası onu bulup getirecek. Oğlumun başına kötü bir olay gelmedi. Kendine gel Azra.

Saatlerce kapının önünde Umut'un gelmesini beklerken artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Hava kararmış, köpekler havlıyordu. Bütün köylü ellerindeki meşalelerle Umut'u arıyordu. Ben de aramak istesem de ablam ve annem izin vermiyordu. Duramıyorum yerimde halimi görmüyorlardı. Oğlum kayıptı benim, kim bilir nerede, nasıldı. Hava kararınca serinlik çöküyordu, sabah üzerinde kısa kollu tişört vardı.

Üşümüştür evladım, korkmuştur. Ne ses duyar ne sesini çıkarabilir.

"Azra, üşüdün içeri girelim. Bak çocuklarda yanından ayrılmıyor hasta olacaklar."

Başımı iki yana sallayıp, "Umut gelmeden girmem eve," dedim. "Oğlumu bulsunlar, kafayı yiyeceğim. Nerede oğlum, kaçırdılar mı yoksa?"

Saçlarımı çekiştirip, "Umut," diye bağırdım. "Umut, hisset anneni oğlum. Ne olur beni hisset. Öldürme anneni."

"Bulundu," diye bağırış sesi gelince elimi göğsüme koyup ayağa kalkmaya çalıştım. Bacaklarım titriyordu korkudan. Önümde duran kalabalık kenara çekildiğinde Talha'nın kucağında yanıma gelen oğluma koştum. Onu kolları arasından alıp sımsıkı sarıldım. Yanaklarını öptüm, başını öptüm kokusunu ciğerlerime deli gibi çektim. Poposuna yavaşça vurup yere oturduğumda onu da kucağıma aldım. İlk kez ona vuruyordum, acımdan.

"Oğlum, iyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?"

Vücudunu kontrol ederken gözlerinden akan yaşı sildim.

"Neredeydin oğlum?"

"Ben gezmek için tepeye gittim, yorulduğum için ağacın yanına oturdum uyuya kalmışım."

"Neden bize haber vermedin oğlum? Korkudan öldüm, sana bir şey olsaydı aklımı kaybederdim ben."

Başımı öpen Talha, Umut'u kollarımın arasından aldı.

"Ben oğlumu yıkayayım siz odaya çıkın."

Başımı sallayıp diğer çocuklarımı aldım. Konuşan insanları duymadan odaya çıktım. Hızlı bir şekilde yer yatağını serdim. Kapının eşiğinde gözleri dolu dolu bana bakan çocuklarıma kollarımı açtım. Üçü de kollarımın arasına girdiğinde sımsıkı sarıldım onlara.

"Bize söylemeden bir yere gitmeyin sakın. Sizler bizim

için çok değerlisiniz, Allah korusun size bir şey olursa babanız da ben de çok üzülürüm."

"Tamam anne."

"Hadi yatın, yarın sizi parka götüreceğim."

"Şehir merkezinde olan büyük parka mı?"

"Evet oğlum. Oraya gideceğiz, hadi gözlerinizi kapatın."

Bütün gün yoruldukları için birbirlerine sarılıp uykuya daldılar. Hâlâ ağlama isteğimi bastıramadığım için yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Talha'yla Umut içeri girince geri adım atıp dolaba yöneldim. Oğlumun kıyafetlerini alıp yanına oturdum.

"İyi misin anneciğim?"

Gözü yaşlı başını sallayınca yanaklarını öptüm.

"Sen üstünü giyin sana yemek getireyim."

"Özür dilerim anneciğim."

Hareket eden ellerini öpüp ayağa kalktım. Elleri başında, koltuğun üstünde oturan Talha'nın yanına ilerleyip omzuna dokundum.

"Sana da yemek getireyim."

Başını kaldırıp, "Canım istemiyor," dedi. Gözlerinin içi kanlanmıştı. Yanağına damlayan bir damla yaşı silip sıkıntıyla iç çektim.

"Sen giyinmesini yardım et, ben yemek getireyim."

Başını sallayıp oturduğu yerden kalktı. Eminim aklına kaçırıldığım an gelmişti. Beni bulması beş ayını almıştı, ölümü, sağ mı bulacağını bilemeden beş ay boyunca hiç durmadan beni aramıştı. O hisleri tekrar yaşaması eminin onun için çok zordur.

Alt kata inip üzgün duran aileme, "İyi," dedim. "Yemek yedirip uyutacağım."

"Siz de yiyin kızım, perişan oldunuz."

"Canım istemiyor anne, uyurum ben de."

"Sen bilirsin kızım."

Mutfağa girip ocağın üstünde ısınan yemeklerden tabağa doldurdum. Ocağın altını kapadığım da yanıma gelen ablama buruk bir halde baktım.

"Isınmış mı yemekler?"

"Isınmış."

"Üzme kendini, bulundu Umut."

"Elimde değil abla, ya bulunmasaydı? Allah korusun düşünmek bile istemiyorum."

"Hadi çık yukarı, yatıp dinlen."

Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Merdivenleri hızlı çıkıp odaya girdim. Babasının yanında oturan oğluma ilerleyip tepsiyi kucağıma alarak yanına oturdum.

"Ben yedireceğim."

İtiraz edecek gibi oldu ama sonra başını salladı. Gözlerimi üzerinden çekmeden yemeğini yedirdim. Yorgunluğu gözlerinden belli oluyordu. Ağzını peçeteye silip yanağımı öptü. Küçük ellerini saçlarımın üzerinde gezdirdikten sonra babasının da yanağını öpüp Ömer'in yanına uzandı.

Talha ışığı kapatıp yanıma geldiğinde kucağımda duran tepsiyi koltuğun üzerine bırakıp beni kollarının arasına aldı. Başım göğsünde sessizce ağlarken onun iç çekişleri kulağıma geliyordu.

"Onu bulamayacağım diye aklım çıktı. Tıpkı on sene önceki gibi arıyorsun ama bulamıyorsun, bir iz bulmaya çalışıyorsun ama bulamıyorsun. Açık havada nefessiz kalıyorsun, boğazını sıkan el nefes almana engel oluyor. Sen yine de ölmüyorsun ama bir umut şuradır diyorsun, koşarak gidiyorsun onun orada olmadığını görünce kalbine ateşli bıçak sokmuşlar gibi hissediyorsun." Başımı öpüp derin nefes aldı. "Hani bana diyorsun ya hayatım beni neden bu kadar sıkı-

yorsun, baba biz büyüdük neden izin vermiyorsun diyorsunuz ya, işte bu yüzden. Ben size bir şey olmasın diye izin vermiyorum. Siz mutlu olun diye istediğiniz her şeyi yaparım. Gezdiririm, her şey alırım size. Ama sizi tek bırakamam, kaybetme korkusunu her saniye yaşarken sizi tek bırakamam. Ben tıpkı o gece gibi bu geceyi de unutamayacağım Azra."

Başımı göğsünden kaldırıp yanaklarına bulaşan gözyaşlarını öptüm. Titreyen dudağını uzun öptükten sonra kollarımı boynuna doladım.

"Söz veriyorum senden habersiz hiçbir yere gitmeyeceğim. Bu korkunun nasıl bir his olduğunu bu akşam çok iyi öğrendim."

Alnımı öpüp beni kendine daha çok bastırdı. Birbirimize sarılarak, yerde uyuyan dört çocuğumuzu izledik. Umarım bir daha bugünkü gibi bir gün yaşamazdık.

Sabah erkenden çocuklarla şehre geldik. Bugünü kendimize ayırmak istediğimiz için diğerleri köyde kalmıştı.

Deniz kenarında kahvaltılarımızın gelmesini beklerken Talha çocuklarla ciddi ciddi konuşuyordu.

"Beni anladınız değil mi? Anneniz ya da ben olmadan asla tek başınıza bir yere gitmeyeceksiniz. Size saat alacağım, onu bileğinizden kesinlikle çıkarmayacaksınız. Annenizle ben sizi oradan takip edeceğiz, olur da bize ulaşmak istediğiniz de arayabileceksiniz."

Pür dikkat babalarını dinleyen çocuklara tebessüm edip sandalyeye yaslandım.

"Biz bir aileyiz, birbirimizden habersiz gizli saklı iş yapmamalıyız, dışarı çıktığımız da mutlaka birine söylemeliyiz."

"Annem gibi mi? O sana söylüyor."

"Evet, kızım, annen gibi. Annen dışarı çıktığı zaman ben onun nerede olduğunu biliyorum. Onun nerede olduğunu bildiğim için aklım onda kalmıyor. Sevdiğiniz insanlara gittiğiniz yeri söylemeniz sizi tutsak etmez ya da hayatınıza karışılıyor

hissi vermez. Gittiğimiz yerleri bilirsek sevdiğimiz insanların güvende olduğunu biliriz, başına kötü bir durum gelse onu kolaylıkla buluruz. Ama söylemeden hareket edersek başımıza kötü bir durum geldiğinde bulmakta sıkıntı çekeriz."

Dördü aynı anda başlarını sallayınca kıkırdadım. Garson kahvaltılıkları getirmeye başladığında Talha susup bana göz kırptı. Çocuklarla ilk konuşma iyi geçmişti. Bakalım bizim afacanlar babalarının sözlerinin ne kadarını anlamıştı.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra bir süre deniz kenarında gezdik. Çocuklar denize girmek için ısrar etse de Talha onları üzmeden istediklerini reddetti. Alışveriş yaptıktan sonra eşyaları arabaya bıraktık.

Ali ve Ömer'in ısrarıyla lunaparka geldik. Ben kızımla kenarda dururken Talha, Ali, Umut ve Ömer'le çarpışan arabalara bindiler. Kucağında duran kızım, "Hadi baba," diye bağırdıkça kahkaha atıyordum. Çocuklar çok eğleniyordu ve ben bundan aşırı derece de mutlu oluyordum.

Çarpışan arabadan indikten sonra diğer oyuncaklara bindiler. İki saat lunaparkta eğlendikten sonra öğlen yemeğini yedik.

"Baba... Hava çok sıcak, denize gidelim lütfen."

"Oğlum, şortunuz yok."

"Sabahtan beri ısrar ediyorlar gidelim istersen. Çarşıdan alırız ihtiyaçlarımızı. Köye dönmek için henüz erken."

Çenesini sıvazlayıp, "Peki," dedi. "Hadi kalkın canavarlar."

Çocuklar sevinçten çığlık atarken restorandan ayrıldık. Çarşıdan kızıma mayo, oğullarıma ve Talha'ya şort aldık. Ben denize girmek istemediğim için kısa elbise aldım. Bikini ya da mayo alsam Talha homurdanır, bütün günü asık suratla gezerdi. Kocamı tanıdığım için ortamı germeye gerek yoktu.

Sıcak kumun üzerine oturup güneşin tadını çıkardım. Talha çocuklarla denize girmeye gitti. Aklım sen de kalacak diye diye denizin içine girdi. Çocukları denizin içinde oynatırken gözlerimi onların üzerinden çekmiyordum. Umut, "Sen de gel," di-

yordu elleriyle. Başımı iki yana sallayıp eğlenmesini söyledim. Mina ise babasının kolları arasında çığlık çığlığa bağırıyordu. Neyse ki onlar eğleniyordu.

Bir süre oturduğum yerden onları izlerken Talha'nın yanına gelen kadın sayesinde oturduğum yerden kalktım. Normalde asla yanına gitmezdim ama beş dakikadır konuşan ikili sinirimi bozmuştu. Üstelik kızın üstünde bikini vardı. Tamam, Talha bedenine bakmıyordu ama rahatsız oluyordum bu duruma.

"Mina, üşümüşsündür kızım, gel."

Hırsla Talha'nın kucağından kızımı çektim. Tırnaklarımı bilerek göğsüne batırmayı da eksik etmedim. Öfkeli bakışlarımı kıza çevirdiğim de İngilizce, "İyi günler," deyip yanımızdan uzaklaştı.

"Sen de gir istersen denize."

"Kes sesini Talha, sinirliyim kavga etmeyelim burada. Getir çocukları eve gidiyoruz."

Kaşları havada ne yaptım der gibi bakıyordu. Onun şaşkın bakışları şu an umurumda değildi. Kızıma duş aldırıp aceleyle üstünü giydirdim. Talha çocukları suyun altına sokmuş tuzlu suyun üstlerinden gitmesini sağlıyordu. Ömer ve Ali eve gitmeyeceğim diye söyleniyordu ama cevap vermiyordu. Öylece bana bakıyordu. Baksın, anca onu yapar o.

Sadece arabanın anahtarını alıp kızımla plajdan uzaklaştım. Arabayı park ettiğimiz yere geldiğimde kapıyı açıp Mina'yı arka koltuğa oturttum. Ben de şoför korktuğuna geçtim. Hâlâ sinirden ellerim titriyordu. Onun yaptığını ben yapsam bir ton laf söylerdi. Elin yabancı kızıyla beş dakika ne konuşmuştu. Gözlerimi yumup sakin olmaya çalıştım. Çocukları korkutmaya hakkım yoktu.

On dakika sonra çocuklar arka koltuğa oturdu. Talha benim oturduğum kısmın kapısını açıp, "Diğer tarafa geç," dedi ılımlı sesiyle.

Kaşlarım çatık, "Ben kullanırım," dedim. "Sen geç ya da mi-

nibüsle gel."

"İyi misin hayatım? Ne oldu iki dakika da?"

Başımı ona çevirip "İki dakika mı?" dedim küçümser gibi. "Beş dakika ne konuştun o kızla? Aynı şeyi ben yapmış olsam ağzına geleni sayardım."

"Mina'yı sevdi, benimle doğru düzgün konuşmadı bile."

"Kesin öyledir. Geliyorsan geç arabaya gelmiyorsan kapıyı kapat."

"La havle," diyerek kapıyı kapadı. Öfkeli bir şekilde yan tarafa oturduğunda başımı ona çevirmedim. Yola çıkmadan çocukları kontrol ettim. Neyse ki onlar uykuya dalmıştı, yolculuk boyunca Talha'ya içimden saydırabilirdim.

"Valla benimle konuşmadı. Mina'yı sevmek istedi kızım ona gitmeyince uzaktan konuştu onunla."

"Aferin kızıma."

"Hayatım kıskanılacak bir durum yok kafana takıp kendini üzme."

"Yarın bir gün aynı olay benim başıma geldiğinde eğer ki ağzından kötü bir söz işteyim ben sana o zaman sorarım."

"Yorulunca söyle arabayı ben kullanırım, uykum var."

"Aman uyu."

Gözlerini kapattığı an çatılı kaşlarımı yola çevirdim. Köye kadar onlar uyurken ben kafamı dinledim. Arabayı durdurduğumda hepsi gözlerini açtı.

"Of, uyumuşum, neden uyandırmadın? "

"Ben şimdi uyuyacağım sen çocuklara bakarsın."

Arabadan inip hızlı adımlarla eve ilerledim. Kapının önünde oturan aileme, "İyi akşamlar," diyerek odama çıktım. Sinirli ve kızgın olduğum için duş almadan koltuğa uzandım. Sakin olmak için nefes alıp verirken gözlerim kapandı.

Derin bir uykunun içindeyken kulağıma gelen çığlıkla hızla

gözümü açtım. Karanlık odaya bakarken odanın ışığı aydınlandı. Talha apar topar odadan çıkarken çığlık sesine uyanan çocuklara bir şey yok uyuyun," dedim. "Bakın Umut abiniz uyuyor."

Tekrar çığlık sesi geldiğinde Mina ağlamaya başladı. Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledim. Saat kaçtı, kim neden bağırıyordu bilmiyorum.

"Anne korkuyorum."

Arkamı dönüp, "Korkmayın," dedim. "Ömer ve Ali sarılın kardeşinize."

"Biz de korkuyoruz anne, abimi kaldıralım Ali o bizi korur."

Kapıyı kapatıp odadan çıktım.

"Doğuruyorum," diye bağıran Güneş'in sesini duyunca hızlı adımlarla alt kata indim. Erkekler kapının önünde durmuş İsmail'i tutuyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz burada? Kızı hastaneye yetiştirelim."

"Doğum başlamış, yengemin komşusu ebeymiş o yardımcı oluyor. Ambulansta geliyor. "

Telaşla konuşmasını bitiren İsmail'e sarılıp, "Sakin ol," dedim. "Ben bakacağım ona."

"Ben de gelmek istiyorum ama o kadın beni içeri almıyor."

"Dur sen. Talha çocuklar korkuyor bak onlara."

Endişeyle başını sallayıp üst kata çıktı. Odaya girdiğimde direkt ablamın yanına gittim. Güneş'in arkasına geçmiş kollarını tutuyordu. Neşe abla da terini siliyordu. Kış uykusuna mı yattım ben, bu kadar şey olurken nasıl duymadım?

"Hadi kızım son kez daha ıkın."

Güneş tüm gücüyle Ikındığında bebek doğdu. Küçük adamın çığlıkları odayı inletirken odanın kapısı açıldı. İsmail'le Talha bodoslama içeri daldılar.

"Oğlum, çıkın dışarı."

"O benim karım."

"Benim de kardeşim."

İsmail gözü yaşlı karısının yanına gelirken Talha yanıma geldi.

"Ne kadar güzel baksana. Aynı kardeşime benziyor, tipsiz İsmail'e çekmemiş."

Karnına dirseğimi vurup "Sus" dedim.

"Ne, doğru değil mi? Baksana hiç benzemiyor."

Gözlerimi devirip babasına benzeyen bebeği izledim. Güneş ve İsmail aşkla oğullarına bakıyordu. Gözlerim doldu bu güzel görüntü karşısında. Başımın üzerinde Talha'nın dudaklarını hissedince arkama dönüp beline sarıldım.

"Çok güzel değil mi?"

"Evet, hayatım."

"Bizim çocukların doğum anı geldi aklıma. Nasıl da heyecanlıydık."

"Onlar şimdi büyüdü, acaba beşinci çocuğumu yapsak?"

Başımı geri çekip gözlerimi kıstım. Tek kaşını kaldırmış ciddi ifadeyle bakan suratına elimi hafif bir şekilde vurdum.

"Dört çocuk neyine yetmiyor Talha?"

"Beşinci olsa zararı mı olur? Hep birlikte büyürler işte."

Kaşlarımı çattığım an kıkırdadı.

"Şaka yapıyorum, bir daha o acıları çekmene dayanamam. Dört çocuğumuzun uzun ömrü olsun."

"Âmin," deyip beline sımsıkı sarıldım.

"Sizler benim başıma gelen en güzel varlıklarsınız Azra'm. Upuzun yıllarımız olsun sizinle."

"İyi ki bizim babamızsın koca Devim."

- SON -